cazuri reale

Femei criminale în România

Traian Tandin

Editura Meditații

TRAIAN TANDIN
Femei criminale în România

Editura MEDITAŢII
www.meteorpress. ro

ISBN: 978 – 973 – 87089 – 8 – 3CUPRINS

Introducere 7
Femeia monstru 11
Sanatoriul celor 400 de nebuni 12
Iubita mea, criminala 22
Nevasta participă la ospăţul oferit amantei, în calitate de… pastrama 23
Amanţii tragici 24
Dublul asasinat din cartierul Jianu 25
Din dragoste pentru mamă, îi ucid rivala 27
O dragoste, mai mult decât paternă, încheiată în coadă de topor 28
Dezmăţ şi sânge la casa „americanului” 29
După ce a fost ucis, soţul a fost tranşat ca porcul de crăciun 35
Gelozia lesbienei 36
Patru criminali şi o victimă nevinovată 37
Salvaţi copilul! 40
Neamţul cu trei amante 45
Mâncătoarea de bărbaţi 47
Marie Popesco şi o crimă ce zguduie occidentul 57
Moarte de om, din amor pentru tatăl vitreg 59
De la criptă la morgă 61
Ajutată de fraţi, şi-a căsăpit bărbatul cu toporul 64
Noră la soacra neagră-n cerul gurii 66
Asasinul din umbră 68
Ucigaşă prin inaniţie 76
Lumină în adânc 84

Şi-a ucis bărbatul şi l-a aruncat în W.C. 89
O crimă macabră 93
Răzbunarea nervilor 98
Amanţii diabolici.105
„Colombo” şi stafia diavolului 108
Unde este locul faptei? 121
Carolina ucide în somn 124
Strangulatoarea de bătrâni 133
Nici al meu, nici al tău… mai bine mort 135
Cadavrul decapitat de lângă Piteşti,.136
Un câine poliţist înlătură o eroare judiciară 151
Un şef de post salvează de la moarte un nou-născut îngropat de viu de mama sa 156
Absurdul şi noaptea 161
Criminala a îmbătrânit de frica poliţiei 170
După ce s-a zbenguit cu socru-său, şi-a omorât soacra şi a fugit 174
Uciderea pruncului 176
Soţia criminală 181
Asasinat cu premeditare 183
Un detectiv de nota zece 188
Mărţişorul însângerat 195
Crima cu „pulsul şaizeci” 199
O rugă cutremurătoare 201
Bătut şi strangulat 203
Dementă în lumea lui Terente 207
O răzbunare stupidă 212
Ucis, tranşat şi ars.; 213
Mamă a cinci copii îşi ucide soţul în complicitate cu fiica cea mare de 13 ani…215
O crimă… justificată… 218
Ucis cu ulei încins 221
Dragoste pe orbita păcatului 224
O crimă *made in România* la Budapesta 226
Vecina criminală 227

Afrodita, soţia asasină 230
Şi-a ucis fiica pentru că nu voia să se prostitueze 233
Sfârşitul unui chin 235
Calvar şi crimă 237
Dihonia averii 241
Trei vlăstare criminale 243
Mi-am omorât soţul pentru că l-am prins… cu alt bărbat… 247
Povara destinului 249
Bănuind că o înşală, îi taie gâtul 252
Amanta a fost ucisă de soţie, 253
Şi-a ucis soacra cu ciomagul, vătraiul şi făraşul 256
Un glonte era mai bun 258
Complice la crimă 260
Omul iubit – hrană pentru şobolani 262
Porcul beat şi nora criminală 264
Flăcările monstrului-om 265
Şi-a omorât soţul pentru că a refuzat să vină la masă 269
Asasina înscenează un viol 270
Asasină morală 273
Şi-a vândut sufletul diavolului 278
Şi-a ucis fostul soţ pentru că îi băuse sticla de vodcă… 279
În loc de sex oral, i-a oferit arabului un cuţit în piept 281
Ură de soacră 282
Amanta posesivă 283
Osândă sălbatică 286
„Cum să nu-l omor, dacă m-a făcut vacă?” 291
Înţelegere încheiată cu ciocanul în cap 292

Cele 53 de cărţi poliţiste pe care le-am scris până în prezent n-ar fi prins viaţă niciodată dacă n-aş fi avut-o lângă mine pe soţia mea, Aurora, care m-a ajutat cu

sufletul, gândul şi fapta. Tot ea mi-a fost alături şi m-a îngrijit ca o mamă atunci când suferinţa pricinuită de boală încerca să mă răpună.

Deşi nu este de meserie om al legii, soţia mea este o justiţiară, o poliţistă „pur sânge”, cu o inteligenţă nativă şi o intuiţie care l-ar face invidios şi pe cel mai experimentat detectiv. Tot ce scriu sau intenţionez să aştern pe hârtie comentez cu ea, tălmăcind şi răstălmăcind împreună pe toate feţele aspectele discutate, până se „nasc” acele povestiri frumoase şi trainice. Dar este mai interesant faptul că, în materie de idei, ea este întotdeauna cu un pas înaintea mea. Iar atunci când îi vine ideea să scriu o anumită carte, se ţine scai de mine până realizez proiectul. Aşa s-a întâmplat cu cartea de faţă şi cu multe altele.

Iată doar câteva mici „secrete de familie” care m-au îndreptăţit ca, în semn de omagiu, să dedic această carte minunatei mele soţii.

INTRODUCERE

Se spune, şi este adevărat, că o femeie liniştită ascunde o alta, plină de ambiţii, de pasiuni sau de provocări. Şi nu dintre cele mai neînsemnate, ci, pur şi simplu, dintre cele care o pot situa în afara legii.

Când Agripina, a patra soţie a împăratului Claudiu, şi-a ucis soţul pentru a oferi tronul fiului său, Nero, omucidul feminin era abia la începuturile sale. De atunci, în lumea antică, medievală şi burgheză s-au întâmplat multe asemenea fapte, istoria reţinând, cum era şi firesc, cazurile celebre.

În lumea noastră modernă, îndeobşte în ultimele decenii, acest fenomen este tot mai îngrijorător, un lucru fiind cert: delincvenţa feminină creşte an de an cu 10 – 15%.

O statistică dată publicităţii de Organizaţia Mondială

a Sănătăţii (OMS), privind criminalitatea feminină la nivel mondial, prezintă date şocante. Fenomenul ia amploare în toate ţările, femeile din SUA fiind însă cele mai mari criminale ale lumii: peste 44% dintre omorurile săvârşite în Statele Unite sunt opera lor! Americancele au omorât, numai într-un an (1996), 89.410 de persoane. Peste 50.000 de crime au fost comise cu arme de foc, circa 10.000 cu automobilul, iar restul se împart între armele albe, strangulările şi otrăvirile.

Dacă n-ar exista organizaţiile mafiote, care au, cu precădere, membri de sex masculin, atunci femeile ar fi înaintea bărbaţilor la numărul de crime comise!

De ce această răsturnare de „scor”? Cauzele sunt multiple, le veţi detecta singuri, stimaţi cititori, după lectura acestei cărţi, fără a fi nevoie de explicaţiile ştiinţifice ale psihologilor specializaţi în psihanalizarea crimei, care, în meseria lor, folosesc termeni complicaţi pentru înţelegerea omului de rând. În cazul acestuia din urmă, puterea exemplului este la îndemâna lui!

Pentru a nu face totuşi abstracţie de opinia specialiştilor în materie, am să-l citez pe psihologul suedez Oskar Wije-Anderson, de la Universitatea din Upsala. În urma studiilor efectuate, acesta dezvăluia că în ultimul deceniu al secolului al XX-lea rata infracţionalităţii feminine pe plan mondial a crescut cu 63% faţă de deceniul anterior (1980 – 1990) şi explică pe înţelesul tuturor cauza principală a acestei recrudescenţe: „Totul porneşte de la educaţia pe care o primesc de mici. Din punct de vedere intelectual, nu există diferenţe între bărbaţi şi femei, dar cele fizice sunt destul de mari.

Cinematografia, în elanul său nestăvilit, le prezintă de multe ori pe femei cu o condiţie fizică cel puţin egală cu a bărbatului, dar posedând o abilitate în luptă de cele mai multe ori superioară partenerilor. De fapt, aceste aspecte, comerciale în fond, au menirea de a influenţa negativ

comportamentul specific feminin. Din păcate, datorită prea marii încrederi pe care o au în ele însele, multe femei devin infractoare sau, lucru cu mult mai trist, cad victimele propriilor acţiuni”.

La această cauză, aş mai adăuga disfuncţiile personalităţii, labilităţile psihice, psihopatiile, alcoolismul, consumul de droguri, perioada menstruală, tendinţele egocentrice, carenţele sexuale, violenţele familiale, lăcomia, drumomania, cleptomania, „aura” justiţiară, gelozia, incultura şi toate celelalte rele care pândesc şi pun în pericol fiinţa umană în complexitatea ei. Şi care, scăpate de sub control, exacerbate, nu pot fi prevenite niciodată…

România se confruntă şi ea cu acest fenomen mai grav care este tranziţia. Plătim cu vârf şi îndesat preţul emancipării, al modernizării accelerate. Exemplele negative ne umple cotidianul cu fapte care mai de care mai abominabile, ne îngrozesc şi ne pun serios pe gânduri.

Lipsa banilor, sărăcia, şomajul, mizeria, bătăile repetate primite la domiciliul conjugal le determină pe unele dintre femei să se răzbune în modul cel mai crunt posibil: să-l ucidă cu sânge rece pe cel socotit vinovat.

Tinere, bătrâne, mame, bunici sau domnişoare au pus mâna pe cuţit, topor sau ce au avut la îndemână, în cele mai neaşteptate momente pentru victime.

În multe cazuri, crimele comise de femei i-au surprins şi pe poliţişti prin faptul că ele au fost ingenios premeditate.

Ucigaşele îşi recunosc de cele mai multe ori faptele şi nu regretă că au curmat o viaţă. În final, ele ajung în celulele penitenciarelor, unde execută condamnări de 10 – 25 ani de închisoare sau chiar pe viaţă.

În ultima vreme, numărul femeilor condamnate pentru omor a crescut îngrijorător. Femeile ucigaşe nu se gândesc că riscă o viaţă în singurătate, respinse de

societate şi poate chiar de proprii copii.

Unele dintre ele ajung să se bucure că au scăpat de cel care le provoca necazuri, ucigându-l. „Decât să fi murit eu, mai bine să-l plângă alţii pe el”, au spus de regulă acestea. Altele au decăzut prea mult ca să mai regrete ceva.

Noul statut de „ucigaşe” nu le sperie pe femei, mai mult, le oferă putere şi un soi de superioritate faţă de celelalte reprezentante ale sexului frumos, aflate ori nu în puşcărie.

Nu orice femeie reuşeşte să comită o crimă. Şi în lumea lor, a infractoarelor de tot felul, ucigaşele au mândria lor… Se întâmplă la fel în lumea bărbaţilor aflaţi şi ei în închisoare pentru tot felul de infracţiuni şi mai ales pentru omoruri.

AUTORULFEMEIA MONSTRU

yv

În galeriile marilor criminali români un loc „de cinste”.

Îl ocupă o femeie din Bucovina.

Între 23 – 26 octombrie 1929, în faţa Curţii cu Juraţi a Tribunalului din Câmpulung Moldovenesc s-a judecat poate cel mai senzaţional proces dintre câte s-au aflat vreodată pe rol la respectiva instituţie. Pe banca acuzaţilor s-a aflat Axenia Varlam (născută Moroşan), o ţărancă din comuna Fundul Moldovei, judeţul Câmpulung, în etate de 49 ani. Rezumând actul de acuzare, Axenia Varlam a fost judecată pentru următoarele crime:

1. În anul 1925 a ucis, la stâna familiei de pe Obcina-Ursului, pe sora sa Irina (căsătorită Gabor) spre a intra în posesia averii acesteia.

2. La aceeaşi stână, doi ani mai târziu, a ucis pe tatăl ei, Pantelei Moroşan, care o bănuia că şi-ar fi omorât sora.

3. Tot în anul 1927, câteva luni mai târziu, „dispare” şi mama ei, Elena. Acuzata a refuzat să recunoască la

instrucţie această crimă şi să mărturisească deci unde a ascuns cadavrul propriei mame.

4. În iulie 1928 a încercat să omoare, tot la stâna Obcina-Ursului, pe servitoarea sa, Rahira Hăisan, care descoperise într-un garaj de la stână o parte a scheletului Irinei Gabor. Rahira a fost grav rănită prin mai multe lovituri de topor; acelaşi topor cu care Axenia şi-a ucis sora, tatăl şi, probabil, mama. Crezând-o moartă pe servitoare, a aşteptat să se facă ziuă pentru a o îngropa. Adunându-şi ultimele puteri, Rahira părăseşte stâna în cursul nopţii şi, ajungând cu greu în sat, o denunţă pe ucigaşă jandarmilor. S-a dovedit, în cursul anchetei, că la primele două crime Axenia l-a avut complice pe soţul ei, Zaharia. La puţin timp după ce a fost arestată (în 4 iulie 1928), a încercat să se sustragă judecăţii şi pedepsei ce o aştepta tăindu-şi arterele. A fost salvată la timp.

În rechizitoriul său, procurorul I. Mătăsaru a făcut-o răspunzătoare pe Axinia Varlam şi de moartea celor patru fii ai săi, survenită încă din pruncie. Datorită însă timpului scurs de la aceste decese, n-a mai fost posibilă autopsierea celor patru cadavre.

Juraţii au găsit-o vinovată pe Axinia Varlam de toate crimele de care a fost acuzată. În şedinţa din 26 octombrie 1929, Preşedintele Curţii, dr. C. Iacubovici-Boldişor, a pronunţat sentinţa: fioroasa criminală a fost condamnată la temniţă pe viaţă pentru două crime dovedite şi pentru o altă tentativă nereuşită. Soţul ei, Zaharia Varlam a fost condamnat la 15 ani temniţă pentru complicitate la două crime.

SANATORIUL CELOR 400 DE NEBUNI

În boxa acuzaţilor se află o guvernantă, Magdalena Savu, care a fost sedusă şi abandonată de Horia Pavelescu, fiul unui bancher din Bucureşti. Acum (în procesul ce a fost relatat pe larg în gazetele anilor ’30), femeia cu origine socială modestă va fi judecată pentru asasinarea soţiei

amantului său, Ina Pavelescu, care se afla internată într-un azil de psihiatrie, numit „Sanatoriul celor 400 de nebuni”. Dar poate fi considerată această iubită cuprinsă de disperare singura vinovată de crima pe care a comis-o şi pentru care, aşa cum vom vedea, a şi fost pedepsită de Dumnezeu?!… Urmăriţi desfăşurarea dezbaterilor de la Tribunalul Municipal din Bucureşti în acest caz dramatic, ce a făcut vâlvă în epoca interbelică.

Iubirea… Nebunia… Laşitatea… iată cele trei sentimente conjugate care au provocat crima ce se judecă în această zi de 29 ianuarie 1932, la Tribunalul Municipiului Bucureşti. Sala este plină până la refuz cu un public numeros, provenind din cele mai diferite clase sociale. În spate, aproape de intrarea principală dinspre hol, dincolo de balustrada de lemn lăcuit, se înghesuie o sumedenie de persoane anonime şi modeste, venite să o susţină pe eroina lor, Magdalena Savu, în vârstă de 28 de ani, aflată de aproape doi ani în detenţie preventivă, în aşteptarea procesului de astăzi, în care este inculpată pentru asasinat. Despre această judecată, în urma căreia fosta guvernantă săracă risca închisoarea pe viaţă, marile gazete au scris pe larg articole pasionante…

Într-o lojă special amenajată în marea sală cu arhitectură austeră, se află grupate mai multe doamne din înalta societate alături de familia victimei, împreună cu părinţii şi rudele lui Horia Pavelescu, care urmează să fie audiat ca martor. Atât mama victimei, cât şi cea a controversatului soţ, astăzi îndoliat de o neaşteptată văduvie, şi-au acoperit feţele cu voaluri de dantelă neagră. În fine, pe băncile situate în primele rânduri, chiar în faţa Completului de Judecată, sunt aşezaţi o mulţime de avocaţi care comentează, înfiguraţi, cu voce scăzută, peripeţiile acestei afaceri judiciare, mai puţin obişnuite pentru acea epocă…

O poveste romantică şi tragică într-adevăr, tragica,

dar nu mai puţin romantica istorie, comentată pe larg de ziarele vremii, a început cu o poveste de iubire pasională şi s-a sfârşit cu o crimă ce a stârnit vâlvă imensă în mediile mondene, dar şi în lumea săracilor. Iubirea a început la voia hazardului, prin întâlnirea cu totul neaşteptată dintre o tânără guvernantă, brunetă, cu ten palid şi ochi mari, negri, şi un bărbat trecut de 30 de ani, provenit din înalta societate a Bucureştiului interbelic…

Era în luna aprilie, în urmă cu aproape doi ani, când Magdalena abia sosise în Bucureşti şi se angajase, pe baza unei scrisori de recomandare, ca guvernantă la o familie de burghezi înstăriţi, unde se ocupa de doi băieţei, unul de trei ani şi celălalt de cinci ani. Profitând de o după-amiază însorită când era liberă, tânăra ce abia împlinise 26 de ani a ieşit să se plimbe, impresionată de lumina şi de aerul proaspăt al primăverii. După o lungă promenadă pe aleile Herăstrăului, Magdalena tocmai se îndrepta spre cunoscuta „Roată a lumii”, care se afla chiar în inima parcului, când s-a lovit pur şi simplu, cu umărul de un necunoscut…

— Ciocnirea noastră a fost involuntară (povesteşte femeia în faţa instanţei ridicată în picioare, în boxa acuzaţilor), dar suficient de violentă ca să mă dezechilibreze, astfel încât era să cad dacă Horia nu mă prindea de mână.

Acuzata îşi întrerupe relatarea solicitată de preşedintele Completului de Judecată, pentru a trage adânc aer în piept, semn al unei vădite emoţii.

De fapt, lucrurile s-ar fi oprit exact în acel punct şi întreaga poveste tumultuoasă care a urmat nici n-ar fi avut loc… Bărbatul, foarte politicos, i-a cerut scuze tinerei şi – după ce s-a asigurat, într-un mod cavaleresc, că totul este în ordine – şi-a luat la revedere, schimbând doar câteva vorbe convenţionale, de amabilitate. Dar, după ce s-a îndepărtat doar câţiva paşi, el s-a întors şi a privit îndelung

silueta fină a Magdalenei, îmbrăcată într-o crinolină gri deschis.

— M-am decis brusc, să fac cale-ntoarsă, am ajuns-o din urmă şi m-am prezentat, cerându-i îngăduinţa să o acompaniez.

Glasul lui Horia Pavelescu a luat aproape prin surprindere audienţa, ce stătea cu ochii pironiţi pe acuzată, fără să observe că, între timp, grefierul îl introdusese în sala tribunalului pe martorul-cheie al acestui proces. Pe băncile din spate s-au stârnit câteva murmure, dar magistratul aflat în fruntea Completului de Judecată le potoleşte imediat. Bărbatul brunet, cu statură viguroasă şi faţă rotundă, brăzdată de o mustaţă destul de abundentă, după moda epocii, o tulbură atât de tare pe Magdalena prin prezenţa sa, încât ochii femeii se umplu de lacrimi, fără să se audă nici cel mai mic suspin… Horia începe să povestească, în faţa juraţilor, cum a invitat-o pe tânără să servească un ceai împreună, într-unul din saloanele clubului aristocraţiei bucureştene. Apoi, în chip surprinzător, bărbatul insistă ca Magdalena să-l însoţească la un recital de valsuri celebre, în sala Filarmonicii, pretextând că şi el ar fi muzician. Tânăra este flatată şi de-a dreptul uluită de toate aceste atenţii pe care i le acordă necunoscutul. În atmosfera elegantă a sălii de concert, îmbătată de acordurile melodioase ale romanticelor valsuri, Magdalena se lasă cuprinsă pe după mijloc de mâna lui Horia şi îşi sprijină tâmpla pe umărul său. La încheierea serii, bărbatul închiriază o trăsură şi o conduce acasă, ţinând-o tot timpul în braţe şi sărutând-o… Despărţirea, care se petrece în faţa casei în care locuieşte familia la care este angajată Magdalena, seamănă cu aceea dintre doi îndrăgostiţi autentici, în fond, exact acest lucru se şi întâmplase între Horia Pavelescu şi Magdalena Savu: se înamoraseră la prima vedere! În săptămâna care a urmat, cei doi au continuat să se întâlnească zilnic, iar în

cea de-a opta zi a acestei idile Horia a închiriat o cameră de hotel şi s-a culcat cu Magdalena, descoperind cu uimire că era primul bărbat din viaţa ei…

22 iulie 1930. Au trecut mai bine de trei luni de când modesta guvernantă este amanta unui tânăr bărbat din înalta societate a Bucureştiului interbelic. Abia de curând femeia şi-a dat seama că este gravidă. Ea nu se îndoieşte nicio clipă că Horia va fi fericit la aflarea acestei veşti şi este convinsă că, în acel moment, bărbatul va decide să o ceară în căsătorie. Dar surprizele care au urmat au transformat această poveste de iubire într-o tragedie…

Tânărul iubit s-a dovedit a fi un mincinos

— Când i-am spus că am rămas însărcinată şi că aşteptam un copil de la el, Horia a tresărit de parcă era înspăimântat şi s-a făcut alb ca varul (povesteşte din nou acuzata, în faţa instanţei), apoi mi-a răspuns cu o vădită tulburare în glas: „Magdalena, iartă-mă, dar nu pot să mă căsătoresc cu tine!…” începând din acea clipă, tânăra guvernantă află, cu stupoare, că iubitul ei o minţise încă de la începutul relaţiei lor. Horia Pavelescu nu era muzician, ci fiu de bancher, provenind dintr-o familie bogată, nu avea nicio ocupaţie şi trăia din averea părinţilor săi, ca un veritabil dandy. Mai rău de atât, bărbatul era căsătorit de câţiva ani buni şi nu putea divorţa, datorită intereselor financiare conjugate ale celor două familii ce se înrudiseră prin acest mariaj.

— Soţia mea, Ina, era grav bolnavă (intervine Horia, rămas în picioare la bară, în tot timpul scurs de la intrarea în sala de audienţe) şi se afla internată, de mult timp, la Sanatoriul Mărcuţa… Un nou murmur se stârneşte în sala cu arhitectură austeră a tribunalului.

Tot Bucureştiul cunoaşte acel loc blestemat… Situat la câţiva kilometri în afara Capitalei, Sanatoriul – în pofida pavilioanelor cochete şi a grădinilor foarte îngrijite – este, de fapt, un luxos azil de nebuni. Toate ferestrele au gratii,

ca la puşcărie, iar personalul medical calificat, deşi se poartă ireproşabil cu musafirii, posedă arme pentru autoapărare. Unii bolnavi sunt ţinuţi în cămăşi de forţă, internaţi în rezerve speciale... Alţii au fost achitaţi de pedepse penale datorită diagnosticului psihiatric şi se află aici pe viaţă, fiind trataţi ca prizonieri. Acest infern „paşnic" este numit „Sanatoriul celor 400 de nebuni" şi se spune că, o dată internat acolo, nimeni nu mai iese viu...

2 septembrie 1930.O femeie se prezintă la intrarea azilului. Ea se legitimează în faţa portarului, prezentând acte în regulă, şi susţine că este nepoata bolnavei Ina Pavelescu, pe care doreşte să o viziteze. Fără nicio ezitare sau suspiciune, nepoata este condusă la vorbitor, într-o sală destul de întunecoasă, cu un crucifix uriaş atârnat pe perete...

— Doream cu orice preţ (explică Magdalena Savu în faţa instanţei, frângându-şi mâinile) să o cunosc pe Ina. După ce îmi dezvăluise existenţa ei, Horia afirmase că soţia sa este extrem de bolnavă şi că această căsătorie reprezintă un adevărat calvar pentru el. Mai mult de atât, el îmi jurase că, deşi nu poate divorţa, moartea foarte probabilă a Inei va desface, în curând, chinuitoarea lor legătură conjugală.

Aşezat de data asta pe o bancă, în primul rând al sălii, alături de avocaţii prezenţi, Horia Pavelescu îşi apleacă privirile în pământ la auzul acestei dezvăluiri făcute de Magdalena şi roşeşte, în mod evident ruşinat... încă un val de murmure se stârneşte în rândul publicului, dar se aud (pentru prima oară de la începutul acestui proces) şi fluierături, care provin din spatele sălii, acolo unde sunt aşezate persoanele mai modeste, ce fac galerie pentru eroina lor! Preşedintele Completului de Judecată loveşte cu ciocănelul de lemn în tejgheaua biroului său înalt, ce domină sala, încercând să potolească spiritele încinse. În acest timp, în loja aristocraţilor domneşte o

tăcere mormântală.

— Ina Pavelescu mi s-a părut (continuă acuzata, după această întrerupere) pe deplin sănătoasă din punct de vedere fizic. Era o femeie robustă, chiar puţin grasă, cu obraji rotunzi şi o privire extrem de blândă, aproape caldă… Desigur că mi-am dat seama imediat de instabilitatea sa psihică şi am înţeles că suferă de o depresie cronică, pe fond nervos, ceea ce o făcea, practic, de nevindecat vreodată, conform avizului medicilor. Dar evidenta sănătate fizică era dovada faptului că acea femeie nenorocită putea să mai trăiască vreo câteva zeci de ani! Am înţeles atunci că Horia mă minţise încă o dată…

În sală se aud din nou fluierături, însoţite de astă dată de huiduieli adresate lui Horia Pavelescu. Înainte de a-şi relua depoziţia, Magdalena îl caută cu privirile pe fostul său amant şi încearcă să se uite în ochii lui, dar acesta rămâne cu fruntea aplecată şi bărbia înfundată în piept, dovadă a ruşinii care-l încearcă din ce în ce mai tare. Apoi, acuzata trage aer în piept şi îşi reia declaraţiile, pe un ton devenit mai rece şi mai hotărât decât la început.

— Mai întâi am vrut să avortez, deşi ştiam că este interzis prin lege. Dar eu sunt o fiinţă care crede în Dumnezeu şi mi-a fost totuşi frică… Dar, chiar dacă nu m-aş fi temut, moaşa la care am fost să mă consulte mi-a atras atenţia că sarcina era prea avansată, deci nu mai puteam s-o fac fără să nu-mi pun viaţa în pericol. Aşadar, nu-mi mai rămânea decât o singură soluţie, disperată, e adevărat, pentru a evita naşterea unui copil din flori.

Magdalena ar fi ucis pentru bărbatul dorit

Pe data de 28 septembrie a aceluiaşi an, Ina Pavelescu primeşte o nouă vizită a „nepoatei” sale la azilul supranumit „Sanatoriul celor 400 de nebuni”. Dovadă a labilităţii mentale şi psihologice a soţiei lui Horia, bolnava nici nu realizează (ca şi la prima vizită) că necunoscuta din faţa sa nu seamănă cu niciuna dintre veritabilele sale

nepoate. De această dată, străina care se pretinde rudă i-a adus Inei ciocolată şi flori. Cele două stau de vorbă ore în şir, discutând tot felul de banalităţi fără noimă, până când sala de vorbitor a Sanatoriului începe să se golească de vizitatori. În clipa în care cele două femei au rămas singure, „nepoata” scoate un mic pistol din poşetă, îl îndreaptă spre! na Pavelescu şi trage, în plin, trei focuri de armă. Rănită mortal, bolnava se prăbuşeşte în sala pustie, iar vizitatoarea o ia la fugă, de-a lungul culoarului ce duce spre ieşire, înainte de sosirea gardienilor... După ce şi-a ascuns pistolul la loc, în poşetă, necunoscuta s-a apucat cu mâinile de burtă şi a fugit, având o evidentă expresie de durere pe chip.

— Chiar în momentul în care comiteam asasinatul (îşi încheie Magdalena depoziţia), m-au apucat durerile de avort spontan. Mi-am pierdut cunoştinţa înainte de a reuşi să părăsesc Sanatoriul şi am fost dusă, cu o maşină, la cea mai apropiată maternitate. Acolo am avortat un copil mort, iar medicii mi-au spus, înainte de a fi arestată, că nu voi mai rămâne niciodată gravidă şi că nu voi mai putea avea copii pentru tot restul vieţii mele. Pentru mine, această întâmplare nu reprezintă altceva decât pedeapsa pe care o merit din partea lui Dumnezeu pentru crima pe care am comis-o…

Acuzata Magdalena Savu plânge în hohote, în faţa Completului de Judecată, în faţa întregii asistenţe din sala tribunalului. Toţi cei prezenţi sunt impresionaţi de deznodământul tragic al poveştii de iubire care a fost dezvăluit în cursul acestui proces. Sala începe să se umple de murmure, care cresc neobişnuit în intensitate şi se aud primele voci care strigă: „Eliberaţi-o!”, „Nu o condamnaţi pentru omorârea unei fiinţe nebune şi fără scăpare!”, „Era disperată, dar şi-a primit deja pedeapsa de la Dumnezeu!”, „Judecaţi-l şi pe el! El este adevăratul criminal!”... în acest vacarm general, preşedintele Completului de Judecată s-a

ridicat în picioare şi, cu o voce extraordinar de puternică, acoperind protestele celorlalţi, a ameninţat că evacuează sala de audienţe dacă lumea nu se potoleşte. Până şi persoanele aflate în loja aristocraţilor protestaseră vehement împotriva celor din fundul sălii, fiecare apărându-şi cauza prin vociferări ce s-au potolit totuşi, încet, încet... Dar procurorul, care reprezintă partea acuzării, a trebuit să aştepte minute în şir până când şi-a putut începe rechizitoriul.

— Nu o veţi elibera pe Magdalena Savu (lansează el un apel patetic, cu mâna ridicată amenințător), deoarece această femeie care plânge astăzi în faţa dumneavoastră, cu lacrimi de crocodil, nu este altceva decât o criminală! Un nou val de fluierături şi huiduieli trece pese capetele celor prezenţi, dar liniştea se reinstalează mult mai repede... Reprezentantul legii îşi continuă rechizitoriul abia început, pe un ton încă şi mai vindicativ.

— Acuzata era hotărâtă să facă orice, chiar şi o crimă, pentru a se căsători, adică pentru a-l agăţa pe Horia Pavelescu. Ea ştie foarte bine că nu este nicio frumuseţe, că nici nu are avere şi că a rămas singură până la 25 de ani. Întâlnirea cu acest bărbat a reprezentat pentru ea o adevărată mană cerească... Iar el a fost suficient de imprudent pentru a-i face chiar şi un copil, ceea ce i-a oferit oportunitatea de-a dreptul pe tavă! Să nu vă amăgiţi cu gândul că Magdalena Savu a vrut, realmente, să avorteze! Dimpotrivă! Când a aflat de existenţa Inei Pavelescu, s-a gândit din prima clipă cum ar putea fi eliminat acest obstacol din calea planurilor ei! Este foarte probabil să-şi fi calculat chiar şi circumstanţele atenuante pe care spera să le obţină în cazul unui proces precum cel de faţă, deşi părea sigură că nu se va ajunge până aici...

Autorul moral al crimei îşi vede nestingherit de treabă

Procurorul se întrerupe, pentru câteva clipe, apoi îşi

reia rechizitoriul, pe un ton din ce în ce mai sec.

— Această crimă nu are nimic din caracterul pasional pe care, în mod sigur, apărarea va încerca să-l demonstreze, şi asta datorită faptului că este vorba de o infracţiune ce a trebuit pregătită într-un mod foarte meticulos. Acuzata, care încearcă astăzi să vă facă să credeţi că este o femeie candidă şi naivă, a reuşit să-şi procure acte de identitate false şi o armă neînregistrată. Apoi a intrat de două ori în azilul de nebuni de la Mărcuţa, fiindcă prima oară avea nevoie să cunoască locul şi să pună la punct ultimele detalii, iar a doua oară a venit pentru a comite fapta pe care o recunoaşte astăzi în faţa dumneavoastră. Un asemenea comportament indică sângele rece cu care a fost comisă crima pentru care astăzi, aici, acum, vă cer să pronunţaţi o sentinţă care să o pedepsească pe Magdalena Savu la cel puţin 20 de ani de detenţie cu muncă silnică!

Un nou val de murmure, ceva mai joase de data asta, străbate sala Tribunalului din Bucureşti. Pe acest fond sonor, avocatul apărării se ridică în picioare şi îşi începe pledoaria.

— Clienta mea a fost minţită şi dumneavoastră, onorată instanţă, aveţi acum această dovadă indubitabilă. Mai mult decât atât, aţi aflat, în cursul acestui proces, că acuzata a fost minţită de două ori în chip flagrant şi este evident că aceste minciuni au împins-o la crimă.

Avocatul se întoarce şi arată cu degetul întins mulţimea înghesuită în spatele balustradei din fundul sălii.

— Aceşti oameni care îl huiduie şi îl fluieră pe Horia Pavelescu nu se înşală! Este adevărat că ei aparţin aceleiaşi clase sociale din care provine şi Magdalena Savu, dar au venit aici, astăzi, cu un mesaj clar, exprimat printr-o atitudine fermă, chiar dacă l-au deranjat uneori pe preşedintele Completului de Judecată. Ei vă semnalează că s-au înmulţit excesiv cazurile de femei seduse, abandonate

sau înşelate, în buna lor credinţă, de către unele persoane din înalta societate. Nu facem un proces politic acum pentru că Magdalena a comis o crimă, într-adevăr! Dar ce altă soluţie avea o femeie cu un copil în burtă, ajunsă la capătul răbdării? Să-i crească singură într-o lume plină de prejudecăţi? Nu vreau să fiu înţeles greşit, eu nu fac apologia asasinatului ca rezolvare a unei dileme dramatice! Dar care erau celelalte alternative ale clientei mele? Magdalena Savu vi le-a explicat singură. În primul rând a încercat să avorteze, deşi este credincioasă ortodoxă... Numai că, după cum bine ştiţi, aşa ceva este interzis prin lege la noi în ţară. Însă, chiar dacă biata femeie ar fi încălcat atât legea, cât şi propria sa credinţă, s-a dovedit că hotărârea era tardivă. Şi atunci ce-i mai rămânea? Să aleagă între viaţa propriului copil sau viaţa unei femei nebune, cu mintea rătăcită, pierdută oricum pentru lume, familie şi societate... Fiecare dintre dumneavoastră ce ar fi ales, dacă s-ar fi aflat într-o asemenea situaţie imposibilă?

În loja aristocraţilor, atât mama victimei, cât şi mama lui Horia Pavelescu au început să plângă încet, ştergându-şi lacrimile cu batiste negre, pe sub voalurile îndoliate...

— Magdalena a ucis, este adevărat (repetă avocatul apărării, într-o tăcere mormântală), dar la acest act a împins-o disperarea fără margini produsă de minciunile lui Horia Pavelescu, care poate fi considerat autorul moral al acestui asasinat! în ceea ce o priveşte pe acuzata de astăzi, se poate spune că şi-a primit pedeapsa din partea lui Dumnezeu... Căci, după cum aţi aflat, tocmai copilul pe care dorea să-l protejeze, căruia voia cu orice preţ să-i ofere un tată şi de dragul căruia a fost în stare să comită chiar şi o crimă, ei bine, tocmai acest copil a murit din cauza unui avort spontan, provocat de emoţia care a cuprins-o pe biata femeie chiar în clipele ulterioare faptei comise! mai mult decât atât, Justiţia Divină, nu cea

lumească a pedepsit-o încă o dată pe Magdalena, care ştie acum ca şi dumneavoastră că nu va mai fi niciodată mamă din cauza avortului! Onorată Instanţă, în sala istorică a acestui Tribunal, în această boxă ar fi trebuit astăzi să se afle doi acuzaţi! Dacă vrem cu adevărat să facem dreptate, atunci trebuie să recunoaştem că lângă Magdalena Savu ar fi urmat să stea şi Horia Pavelescu… Dar acest bărbat, audiat doar ca martor, este – tragică ironie a sorţii! – liber acum. Liber să se amuze, să râdă, să cucerească alte femei tinere şi naive, liber să-şi trăiască viaţa… Liber chiar să se recăsătorească, dacă vrea, fiindcă destinul acestei acuzate nefericite l-a ajutat, iată, pe infamul bărbat să se debaraseze la momentul oportun de prima soţie. Aşa stând lucrurile, aveţi de gând să o condamnaţi pe Magdalena Savu, vreau să spun numai pe ea, singură? Sau îi recunoaşteţi măcar dreptul la circumstanţe atenuante, dacă nu chiar la… achitare? Eu cred că această fiinţă nefericită merită eliberarea, mai ales că a ispăşit doi ani de detenţie preventivă până la data acestui proces! Asta a cerut şi mulţimea care se înghesuie în spatele sălii, dincolo de balustradă, chiar dacă aceşti oameni se simt solidari cu eroina lor şi pentru că fac parte din aceeaşi clasă socială şi sunt la fel de săraci ca ea…

În clipa în care avocatul apărării şi-a încheiat pledoaria, urmează câteva momente de tăcere, după care izbucnesc strigăte patetice, adresate Completului de Judecată: „Eliberaţi-o! Eliberaţi-o!” în aşa-numita lojă a aristocraţilor, Horia

Pavelescu şi părinţii săi stau cu privirile în pământ, muţi de ruşine, în timp ce mama victimei continuă să suspine, cu chipul acoperit. Completul se ridică şi părăseşte sala, într-un vacarm general, iar Magdalena Savu plânge în hohote, singură, în boxa acuzaţilor…

A fost condamnată la doar 10 ani de închisoare.

IUBITA MEA, CRIMINALA

Încă de la început avertizăm cititorii că nu rememorăm o crimă pasională şi nici nu relatăm secvenţe dintr-un film de „capă şi spadă”, ci dorim să readucem în actualitate, pentru insolitul ei, o crimă banală, stupidă poate, care s-a petrecut în septembrie 1933, la Hitiaş. În acel sat, existenţa patriarhală se derula într-un anonimat deplin şi niciun eveniment nu putea să şocheze suflarea bogatei aşezări. Şi totuşi, acolo, s-a produs ceva, un fel de răfuială cu mână armată, zguduitor de asemănătoare cu o altă confruntare care s-a consumat, în aceeaşi zi şi la aceeaşi oră, dar pe un alt meridian, între două bande de gangsteri, tocmai la Chicago, în America, unde împuşcăturile în rafale puneau capăt vieţii unor rivali incomozi.

Imaginaţi-vă Hitiaşul cufundat într-o linişte mormântală, la miezul nopţii, când numai moronii cutezau să înfrunte întunericul. Şi, cu toate acestea, un localnic, un „munte de om” cum se spune, pe numele său Trifu Crăciun, a îndrăznit, după ce a umblat vandra prin sat, să se reîntoarcă acasă de la crâşma comunală. Era în chef, cum se spune.

Ajuns în curte, încercă să intre în casă, dar uşa era zăvorâtă. Strigă la nevastă să-i deschidă, că nu era el „ginere în casă”, dar nu i s-a răspuns. Bănuieşte că s-a întâmplat ceva neplăcut din moment ce, la insistentele sale chemări, nevasta lui iubită nu-l aude. Intră la bănuială şi cum el „a făcut geamul”, se încumetă şi-l sparge. Intră în casă, fără nicio ezitare, ca orice om în propria-i cuină numai că… în clipa următoare se aude o împuşcătură sinistră şi cade răpus de un glonte. Nu a căzut el în Primul Război Mondial şi iată că pică în casa lui.

Printr-o pâclă de ceaţă zări fantoma criminală care apăsă ucigaş pe trăgaciul propriei lui puşti de vânătoare. De frică ca Trifu să nu se ridice şi să riposteze, fantoma

criminală pune mâna pe topor şi îl mai loveşte de câteva ori în cap cu sadism, consumându-se astfel o scenă de adevărat carnagiu.

Vecinii, treziţi de împuşcătură, sar în ajutor, dar nu fac altceva decât să constate că s-a produs o dramă. Bâjbâind, fantoma aprinde lampa şi cu stupoare constată că „intrusul” care intrase pe geam nu era altcineva decât propriu-i bărbat. Zăcea într-o baltă de sânge şi a mai deschis pentru o clipă ochii nemaiavând însă puterea să rostească decât atât: „Dragă muiere, m-ai omorât!” Şi tăcu pentru totdeauna.

Cât priveşte mobilul acestui asasinat stupid, nu vă putem spune decât că: a fost o crimă produsă de frică şi în acelaşi timp premeditată, justificată de însăşi „iubita nevastă” a victimei: „Mi-a fost frică de violenţa care-l apuca atunci când venea acasă băut. Omul meu îmi dădea câte o bătaie soră cu moartea. Îngrozită şi ca să scap de lovituri, am făcut-o…” Din potenţială victimă, a devenit criminală.

NEVASTA PARTICIPĂ LA OSPĂŢUL OFERIT AMANTEI, ÎN CALITATE DE… PĂSTRAMĂ

În comuna Onişcani (Basarabia), s-a comis un monstruos asasinat, în următoarele împrejurări. Săteanul Nicolae Ştefan, intrând în legătură de dragoste cu Eufrosina Ghibum, a pus cu ea la cale uciderea nevestei lui, Maria. Atrăgând-o în beci, ambii s-au repezit şi au ucis-o cu lovituri de topor. Apoi au ciopârţit cadavrul femeii şi, făcând din el păstramă, au făcut un ospăţ la care au invitat şi câţiva vecini. În timpul ospăţului, unul dintre săteni s-a interesat de nevasta lui Nicolae Ştefan (normal – n.n.), care lipsea de la masă. Faţă de răspunsurile evazive date de gazdă, săteanul a bănuit că s-a petrecut ceva necurat. Pe de altă parte, gustul păstramei era cam ciudat…

Săteanul a anunţat imediat jandarmii. La faţa locului a sosit şeful de post care, făcând descindere, a găsit în

pivniţă resturi de cadavru, astfel că abominabilul asasinat a fost descoperit, iar criminalii au fost arestaţi.

Sătenii înfuriaţi s-au adunat în mare număr la locuinţa lui Nicolae Ştefan şi, cu toată intervenţia jandarmilor, l-au bătut groaznic, încât acesta a fost dus la Orhei şi internat în spital în stare foarte gravă.

Amanta lui este reţinută la post pentru cercetări. („Universul”, 17 decembrie 1934).

AMANŢII TRAGICI

1935. Cele trei prietene de nedespărţit Olga, Ana-Maria şi Lăcrămioara puteau fi rar văzute altfel decât împreună. Toate cu o stare materială foarte bună, erau în plus şi extrem de frumoase, deşi trecuseră de 35 de ani. Îmbrăcate elegant, fardate cu dichis, nu părea niciuna mai mare de 30 de ani. Cum soţii, oameni de afaceri, erau mereu în străinătate pentru fel de fel de treburi, doamnele organizau serate cu perechi care ştiau cu adevărat să se distreze. Bineînţeles că fiecare dintre ele aveau câte un amant. Deseori se întâlneau toţi şase, pe rând la câte una dintre ele. Totul a fost O.K. până când Lăcrămioarei a început să-i placă de George, care era amantul Olgăi. Vizitând-o, fără s-o anunţe, pe prietena ei Lăcrămioara într-o dimineaţă pe la 10, Olga l-a găsit pe George în budoarul acesteia. Poziţia celor doi pe sofa, excepţionala bună dispoziţie, coniacul fin pe care-l sorbeau conduceau toate la concluzia certă că perechea se simte bine. Olga n-a spus nimic, i-a cerut doar gazdei revista de modă pentru care venise, a mulţumit şi a plecat, nu înainte de a le ura celor doi petrecere frumoasă în continuare. Lăcrămioara s-a supărat foc pe… cameristă. „De ce nu m-ai anunţat, domnişoară”. „Ştiam că sunteţi prietene, doamnă”. Domnul George a asigurat-o pe amantă că „n-a fost nimic”, Olga l-a iertat (nu şi crezut), după care lucrurile au intrat în normal. La prima sindrofie de la Ana-Maria, a celor şase prietene, ei au amestecat băuturile, devenind toţi grogy.

Lui Dan, amantul Lăcrămioarei, i-a venit se pare ideea unui sexy-grup. Ana-Maria şi Lăcrămioara nici n-au realizat practic că bărbaţii le dezbracă. Dan o ochise pe Ana-Maria, iar prietenul acesteia, Clement, jos pe covor o pregătea pe Lăcrămioara. Când Olga a intrat în cameră, venind de la baie, grupul era în plină activitate. Se uita după George, amantul ei. După mai puţin de un minut acesta a intrat în încăpere. „Tu eşti de acord cu chestia asta?”, l-a luat scurt Olga. „Eu… eu… n-am ştiut nimic”. „Ba nu, tu eşti inspiratorul, ştiu eu”. Olga era şi ea beată. A tăbărât pe amant. Curând, faţa acestuia era roşie de zgârieturile care-i lăsau urme adânci. Celelalte două participante descurajate, în picioare, în pielea goală, o luară la rost pe Olga. „Ce fă, faci pe sfânta? Parcă noi nu ştim că te-ai culcat cu fiecare dintre ei?” „Eu? Voi sunteţi curve şi o dovediţi acum”. Înfuriate că Olga le-a stricat frumuseţea de „joc”, zăpăcite de băutură, cele două muieri ofensate s-au repezit cu pumnii şi cu unghiile, la Olga care, trântită pe covor, ţipa după ajutor. Cine să i-l dea, într-o casă din care cameristei şi şoferului li se dăduse liber? Bărbaţii au şters putina, de frica complicaţiilor. Cele două femei s-au trezit până la urmă singure în faţa cadavrului Olgăi. Abia spre seară, Lăcrămioara – gazda a înştiinţat secţia de poliţie că are în casă o femeie moartă, „în ce circumstanţe a murit?”. „Veţi constata la faţa locului”, i-a lămurit ea pe poliţişti. Cele două femei au fost condamnate la câte 10 ani închisoare, după un proces care a produs mare vâlvă în Bucureşti.

DUBLUL ASASINAT DIN CARTIERUL JIANU

1935. Vila superbă a industriaşului Victor Ianculescu era una dintre cele mai cochete din cartierul Jianu. Totul, grădina de flori, părculeţul din spatele imobilului, piscina, vădeau rafinament şi bun gust. Subreta, bucătăreasa şi chiar fata care se îngrijea de grădinărie erau selecţionate

cu grijă: tinere, frumuşele, fără obligaţii, devotate stăpânilor. „La noi nu veniţi cu bărbaţi, dragostea o faceţi în timpul vostru liber, dar aveţi grijă cu cine vă combinaţi, să nu ne pomenim cu vreo surpriză…”, le pusese în vedere la angajare domnul Victor.

Surpriza la care se referise stăpânul se produsese cu câţiva ani în urmă. Era vorba de un spărgător prins pe când voia să „viziteze” biroul de la parter al industriaşului. Pontul îl vându-se Erika, camerista doamnei Ianculescu. Erika îşi pierduse slujba, iar hoţul a fost predat poliţiei.

Domnul Victor, la cei 50 de ani ai săi, avea un apetit sexual ieşit din comun. Cu amantele se întâlnea într-un apartament pe care îl ocupa încă de când fusese celibatar. Era însurat cu bogata Felicia Vohler, o nemţoaică, din zestrea căreia făceau parte vila şi terenurile ce le amenajaseră după căsătorie. La angajare, fiecare tânără (căci Ianculescu nu angaja femei mai în vârstă de 30 de ani) era supusă unei probe de sex. Victor le spunea fără ocolişuri: „Dacă vrei să lucrezi la mine, trebuie să fii bună şi la pat. Nu mă supăr dacă refuzi”. Nu se întâmplase însă aşa ceva. Când ajungea la dânsul, Victor ştia totul despre viitoarea angajată. Avea oameni care se ocupau special de asemenea treburi.

Doamna Felicia nu avea nimic de obiectat, căci tinerele corespundeau din toate punctele de vedere. Doar că unele erau prea frumoase, iar stăpâna, o femeie ştearsă, rece, cu o singură mare calitate, bogăţia, le privea cu invidie disimulată. Ştia că bărbatul ei are rezervată doar o singură zi pe săptămână pentru a face amor cu ea, pentru că restul erau dedicate celor trei slujnice. Îi spuse odată soţului ei: „Ai grijă, poate iei vreo boală de la servitoare!” îi răspunsese cinic: „Le pun să-şi facă controlul medical periodic. Şi-apoi, ar îndrăzni vreuna să-mi facă aşa ceva?” De regulă, slugile se obrăznicesc în asemenea situaţii. La Ianculeşti, toate trei femeile erau excesiv de politicoase,

nu bârfeau, nu şterpeleau. Nici n-aveau de ce, fiind bine plătite.

La început, Felicia îşi pândea soţul noaptea, când pleca din camera lui spre slujnica „programată”. Voia să afle ce făceau în plus servantele de erau atât de apreciate de soţul său. Cunoştea deja multe amănunte şi îi era ciudă. „Dacă m-ar învăţa şi pe mine!” Cu timpul, soţia a început să-şi dispreţuiască bărbatul, ajungând în final să-l urască de moarte.

Profund jignită era şi fata care se îngrijea de grădină, pentru că stăpânul nu se mai culca cu dânsa. Ea făcuse odată o greşeală, nu se spălase cum trebuia. „Vezi că miroşi a transpiraţie”, îi spusese stăpânul. De atunci nu mai călcase în camera ei.

Asta a scăpat-o de la moarte, căci Felicia, într-un exces de generozitate, le invitase într-o dimineaţă pe celelalte slujnice-metrese la o cafea. Spre seară amândouă fuseseră cuprinse de dureri. Au murit la spital.

La autopsie s-a găsit în organismul nefericitelor urmele unei substanţe toxice necunoscute. Se bănuia a fi o otravă adusă din India, unde Felicia fusese cu un an în urmă. Bănuiala s-a confirmat. Dublul omor a stârnit o vie emoţie în Capitală. Felicia Ianculescu a fost condamnată la 20 de ani de închisoare.

DIN DRAGOSTE PENTRU MAMĂ, îl UCID RIVALA

O crimă bestială s-a comis odinioară la Iaşi.

Vasile Tăutu, zis Buciu, din str. Aurel Vlaicu, paznic la spitalul „Sf. Spiridon”, deşi căsătorit şi cu şapte copii, întreţinea legături cu Elena Popovici din str. Şapte Oameni. Din această cauză, izbucneau dese certuri în casă.

Natalia, soţia paznicului, dându-şi seama că toate stăruinţele depuse spre a face pe bărbatul ei să renunţe la această legătură extraconjugală sunt zadarnice, a

conceput un plan crunt de răzbunare.

Într-o zi, când soţul ei era la slujbă, s-a înarmat cu un cuţit şi, însoţită de copiii ei, Nicolae, Vasile, Ion şi Ana, a pornit în urmărirea rivalei. A pătruns în locuinţa ei din str. Şapte Oameni şi, năpustindu-se asupra Elenei Popovici, a lovit-o cu cuţitul în abdomen. Victima a căzut într-un lac de sânge. Copiii, la rândul lor, au luat şi ei cuţitul şi l-au implântat de mai multe ori în corpul victimei.

În stare disperată, a fost dusă la Spitalul Sf. Spiridon, unde la poarta de serviciu se afla amantul ei. După trei ore de chin, Elena Popovici a murit în urma rănilor numeroase.

Criminala şi fetiţa Ana s-au predat poliţiei iar copiii Nicolae, Ion şi Vasile au dispărut. A dispărut şi cabina paznicului şi Vasile Tăutu. Se crede că a suferit un acces de dementţă. („Universul”, 11 martie 1936)

O DRAGOSTE, MAI MULT DECÂT PATERNĂ, ÎNCHEIATĂ ÎN COADĂ DE TOPOR

Liniştita comună Hezeraş, aşezată la vreo 10 km depărtare de Lugoj, a fost teatrul unei teribile crime.

Un părinte pervers

Eroul principal este săteanul Alexandru Ioan, de 47 de ani. Fire violentă, având şi patima beţiei, era, pe deasupra, şi un pervertit sexual. S-a îndrăgostit (şic! – n.r.) de propria-i fiică, Elena, de 22 de ani, pe care, sub ameninţări, a necinstit-o cu doi ani în urmă, silind-o apoi să continue legăturile cu el. După ce soţia lui a aflat ticăloşia, evident că certurile nu mai conteneau, fiind aproape totdeauna înăbuşite de satir prin bătăi.

Tot acum doi ani, Ioan Alexandru şi-a măritat fata. Martorii din sat susţin că a măritat-o numai pentru salvarea aparenţelor, fiindcă la cununie fata era însărcinată în urma monstruoasei legături. Nu a lăsat-o însă ia bărbat decât puţin timp, apoi şi-a adus fata acasă, continuând să trăiască cu ea. Fata a născut între timp doi copii. Întrebată de ce nu i-a denunţat, Elena a răspuns că-i era teamă să n-o omoare, căci o ameninţa mereu că, dacă îl denunţă, o va ucide, chiar şi după ce va scăpa de închisoare.

Îndemn la asasinat

Ion Alexandru o îndemna pe fiică-sa să consimtă ca împreună s-o omoare pe mamă, pentru ca apoi să poată trăi singuri. Fata însă nu voia. În aceste împrejurări, dorul de răzbunare clocotea în inima ei.

Ziua fatală

La 6 august, când soţia satirului s-a întors de la Lugoj, unde fusese după cumpărături, acesta a luat-o din nou la bătaie. Apoi a târât-o pe fată în grădină cu intenţii perverse; dar, cum el era beat, fata a reuşit să fugă, iar Alexandru a adormit cu faţa în sus. Atunci Elena a luat un topor pe care bărbatul îl ascuţise cu trei zile înainte ca să-şi ucidă nevasta şi, ducându-se lângă tatăl ei, care dormea dus, a îngenuncheat şi i-a tăiat gâtul cu trei lovituri. Moartea lui I. Alexandru a fost fulgerătoare. Elena s-a dus apoi şi s-a predat jandarmilor, care au arestat-o.

Criminala, împreună cu corpul delict, a fost înaintată Parchetului. („Universul”, 15 august 1936)

DEZMĂŢ ŞI SÂNGE LA CASA „AMERICANULUI”. Un atac banditesc

O familie de oameni simpli: tată, mamă şi fiică. Fata reclamă şefului de post că, în zorii zilei, au fost atacaţi de bandiţi care, după ce i-au împuşcat şi rănit pe ambii părinţi, le-au furat banii.

La faţa locului au fost găsiţi un agent fiscal şi un flăcău. Băiatul era prietenul fetei, iar agentul, prieten al familiei.

Casa era compusă din două camere despărţite printr-o tindă. Camera din faţă – dormitor, avea un pat în colţul din dreapta uşii, înspre tindă, iar lângă peretele dinspre stradă, un divan pe care dormea fata. Tatăl ei a fost găsit îmbrăcat, întins cu faţa în jos, lângă perete, cu picioarele spre uşă. Rigiditatea cadaverică şi sângele închegat de sub el erau indicii că asasinatul se petrecuse cu câteva ore înainte, victima fiind împuşcată cu o singură lovitură, în inimă. Femeia, îmbrăcată, zăcea pe pat, văitându-se de o durere la omoplatul drept. Fusese bandajată de fiica ei. Cealaltă cameră servea drept cămară.

De la început, şeful de post a luat o declaraţie femeii, din care rezulta că mai mulţi indivizi mascaţi au intrat în casă şi au tras asupra lor. Fata a leşinat, iar ea a fost rănită în momentul când se întorcea să se uite la dânsa. După aceasta nu mai ştia ce s-a întâmplat deoarece căzuse pe pat. Bandiţii le luaseră toţi banii, respectiv 2500 de dolari pe care îi adusese bărbatul din America. Avuseseră 4.000 de dolari, însă cumpăraseră pământ, vite, reparaseră casa şi începuseră să-i facă zestre fetei.

Dovadă că tâlharii au tras şi asupra fetei erau urmele de gloanţe înfipte în peretele de deasupra divanului.

Dintr-o simplă examinare a camerei s-au găsit gloanţele înfipte în pereţi şi o urmă de glonţ în tavan. Aceasta avea toate semnele unui ricoşeu. Glonţul cu care fusese răpus omul rămăsese, probabil, în corpul cadavrului.

Câteva urme şi nicio supoziţie

Au fost anunţate autorităţile: Parchetul şi legiunea de jandarmi. La o nouă examinare amănunţită desfăşurată la faţa locului s-a mai găsit sub pat un tub ars. După dimensiunile lui s-a dedus că arma era un pistol de calibru

5 mm.

În cămară, pe capacul hambarului de grâu, unde fuseseră banii, s-a găsit o picătură de sânge care provenea de la femeie, târâtă de tâlhari cu forţa să le dea banii.

Continuându-se investigaţiile, a fost identificat un martor care, în noaptea crimei, pe la ora 23, a văzut două umbre ieşind în fugă din curtea victimelor şi dispărând pe o străduţă din apropiere. Acest martor îşi baza afirmaţiile şi pe faptul că a auzit, apoi, mult timp câinii lătrând în partea în care au dispărut umbrele. N-a putut să le distingă nici măcar îmbrăcămintea, fiind întuneric şi aflându-se la circa 200 de metri de casa victimelor.

S-au căutat urme pe străduţa indicată, însă fără rezultat; trecuseră pe acolo vitele la păşune, nemaifiind posibil să se găsească vreun indiciu de care să se poată lega cercetarea.

Despre familia victimei se ştia că bărbatul fusese în America şi, timp de 16 ani, adunase cele câteva mii de dolari cu preţul sănătăţii, muncind cu greu prin fabrici. Se înapoiase când avea 46 de ani, punându-şi toată nădejdea în liniştea unei gospodării tihnite, fără grija zilei de mâine.

Aveau cu ce să-şi mărite fata şi nu s-au împotrivit când au văzut că ea ţine la flăcăul acela sărac, însă zdravăn şi voinic. Li se păruse cam fudul, însă înţelegeau că fata este mai mult decât logodită cu el.

Femeia nu prea avea un renume bun deoarece, în lipsa soţului, trăise cu mai mulţi bărbaţi. Prietenia familiei cu agentul fiscal se legase după înapoierea omului. Acesta era sfetnicul cel mai potrivit pentru vânzarea dolarilor.

Întrucât toată lumea vorbea că), americanul” are foarte mulţi dolari, unii exagerând că este chiar milionar, nu s-a putut contura vreo suspiciune asupra vreunei persoane anume. Astfel, şeful de post i-a luat „în calcul” pe foştii infractori de pe raza comunei, socotiţi capabili de o asemenea tâlhărie.

După o triere exigentă, peste noapte au fost reţinuţi cinci indivizi, fără a se ţine seama că aceştia aveau alibiuri perfecte. Deşi nu voiau să recunoască fapta, jandarmul s-a apucat de întocmirea actelor pentru trimiterea lor în judecată.

Norocul a fost că jandarmul a primit vizita unui ofiţer de la companie, venit în inspecţie. Pus la curent cu evenimentul, acesta s-a dus în beci şi a stat de vorbă cu „tâlharii”. După o jumătate de oră, a ieşit cu convingerea că toate probele sunt întemeiate pe prezumţii greşite. A dat ordin să se oprească demersul de întocmire a actelor, urmând să facă personal o nouă cercetare la faţa locului.

„Mărturia” gloanţelor din zid

Deplasându-se la locul faptei, ofiţerul a găsit mortul pe catafalc, cu bocitoare lângă el. Femeia se ocupa de treburile specifice înmormântării. Fata şi logodnicul se repeziseră la oraş să aducă găteli şi sicriu pentru mort.

— Bine, plutonier, se adresează locotenentul şefului de post, de ce n-ai scos toate gloanţele din zid? Trebuia să le găseşti pe toate patru! Am văzut că ai doar unul şi un tub!

— Să le scot, domnule locotenent! Sunt însă identice cu cel de la post!

— Să vedem!

Şi, în timp ce se străduia să scoată gloanţele înfipte, locotenentul, un vânător pasionat, rămase surprins de faptul că urmele erau oblice, indicând direcţia de tragere dinspre pat. Urma glonţului ricoşat din tavan, pornea tot din partea aceea. Glonţul acesta a fost găsit în divanul fetei.

Femeia, care se pusese pe bocit, a fost convinsă cam greu să mai explice o dată cum au intrat tâlharii în casă şi cum i-au împuşcat. După ce şi-a şters lacrimile, a arătat cu mâna printre suspine: „ici, colo”.

— Cum au intrat aici, a spus ea, şi au dat cu ochii de mine, că mă repezisem să văd ce-i cu omul meu, au tras şi în mine şi în faţă. Eu m-am ferit, dând să fug spre pat şi numai ce am simţit o arsură în spate. Când m-am uitat la fată, leşinase. Am crezut că au omorât-o, ca pe taică-său. M-au târât apoi să le arăt unde sunt banii. După ce le-am deschis hambarul, am căzut şi nu mai ştiu ce s-a întâmplat până a venit fata de m-a luat în casă. Ea mi-a pansat rana şi m-a culcat în pat. Nu i-am recunoscut pe tâlhari fiindcă erau cu căciulile trase pe ochi şi cu gulerele ridicate.

Locotenentul rămase cu gândul la scena cu împuşcăturile. Direcţia indicată de urme nu se potrivea cu ce-i spunea femeia. Ţinând cu orice preţ să se convingă, a trimis să i se aducă nişte ţinte şi un mosorel cu aţă neagră. După ce a legat fiecare ţintă cu un fir de aţă, le-a bătut în urmele gloanţelor. A întins apoi aţele în direcţia indicată de urme. Toate trei firele s-au concentrat la pat; probă evidentă că de aici se trăsese. Ipoteza că tâlharii au tras asupra fetei, după ce o făcuseră pe mama sa inofensivă, era îndoielnică. Trebuia aşteptată fata, pentru a fi şi ea interogată din nou.

Femeile încurcă… iţele înspre seară, locotenentul a fost înştiinţat că fata venise cu sicriul. Tânăra aflase că ofiţerul a fost pe la ei şi că a măsurat ceva cu aţele ce stăteau făcute ghemuleţe în zid. A fost rugată să explice cum şi de unde au tras hoţii.

— De aici! Şi fata arată în direcţia patului.

— Dar tatăl tău unde era când a fost împuşcat?

— Nu ştiu, că dormeam. Când m-am trezit, speriată de împuşcătură, l-am văzut aici. S-a rezemat de zid, lângă uşă, şi a căzut mort.

— Arată!

Deschizând pe jumătate uşa, fata a arătat ce spunea că văzuse. Locotenentul era din ce în ce mai nedumerit. Reconstituirea scenei, cu ajutorul fetei, a mai produs o

enigmă: în momentul când fata arăta cum a deschis tatăl său uşa, s-a văzut că partea stângă a corpului era protejată. Atunci cum primise victima glonţul în inimă? Din tindă nu putea fi împuşcat decât în partea dreaptă. Nu-i venea să creadă. A desfăcut hainele mortului la piept, să se convingă că are rana în dreptul inimii. Rana era specifică împuşcăturilor de aproape.

Logodnicul fetei asistase la toată această verificare ciudată.

Locotenentul se convinsese: toată cercetarea şefului de post era doar o poveste. Femeile minţeau!

Desfrâu şi moarte

Ofiţerul a dat ordin ca mama şi fiica să fie chemate la post pentru declaraţii. A fost adusă întâi fata, în cancelaria postului, unde i s-a explicat cum s-au petrecut lucrurile.

— Tu, fată, tu l-ai omorât pe tatăl tău! i-a spus răspicat ofiţerul.

— Nu! Nu eu, Simu… a izbucnit ea în plâns.

Mama fetei a rămas o clipă încremenită în prag şi, cu un râs isteric, s-a năpustit asupra ei, ca o hienă. Auzise când ea pronunţase numele criminalului.

În locul celor cinci suspecţi în beciul de la post au fost aduşi logodnicul fetei şi agentul fiscal. Aceştia şi-au început mărturisirile spre dimineaţă. La fel şi cele două femei care au recunoscut că, în 16 ani le secase din inimi ultima picătură de dragoste faţă de cel care le era soţ şi tată. Banii pe care îi primeau de la el nu le ajungeau decât pentru lene şi dezmăţ.

Ajunseseră să-l socotească ca pe o pungă, bună cât nu se goleşte de bani. Amanţii le umpleau viaţa cu toate desfrâurile. Şi când le-a trimis vestea că se înapoiază acasă, l-au simţit deodată ca pe un duşman.

Amanţii le-au vorbit femeilor şi, după ce le-au convins de reuşita înscenării, au elaborat planul în cele mai mici amănunte. Bătrânul trebuia să meargă la un cetăţean în

satul vecin, care avea de vânzare nişte pământ. Erau siguri că are să întârzie până noaptea. Perceptorul avea să-şi caute treabă prin partea locului şi să-l încurce pe om până pe la 10 – 11 seara, apoi să-l lase să vină singur, motivând că merge mai departe cu treburi urgente. De fapt, agentul fiscal urma să se întoarcă şi să-l aştepte în casă. Aşa s-au petrecut şi lucrurile. În momentul când omul a bătut la uşă, i-a deschis logodnicul şi, cum a făcut un pas să intre în casă, tânărul a tras. Agentul fiscal a proiectat repede înscenarea criminală. Trecând în spatele patului, a tras două gloanţe de lângă divanul fetei, apoi, aşezând femeia culcată pe stânga, i-a tras un glonţ de-a lungul omoplatului drept, făcându-i o rană superficială. Urma din tavan era făcută de acest glonţ. Trecând peste cadavrul omului, s-au dus în cămară şi femeia a descuiat hambarul de unde cei doi criminali au luat cutia cu bani.

A doua zi, cu mortul pe catafalc, s-a reconstituit întreaga faptă. Pistolul a fost găsit într-o fântână, iar banii, în locuinţa perceptorului.

DUPĂ CE A FOST UCIS, SOŢUL A FOST TRANŞAT CA PORCUL DE CRĂCIUN

Curtea Criminală, Secţia a II-a, a început judecarea femeii Ileana A. Gheorghe, de 40 de ani, domiciliată în comuna Răduleşti, judeţul Ialomiţa. Numita, în urma unei certe cu bărbatul său, cu care de altfel nu trăia bine de mulţi ani, i-a aplicat acestuia două lovituri cu un furcoi, rănindu-l mortal.

După această ispravă, femeia şi-a suit soţul muribund în căruţă şi l-a acoperit cu paie, în intenţia să-l ducă şi să-l arunce pe câmp. Înainte de a porni însă, fiind descoperită de copila sa, care auzise horcăitul victimei, i-a mărturisit ce făptuise, dar a ameninţat-o că, dacă va spune ceva cuiva, o va ucide şi pe ea. Ajunsă la câmp, a dat foc cadavrului – căci între timp, pe drum, victima murise. Apoi criminala s-a înapoiat în sat şi a spus celor care o întrebau

că soţul său a plecat în Basarabia. Cadavrul lui Alexandru Gheorghe a fost descoperit de săteni după trei zile pe câmp, parte ars, parte mâncat de câini. Arestată, soţia criminală şi-a recunoscut fapta încă de la primele cercetări, arătând că nu regretă uciderea bărbatului, întrucât trăia rău cu el. („Universul”, 26 aprilie 1939)

GELOZIA LESBIENEI

La internatul Liceului de Fete din Cluj lucrau, prin anii ’40, două studente. Fiind nevoite să ocupe funcţia de pedagog, din lipsa mijloacelor materiale, tinerele erau bucuroase că, în afară de modica sumă de bani ce o primeau ca leafă, aveau asigurate masă şi casă gratuite.

Curând, studentele se îndrăgostiră. Nu de vreun tânăr profesor, ci de două eleve. La rândul lor, adolescentele Iulia şi Ana erau iubite de alte două eleve, din ultima clasă de liceu. Tensiunea între studente şi rivalele iubitelor lor creştea pe zi ce trece. Abandonatele puseseră la cale o anonimă contra pedagogelor:

„Domnişoarele Loreta şi Ortansa nu fac nimic, scurtul interval de timp în care, chipurile, supraveghează studiul nostru, şi-l consumă la cafele, fumat, şuete. Ba mai mult, alimentează intrigile dintre elevele de la internat. Noaptea fac amor cu două colege de-ale noastre, pe care ele le-au corupt la lesbianism”.

O asemenea anonimă a pus pe jar conducerea liceului, cum era şi firesc. Nu se confirmă nimic. Ba, dimpotrivă, rezultă că tinerele îşi fac conştiincios datoria. Cum era de aşteptat, acuzaţia cea mai gravă nu s-a adeverit.

Amorul se consuma, în continuare, sâmbăta şi duminica, la domiciliul unei mătuşi a Loretei, care locuia singură în oraş. Iubita Ortansei, Iulia, asistase fără să vrea, aşteptându-şi perechea care întârziase la facultate, la o secvenţă de amor inedită pentru ea, între Loreta şi Ana. Scena o tulburase profund. Începu să-i facă „curte”

Loretei. Până la urmă, îi propuse direct: „Te iubesc, vreau să mă iniţiezi în toate tainele amorului între fete. Am auzit că ai şi nişte «instrumente». Loreta rămase uşor surprinsă. Se înroşi uşor şi îi răspunse printr-un surâs care promitea. Îi plăcuse nu numai francheţea fetei, dar şi corpul timpuriu maturizat al acesteia. În privinţa Ortansei, nu-şi făcea probleme. Ştia că mai are câteva iubite printre interne. Se întâlnea cu ele noaptea, în camera ei de la internat. O avertizase că e riscant, dar Ortansa negase totul. Acum aflase şi Ortansa de legătura Loretei cu „iubita" ei. Chiar îi spusese: „Ştiu că trăieşti şi cu Iulia, dar nu-mi pasă. Fete amatoare sunt destule". Cel mai mult suferise însă Ana. O ura de moarte pe iubita ei, studenta, dar şi pe Iulia, care nu se mulţumise cu o singură prietenă.

Când se auzi în oraş că o elevă a folosit puşca de vânătoare a tatălui său pentru a comite o crimă dublă, multora nu le-a venit a crede. Ana, complexată de faptul că nu era prea arătoasă, profund dezamăgită că amanta ei o abandonase în favoarea Iuliei şi a altor eleve de la internat, hotărî să se răzbune. Ulterior, avea să declare:

„M-am decis să le distrug pe cele două infame care mă trădaseră. Pe Loreta, singura mea dragoste şi pe colega mea, Iulia, la fel de ticăloasă. Mă intriga şi pasivitatea Ortansei, care s-a consolat repede cu un profesor, nepăsându-i că Loreta s-a combinat cu Iulia, fosta ei parteneră. Am adus puşca tatii, demontată, şi le-am ucis în timp ce făceau amor la locuinţa noastră, pe care o numeam «conspirativă»".

Criminala, minoră fiind, a fost internată într-o şcoală de corecţie.

PATRU CRIMINALI ŞI O VICTIMĂ NEVINOVATĂ

1941. În comuna Tazlău, satul Balcani s-a comis o crimă oribilă, căreia i-a căzut victimă gospodarul Ion Leahu. Între acesta şi soţia sa, Ana, existau de mai multă vreme neînţelegeri din cauza purtării rele a femeii care, de

mai bine de doi ani, întreţinea legături neîngăduite cu flăcăul Petre Nu.

Cum Ion Leahu era un om chibzuit şi muncitor şi reuşise să-şi agonisească o stare materială frumoasă, soţiei necredincioase nu-i venea la îndemână să se lepede de el pe căile legale ale divorţului. De aceea a pus la cale uciderea lui, planul criminal întocmindu-l încă din toamna anului precedent.

Tentative de asasinat

Astfel, prin decembrie, când Leahu a plecat de acasă cu nişte şindrilă de vânzare la Bacău, amantul Petre Nu şi flăcăul Constantin Prisăcariu, îndemnaţi de necredincioasa Ana, s-au aşezat la pândă între satele Băsăşti şi Pustiana spre a-l ucide. Planul era să răstoarne sania peste el, pentru a crea aparenţa unui accident. Spre norocul lui Leahu, sania, care-i fusese slăbită de acasă, se stricase înainte de a ajunge unde era aşteptat. S-a întors acasă cu mare greutate.

Necredincioasa femeie a făcut a doua încercare de a scăpa de soţ, de astă dată prin otrăvire, în cârdăşie cu mamă-sa, Mariţa. Pe 10 februarie 1941, ele l-au momit pe Leahu la cârciuma lui Toderică Jungu, din sat. După ce l-au îmbătat până n-a mai ştiut de el, i-au dat cârciumăriţei o puternică doză de arsenic, spunându-i că-i o doctorie care-l face pe om să nu mai bea atât de mult şi că trebuie să-i fie pusă în vin. Cârciumăriţei însă nu prea i-au mirosit a bine prafurile date şi le-a aruncat în curte. De aici le-a lins câinele săteanului Iftimie Hapchină, câine care a doua zi a fost găsit ţeapăn, cu labele răşchirate în sus, lângă locul unde fusese aruncată otrava.

În ziua de 16 martie, soţia lui Leahu, care-şi pusese în cap să rămână negreşit văduvă, s-a sfătuit din nou cu mama sa. După ce au şuşotit preţ de vreun ceas, au pus la cale un nou plan diavolesc. Când s-a înserat, s-au pus de l-au îmbătat iarăşi pe Ion, după care au apelat încă o dată la

serviciile amantului Nu şi ale prietenului său, Prisăcaru. Aceştia trebuiau să-l sugrume pe soţul Anei în somn, în propria-i casă.

Întâmplarea a făcut ca Prisăcaru, care aştepta nerăbdător să-l vadă pe gospodar cât mai repede adormit, a băut un litru de rom şi s-a îmbătat atât de rău încât a căzut grămadă, astfel că nu mai era cu cine să se mai „lucreze”.

L-a dat gata nu cu parul, ci cu paharul

A patra încercare, şi cea de pe urmă, a fost pusă la cale de Ana Leahu în ziua de 18 martie, când soţul ei a plecat să cumpere nişte brazi de la Ocolul Silvic Tazlău. Dar nici n-a apucat omul să se îndepărteze bine de casă că a şi fost ajuns din urmă de nevastă sub pretext că uitase să-i spună de ceva cumpărături care mai trebuiau făcute.

Din vorbă-n vorbă, vicleana femeie l-a atras în cârciuma lui Vasile Radu, din satul Frumoasă, unde i-a turnat băutură până seara. Cum era târziu să mai ajungă la Tazlău, Leahu şi-a luat nevasta de umeri şi a plecat cântând spre casă.

Văzând că bărbatul ei nu-i complet beat, Ana l-a mai îndemnat să chefuiască niţel şi la cârciuma lui Toderică Jungu, din satul lor. Apoi au plecat acasă, dar n-au sfârşit încă cu băutura, căci femeia i-a dat şi câteva ceşti de rom, ca la curcan înainte de a fi tăiat… într-un târziu, gospodarul s-a trântit pe pat şi a adormit buştean.

Şi asasinii beau rom

Pe la ora 23, Ana i-a chemat pe amantul ei, Petrică Nu, pe fratele acestuia, Gheorghe, şi pe nelipsitul Constantin Prisăcaru, care erau pitiţi din vreme în şură şi în grădină. După ce le-a dat de băut rom în bucătărie – ca să mai prindă curaj – Ana le-a „distribuit rolurile”, care au fost jucate întocmai. Ea a astupat faţa soţului cu o pernă. Petrică l-a luat pe rival de mâini şi s-a suit cu picioarele pe coşul pieptului acestuia. Costică Prisăcaru a fost cel care l-

a sugrumat cu mâinile înfăşurate într-un prosop, spre a nu lăsa urme, iar Gheorghe Ion i-a ţinut picioarele strânse şi i-a sfârtecat testiculele.

„Operaţia” n-a durat mult, căci nefericitul soţ al Anei şi-a aflat sfârşitul în chinuri groaznice, în doar câteva minute.

Mortul se „spânzură”.

După ce l-au ucis în chipul arătat, criminalii, pentru a induce lumea în eroare, au ridicat cadavrul şi l-au spânzurat de o grindă, în podul şurii. Pe la ora 1 noaptea, Ana s-a dus la Toderică Jungu (cârciumarul), Iftimie Hapchină şi Neculai Gherasimoaia, pe care i-a anunţat că bărbatul ei a înnebunit de atâta băutură şi şi-a scos hainele din casă şi de pe el spre a le da foc. Când cei anunţaţi au ajuns la faţa locului, au găsit cadavrul îngheţat în spânzurătoarea artificială pe care i-o făcuseră ucigaşii.

Descoperirea crimei

Fiind sesizat, şeful postului de jandarmi, plutonierul Sauciuc Haralambie, căruia îi revine meritul pentru descifrarea întregului fir, a întreprins cercetările cuvenite, care au dus la descoperirea monstruosului asasinat. Toţi criminalii şi complicii au fost arestaţi şi înaintaţi Parchetului Neamţ.

Petre Nu, amantul Anei, deşi nu avea decât 19 ani, mai executase condamnări pentru lovire şi alte delicte, iar Prisăcaru mai executase patru luni pentru tâlhărie la drumul mare.

Ce lăsa Leahu în urma sa

Astfel a fost omorât mişeleşte unul dintre cei mai de treabă oameni din satul Balcani-Tazlău, care botezase şi cununase jumătate din consăteni.

La inventarierea făcută s-au găsit de pe urma lui Leahu 30.000 lei numerar şi 72 de rochii făcute de el soţiei criminale, majoritatea din mătase. Şi… trei copii orfani.

Faptul a produs o extraordinară impresie în rândul

populaţiei din împrejurimi.

SALVAŢI COPILUL!

Biletul

1942. Duminică, ora 9.

Vin la brigadă, ca în orice zi lucrătoare; atâta doar, cu o oră mai târziu.

Judiciarul e ca o prăvălie cu program non-stop. Şi cred că, peste tot, în lume, e la fel.

Îmi aprind o ţigară, trag câteva fumuri, îmi consult agenda şi deschid fişetul, gata să scot dosarul „SIRACUZA”, privind un tripou clandestin în care se trişează şi se şantajează frecvent. Sunt pus pe demolarea bandei de jefuitori care-i înşală pe bieţii naivi ori pe împătimiţii jocurilor de noroc. Unii dintre ei, disperaţi că pierduseră şi ce era al altora, îşi puseseră capăt zilelor. Nu mai departe de zilele trecute am aflat despre cea mai cumplită tragedie din toate cele pe care le ştiu: un negustor pricopsit şi-a vândut nevasta şi fiica – de numai doisprezece ani – la un joc de cărţi. Acum, desigur, nu era de compătimit femeia pentru că fusese zburdalnică şi-l înşela cu el de mână; dar în privinţa fetiţei – Alina – m-am cutremurat, mai ales că biata copilă s-a sinucis, neputând îndura bătăile şi perversiunile la care o supunea cel care o cumpărase.

Prins de gândurile astea sumbre, numai ce aud ciocănituri la uşă. Strig: – Intră!

Apare moş liinca, bătrânul gardian care mă slujeşte de aproape doi ani, şi zice:

— Dom şef, a vinit un domn-domn! după faţa lui… îi necaz mari.

— Să intre!

Şi bătrânul îl introduce în biroul meu, după care iese.

— Sunt profesorul Ilie Domiţian, se prezintă vizitatorul – un tip slab, înalt, bine îmbrăcat, cu un aer sever, chiar inchizitorial şi oarecum straniu.

Îi fac semn să ia loc, el se aşază, după care continuă:

— În urmă cu o oră… ori chiar mai puţin… m-am dus la colega mea, profesoara Olga Lupaş; urma să plecăm împreună la nişte prieteni care au o căsuţă la câţiva kilometri de oraş. Ei bine… am găsit-o moartă. Uşa locuinţei sale era larg deschisă, iar Olga… prăbuşită între dormitor şi camera de baie, cu un soi de laţ strâns de gât.

Am chemat procurorul, medicul legist şi pe cei de la „Tehno-ştiinţific" (Criminalistica de astăzi). Dar, înainte să plecăm spre locul faptei, vizitatorul meu îmi prezintă un înscris, explicându-mi:

— Este un bilet scris de Olga, prin care mă roagă să vin la ea de îndată, fiindcă are să-mi comunice, de urgenţă, ceva foarte important.

Spusele lui nu mă mulţumesc, mai ales că Olga ştia că el urma s-o viziteze în dimineaţa respectivă, destul de devreme. Şi îl întreb la ce oră primise biletul.

— Să fi fost ora 8, zice Domiţian, şi adaugă precipitat: Mi l-a adus un copil, un băieţel de vreo opt-zece ani.

Împăturesc biletul şi-l aşez în fişet, după care pornim spre casa victimei.

Crima

Profesoara Olga Lupaş este o femeie superbă.

Are treizeci şi doi de ani, dispune de o locuinţă luxos mobilată. Când dau cu ochii de ea, se află în locul şi situaţia precizate de colegul ei, Ilie Domiţian, numai că este complet dezbrăcată, iar în mâna stângă ţine un bici cu coada scurtă şi curele lungi, subţiri, la capătul cărora sunt nişte biluţe fine de plumb.

Cunosc tipul acesta de bici pe care l-am întâlnit şi în locuinţele altor masochişti. Altminteri, bănuiala mi se confirmă de-ndată ce medicul legist întoarce corpul neînsufleţit cu faţa în jos; fesele victimei, şi o parte din spatele ei sunt marcate de nişte dungi lăsate, adânc, în

carne, de plesniturile biciului.

Sunt fulgerat de ideea că asasinul ar purta şi el asemenea însemne, însă renunţ la ipoteza asta, fiindcă, în lumea masochiştilor (adică a celor care se excită numai prin bătaie) sunt mai rare cazurile de „reciprocitate”; de obicei, un partener (a) se excita doar când bate el (ea), celălalt lăsându-se bătut (a).

În casă este o oarecare dezordine, însă aspectul general al locuinţei nu denotă că acolo ar fi avut loc o luptă între victimă şi agresor (agresoare).

După poziţia laţului, sunt înclinat să cred că profesoara a fost sugrumată de cineva care a venit din spate, luând-o cu totul prin surprindere, mai ales că degetele victimei nu arată urme de presiune cauzate de o eventuală încercare de a-şi înlătura laţul.

Uşile nu prezintă semne că ar fi fost forţate, ceea ce mă face să consider că Olga a deschis vizitatorului (vizitatoarei) pe care, poate, chiar îl (o) aştepta.

Întreb medicul legist cam când estimează el că ar fi sucombat victima, şi-mi răspunde sec:

— Cinci-şase ore.

— Dar urmele lăsate de bici? vrea să afle procurorul.

— Unele cam tot de atunci… altele cu câteva ore mai înainte, dar…

— Ce anume? intervin eu, muşcat parcă de gândul unei revelaţii edificatoare.

— Păi… şovăie legistul, uite, după gradul de sângerare… aş fi înclinat să cred că agresorul ar fi continuat să-şi biciuiască victima chiar şi după ce a sugrumat-o. Da, da, chiar şi după ce a omorât-o! precizează el.

Viaţă dublă

Sunt preocupat de două lucruri pe care trebuie să le verific temeinic, temeinic de tot: victima şi biletul.

În privinţa victimei, se stabileşte că ducea o viaţă dublă: ziua la şcoală, se prezenta ca o profesoară model,

iar noaptea... Ei bine, noaptea, Olga Lupaş frecventa cercuri dintre cele mai bizare: sectanţi dintre cei mai ciudaţi, printre care şi pe adepţii unui club unde raporturile sexuale se petreceau pe întuneric şi la întâmplare, incesturile fiind numeroase. Apoi, aşa-zise societăţi în care amorul între parteneri de acelaşi sex era la ordinea zilei şi, în sfârşit, victima frecventa persoane dintre cele mai „rafinate", cum ar fi practicanţi ai zoofiliei (amor cu animale), masochişti etc. Aşa încât am putea spune că nimic din ceea ce este „OMENESC" nu i-a scăpat. Numai că din când în când se îndrăgostea de partenerul ori partenera dintr-o anumită perioadă şi atunci nu se mai preta la evoluţii în grup în case străine, ci prefera să se satisfacă în locuinţa ei.

Acum, n-aş dori să vi se pară prea îngăduitoare atitudinea mea dacă mă auziţi spunând că nimic din toate năstruşniciile pomenite mai sus nu m-a prea impresionat. Însă, când am aflat că primul partener al Olgăi Lupaş într-ale „rafinamentelor" sexuale a fost tocmai acel pervers-sadic din pricina căruia Alina, fetiţa de doisprezece ani vândută de propriul tată se sinucisese, neputând îndura anomaliile la care o supunea el, asta le-a întrecut pe toate.

Sigur, amănuntele intime spuneau mult, dar nu explicau decât parţial omorul în ceea ce privea autorul, mobilul crimei etc.

Suspectul

Mai trebuia lămurită povestea cu biletul. Căci aşa cum îmi fusese prezentată situaţia de profesorul Mie Domiţian, aducătorul biletului, tare mă ispitea să-l consider vinovat de uciderea colegei sale. La urma urmei, ce altceva putea să însemne aducerea acelui înscris la poliţie decât scoaterea lui de sub orice bănuială prin motivarea prezenţei lui Ilie Domiţian în casa moartei? Venise pentru că ea îl chemase şi avusese astfel neşansa s-o găsească ucisă. Dar dacă lucrurile nu stătuseră chiar

aşa? Verificarea a fost simplă: expertul grafolog a stabilit că într-adevăr biletul fusese scris de Olga Lupaş. Mai mult, impresiunile digitale (amprentele) de pe bilet aparţineau profesorului, victimei, dar, majoritare erau unele provenind de la mâinile unui copil. Şi îmi dau seama că Ilie Domiţian spusese adevărul când a declarat că biletul îi fusese adus de un copil.

Martorul trebuie suprimat în clipa aceea, o femeie şi un bărbat dau buzna în biroul meu.

— Salvaţi-ne copilul! bâiguie femeia, hohotind în plâns.

Îi invit să se aşeze şi-i rog să-mi spună despre ce e vorba.

— Domnule, zice bărbatul, o femeie cu înfăţişare stranie vrea să ne ucidă copilul.

— De ce spuneţi asta? cer eu explicaţii.

— Se interesează de copil printre vecinii de pe strada noastră.

— O fi făcut vreo stricăciune şi vrea să-i afle părinţii, zic eu.

— Aşa am crezut şi noi, însă când am descris-o băieţelului nostru, el ne-a spus că femeia aia, ieşind din casa în care a fost omorâtă profesoara Lupaş, i-a cerut să ducă un bilet domnului profesor Ilie Domiţian care locuieşte pe o stradă paralelă cu a noastră. Şi pentru asta i-a dat un teanc de bani.

— Câţi ani are copilul?

— Nouă! răspunde mama.

Asasina

Chiar în ziua aia m-am aşezat la pândă dinaintea unei curţi de pe strada pe care locuia martorul a cărui suprimare era dorită de femeia cu înfăţişarea stranie. Tencuiam, chipurile, un stâlp din zid care sprijinea gardul. După două zile şi două nopţi, cea pornită în aflarea micuţului ajunsese cu investigaţiile şi la poarta casei unde

lucram eu.

De-ndată ce aflu despre ce e vorba, mă arăt că-i urăsc de moarte pe băieţel, mai ales că tatăl său îmi este şef la o bază de aprovizionare cu lemne unde eu sunt încărcător şi mă nedreptăţeşte mereu.

Încurajată de spusele mele, femeia zice:

— Aş vrea să-l întreb ceva, dar fără ca părinţii lui să fie de faţă.

— Păi, dacă faci cinste, ţi-l aduc unde vrei şi când vrei.

Femeia îmi oferă bani, cam leafa mea pe două luni, dar o refuz spunându-i că o să-mi plătească după ce facem treaba. Şi ea se învoieşte, contând şi mai mult pe ura mea faţă de cel pe care voia să-l suprime.

După mai puţin de două ore, Zinaida Rovan – aşa se numea femeia cu înfăţişare stranie, ucigaşa Olgăi Lupaş – era arestată pe când încerca să-l omoare pe micuţul şi unicul martor care o văzuse ieşind din casa victimei, la câteva ore după moartea acesteia. Ca să nu mai vorbim despre folosirea copilului pentru atragerea lui Ilie Domiţian în câmpul infracţiunii, pentru ca vina omorului să cadă asupra sa.

NEAMŢUL CU TREI AMANTE

Baronul Hans Muler, un tip înalt cu talia subţire şi faţă de adolescent, era căpitan în armata germană. La 25 de ani, făcuse campania din Franţa, Norvegia şi în anul 1942, când are loc întâmplarea la care ne referim, făcea parte dintr-o mare unitate de rezervă amplasată la Iaşi. Încartiruit la o familie de filogermani înfocaţi, se bucura de atenţii cu totul speciale. Frecvent, industriaşul Buciumeanu organiza petreceri la care erau invitaţi ofiţeri superiori şi chiar generalul-şef al garnizoanei germane. La fel de des, omul de afaceri român pleca în Germania pentru diverse tranzacţii cu vestita societate „Solagna”. În lipsa lui, oficiile de gazdă la superba lui reşedinţă din

cartierul Copou rămâneau în seama doamnei, o şatenă de o frumuseţe orientală, de vreo 38 de ani, şi a fiicei sale, Ana-Luiza, studentă în anul I ia Medicină. După vreo lună de la cazarea lui Hans în somptuoasa vilă cu 14 camere, Magda, stăpâna casei, puse stăpânire şi pe inima căpitanului. Aşa cel puţin credea ea, căci la fel de incandescentă era şi dragostea fetei, Ana-Luiza, pentru neamţ.

Într-o dimineaţă, în timp ce Magda era la coafor, tânăra se pomeni în camera ei cu Hans. Totul se desfăşura în tăcere. S-au înţeles din priviri. Mai complicat a fost pentru el să-şi descalţe cizmele înalte, să-şi scoată tunica şi celelalte. Mult mai simplă se dovedi pregătirea pentru amor a tinerei studente. Fără nicio jenă, îşi lepădă cămăşuţa din mătase, vizită pentru câteva minute duşul şi se strecură în pat, aşteptându-l pe zveltul ofiţer. Vorbea germana în mod fluent, aşa că nu a fost nevoie de mari eforturi lingvistice pentru a-l dirija pe un prea experimentatul căpitan pe făgaşul modului meridional de a face sex.

Cântărind situaţia pe toate feţele, bavarezul ajunse totuşi la concluzia că focoasa Magda, prin patul căreia trecuseră destui amanţi, avea mai multă dexteritate şi iniţiativă. Curând, Ana-Luiza realiză că şi maică-sa face amor cu Hans. Studenta descoperi că, de regulă, în timpul cât lipsea tatăl său, locul lui în patul conjugal era ocupat de Hans. Acum îşi explica fata de ce ofiţerul era palid şi avea cearcăne la ochi.

Scânteia care declanşa incendiul fu o remarcă maliţioasă a mamei: „Fata mea, de când a poposit unitatea lui Hans în Iaşi ai căzut la trei examene! Aud că ai o preferinţă pronunţată pentru culoarea verde a vestoanelor şi pentru tresele argintii ale ofiţerilor!” „Ştii ce, mamă, să nu se ascundem după deget! Aşa o fi, dar dumneata n-ai nici măcar decenţa să te fereşti de servitori, când eşti în

frigurile amorului cu neamţul, în patul din camera de colo!” şi-i arătă dormitorul părinţilor ei. Magda se înălbi de furie. Ridurile subţiri deveniră mai pronunţate. Se întoarse pe călcâie şi părăsi încăperea, fără un cuvânt.

Se pare că Hans îşi pusese în gând să nu-i scape nicio fiică a Evei din vila de pe dealui Copoului. Într-o zi, Magda şi Ana-Luiza, care se complăceau într-un armistiţiu mut, dar nu-şi uitau rănile pricinuite reciproc, trecând prin holul principal, au auzit un ţipăt uşor de satisfacţie, ce venea dinspre camera unde Lenuţa, fata în casă, făcea curăţenie. Amândouă au năvălit acolo cu chipurile crispate. L-au văzut pe Hans în uniformă, aplecat asupra tinerei slujnice. Fustiţa ei, excesiv de scurtă, facilitase amorul pe fugă. Când le observă pe cele două femei, Hans părăsi „linia frontului” în grabă, lăsând-o pradă „inamicului” pe neajutorată Lenuţa, care n-apucase nici măcar să-şi tragă chiloţii. Mama şi fiica, solidare, tăbărâră pe rivală. Curând pumnii delicaţi ai agresoarelor deveniră la fel de vineţi ca obrajii subretei. Lipsă de antrenament! în final, furioasă la culme, Magda luă sabia căpitanului, ce se afla într-un colţ, şi cu toată forţa, o împlântă pe la spate în cea care jinduise la nobilul ei amant, pe care-i împărţise cu fiica sa.

Când industriaşul se întoarse de la München, îşi găsi soţia şi fata în arestul poliţiei. În scurt timp se judecă procesul. Magda a fost condamnată la 10 ani de închisoare, iar Ana-Luiza la 7. Îndureratul căpitan muri în acelaşi an, la 15 noiembrie, în bătălia pentru Stalingrad.

MÂNCĂTOAREA DE BĂRBAŢI

Acest titlu a apărut în paginile cotidianului „Universul”, la rubrica „Faptul divers”, în primăvara anului 1944. Deşi războiul încă nu se încheiase, iar România se mai afla sub ocupaţie germană, viaţa obişnuită a Bucureştiului continua destul de firesc. În paginile gazetelor se amestecau, printre ştirile venite de pe frontul

de Est, tot felul de evenimente mai mult sau mai puţin senzaţionale. Unul dintre acestea a fost şi cazul faimoasei, în epocă, Sabina Terezian. Pe atunci, prostituţia încă nu constituia un delict penal. Cu atât mai puţin, faptul de-a avea nenumăraţi amanţi nu devenea o crimă. Singura excepţie de la această regulă a reprezentat-o Sabina Terezian, pentru care un astfel de amănunt picant putea să se transforme în circumstanţă agravantă! De ce? Pentru simplul motiv că femeia, poreclită de ziare „mâncătoarea de bărbaţi”, era acuzată că şi-a otrăvit soţul tocmai pentru a fi mai liberă…

O femeie urâţică, dar fatală

Ultimul lucru pe care l-ar fi putut spune orice bărbat prezent în sala de audieri a Judecătoriei Ilfov, în acea zi de 15 martie 1944, despre femeia în vârstă de 64 de ani, aflată în boxa acuzaţilor, era că aceasta ar putea avea faima de femeie fatală!

Fiinţa planturoasă şi guralivă, îmbrăcată modest, la care se uita publicul prezent în sală, inspira, mai degrabă, un sentiment de milă, cu accese de curiozitate sau amuzament. Fotoreporterii marilor gazete din Capitală se înghesuiau să prindă instantanee mai reuşite, dar personajul din faţa lor lăsa doar impresia unei mahalagioaice. Încă înaintea intrării Completului de Judecată, asistenţa comenta deja oralitatea aproape ţărănească a acestei acuzate, ce devenise faimoasă pentru un lung şir de aventuri galante, evocate în presă şi chiar în buletinele de ştiri de la radio. După patru ani de război şi tensiuni politice interne, răstimp în care funcţionase şi cenzura militară, acest proces căpăta accente de un pitoresc neaşteptat.

Mulţi dintre cei prezenţi se întrebau dacă ar fi cu adevărat posibil ca tocmai această femeie robustă să-şi fi otrăvit soţul… Dosarul întocmit de chestor era destul de complicat, ca şi existenţa acuzatei, de altfel. Soţul Sabinei

Terezian fusese, de fapt, amantul oficial sau partenerul de lungă durată. În ultimii ani de viaţă, acesta se îmbolnăvise de inimă şi medicul îi prescrisese pastile de digitalină, după moda medicală a timpului. „Femeia fatală” ajunsă în boxa acuzaţilor era învinuită că i-ar fi mărit doza de pastile bărbatului pentru a-l ucide. Cel care făcuse această dezvăluire Justiţiei nu era altul decât Iulian Horbea, adică unul dintre amanţii de ultimă oră ai acuzatei.

Debutul procesului n-a făcut decât să confirme stilul pitoresc al replicilor Sabinei Terezian, stârnind noi valuri de şuşoteli şi zâmbete. Această atmosferă mult prea puţin solemnă pentru o sală de tribunal i-a provocat o discretă nervozitate preşedintelui Completului de Judecată. Eforturile sale de a face linişte se spulberau însă de fiecare dată când acuzata deschidea gura, vorbind de parcă ar fi strigat pe tarla:

— Mie nu-mi puteţi pune în cârcă decât moravurile; mai pe româneşte, mi-au plăcut bărbaţii şi gata!

Cu toate acestea, pe măsura trecerii timpului, gravitatea se instalează încet, încet, mai ales că evocarea vieţii acuzatei îi impresionează pe toţi. Partide de amor în lanul de porumb

După citirea actului de acuzare, grefierul face o prezentare succintă a biografiei acuzatei, aşa cum se obişnuia în procesele vremii. Preşedintele Completului de Judecată, maestrul în jurisprudenţă Andrei Voiculescu – care era, în acea perioadă, şi preşedintele Baroului de Ilfov – ascultă, cu atenţie, această recapitulare. Atmosfera balcanică a sălii de tribunal începe să se liniştească, după ce asistenţa se delectase cu prezenţa acuzatei în boxă mai bine de o oră înaintea intrării Completului de Judecată, fapt puţin obişnuit pentru o instanţă judecătorească, fie ea chiar şi ilfoveană.

Sabina Terezian era născută în anul 1880, în satul Stoeneşti, din judeţul Dâmboviţa. În pofida educaţiei

precare, acuzata de acum se trăgea dintr-o familie relativ înstărită, proprietară a câtorva hectare de teren arabil şi a unei livezi. După o copilărie rurală banală, Sabina întrerupe şcoala, rămânând doar absolventă a patru clase elementare. Văzând cât este de voinică, părinţii ei se decid să o lase la muncile câmpului, mai ales că aveau nevoie de cineva care să-i supravegheze pe zilieri. Aşa ajunge viitoarea „mâncătoare de bărbaţi" să stea de una singură, de la răsăritul soarelui până la înserat, printre oamenii aspri ce se speteau muncind pe tarlaua familiei. Din depoziţiile mai multor martori, aduşi la audierile preliminare din satul copilăriei Sabinei, reiese că tocmai în această perioadă, adică la o vârstă foarte precoce, fata îşi dovedeşte slăbiciunile erotice pentru sexul opus. Se pare că, pe la 12 – 13 ani, când alte fetiţe încă se joacă, fie şi cu păpuşile, robusta fiinţă s-a lăsat sedusă (în lanul de grâu sau printre tulpinile înalte şi foşnitoare de porumb) de vlăjganii pe care era pusă să-i păzească… Aceste obiceiuri proaste, căpătate la pubertate, se vor transforma într-un viciu de-a dreptul devastator, ce îi va aduce adolescentei, peste numai câţiva ani, o reputaţie îndoielnică în întreaga regiune. Moravurile epocii, ca şi mediul mai puţin obişnuit pentru asemenea apucături, n-au împiedicat-o pe Sabina Terezian să-şi transforme porecla în renume, deşi a fost aspru admonestată de părinţi, în repetate rânduri ajungându-se chiar la bătăi primite din partea tatălui său.

În septembrie 1906, Sabina se îndrăgosteşte – pentru prima şi ultima oară în viaţă (după propriile-i mărturisiri) – de un achizitor de impozite, pe nume Iosif Vişan, care trecea prin satele din regiune de mai multe ori pe an. Bărbatul era cu vreo zece ani mai vârstnic decât Sabina şi nu fusese căsătorit niciodată. Cei doi încep să frecventeze balurile duminicale de la Târgovişte sau Piteşti şi, după o perioadă de acomodare, rămân împreună definitiv. Cu preţul unui mare scandal între ea şi părinţi, Sabina

abandonează rolul de argat feminin (deşi continuă să-şi mai ajute familia, sporadic, la unele probleme administrative) şi se mută în căsuţa lui Iosif Vişan, din Târgovişte. În acest fel, concubinajul celor doi devine oficial, amănunt la fel de neobişnuit pentru moravurile dâmboviţene ale epocii.

Cuplul trăieşte în acest fel până la izbucnirea Primului Război Mondial, răstimp în care Sabina Terezian îşi înşală partenerul destul de rar, date fiind circumstanţele sociale.

— Acuzată Sabina Terezian (intervine preşedintele Completului de Judecată, întrerupând expunerea grefierului), nu aţi dovedit o perioadă prea îndelungată de fidelitate faţă de hai să-i zicem, soţul dumneavoastră, nu-i aşa?

— Sigur că nu (răspunde prompt, cu o voce tabagică, femeia, stârnind râsete în sala tribunalului), dar am mai spus anchetatorilor că Iosif, Dumnezeu să-l odihnească, era destul de slab la pat, cu toate că era o matahală de om!

— Aş vrea să ştiu (reia magistratul, după ce bate de câteva ori cu ciocanul de lemn în catedra de la înălţimea căreia prezidează instanţa, pentru a face linişte), unde vă găseaţi amanţii?

— La Stoeneşti (vine răspunsul scurt), printre zilierii părinţilor mei, doar am zis că mă întorceam mereu la ţară, chiar dacă mă certasem cu familia, mai ales cu tata.

După izbucnirea Primului Război Mondial, Iosif Vişan nu poate evita recrutarea, deşi trecuse de 40 de ani, şi pleacă pe front. În răstimp de doi ani, până în 1918, Sabina Terezian se mută la Stoeneşti, alături de mama ei, care rămăsese pe neaşteptate văduvă. Trupele de ocupaţie trec prin sat, mărşăluind spre Bucureştiul asediat, iar nenumăraţi soldaţi germani vor cunoaşte delicii frenetice în braţele vânjoasei Sabina. Imediat după încheierea ostilităţilor şi lăsarea la vatră, Iosif Vişan se întoarce la

Târgovişte şi găseşte casa pustie, îi scrie Sabinei, bănuind că se află la Stoeneşti, şi aceasta se lasă înduplecată de mesajul fostului iubit. Femeia se întoarce la el, dar descoperă un bărbat înjumătăţit de avatarurile războiului, deja lipsit de orice energie amoroasă.

— Am rămas lângă Iosif mai mult de milă (comentează acuzata lectura grefierului, riscând o admonestare din partea magistratului Andrei Voiculescu), deşi mai milă mi-era de mama, pe care o lăsasem singură la ţară.

În 1924 această milă îşi pierde rostul, deoarece mama Sabinei Terezian încetează din viaţă şi viitoarea acuzată devine unică moştenitoare a unei averi frumuşele. Profitând de binefacerile reformei agrare, începută imediat după marele război, femeia vinde tot ce moştenise la Stoeneşti, plus casa amantului oficial, din Târgovişte, după care cumpără un mic conac, pe jumătate ruinat, din judeţul Ilfov, în apropierea Palatului Ştirbey de la Buftea. Reface casă, o mobilează şi se mută acolo, împreună cu soţul, hotărâtă să şteargă trecutul şi să înceapă o viaţă nouă. Micul conac era înconjurat de o livadă cu pomi fructiferi, aşa încât fosta ţărancă înstărită – trecută prin stadiul de controversată damă de mahala târgovişteană

— Se apucă să facă negoţ cu fructe, pe care le trimitea la Bucureşti spre vânzare. Dar pentru asta era nevoie să angajeze zilieri! Foarte repede, obiceiurile proaste, deprinse la Stoeneşti, au început să se repete şi la Buftea, de data aceasta cu o poftă nestăvilită.

Oricât de mare cucoană ar fi vrut să pară, în clipa în care îşi punea mâinile în şolduri şi începea să strige la Iosif Vişan (care îi reproşa, din ce în ce mai des, adulterele evidente cu lucrătorii angajaţi la livadă), Sabina Terezian îşi dădea arama pe faţă, dezvăluindu-şi educaţia precară, originea socială modestă şi moravurile dubioase. Dar fostul achizitor de impozite, devenit „conaşul”, îmbătrânise

văzând cu ochii şi, pe deasupra, mai era şi bolnav. Pe măsură ce scandalurile deveneau tot mai greu de suportat, soţul începea să se resemneze şi sfârşise prin a se încuia în camera lui zile în şir. În această atmosferă, care nu mai era un secret pentru nimeni, Sabina Terezian l-a adus în dormitorul ei separat pe Iulian Horbea, unul dintre lucrătorii de la livadă. Din acea zi, bărbatul cu 20 de ani mai tânăr a căpătat titlul de „amant neoficial" şi a început astfel un ciudat menaj în trei, care se va încheia odată cu moartea suspectă a nefericitului Iosif Vişan.

Amantul răzbunător

Când grefierul şi-a încheiat lectura edificatoare, instanţa cere chemarea la bară a martorului Iulian Horbea. Acesta este introdus în sala de tribunal, condus în faţa Completului de Judecată şi pus să jure, cu mâna pe Biblie, că va spune „adevărul şi numai adevărul". Bărbatul arată ceva mai vârstnic decât cei 44 de ani pe care îi are şi abia ştie să însăileze două cuvinte…

Cu mare dificultate, dată fiind şi emoţia evidentă ce l-a cuprins, el recunoaşte că este amantul Sabinei Terezian de aproape două decenii, ceea de reprezintă durată de timp egală cu diferenţa de vârstă dintre cei doi. Apoi încearcă să explice, bâlbâindu-se, cum a conceput – după părerea sa – „concubina sa" planul de eliminare fizică a lui Iosif Vişan.

— De vreo câţiva ani buni, bărbatul Sabinei descoperise că suferă de inimă. Ea se certa mereu cu el, dar nu numai din cauza mea… în luna august 1939, când cel de-al Doilea Război Mondial bătea la uşă, medicul curant al acestei familii originale soseşte la Buftea şi sună la poarta conacului. Chiar martorul din procesul de acum îi deschide, iar Sabina Terezian, mirosind a mâncare gătită şi cu un şorţ slinos înfăşurat pe mijloc, îl primeşte în sufragerie. Sus, la etaj, în camera de unde nu a mai ieşit de peste un an, Iosif Vişan agonizează. Foarte palid, cu

fruntea îmbrobonată de sudoare rece, „conaşul” respiră din ce în ce mai greu. În pofida îngrijirilor pe care doctorul i le administrează de urgenţă, Iosif Vişan închide ochii şi îşi dă obştescul sfârşit. Pentru moment, medicul nu bănuieşte că acest deces ar putea fi opera unei mâini criminale. La acea oră, moartea lui Iosif Vişan se datora unei crize cardiace grave, ce era previzibilă de mai multă vreme.

— Abia un an mai târziu, în 1940, dumneavoastră, Iulian Horbea, v-aţi prezentat la Postul de Jandarmi din Buftea şi aţi semnat o declaraţie (rosteşte preşedintele Completului de Judecată, fluturând o hârtie pe care o avea în mână), conform căreia soţul patroanei dumneavoastră, ce vă era şi amantă, fusese, de fapt, asasinat!

— Da, este adevărat (recunoaşte Iulian Horbea, cu un gest oarecum teatral, ducându-şi mâna la inimă), aş fi putut să tac, dar nu-mi mai găseam liniştea.

— Mincinosule!

Vocea tunătoare a Sabinei Terezian a luat prin surprindere pe toată lumea din sală.

— Nu eşti decât un mincinos nenorocit! Visezi să mă vezi înfundând puşcăria, ca să te răzbuni că nu ţi-am dat destui bani, dar nu vei reuşi asta, măgarule, pentru că ştii bine că nu sunt vinovată de moartea lui Iosif!

Peste rumoarea care s-a stârnit în sală, glasul preşedintelui Andrei Voiculescu încearcă să restaureze liniştea.

— Dar dumneavoastră (reia magistratul, după ce o admonestează şi pe acuzată) eraţi cea care îi dădeaţi soţului pastilele de digitalină!

— Bineînţeles că eu făceam asta, pentru că aşa scrisese medicul pe hârtia aia!

— De câte ori pe zi, mai exact?

— Pe naiba! De câte ori avea nevoie, adică de câte ori i se făcea rău!

— Ea este cea mincinoasă, onorată Instanţă (se repede martorul, care amuţise pentru câteva clipe), fiindcă ştiu că îi dizolva pilulele în apă cu zahăr şi puţină lămâie, ca să ascundă gustul amar, şi îi lăsa cana pe noptieră, tot timpul plină, ca să bea ori de câte ori îi era sete! Ştiu, fără-ndoială, că voia să-l bage-n mormânt, căci apucase să-mi promită că mă face arendaş peste livadă, după moartea conaşului L.

Un nou val de şuşoteli şi murmure agită asistenţa din incinta Judecătoriei Ilfov, în timp ce gazetarii prezenţi se grăbesc să stenografieze în carneţelele lor schimbul de replici. Nimfomană sau criminală?

— Domnule Horbea…

Avocata apărării, doamna Yvonne Bazilescu, intervine prin surprindere, după ce s-a sculat de pe banca din primul rând, dar – înainte de-a putea să-şi continue fraza – este interpelată destul de brutal de preşedintele Completului de Judecată, care dă dovadă că şi-a pierdut răbdarea.

— Scuză-mă, dar nu mai suport întreruperile din acest proces, care riscă să se transforme într-o mahala judiciară! Toată lumea vorbeşte când vrea, deşi ştiţi bine că nu aveţi voie să vă adresaţi acuzatei sau oricărui martor decât prin intermediul meu! Cât priveşte asistenţa, dar mai ales domnii jurnalişti, dacă nu fac linişte, voi fi nevoit să evacuez sala! Acum puteţi continua, doamnă avocat, dar nu uitaţi că eu voi fi intermediarul!

Yvonne Bazilescu îşi stăpâneşte reacţia de furie, deoarece se simte umilită de intervenţia magistratului, dar ştie că acesta are dreptate, drept pentru care i se adresează, de această dată, direct lui Andrei Voiculescu.

— Domnule preşedinte, aş vrea să ştiu când şi pentru ce motiv anume martorul a plecat de la proprietatea Sabinei Terezian.

— Răspundeţi la întrebare (îi spune magistratul bărbatului aflat la bară), dar fiţi cât mai concis!

— Am părăsit conacul de la Buftea în 1940 (rosteşte şovăitor Iulian Horbea, însă toată lumea observă că s-a înroşit la faţă), dar recunosc că Sabina Terezian m-a dat afară…

— Deci, vizita martorului la Jandarmerie pentru a da o declaraţie scrisă s-a petrecut la numai câteva zile după aceea! Este adevărat?

— Domnule preşedinte, permiteţi-mi să intervin! Nu pot lăsa apărarea să încerce punerea la îndoială a bunei credinţe a lui Iulian Horbea!

— Poftiţi!

Procurorul s-a ridicat în picioare, intervenind în dezbaterea juridică pe neaşteptate, aşa cum făcuseră toţi ceilalţi preopinenţi până acum.

— Onorata Instanţă nu trebuie să se lase păcălită de insinuarea doamnei avocat Bazilescu! Rechizitoriul meu va fi scurt şi extrem de edificator. Acuzata din acest proces a suportat interogatorii şi anchete, inclusiv audierile preliminare ale altor martori, timp de patru ani, până a ajuns aici, în boxă. Această întârziere nu se datorează doar stării excepţionale în care ne aflăm, pe timp de război, ci şi dificultăţilor pe care chestura le-a avut în ceea ce priveşte strângerea probelor. Au fost adunate informaţii din mai multe localităţi rurale şi din câteva oraşe, s-a stat de vorbă cu zeci de civili sau militari, de diferite vârste şi din diferite medii sociale. Asta trebuie să vă sugereze, în primul rând, măsura amplorii anchetei şi minuţia cu care a fost întreprinsă. Drept urmare, atunci când a fost întocmit raportul citit de grefier, aţi avut ocazia să vă convingeţi pe deplin asupra caracterului acestei fiinţe. Sabina Terezian a fost lipsită de morală întreaga viaţă şi a făcut dovada, prin faptele sale, că nu are caracter câtuşi de puţin, ci doar moravuri dubioase. Şi atunci, cum puteţi să puneţi la îndoială intenţiile criminale ale unei femei care s-a culcat cu sute de bărbaţi? îmi veţi răspunde că nu e foarte clar

mobilul crimei?! Am să vă dau un argument surprinzător: nimfomania! Ei bine, da! Această femeie obsedată sexual, această fiinţă numită de gazete – de când durează ancheta – „mâncătoarea de bărbaţi”, a dovedit atâta egoism în satisfacerea plăcerilor personale, încât este evident că l-a eliminat pe Iosif Vişan (aşa-zisul ei soţ) nu din raţiuni materiale, care nu există în acest caz, ci din motive exclusiv de comoditate. Un bărbat bolnav, de-a dreptul infirm, care o împiedica să trăiască după poftele trupului, transformând-o într-un fel de infirmieră, sau chiar servitoare, era de neconceput pentru ea! Decât să-l îngrijească pe acest neputincios, devenit o povară, a preferat să-l elimine! Ba, mai mult, l-a alungat şi pe Iulian Horbea, după asasinarea lui Iosif Vişan, ca să-şi recapete libertatea absolută şi să-şi poată face de cap până când i-ar mai fi permis vârsta! Vă spuneam că nu accept punerea la îndoială a onestităţii martorului deoarece acest bărbat are, în ochii mei, un merit extraordinar, chiar dacă, la rândul lui, s-a dovedit adulterin. Fără declaraţia sa de la Jandarmerie, am fi avut de-a face cu o crimă perfectă şi nimeni n-ar mai fi putut să descopere asasinatul comis! în asemenea circumstanţe, date fiind condiţiile în care ne aflăm şi informaţiile culese la anchetă, nu voi cere condamnarea pe viaţă a Sabinei Terezian, ci o pedeapsă de douăzeci de ani, aşa încât la ieşirea din detenţie acuzata de azi să aibă 84 de ani, adică o vârstă la care pasiunile carnale se vor fi stins demult…

Medicamentul care aduce moartea

După acest rechizitoriu fulminant, o linişte de mormânt s-a lăsat în sala tribunalului. Avocata apărării şi-a pregătit dosarul cu argumente şi concluzii, după care a luat cuvântul, cu mult calm.

— Onorată Instanţă, domnul procuror a făcut o opţiune greşită. Ori clienta mea este vinovată, deci a comis o crimă perfidă, ori este nevinovată, dar atunci trebuie să

anulaţi acuzaţiile ce i se aduc. Dar acuzarea a preferat să aleagă pedeapsa de douăzeci de ani… De ce tocmai această cifră, care nu traduce, juridic vorbind, niciuna dintre cele două alternative? Mai pe româneşte – scuzaţi-mi expresia – ori e laie, ori bălaie! Vinovăţia trebuie tradusă printr-o sentinţă exemplară, iar nevinovăţia prin achitare. Şi-atunci, condamnarea propusă pare undeva la mijloc, între cele două opţiuni judecătoreşti clare!

Dar să examinăm cazul dintr-un alt unghi… Care sunt probele evidente ale acestui dosar? Mărturisiri făcute de acuzată, prin care să-şi recunoască faptele? Nu! Indicii materiale concrete? Nici atât! Doctorul care a constatat decesul a murit între timp, iar posibilitatea deshumării cadavrului este aproape imposibilă pe timp de război, în vederea unei expertize clare… Ce rămâne? Un singur lucru: unica mărturie, cu nenumărate conotaţii îndoielnice, a unuia dintre foştii amanţi! Ne poate convinge acuzarea că Iulian Horbea nu încearcă să se răzbune, de fapt?! Adevărul este că femeia ce se află în această boxă a acuzaţilor, acum, pare a fi departe de imaginea unui înger, însă ea, această „mâncătoare de bărbaţi”, care a avut sute de amanţi, nu este, totuşi, o criminală. Şi ea nu poate fi condamnată doar pentru proasta reputaţie pe care o are! Singurul amănunt discutabil rămâne faptul că Sabina Terezian a recunoscut ipoteza de a-i fi dat lui Iosif Vişan, din greşeală, ceva mai multă digitalină, dar cu scopul vindecării, nu cu intenţia de a-l ucide! Lipsa de educaţie a acestei femei ar putea explica acest gest bine intenţionat în fond. Cum credeţi că – deşi l-a înşelat de atâtea ori, fiindcă asta îi era firea păcătoasă – acuzata l-ar fi omorât pe singurul bărbat despre care a mărturisit că l-a iubit, în întreaga ei viaţă, şi pentru care a fost în stare să-şi părăsească chiar şi mama, recunoscând că a rămas lângă el din milă, după ce se întorsese bolnav din Primul Război?

Cine l-a ucis, totuşi, pe Iosif Vişan?

Cu această întrebare retorică, d-na Yvonne Bazilescu, avocata apărăii, îşi încheie pledoaria. Sala Judecătoriei Ilfov este amuţită, încă o dată. Primii jurnalişti care se reped afară să telefoneze redacţiilor, nu mai apucă să o vadă pe Sabina Terezian cu ochii în lacrimi, în clipa când preşedintele Completului de Judecată îi acordă ultimul cuvânt. Violenţele de limbaj care amuzaseră asistenţa la începutul procesului se transformaseră acum într-un hohot de plâns… în timp ce lumea începea să părăsească sala, se auzeau sirenele de alarmă care îi avertizau pe toţi să se adăpostească de un nou bombardament. România încă se mai afla în război şi cotidianele din Capitală publicau ştirea despre acest proces, a doua zi, nu pe prima pagină, ci la rubrica „Faptul divers”. Criminala a fost condamnată la 10 de ani de închisoare.

MARIE POPESCO ŞI O CRIMĂ CE ZGUDUIE OCCIDENTUL

Stelian Popescu, ziarist, proprietar al vestitului cotidian „Universul”, om de afaceri şi, bineînţeles, politician, a părăsit ţara, împreună cu familia, încă din vara anului 1944, şi s-a stabilit la Geneva. Mijloacele materiale nu-i lipseau, dispunând de capital – transferat din vreme – în băncile elveţiene.

Plecând din România, Stelian Popescu dorise liniştea, dar n-a avut prea mult timp parte de dânsa. Spre sfârşitul anului 1946, familia sa devenea cap de afiş în cronicile judiciare ale ziarelor şi revistelor din apus. În arhiva mea personală am păstrat unul din numeroasele articole apărute pe atunci în presa pariziană, în legătură cu drama trăită de familia Popescu. iată-l, în tălmăcire românească:

…„La 20 decembrie 1946, Curtea cu Juri din Geneva a condamnat-o pe Marie Popčsco (Maria Popescu – n.n.) la închisoare pe viaţă. După o jumătate de oră de dezbateri, instanţa a răspuns afirmativ la toate capetele de acuzare.

Cu excepţia a doi dintre membrii lui, juriul a refuzat acceptarea circumstanţelor atenuante. Dimpotrivă, a admis că acuzata avea o fire deosebit de perversă şi de primejdioasă.

Marie Popčsco, o româncă tânără şi frumoasă, a fost acuzată de a-şi fi otrăvit soacra şi pe camerista acesteia încercând totodată să-şi otrăvească şi socrul, pe Stelian Popescu, un fascist hăituit, fost ministru de Justiţie în România. Acesta, proprietar al ziarului „Universul", subvenţionat de nazişti, a luat parte foarte activ la intrigile germane din ţările dunărene (aprecierile cu privire la St. Popescu sunt în mare măsură exagerate sau eronate, dar aşa se judecau lucrurile în primii ani de după război, nu numai în Est, ci şi în Vest, mai ales în Franţa şi Italia – n.n.).

La puţină vreme după refugierea sa la Geneva, Stelian Popescu şi-a dat seama că era victima a numeroase furturi din casă: un ceas cu montură de briliante, o tabacheră de aur, lenjerie, un pachet de hârtii de valoare. A ezitat să provoace un scandal; abia în iulie 1946 a anunţat poliţia. Bănuielile sale s-au îndreptat asupra nurorii sale Marie.

Câteva zile mai târziu, doamna Lelia Popescu, soţia ziaristului, a murit în împrejurări misterioase. După două săptămâni murea, în aceleaşi condiţii, şi camerista ei, Lina Mowi (?!). Ulterior, şi domnul Popescu a fost transportat la spital într-o stare disperată, scăpând însă cu viaţă.

Autopsia cadavrelor a dovedit că cele două femei fuseseră otrăvite cu veronal. Bănuită de medicul casei, Marie Popčsco a fost arestată şi pusă sub acuzare. Pe tot timpul anchetei ea nu a încetat nicio clipă să nege cu încăpăţânare toate învinuirile. Dar amantul ei, François Turenti, un medic tânăr din Geneva, a mărturisit că îi dăduse prietenei sale cinci flacoane de veronal. Ea a recunoscut acest lucru, însă a susţinut că aruncase

somniferele în W.C. Se ridică, totuşi, o întrebare: de ce, în preajma procesului, tânărul medic a plecat în America?

Elegantă şi foarte frumoasă, Marie Popčsco a impresionat puternic asistenţa, o parte dintre cei prezenţi la proces manifestându-şi deschis simpatia pentru ea, aplaudându-i replicile scânteietoare date, nu odată, acuzatorilor.

Preşedintele Curţii a trebuit să recunoască faptul că ancheta judiciară prezenta greşeli grave. Dar cei care i-au decis soarta, au fost juraţii. Marie Popčsco a fost condamnată pentru „asasinat prin otrăvire”.

MOARTE DE OM, DIN AMOR PENTRU TATĂL VITREG

S-a întâmplat în urmă cu mai mulţi ani. La Vama Veche se stabilise, imediat după război, Lidia, o basarabeancă, refugiată din Dondoşani. Frumoasă foc. Blondă, cu ochi căprui şi un trup parcă sculptat. S-a îndrăgostit de ea un actor din Bucureşti, însurat, care venea an de an să-şi petreacă o lună de vară acolo. Când a rămas însărcinată, el n-a dat bir cu fugiţii, ci i-a promis că va recunoaşte copilul. Când era prin luna a şasea, în familia unor prieteni, tot basarabeni, l-a cunoscut pe Victor, născut la Cetatea Albă, marinar. Bărbatul a luat-o de nevastă, cu copil cu tot. Era secund pe un vas pescăresc deci mai mult plecat. Venea acasă de 3 – 4 ori pe an şi nu stătea mai mult de două săptămâni. Lidia era tare fericită cu el, pentru că pe lângă faptul că era un bărbat bine, era şi foarte bun, înţelegător şi cinstit. În plus, s-a ocupat de micuţa Diana ca de propria-i fiică. Numai că vremea a trecut şi fetiţa a crescut, făcându-se o domnişoară de toată frumuseţea. Chipul bronzat al lupului de mare şi trupul lui bine clădit au făcut-o pe Diana, care împlinise 18 ani, să se viseze în braţele lui.

Într-unul din scurtele răgazuri ale marinarului acasă, profitând de absenţa mamei ei, Diana s-a arătat în faţa

tatălui vitreg cât mai sumar îmbrăcată. Victor s-a făcut că n-o vede, luând încercările ei de a-l seduce drept simple copilării.

După ce Diana a împlinit 20 de ani, dorinţa de a-l lua pe bărbatul mamei ei n-a mai cunoscut margini. Într-o dimineaţă, când Victor a mai întârziat în pat, după ce Lidia plecase la serviciu, s-a trezit cu fata lângă el. A sărit ca ars din aşternut, strigându-i: „Fetiţo, dacă nu-ţi bagi minţile în cap, te ajut eu s-o faci. Te-am crescut de când erai un boţ şi acum mi te bagi în pat? Copii nerecunoscător! Merită mama ta una ca asta?! Ea, care ne iubeşte atât de mult pe amândoi!”

„Deci, ea este motivul pentru care mă respinge. Baba de maică-mea, care la 45 de ani iubeşte şi este iubită de un asemenea bărbat”, şi-a zis Diana. După îmbarcarea lui Victor, relaţiile dintre fiică şi mamă s-au schimbat brusc. Lidia nu bănuia nimic, nu a avut nicio explicaţie cu Victor, nici n-ar fi avut de ce, lăsându-şi odrasla să fiarbă în suc propriu. De unde să bănuiască ce punea la cale cea pe care o zămislise? Dorinţa de a scăpa de maică-sa, principala ei rivală la dragostea lui Victor, bărbatul visurilor ei, devenise scopul pentru care niciun sacrificiu nu era prea mare pentru Diana. Un an de zile a făcut planuri peste planuri. Voia să găsească ceva sigur şi cu mai puţină… durere. Era, doar, maică-sa. A reuşit să facă rost de „Verde de Paris”. Ştia că maică-sa obişnuia să bea Şapte caid seara, l-a turnat otrava în cana cu lapte. Apoi, în timp ce femeia îşi bea laptele, pregătindu-se de culcare, cu o impertinenţă ieşită din comun, fiică-sa i-a spus: „Dacă ai fi avut bunul simţ să te dai la o parte, ai fi trăit mult şi bine. Dar te-ai făcut că nu pricepi că-l iubesc pe Victor şi că voi face orice să fie al meu. Ca să fim fericiţi, tu trebuie să dispari”. Lidia s-a uitat la ea, crezând că a înnebunit. Abia când otrava a început să-şi facă efectul, femeia a înţeles sensul spuselor fiicei sale. S-a prăbuşit însă zvârcolindu-se în spasmele

morţii. După o oră, Lidia a decedat, sub privirile mai mult decât satisfăcute ale Dianei. N-a avut nicio strângere de inimă pentru chinurile în care a trimis-o pe lumea cealaltă. Ar fi vrut s-o scutească de ele, dar n-a avut încotro. A aşteptat până a doua zi seara, când a băgat-o într-un sac mare de rafie, a legat un pietroi la unul din capete şi, cu o roabă, a dus-o până la ţărmul mării, zvârlind-o în apele învolburate. Cadavrul femeii a fost pescuit de nişte scufundători în portul Bulina, câteva săptămâni mai târziu. La întrebările poliţiei, Diana l-a luat pe „nu” în braţe. Nu ştia nimic, nu făcuse nimic. Abia când s-a întors Victor din cursă, lucrurile s-au limpezit. El a declarat în faţa oamenilor legii hăituiala amoroasă la care îl supusese fiică-sa vitregă în ultimii doi ani. De data asta, interogată serios, Diana a căzut pradă unei depresii nervoase, în urma căreia şi-a mărturisit crima, cu lux de amănunte. A fost internată în spitalul închisorii Poarta Albă. După doi ani, era mai nebună ca la internare. Probabil că şi acum se mai află într-unul din acele locuri „vesele”. N-a mai fost nevoie ca tribunalul să-şi pronunţe sentinţa. A pedepsit-o bunul Dumnezeu.

DE LA CRIPTĂ LA MORGĂ

Scenă uluitoare în cimitir! înmormântare, plânsete, vaiete, familia îndoliată, soţia defunctului scăldată în lacrimi, şezând alături de băiatul blond în vârstă de zece ani, îmbrăcat şi el în costum negru.

Copilul trăia stupefacţia morţii subite a tatălui său, care zăcea vânăt şi de nerecunoscut în sicriu. O moarte incredibilă, despre care el ştia destule, dar n-a putut rosti riiciun cuvânt.

Când slujba de Sa groapă se apropia de sfârşit, iar preotul şi dascălul rosteau rugăciuni sfâşietoare, fiecare verset fiind însoţit de clinchetele cădelniţei, se auzi maşina poliţiei intrând val-vârtej pe poarta principală a cimitirului, cu sirena deschisă la maximum. A doua maşină o urmă

îndeaproape, duba serviciului medico-lega! cu însemnele specifice de cruce roşie pe laturi. Ambele autovehicule frânară lângă mormânt. Coborâră întâi doi ofiţeri tineri, îmbrăcaţi în civil, precum şi delegatul procuraturii, iar acesta din urmă se adresă jenat familiei.

— Vă rog să ne scuzaţi, opriţi ceremonia înhumării. E într-adevăr grotesc, dar răposatul nu poate fi încă înmormântat.

Nu vă supăraţi pe noi, în ultima clipă s-a depus o sesizare cum că moartea domnului Valerian Popescu este suspectă şi nu s-a produs în mod natural!

Soţia răposatului leşină, bătrâna mamă a Paulei Popescu a căzut în genunchi, iar cei mai mulţi din asistenţă au început să ţipe. Bărbaţii rămaseră încremeniţi cu pălăriile în mână. Scenele următoare se derulară în acelaşi chip absurd.

Sicriul fu golit de „conţinut”, florile, coroanele, jerbele, lumânările fură date de o parte şi intrară în funcţie brancardierii din serviciul sanitar care împinseseră până aproape de mormanul de pământ o targă pe rotile, în timp ce medicul legist cu un calm deosebit, roagă la rândul său martorii să-şi ţină firea până la elucidarea acestui „incident”.

— Rugaţi administraţia să păstreze în capelă crucea şi sicriul până mâine la aceeaşi oră, când înhumarea va putea avea loc. Domnule părinte, stimată familie, iertaţi-ne!

— Întâmplarea este complet neprevăzută, ţinu să adauge ofiţerul de la judiciar, adresându-se sentenţios văduvei: dumneavoastră, doamnă Popescu, ne urmaţi. Cât despre copil, va rămâne în grija bunicilor, aşteptând să lămurim tot ce ni s-a comunicat, cu privire la moartea soţului dumneavoastră!

Groapa rămase deschisă ca o rană, lumea s-a risipit odată cu zvonurile ce au umplut oraşul, aşa cum era de

aşteptat după acest eveniment şocant.

„Certificatul de deces a fost fals!” „Graba ascunderii unei crime perfecte”. „Cine a putut afla cu atâta precizie, la numai

24 de ore, că inginerul Valerian Popescu a fost omorât?” „Poliţia refuză să dea sursa de informaţie referitoare la această moarte enigmatică.

Frazele de mai sus s-au extras din conţinutul ziarelor de a doua zi, care au umplut şi ele oraşul. În răstimpul acesta trupul inginerului Valerian Popescu a fost studiat pe masa de disecţie de către specialişti, constatându-se că a îngurgitat alcool metilic, împreună cu o doză puternică de stricnină.

Totul fusese pus la cale în mod intenţionat de doamna Popescu, care-şi găsise de câtva timp un nou iubit, ceva mai tânăr şi mai agreabil, iar soţul aflase. Copilul ştia totul, era în posesia unor informaţii culese de el şi de prietenii lui, suferea.

O văzuse de nenumărate ori pe maică-sa plecând de acasă când tatăl lipsea, lucrând la serviciu până la ore târzii din noapte. Un nene, de la mama de la serviciu, care din când în când o lasă aproape de casă, puţin după prânz, sau o ia ducând-o în oraş, i-a înmânat odată o bancnotă de cinci mii lei ca să nu sufle niciun cuvânt tatălui, spre a nu-i face rău mamei…

…În noaptea morţii, pe băiat l-au trezit zgomotele suspecte din dormitorul părinţilor. La un moment dat mămica a ieşit de acolo, ducându-se chipurile la baie să-i aducă un pahar cu apă, spunându-i copilului „lui tata îi este cam rău, du-te şi te culcă”. „De ce nu dai un telefon la salvare?”, o întreabă copilul. „Nu e cazul, până dimineaţă îi trece, a mai avut el crize de stomac, doar ştii!”

…Şi, dincolo de uşi, prin întuneric, băiatul a ascultat cum tatăl lui se stingea, zvârcolindu-se.

Copilul, inteligent, cu o intuiţie ascuţită, a furnizat

datele prin contactul direct cu realitatea coroborându-le cu ale unui coleg din vecini, care văzuse de multe ori cum mama lui o zbughea de acasă fiind aşteptată într-un anumit punct din preajma blocului de către amantul... secret.

Căpitanul Dinu Oancea afirmă pe bună dreptate. „În ziua de astăzi, copiii în vârstă de zece ani nu mai pot fi păcăliţi cu una cu două". Băiatul i-a servit şi proba cea mai zdrobitoare: sticla cu conţinut nociv, golită ce-i drept, dar zvârlită în chip neglijent într-o căldare cu capac de plastic, lângă ghena de pe etaj, unde locatarii îşi aruncă de obicei resturile menajere. „Când tata a „tăcut" şi n-a mai scos niciun geamăt în dormitor, şi ea (nu i-a mai spus mama) s-a convins că e gata, am auzit-o ducându-se repede la telefon în hol, vorbind la două noaptea cu nenea acela al ei de la serviciu, spunându-i cu vocea coborâtă, să nu aud eu: „Georgică, scumpule, s-a terminat cu... ştii tu cine! Ce să fac?!... Să dau alarma? Zici abia dimineaţă?! Aha, da! Cum, cum? Să chem la prima oră medicul de circă, să-i elibereze certificatul de deces? Bine, te pup, mulţumesc".

Fiul acestei mame criminale va putea oare să uite vreodată toate acestea? întreabă căpitanul judiciarist Dinu Oancea, privind când în ochii reporterului, când la coperta dosarului pe care sta scris „Crima din strada Năvodari 10 bis, comisă de Paula Popescu asupra soţului legitim".

Căpitanul Dinu Oancea ţinu să-mi mai releve un amănunt preţios. „Nu vă daţi seama câtă iscusinţă a dovedit copilul acesta precoce, dând în vileag uciderea tatălui său?! Sticla cu conţinut otrăvitor a manevrat-o puştiul cu ajutorul unei batiste spre a menţine pe suprafaţa ei amprentele ucigaşei!"

AJUTATĂ DE FRAŢI, ŞI-A CĂSĂPIT BĂRBATUL CU TOPORUL

Mizerie, certuri şi bătăi

Comuna Dersca, judeţul Botoşani. În seara zilei de 25

noiembrie 1968, pe un ger de crăpau pietrele, Filareta Afrusoaie, ţinându-şi în braţe copilul în vârstă de patru ani, i-a rugat pe cei doi paznici de la Consiliul Popular s-o însoţească până acasă, pentru a-i da o mână de ajutor. Plângea… De două zile fusese alungată de soţul ei, Constantin Afrusoaie, care o ţinea tot într-o băutură. Femeia nu îndrăznea să intre în casă, de teamă să nu fie bătută din nou.

Cei doi paznici, ca de altfel toată comuna, ştiau ce viaţă grea duce Filareta cu bărbatul eu. Când se îmbăta, acesta îşi lovea nevasta până o umplea de sânge, apoi o dădea afară din casă, împreună cu copilul. Constantin Afrusoaie avea 42 de ani, iar Filareta, 32. Erau căsătoriţi de cinci ani şi, pentru a-şi putea întreţine familia, bărbatul pleca la muncă perioade lungi de timp, la diferite ferme zootehnice, pomicole sau viticole din ţară. La început trimitea bani acasă, însă în ultima vreme şi-a lăsat nevasta şi copilul să moară de foame. În plus, îi mai şi imputa femeii că l-ar fi înşelat în lipsa lui. Din aceste considerente, cei doi paznici au însoţit-o acasă pentru a o proteja de beţiv, însă aveau să constate cu surprindere că acesta fusese omorât.

Imagini de coşmar

Şeful Postului de Miliţie a raportat cazul la judeţ şi în scurt timp a sosit la faţa locului o echipă de cercetare.

Locuinţa victimei Constantin Afrusoaie se compunea din cerdac, un hol, două camere şi o bucătărie. Cadavrul se afla în bucătărie, însă omul era de nerecunoscut. Era, de fapt, o masă informă de carne, cu ochii şi creierii împrăştiaţi pe pereţi… Alte bucăţi de piele, carne şi păr erau lipite de sobă, masă, scaune, bufet, în timp ce arma crimei – un topor plin de sânge pe toate părţile – se găsea lângă picioarele cadavrului, făcute şniţele…

Şi, pentru ca groaza să completeze aceste imagini de coşmar, toate uşile, pereţii şi pardoselile din lut ale celor

trei încăperi erau stropite cu pete de sânge…

Calcule logice şi criminalistice

Miliţienii au interpretat scenele într-un singur sens, ca urmare a calculelor logice şi criminalistice. Victima, până să fi ajuns la bucătărie, a fost lovită în mod bestial, în timp ce se afla în picioare, în fiecare din cele două camere, apoi a fost târâtă acolo unde şi-a dat obştescul sfârşit, fiind căsăpită atât cu tăişul, cât şi cu muchia toporului. Un omor la care participaseră cel puţin două persoane.

Cercetarea locului faptei continuă

Cercetarea scenei crimei continuă şi pe patul din bucătărie unde se descoperă haina victimei mânjită de pământ. În buzunarul de la piept s-a găsit portmoneul lui Constantin Afrusoaie, în care se afla suma de 420 lei. Aşadar, încă o dată, se confirmă că omorul n-a vizat jaful, ci răzbunarea. Filaretei i se cere, în acest moment, să aducă buletinul de identitate al decedatului. „Habar n-am de el, spuse ea cu sinceritate. De un an de zile eu nu ştiu unde este buletinul lui, certificatul de naştere şi livretul militar. La fel şi certificatul nostru de căsătorie, ca să nu pot să divorţez!…”

Femeia avea perfectă dreptate. Trecând la examinarea grajdului din curte, ofiţerii au observat un morman de gunoi la care, după un studiu atent cu lupa, li s-a părut că s-a umblat recent. Ridicându-se gunoiul, s-a găsit o casetă de lemn, cu oglindă pe capacul din interior. Caseta a fost deschisă în prezenţa a doi ofiţeri şi în ea s-au găsit: buletinul de identitate al victimei, certificatul de naştere, livretul militar, certificatul de căsătorie, şapte lame de ras, o cutie de prezervative şi, pe fundul cutiei, suma de 7475 de lei, în bancnote a câte 100 de lei.

Filareta nu dorea moartea bărbatului iată cum s-au petrecut lucrurile. Filareta, nemaiputând suporta bătăile şi foamea, a aranjat cu fraţii ei, Dumbravă Constantin şi Dumbravă Vasile, să-i vină întrucâtva în ajutor. Nu dorea

moartea bărbatului care făcuse din ea o sclavă, ci voia doar ca soţul său să primească (din partea fraţilor ei) o corecţie binemeritată. Dar Constantin Afrusoaie i-a înfruntat pe toţi, dorind să-i decapiteze cu o seceră şi să-i sfâşie cu o baionetă. A murit căsăpit de toporul Filaretei.

NORĂ LA SOACRA NEAGRĂ-N CERUL GURII

O personalitate feminină mărturisea că existenţa sa a conţinut vreo douăzeci de romane. Bineînţeles, nimeni n-a zis că n-ar fi fost aşa. Fiecare femeie strânge atâtea întâmplări de roman câte îi oferă viaţa. Uneori, unul singur ar fi destul, fiind vorba de o tragedie.

Grăitoare în acest sens este povestea Ioanei Badea, din satul Rădineşti al comunei Dănciuleşti – Gorj. Femeia avea o singură clasă, se căsătorise din dragoste cu Dumitru Badea, împotriva voinţei părinţilor. Cu toate astea, Dumitru îşi instalează soţia în casa părintească. Credea că, în timp, căsătoria lor va fi acceptată de toată lumea, dar mai ales de Maria Badea, maică-sa.

Trec zece ani, Ioana naşte de două ori, viaţa curge ca apa râului. O stare de animozitate permanentă se menţine între noră şi soacră. Dumitru (schimbat) intervine, dar de cele mai multe ori ţine partea mamei sale. Mai întotdeauna, când se întorcea de pe şantierele unde lucra, la sfârşit de săptămână, îi aplica o corecţie Ioanei, fiind instigat de maică-sa, Maria.

În această situaţie, Ioana încearcă de două ori să se sinucidă. O dată, bea sodă caustică. Este transportată de vecini la spital şi salvată. Altă dată, încearcă să se spânzure. Are iarăşi noroc. Dezechilibrul sufletesc este tot mai puternic, mai accentuat.

Certurile dintre noră şi soacră capătă o intensitate tot mai mare începând cu dimineaţa zilei de 2 septembrie 1969. Ioana tocmai pusese la fiert oala cu lapte, cu care intenţiona să-i hrănească pe copii înainte de-a trece la treburile gospodăreşti. Soacră-sa, simţindu-se ofensată

(avea pretenţia ca ea să folosească mai întâi maşina de gătit), ia oala cu lapte şi i-o varsă norei în bătătură. Conflictul, astfel iscat, s-a amplificat prin îmbrânceli şi printr-o lovitură de par primită de Ioana în regiunea capului.

După lupta de câteva minute a femeilor, Ioana se retrage şi pleacă la câmp cu vitele. Îi ia cu ea şi pe cei doi copii rămaşi nemâncaţi.

Până la prânz Ioana mai strânge o sarcină de lemne din stejariş. Îşi face planul să-şi lase copiii cu vitele, iar ea să meargă acasă cu lemnele, urmând să se întoarcă degrabă cu ceva de mâncare pentru ea şi copii. Ajunge cu sarcina acasă, unde constată că soacră-sa nu-i, îşi pune ceva în traistă şi, fuga-fuga, vine spre locul unde lăsase vitele în grija celor doi copii. De pe „Dealul Muierii”, o vede însă pe soacră-sa. Se îndreaptă către un Ian de porumb al lor, presărat cu câţiva pruni. Acum îi încolţeşte un gând groaznic…

Maria Badea, bătrâna cea totdeauna în conflict cu nora, ajunge la pâlcul cu pruni. Cât poate de repede, umple un coş cu prune. Nu ştia că, de după nişte copaci din marginea drumului, Ioana o pândea. Când e plin coşul, îl pune pe cap şi-o porneşte spre casă. În locul numit „Zgâita Mare”, noră-sa o atacă pe la spate. O trânteşte la pământ şi sare cu picioarele pe ea. Apoi, cu genunchii, o apasă în regiunea toracică până vede că bătrâna nu mai respiră. Trupul fără viaţă i-l târăşte într-o groapă săpată de apă în marginea drumului. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, Ioana pleacă la copii cu mâncarea. Vă închipuiţi ce-o fi fost în sufletul ei?

Cadavrul bătrânei Maria Badea a fost descoperit de nişte săteni. Ioana, bănuită încă de la început, recunoaşte din primul moment şi descrie cu lux de amănunte cum o ucisese. Spune că a urmărit-o pe soacră cu intenţia clară de a-i lua viaţa. I se explică de către cei ce-o anchetau că

fapta ei se cheamă „omor cu premeditare”. Cum a fost sinceră în tot timpul anchetei, s-a ţinut seama de acest lucru şi în instanţă. De asemenea, s-a scos în evidenţă dezechilibrul sufletesc al Ioanei, pricinuit de comportamentul dificil al soacrei şi de lipsa totală de înţelegere din partea soţului. Condamnarea primită a constat în 8 ani de închisoare! Anii de detenţie au reuşit s-o facă să regrete că a luat viaţa unei fiinţe omeneşti? Chiar dacă îi era soacră, şi încă una neagră-n cerul gurii!

ASASINUL DIN UMBRĂ

În ziua de 19 mai 1970, întreg efectivul Miliţiei judeţului Brăila se afla în alertă la sediu, fapt determinat de pericolul inundaţiilor. Se formaseră deja echipele operative de intervenţie şi se dădeau ultimele indicaţii de către conducerea profesională, când ofiţerul de serviciu a primit telefonic sesizarea că în cartierul Hipodrom, pe holul blocului A 6 a fost găsită o femeie decedată, în jurul căreia se formase o baltă de sânge.

S-a luat de îndată măsura anunţării procuraturii şi a formării echipei operative. Cu ocazia primelor cercetări la faţa locului, s-a stabilit că victima – Floareş Rodica – a fost ucisă prin înţeparea cu un corp tăios, în regiunea omoplatului stâng, în timp ce încerca să descuie uşa apartamentului său. Nu s-au putut identifica niciun fel de urme şi, cu toate căutările, nu s-a găsit obiectul cu care fusese omorâtă.

Concomitent cu cercetarea la faţa locului, s-au format echipe de investigaţii, care, în primele ore, au stabilit următoarele:

— Victima Floareş Rodica lucra ca inginer în cadrul I.I.L. Brăila, unde era cunoscută ca o bună colegă, sârguincioasă şi competentă din punct de vedere profesional; inovaţiile ei au adus importante beneficii unităţii. S-a mai stabilit că se afla în divorţ cu soţul său, Floareş Simion, din Bucureşti, şi că trăia în concubinaj cu

inginerul agronom Stoica Gheorghe, cu care locuia la data comiterii omorului.

— Din discuţiile purtate cu unele colege ale victimei a rezultat că, în ziua comiterii omorului, aceasta fusese căutată telefonic de o femeie necunoscută care a afirmat că este o bună prietenă a ei şi a solicitat adresa unde locuia Floareş Rodica. Acest lucru coincidea cu declaraţiile unor vecini ai victimei, ce relatau că fusese căutată acasă de o femeie necunoscută, ale cărei semnalmente le şi descriau.

— Mama victimei a declarat că Rodica Floareş era despărţită în fapt de soţul său de circa doi ani, timp în care acesta a ameninţat-o în dese rânduri pentru a o obliga să suporte cheltuielile de divorţ. De asemenea, întrucât copilul rezultat în urma căsătoriei fusese încredinţat – prin hotărâre judecătorească – victimei, în mai multe rânduri Floareş Simion a mers la Brăila şi a răpit copilul, apărând discuţii şi din acest motiv.

Datorită faptului că cercetarea la faţa locului a fost efectuată noaptea şi în condiţii meteorologice nefavorabile, a doua zi s-a organizat cercetarea împrejurimilor blocului unde locuia victima, cu această ocazie fiind găsite şi ridicate un balonzaid de damă de culoare vernil, un batic şi un cuţit cu lama cu o lungime de 23 cm, ce prezenta urme de sânge. După examinarea acestor obiecte, de pe batic s-a recoltat un fir de păr de culoare castanie, iar analiza de laborator a constatat că sângele de pe cuţitul găsit este din aceeaşi grupă sanguină cu a victimei. Baticul şi balonzaidul au fost arătate vecinilor victimei, care le-au recunoscut ca fiind obiectele purtate de femeia ce o căutase pe Floareş Rodica.

S-a constituit un colectiv ce a primit sarcina să se ocupe exclusiv de rezolvarea acestui caz. Analizându-se datele obţinute până în acel moment, s-a ajuns la concluzia că asasinatul putea fi comis de:

— Soţul victimei sau de o persoană din anturajul acestuia;

— Fosta soţie a concubinului victimei sau de persoane instigate de către aceasta;

— Femei cu care victima era în divergenţă din diverse motive;

— Femei din anturajul bărbaţilor cu care victima avusese relaţii intime în timpul căsătoriei şi ulterior.

La elaborarea acestor ipoteze s-a ţinut seama de faptul că nu putea fi vorba de un alt mobil decât gelozia sau răzbunarea, excluzându-se încă de la început jaful. Avându-se în vedere ipotezele formulate, colectivul a întocmit un plan de măsuri informativ-operative, care prevedea printre alte sarcini:

— Comunicarea şi prelucrarea, cu toate efectivele miliţiei a semnalmentelor furnizate de către martori ca aparţinând probabilei autoare;

— Instruirea reţelei informative pentru a semnala orice aspect în legătură cu cazul cercetat;

— Verificarea activităţii desfăşurate în perioada comiterii omorului de către fosta soţie a concubinului victimei, care locuia în Buzău;

— Stabilirea persoanelor cu care victima întreţinuse relaţii intime şi verificarea acestora;

— Verificarea activităţii soţului victimei din perioada săvârşirii faptei, precum şi a relaţiilor şi anturajului acestuia.

În vederea executării acestor sarcini s-au constituit echipe de ofiţeri care au început imediat verificările. Echipa ce s-a deplasat la Bucureşti a mers mai întâi la domiciliul numitului Floareş Simion, unde nu a găsit pe nimeni acasă. Efectuându-se investigaţii în rândul vecinilor, în cele din urmă s-a putut stabili doar că de câteva zile Floareş Simion se internase în spital. De asemenea, cu această ocazie s-au obţinut date conform

cărora sus-numitul trăise în concubinaj cu o tânără care acum nu mai avea niciun fel de legături cu dânsul, iar în ziua comiterii omorului nu plecase din Bucureşti.

Cu concursul Inspectoratului General al Miliţiei, s-au întreprins verificări la spitalele din Bucureşti şi s-a aflat că Floareş Simion era. internat la Spitalul Colţea pentru o intervenţie chirurgicală, deviaţie de sept, ce se făcuse chiar în preziua comiterii faptei. S-a trecut la efectuarea de investigaţii în rândul bolnavilor din acelaşi salon cu Floareş Simion şi s-a stabilit că acesta nu părăsise spitalul în ziua săvârşirii omorului, în schimb, cu două zile înainte de această dată, lipsise o noapte din spital, de unde plecase fără încuviinţarea medicilor. A mai reieşit că Floareş Simion era vizitat aproape zilnic de o tânără cu care se întreţinea ore în şir pe o bancă din curtea spitalului.

După aproape o zi de pândă efectuată în clădirea spitalului, ofiţerii de miliţie au observat că tânăra respectivă a venit din nou în vizită la acesta. În timp ce ei discutau pe o bancă, s-a convenit cu unul din medici să-l cheme pe Floareş Simion în salon pentru tratament, timp în care un ofiţer, folosind scuza că este intendentul spitalului, a mers la tânăra ce rămăsese singură şi, atrăgându-i atenţia că vizitatorii nu au voie să staţioneze în incinta spitalului, a condus-o până la ieşire. Aici şi-a declinat calitatea de ofiţer de miliţie, invitând-o la sediul organului spre a da lămuriri într-o situaţie ce o priveşte personal. În acelaşi timp, a fost scos din spital şi Floareş Simion, sub pretextul că de la unitatea unde acesta lucrase s-au sustras mai multe obiecte. Cei doi au fost transportaţi la Miliţia judeţului Brăila pentru cercetări.

Tânăra care-l vizita pe Floareş Simion la spital se numea Mârza Mariana, era de profesie coafeză şi trăia în concubinaj cu acesta, dar nu mai lucra nicăieri în ultimul timp.

Despre Floareş Simion se cunoştea că, deşi era inginer mecanic, nu mai profesa, iar vecinii săi îl caracterizau ca fiind un individ nesociabil, pe care nu-l vizita nimeni. În legătură cu el se ştiau, în general, foarte puţine lucruri.

Concomitent cu verificările efectuate în Bucureşti, celelalte echipe de ofiţeri au executat sarcinile prevăzute în cadrul ipotezelor emise, dar s-a ajuns la un rezultat negativ.

În vederea cercetării suspecţilor Floareş Simion şi Mârza Mariana s-a întocmit un plan de audiere care cuprindea sarcini concrete şi ordinea executării lor.

De la început, lui Floareş Simion i s-a adus la cunoştinţă faptul că soţia lui a fost ucisă şi i s-a cerut să relateze ce ştie în legătură cu acest omor. În momentul în care a aflat că soţia este moartă, Floareş Simion a început să plângă şi apoi a leşinat. Când şi-a revenit, a declarat că nu cunoaşte nimic în legătură cu uciderea femeii, explicând că la acea dată era internat în spital, că nu peste mult timp urma să se pronunţe divorţul între ei şi că intenţiona să-şi refacă viaţa căsătorindu-se cu Mârza Mariana. Totodată, el a indicat ca probabil autor al omorului pe vreuna din fostele amante ale concubinului soţiei sale.

Cerându-i-se şi numitei Mârza Mariana să declare ce cunoaşte în legătură cu omorul comis, aceasta a relatat că nu ştie nimic, că pe victimă a văzut-o doar o singură dată, cu ocazia procesului de divorţ, şi că în ziua de 19 mai 1970 nu a părăsit Bucureştiul. A negat că balonzaidul şi baticul găsite în apropierea locului faptei îi aparţin, dar fiind prezentată vecinilor victimei, unul dintre aceştia a recunoscut în ea pe cea care o căutase acasă pe Floareş Rodica în ziua comiterii omorului.

Pentru aceste motive s-a procedat la arestarea pentru cinci zile a celor doi. În cele cinci zile de cercetări, atât

Mariana Mârza, cât şi Floareş Simion au continuat să nege faptul că ei ar fi pus la cale ori ar fi comis omorul.

În cea de-a cincea zi, întrucât cei doi se menţineau pe poziţia că nu au niciun amestec în asasinatul comis, colectivul de ofiţeri, împreună cu procurorul care efectua urmărirea penală, au hotărât ca o echipă să se deplaseze din nou la Bucureşti cu arestaţii, pentru a face percheziţii la domiciliile lor în scopul găsirii unor obiecte şi înscrisuri care ar putea intra la categoria corp delict.

Cu ocazia percheziţiei la domiciliu, în garsoniera lui Floareş Simion s-au găsit mai multe peruci, câteva cuţite, un baston de cauciuc şi un săculeţ cu nisip. Fiind întrebat despre motivul pentru care procurase aceste obiecte, cel în cauză nu a putut da nicio explicaţie plauzibilă.

Pe tot parcursul percheziţiei s-a urmărit comportamentul celor doi arestaţi, astfel că s-a observat cum Mârza Mariana a devenit agitată şi a început să plângă în momentul în care pe uşa garsonierei s-au descoperit urme de înţepături făcute cu cuţitul pe interior.

S-a efectuat o percheziţie şi la domiciliul numitei Horvat Eugenia, mama Marianei Mârza, dar rezultatul ei a fost negativ.

Părând suspect comportamentul numitei Horvat Eugenia pe timpul percheziţiei, ea a fost invitată la Miliţia municipiului Brăila.

Întrucât până în acel moment nu se obţinuseră probe palpabile împotriva celor doi, procurorul a ridicat problema punerii lor în libertate. Deoarece convingerea intimă a ofiţerilor era că cei doi nu erau străini de asasinarea inginerei Floareş Rodica, s-a perseverat în cercetarea lor, chiar în situaţia în care timpul se scurgea în defavoarea ofiţerilor însărcinaţi cu rezolvarea cazului, nemairămânând decât câteva ore până la expirarea termenului legal de arestare.

Deşi cercetată în legătură cu omorul, mama numitei

Mârza Mariana a negat iniţial că ar cunoaşte ceva în această problemă. Fiindu-i prezentate baticul şi balonzaidul găsite, precum şi cuţitul cu care fusese ucisă victima, ea a recunoscut că obiectele respective aparţineau fiicei sale. Pe 20 de pagini, scrise în câteva ore, a reprodus ceea ce-i povestise fiica ei după ce a comis asasinatul în oraşul Brăila.

Confruntată cu mama sa, Mârza Mariana a început să relateze cum a omorât-o pe Rodica Floareş. Astfel, a declarat că, profitând de internarea în spital a concubinului său şi cunoscând că el se află în curs de divorţ cu soţia, s-a gândit să o ucidă pentru ca nimic să nu-i mai stea în calea căsătoriei cu Floareş Simion. A explicat cu lux de amănunte cum a luat cuţitul din garsoniera lui Floareş Simion, cum s-a deplasat la Brăila unde a aflat domiciliul victimei de la întreprinderea unde aceasta lucra, cum a pândit-o în faţa uşii apartamentului şi i-a înfipt cuţitul în spate. A precizat că a fugit apoi, abandonând în apropiere cuţitul, balonzaidul cu care era îmbrăcată şi un batic ce-l avea pe cap, pentru a nu fi recunoscută, şi s-a întors în Bucureşti cu primul tren, ducându-se la domiciliul mamei sale căreia i-a povestit cum a ucis-o pe Rodica Floareş.

Două motive au determinat pe ofiţerii care efectuau cercetarea să ajungă la concluzia că Mârza Mariana nu spunea tot adevărul şi că încerca să acopere pe adevăratul asasin luându-şi asupra sa întreaga răspundere. În primul rând, prin folosirea reţelei informative, s-a stabilit că Floareş Simion organizase în realitate acest omor şi o instigase pe Mârza Mariana la comiterea lui; al doilea fapt ce pleda în favoarea unei astfel de supoziţii era declaraţia numitei Horvat Eugenia, care arăta că fiica sa nu ar fi putut face niciun rău nimănui, fiind o fire miloasă şi extrem de sensibilă la suferinţele altora.

Aşa se face că s-a insistat în cercetări pe ideea

recunoaşterii complete şi, la un moment dat, Mârza Mariana a început să declare adevărul. Ea a relatat că l-a cunoscut pe Floareş Simion cu mult timp în urmă la frizeria unde era angajată. La început, Floareş a copleşit-o cu mici atenţii şi între ei au existat, o perioadă de timp, doar relaţii de prietenie. Ulterior, el i-a propus să se mute în garsoniera sa, devenind concubini. După un timp, bărbatul i-a promis că se va căsători cu ea şi vor fi fericiţi numai dacă va scăpa de actuala sa soţie, cu care se află în proces de divorţ.

În acest fel, prin comportamentul său, Floareş a început să-i cultive ideea de a o ucide pe Rodica. Astfel, mergea împreună cu ea la femei care practicau ghicitul pentru a le „prezice viitorul”; deseori o ducea la filme unde nu urmărea decât modul de comitere a unor crime perfecte de către femei; la domiciliu, o învăţa să mânuiască cuţitul. Concomitent cu aceste activităţi, Floareş Simion îi jura totdeauna credinţă şi dragoste până la moarte. Frecventau bisericile, unde o punea să jure că-l va iubi numai pe el, orice s-ar întâmpla. Uneori se trezea noaptea din somn şi-i povestea concubinei cum visase că vor fi fericiţi numai după ce o vor ucide pe Rodica.

Cu timpul, cei doi au ajuns să plănuiască cum s-o omoare pe cea care le stătea în cale. Floareş Simion i-a spus concubinei sale că numai ea o va putea omorî, deoarece nu este cunoscută şi nu va fi bănuită, urmând ca el să se interneze în spital în acest timp pentru a avea un alibi. Odată pus la cale acest plan, el s-a dus în Spitalul Colţea, iar cu două zile înainte de crimă au vizionat împreună filmul „Aşteaptă până se întunecă”, în care era vorba de o femeie oarbă ce a comis două asasinate. Apoi, Floareş a învăţat-o cum să meargă la Brăila, să afle telefonic adresa victimei şi să o aştepte pe aceasta când vine de la serviciu, în apropierea domiciliului ei, unde să o lovească în inimă cu cuţitul pe care i-l pregătise. Urma ca

imediat după aceea, să abandoneze cuţitul şi obiectele exterioare de îmbrăcăminte, pentru a nu mai putea fi recunoscută de eventualii martori, după care trebuia să revină cu primul tren la Bucureşti şi să-şi vopsească părul în altă culoare, să stea numai în garsoniera lui, iar în caz că va fi întrebată de cineva, să spună că a fost tot timpul acasă.

Mariana Mârza a procedat întocmai, cu excepţia faptului că, după comiterea omorului, în loc să meargă la garsoniera lui Floareş, s-a dus la domiciliul mamei sale, căreia i-a destăinuit totul.

S-a efectuat confruntarea între Mârza Mariana şi Floareş Simion, dar nici aşa el nu a recunoscut că este organizatorul omorului, pozând în postura omului revoltat că tocmai Mârza este aceea care i-a ucis soţia. Nu a admis nici faptul că, cu două zile înainte de moartea soţiei, a părăsit spitalul şi a vizionat, împreună cu Mârza Mariana, filmul „Aşteaptă până se întunecă”, cu toate că la percheziţia din garsoniera lui se găsiseră cele două tichete de la cinematograf, având înscrise pe ele data de 17 mai 1970.

Deoarece Floareş Simion continua cu sfidare să susţină că nu are niciun amestec în omorul soţiei sale, chiar după ce i se puseseră în faţă probe, ofiţerii care cercetau cazul au organizat transferarea celor doi arestaţi în Penitenciarul Brăila, lăsându-li-se posibilitatea să comunice între ei, dar sub o supraveghere strictă şi discretă.

La numai câteva zile au fost interceptate biletele lui Floareş Simion adresate concubinei sale, în care acesta o ruga să ia totul asupra ei, deoarece el o iubeşte şi o va aştepta până ce-şi va executa pedeapsa, moment în care se vor căsători. Fiind pus în faţa acestor bilete, Floareş a început să simuleze nebunia. S-a stabilit însă prin expertiza psihiatrică că este perfect sănătos şi că poate

răspunde pentru faptele sale. Nu a recunoscut că aceste bilete au fost scrise de el, deşi prin expertiza grafoscopică s-a stabilit că grafic îi aparţine.

La 22 decembrie 1970, la Tribunalul judeţean Brăila, în prezenţa a sute de cetăţeni, s-a judecat procesul celor doi asasini, la sfârşitul căruia completul de judecată a pronunţat sentinţa prin care ei au fost condamnaţi la câte 20 de ani de închisoare.

UCIGAŞĂ PRIN INANIŢIE

Când s-a întâmplat acest caz, mă aflam la Aiud, unde-i chestionam pe toţi criminalii din renumitul penitenciar în vederea elaborării la scară naţională a unui studiu complex criminalistic privind factorii criminogeni care au determinat sau înlesnit comiterea infracţiunilor de omor (studiu realizat în colaborare cu Institutul de Criminalistică din I.G.P.).

Cum după program eram „oaspetele" poliţiei din localitate, am preluat imediat conducerea anchetei, cazul intrând în atribuţiunile Serviciului Omoruri, al cărui reprezentant eram.

O femeie vine plângând la spital

Duminică, 23 mai 1973, la Spitalul din Aiud, judeţul Alba, doctorul Mărgineanu, şeful spitalului, este căutat insistent de o femeie care s-a recomandat drept Margareta Lomez. Locuia tot în Aiud.

Crezând că este vorba despre o urgenţă, medicul a primit-o imediat.

— Ce s-a întâmplat? a întâmpinat-o el pe femeie. Aceasta avea în jur de 30 ani şi o podidiseră lacrimile.

— Vă rog să nu-i eliberaţi vecinei mele, Victoria M., certificat de deces pentru fiica ei, în vârstă de 1 an şi 2 luni, care a murit azi-dimineaţă. Vă rog din suflet...

— Dar ce s-a întâmplat cu fetiţa?

— Ea a omorât-o. A ucis-o prin înfometare!

Medicului aproape că nu-i venea să creadă cele

auzite.

— Vă rog să mă credeţi, că şi eu sunt mamă… încercă să-l convingă Margareta printre lacrimi. Apoi îi povesti doctorului ce ştia despre acest caz.

— E uluitor! zise şeful spitalului după ce ascultă povestea. Vecina dumneavoastră încă nu s-a prezentat să solicite certificatul de deces, dar sunt sigur că o va face. Bine că ne-aţi pus în temă, am s-o trimit imediat acolo pe doctoriţa pediatră Paraschiva Szekely, este sectorul dânşii de competenţă.

— Doamna dr. Szekely o cunoaşte foarte bine pe fetiţă, zise femeia. Am s-o însoţesc chiar eu.

— Aş fi bucuros, se arătă medicul. Oricum, eu vă mulţumesc. Cadavrul copilului este ridicat de la cimitir

Doctoriţa Paraschiva Szekely, însoţită de Margareta Lomez, s-a prezentat la domiciliul copilului decedat. Aici îl găsiră pe Vasile M., tatăl fetiţei, care se cinstea de unul singur dintr-o sticlă de gin ars de parcă nu se întâmplase nimic.

— Unde este cadavrul copilului? Unde este soţia dumitale? întrebă doctoriţa.

— Păi, l-a dus la cimitir, la capelă, răspunse acesta cu oarecare seninătate. Nu aşa-i datina?

— Nu ştiu dacă este chiar aşa, dar mai întâi trebuia să aştepte cu el acasă, pentru ca moartea fetiţei să fie constatată de un medic. Numai aşa se poate elibera un certificat de deces.

— Păi dacă a murit, a murit, zise bărbatul după ce mai sorbi din pahar. Puteţi să ne daţi certificatul şi după aceea, că doar n-om îngropa un copil viu. A suferit mult mititica şi s-a prăpădit…

Pentru doctoriţă era clar că nu avea cu cine sta de vorbă. Ea a dat un telefon şi, împreună cu o salvare, s-a deplasat la capela cimitirului din localitate. Acolo a găsit cadavrul fetiţei, aşezat într-un coş de nuiele. Victoria M.,

mama copilului, tocmai se pregătea să părăsească cimitirul:

— A fost un copil bolnav, doamnă doctor, şi eu n-am ştiut, se jelui ea, încercând să plângă. Degeaba, nu reuşea.

— Ştiu, îi făcu jocul doctoriţa, dar trebuie să-l ducem mai întâi la spital, pentru ca aşa-i regula. Cadavrul nu poate fi înhumat fără certificatul de deces.

— N-am ştiut, bâzâi ea. Eu sunt femeie amărâtă, cu credinţă în Dumnezeu, şi m-am luat după datinile noastre.

— Dacă vrei, poţi să mergi şi dumneata, o invită doctoriţa.

— Eu nu pot, spuse Victoria. Sunt foarte multe lucruri de făcut pentru înmormântare şi nu-mi mai văd capul de treburi, îmi trimiteţi vorbă dumneavoastră când să vin după certificatul de deces.

— Bine, bine, încheie cealaltă.

Pe drum, medicul se gândi cât de parşivă putea fi această femeie. În urmă cu doi ani îi mai murise o fetiţă, aceasta fiind suferindă de palatostidis, şi Victoria se prezentase singură la dispensar, chemând medicul acasă pentru a constata decesul şi pentru a-i elibera certificatul de rigoare. Acum, cu această a doua fetiţă se întâmplase ceva necurat…

Cazul este preluat de poliţie

La spital, când a fost dezvelit pledul care înfăşură cadavrul copilului, medicii aproape că au înmărmurit. Acesta era de fapt un schelet, provenit parcă din lagărul nazist – de exterminare

— De la Auschwitz! Era o imagine terifiantă…

Medicii au anunţat imediat poliţia din Aiud, respectiv pe maiorul Alexandru Vlădăşcău, şeful Biroului Judiciar, care a preluat cercetările. Acesta a raportat cazul la poliţia judeţului, pentru ca echipa operativă complexă să se deplaseze la faţa locului, însoţită de procurorul criminalist şi de medicul legist. Autopsia cadavrului urma să confirme

concluzia medicilor din Aiud, potrivit căreia moartea fetiţei survenise prin inaniţie.

Margareta Lomez se destăinuie

Până la sosirea echipei operative de la judeţ, maiorul Vlădăşcău a făcut primele investigaţii. Printre altele, a stat de vorbă şi cu Margareta Lomez, femeia care se prezentase la şeful spitalului din localitate şi denunţase cazul, iată mărturia

— Sunt vecină cu soţii Vasile şi Victoria M. Locuim practic în acelaşi imobil, despărţindu-ne doar un perete. Amândouă familiile ocupăm câte două camere, iar într-un alt imobil, în fundul curţii, locuieşte profesorul Dimitrie Bodnariu cu soţia sa. Vasile M. are 34 de ani şi este muncitor necalificat la întreprinderea Metalurgică Aiud. Victoria are 25 de ani şi n-a avut niciodată serviciu, dar, de circa un an de zile, s-a angajat ca vânzătoare la un particular, un turc care face îngheţată. Acesta are o tonetă pe rotile şi Victoria îi vinde îngheţata, în special în jurul şcolilor, copiii dându-se în vânt după aşa ceva. În afară de Cristina, care a decedat azi-dimineaţă, cei doi soţi mai au trei copiii: Daniel, de 8 ani, care locuieşte cu ei, Vasile, de 6 ani şi Cosmin, de 3 ani, ultimii doi fiind la părinţii Victoriei, la ţară. Fetiţa decedată a fost adusă acasă numai de o lună, până atunci a stat numai la spital. În ultimele zile, înainte de a muri, m-a speriat cât de tare ţipa. Mi-a fost o milă de nedescris, dându-mi seama că Victoria, pur şi simplu, nu-i dădea copilului de mâncare. Mai mult, nu-l scotea la aer, la lumină; îl ţinea într-un pat de scândură, învelit cu două paltoane murdare. Ea pleca dimineaţa şi venea la ora 14. Apoi, după o jumătate de oră, iar pleca la îngheţata ei şi mai revenea seara. În aceste condiţii, când să aibă grijă de copil? îl ţinea pe Daniel tot timpul după ea. „Du fetiţa la casa săracilor, du-o la creşă”, i-am spus de mai multe ori, dar ea m-a repezit, spunându-mi să nu mă amestec, să o las în pace, că are ea grijă de dânsa. Mi-a

refuzat întotdeauna mâncarea pe care i-am oferit-o copilului. Am vrut să-i dau şi bani şi iarăşi m-a refuzat. Soţul meu este cizmar şi la fel de milos ca mine. Numai din dorinţa de a o face Victoria să aibă grijă de fetiţa ei, i-a făcut pe gratis o pereche de pantofi. Pe aceştia i-a primit şi îi poartă şi acum, dar fetiţei tot nu i-a dat de mâncare. Într-o zi, când copilul zbiera, n-am mai rezistat şi am intrat peste ea. M-am dus cu supă de măcriş şi carne fiartă de miel. „Te rog să mă laşi să-i dau eu copilului de mâncare”, i-am spus. Aproape că m-a dat pe uşă afară. „Îl îngrijesc eu, ştiu ce-i trebuie”. „Lasă-mă atunci măcar să-l spăl eu”. „Nu, nu, mă duc eu şi-l spăl”. Eram sigură că nu-l spală, pentru că, deşi nu e ţigancă, ci româncă cu părinţi aşezaţi, la locul lor, e foarte murdară. Nu-i place să spele, ci să se tolănească, să stea toată ziua de pomană. Cu toate acestea, de stomăcelul ei are grijă, căci bărbatu-său, deşi vine beat în fiecare seară, are întotdeauna plasa plină cu alimente. El nu are nicio vină. L-am auzit de multe ori certând-o, a şi bătut-o o dată. „Măi, femeie, ai grijă de copil, du-l la spital. Nu te mai duce să vinzi îngheţată, că eu câştig destul”. Din cauza ei, bietul om s-a apucat de băut. El n-a avut timp să observe ce se întâmpla cu copilul. Credea că fetiţa e bolnavă, că o dor dinţii, după cum îl minţea. În realitate, sunt absolut convinsă că din momentul în care l-a adus acasă pe copil, unde l-a pus acolo l-a lăsat şi nu a mai deschis uşa acelei camere. E îngrozitor…”

Medicul legist confirmă zguduitorul diagnostic

„Într-adevăr, îngrozitor!”, au spus şi poliţiştii cutremuraţi de ce-au văzut. Cele câteva haine murdare, care ţinuseră copilului loc de saltea, putreziseră… Iar medicul legist a confirmat zguduitorul diagnostic, conform căruia moartea fetiţei survenise prin înfometare!

Este audiat Dimitrie Bodnariu, profesor la şcoala generală nr. 3 din localitate, care locuia în imobilul din

fundul curţii.

— Ce v-a relatat doamna Lomez este perfect adevărat, spuse acesta. Cu trei-patru zile înainte de decesul fetiţei, dânsa m-a alertat şi pe mine, spunându-mi că acolo, în camera aceea blestemată, se petrece o mare nenorocire. Atunci, am anunţat imediat dispensarul medical (de copii) şi a venit imediat o asistentă, doamna Sanda Poenaru, dar n-a găsit-o acasă pe Victoria. S-a dus ea la şcoala generală nr. 1, unde respectiva vindea îngheţată, şi i-a spus că a doua zi trebuie să vină neapărat cu copilul la vaccinare. Mama criminală însă nu s-a prezentat şi a fugit de-acasă, ca nu cumva asistenta să o caute din nou. Sâmbătă seară, în ajunul decesului, asasina s-a întâlnit cu doctoriţa Paraschiva Szekely. Victoria ţinea în mâini două plase pline cu alimente: 2 verze, carne, salam, brânză şi altele. Deci avea mâncare să dea la fetiţă. Cu această ocazie, ea i-a spus doctoriţei că nu este nevoie ca micuţa să fie vaccinată, deoarece îi dă lapte şi se simte bine, e vioaie. O mârşavă… Voia să-şi ucidă copilul cu orice chip!

Complicele moral

Se stă de vorbă cu Vasile M., soţul criminalei.

— M-am căsătorit cu Victoria în urmă cu 12 ani, de atunci stând numai în Aiud, la adresa pe care o cunoaşteţi. Am făcut cu ea trei băieţi, ocazie cu care am constatat că nu iubea niciun pic copiii şi nu-i plăcea să-i îngrijească de mici. Cum s-a născut câte unul, l-a plasat imediat la socrii care locuiesc în comuna Unirea, satul Ciugud, judeţul Alba. Aceştia sunt nişte oameni foarte cumsecade şi de dragul nostru, pentru ca noi să ne împăcăm cât mai bine, au acceptat să ne crească copiii. Şi i-au îngrijit până acum aşa cum au putut, ei fiind agricultori. Daniel stă cu noi acum, dar ceilalţi doi, Vasile şi Cosmin, au rămas în continuare la ei. Când a apărut pe lume Cristina, lucrurile au început să se complice pentru că nevastă-mea a abandonat-o în spital

de la naştere. Nu-i plăcea să-i dea piept şi s-o îngrijească ca o mamă. Fetiţa a stat la spitalul de copii din Aiud un an de zile, apoi a fost transferată la spitalul din Alba Iulia (acesta fiind procedeul după depăşirea acestui termen). Constatând că fetiţa este sănătoasă, medicii au decis să fie dată părinţilor şi au adus-o acasă cu o salvare. Dar, cum n-am găsit pe nimeni la domiciliu, au dus-o din nou la spitalul de copii din Aiud, de unde ne-au anunţat să mergem să o luăm. Niciunul dintre noi nu s-a dus s-o ia. Eu n-am avut timp, că muncesc de dimineaţă până seara târziu. După ce termin munca la uzină mă duc şi lucrez la particulari, ca să mai câştig un ban în plus. Tai lemne, sap, zugrăvesc, ajut la treburi gospodăreşti, fac orice. Când ajung acasă, cad frânt, iar a doua zi o iau din nou de la capăt. Dar să revin... Văzând că Victoria nu se duce la spital să ia copilul, cineva – cred că tot medicii – l-a anunţat pe socru de la ţară. Acesta a mers la spital şi a adus copilul acasă, deşi ştia că nevastă-mea nu-l voia. El mai creştea doi şi nu putea să se mai ocupe şi de ăsta mic, care avea nevoie de o îngrijire specială, de mamă. Victoria are respect faţă de tatăl ei şi i-a promis că se va ocupa de el cum se cuvine, dar n-a fost aşa. Nu-l scotea la aer şi-l ţinea în întuneric. Eu l-am scos de trei-patru ori afară şi îi mai dădeam să bea lapte, că nu puteam să sufăr cum plângea. După ce-i dădeam de mâncare, tăcea. Când veneam de la serviciu, o întrebam pe Victoria dacă i-a dat fetiţei de mâncare, iar ea îmi spunea că da. „Ai schimbat-o?” îmi răspundea la fel. Eu aduceam banii acasă şi făceam cumpărături, aşa că cel mic nu putea duce lipsă de mâncare, în ultimele zile fetiţa ţipa ca din gură de şarpe, nu alta. Victoria mi-a spus că-i ies dinţii. „Aşa o fi, i-am zis, dar du-te cu ea la spital!” „Ce te pricepi tu? îmi spunea ea. Ce, ai mai crescut copii?” Acum recunosc că nici eu nu m-am dus, n-aveam timp, nu mă pricep şi-apoi era de datoria ei, ca mamă. Când a murit fetiţa, i-am spus: „Ai văzut ce-ai

făcut? Tu ai omorât-o, nu i-ai dat să mănânce!” Ea a continuat s-o ţină pe-a ei, că nu-i vinovată, că i-a dat de mâncare. Şi eu o am pe conştiinţă pe această fetiţă…

Din păcate, căinţa de ultim moment, nu mai folosea la nimic, pentru că atribuţiunile unui tată nu constau numai în a aduce de mâncare acasă, ci şi de a se îngriji din toate punctele de vedere de copiii săi.

Faţă-n faţă cu mama scelerată în încercarea ei de a se apăra, mama bestială a îndrugat numai minciuni.

— Eu n-am omorât-o cu mâna mea, cum fac criminalii, a declarat ea. Trebuia s-o las închisă în casă, ca să mă duc să vând îngheţată, că n-aveam bani. Vasile nu dădea niciun ban în casă, venea beat în fiecare zi şi mă bătea. De la îngheţată câştigam şi eu 10 – 15 lei pe zi, cum puteam.

— Minţi! Turcul îţi dădea 10% din vânzare, iar zilnic plecai acasă cu 180 – 200 lei. În realitate, nu aveai nevoie de aceşti bani, pentru că soţul tău câştiga destul, îţi dădea bani în casă, venea cu plasa plină de alimente şi te-a rugat de nenumărate ori să termini cu îngheţata şi să te ocupi de copil. De ce a murit micuţa?

— Pentru că n-aveam ce să-i dau de mâncare! repeta asasina.

— Dar cu banii câştigaţi de tine ce făceai?

— Mai cumpăram şi eu de-ale gurii.

— Şi de ce nu i-ai dat şi fetiţei?

— De ce te-ai înfruptat numai tu din bucate, iar pe cea mică ai lăsat-o să moară de foame? Soţia Albanezului, vecina ta de peste drum, îţi dădea gratuit, la două-trei zile, câte un litru de lapte ca să-l dai copilului? De ce l-ai băut numai tu? De ce ai refuzat mâncarea adusă pentru dânsa de vecina de care te desparte doar un perete, doamna Lomez? Pentru că tu aveai ce mânca şi te înfruptai din belşug! Niciodată n-ai vândut îngheţată pe burta goală. Îţi

cumpărai ce pofteai de la alimentara, iar alteori îi trăgeai pe la bufete cu mici şi cu bere de-ţi plesnea rochia. Ce gândeai atunci, ca mamă, despre copilul tău, despre sufletul acela plăpând şi nevinovat, care s-ar fi mulţumit numai cu puţin lapte? Cum l-ai lăsat să plângă şi să ţipe o lună de zile, până a murit de foame? Şi animal dacă erai, şi tot ţi-ai fi strâns puiul la piept şi l-ai fi hrănit!…

Medicii pediatri îşi spun cuvântul

Dr. Paraschiva Szekely:

— M-am gândit că acest caz trebuie dat publicităţii (n.a. – era pe vremea «odiosului»). Este prea ieşit din comun. Când am trimis o infirmieră să o anunţe pe Victoria să vină să-şi ia copilul de la spital, asasina a afirmat: „Nu mă interesează. N-am nevoie de el!” Când a ieşit din spital micuţa avea 7 kg, era grasă şi sănătoasă. După deces cântărea… 3 kg. Ca medic, care am văzut sute de copii şi îi îngrijesc ca o mamă, cazul acesta m-a întristat groaznic. N-am avut ocazia să văd un copil în asemenea hal, nici măcar experimental la facultate. E înfiorător!

Dr. Anca Ioan, şefa secţiei de pediatrie a spitalului din Aiud a declarat:

— Cât copilul a fost în spital, un an şi două luni, n-a venit nimeni să se intereseze de el. Şi când te gândeşti că mama lui stătea la doi paşi de noi. Când fetiţa a fost adusă de la Alba Iulia, noi am primit-o din nou din omenie, dată fiind menirea medicinei. N-am bănuit atunci, şi aproape că nu-mi vine să cred nici acum, ce soartă cumplită urma să aibă acest copil. Noi am ţinut mult la el. Era un bebeluş drăgălaş, care se dezvoltase bine şi începuse să se ridice în picioare. Pur şi simplu mă îngrozesc că a avut parte de un sfârşit aşa groaznic. Eu nu am mai auzit de un caz similar. Ce suflet o avea această „mamă”? Sunt cazuri când mamele îşi dau viaţa pentru a salva copilul, pe când aici este invers. Este de neimaginat. „Căţeaua” merită pedeapsa capitală, dat fiind faptul că după moartea

copilului a mai făcut şi un chef de „bucurie”!

În loc de epilog în cauză s-a întocmit dosar pentru omor calificat, între coperţile lui fiind strânse toate actele de cercetare, medico-legale, precum şi depoziţiile persoanelor implicate, dar el nu a ajuns niciodată în faţa Tribunalului, făcând să scape de pedeapsă o asasină diabolică, ce nu ar mai fi trebuit să trăiască printre noi. Ordinul s-a primit de sus, de la cabinetul nr. 1, pentru că opinia publică, mai ales cea internaţională, nu trebuia să afle că în România există şi aşa ceva: asasinate prin inaniţie! Un refuz categoric, pentru că la noi toţi românii aveau ce mânca şi nimeni nu murea de foame, darmite să mai şi „omori” copii astfel!…

LUMINĂ ÎN ADÂNC

Mai erau câteva ore până în anul 1974. La răscrucea anilor, oamenii sunt veseli, iar la mesele lor bogate se închină pahare pentru fericire. Şi totuşi, în ultima zi a anului trecut, plutonierul Traian Giurgiu, şeful postului de miliţie din Măierişte, judeţul Sălaj, era supărat. Pe la ora 11 venise la post Floarea Ihos, o femeie trecută de prima tinereţe, îndeobşte veselă şi vorbăreaţă. De data aceasta, se prezentase plângând, implorându-l pe subofiţer s-o ajute să-şi găsească bărbatul.

— S-a îmbătat aseară şi de atunci nu-l mai găsesc, se căina femeia. Cine ştie unde s-o fi dus… O fi îngheţat, undeva, ca Nuţu lui Neli, şi-mi rămân copiii fără tată… Când bea rău, nu mai ştie cei cu el. Oare ce Dumnezeu să mă fac?

Era – spuneam – ultima zi a anului 1973. Plutonierul Traian Giurgiu ar fi dorit ca situaţia să tergiverseze, îl chinuia obsedant fiecare minut scurs. A trecut şi el pe la cunoscuţii lui Vasile Ihos, aşa cum trecuse şi soţia celui dispărut. N-a aflat nimic, i-a spus femeii să dea un telefon la mina Sărmăşag, să întrebe dacă nu cumva Vasile era la serviciu. Apoi, a pornit iar prin comună. A poposit mai mult

la casele aşezate la ieşirea din sat. S-a interesat dacă nu cumva îl văzuse cineva pe Vasile plecând din sat. S-a dus pe urmă acasă la Floarea Ihos. Femeia era abătută. Plângea pe o margine de pat, cu gândurile aiurea. Plutonierul Traian Giurgiu n-a găsit atunci, cuvinte de consolare, împreună cu sergenţii-majori Gheorghe Puşcaş şi Pavel Tolaş, a cercetat fiecare încăpere, dar nimic nu le-a reţinut atenţia în mod deosebit. Au ieşit, apoi, în curte. Oblonul fântânii era ridicat.

Giurgiu s-a uitat înăuntru, nu se vedea nimic. A luminat adâncul şi ceea ce a zărit l-a făcut să se cutremure, pentru că în puţ zăcea Vasile Ihos.

A luat măsuri pentru paza locului şi a raportat imediat evenimentul la Inspectoratul judeţean Sălaj. O echipă formată din ofiţerii Andrei Vaida, Stănică Jac, procurorul Cornel Iepan şi medicul legist Ion Vintilă s-a deplasat de urgenţă la faţa locului.

*

* * *

Vasile Ihos fusese un om liniştit. Uneori, e adevărat, se oprea mai mult la bufetul din comună, împreună cu vecinii şi prietenii. Niciodată însă nu făcuse scandal. Pe cei trei copii îi crescuse cu dragoste. Cu toate acestea, cel mai mare, Viorel, a apucat-o pe drumuri greşite. La 18 ani furase ceva de la o şcoală şi fusese condamnat. După eliberarea lui din penitenciar, tatăl său luase trenul şi se dusese la Timişoara. Îl adusese acasă. În tren, îi vorbise despre muncă şi despre necesitatea de a trăi cinstit.

Cu soţia se mai certa uneori. Odată aceasta plecase la părinţii ei. Dar asta fusese acum câţiva ani; în ultimul timp trăiau în bună înţelegere. Fuseseră văzuţi de prin sat. Ba, mai mult. În seara în care Vasile Ihos dispăruse, mai mulţi săteni îi văzuseră pe soţi dansând şi chefuind. Era penultima seară a anului 1973.

*

S-a emis ipoteza sinuciderii. Medicul a stabilit că era vorba de o moarte violentă, provocată de un traumatism vertebro-medularşi cranian şi de leziuni produse prin căderea victimei în fântână de la 10 m înălţime. Foarte mulţi credeau că era vorba de sinucidere într-adevăr pentru că Vasile Ihos ar fi aflat că soţia lui era încurcată cu un chiriaş de-al lor, Vasile Pădureanu.

u

Această ipoteză a fost infirmată prin activitatea de cercetare desfăşurată de echipa operativă, pentru că, anchetând activitatea lui Vasile Ihos, din ziua dispariţiei sale, s-a constatat că el, victima, se dusese la Vasile Ardelean, cu care se târguise ca să cumpere un porc. Băuseră aldămaşul şi stabiliseră preţul. Or, un om obsedat de ideea sinuciderii n-ar fi avut un comportament atât de firesc cu două câteva ceasuri înainte.

Nu putea fi vorba de un accident? Dacă victima se dusese la fântână să bea apă sau să se răcorească şi, din cauză că era beat, căzuse în fântână? Echipa de cercetare a înlăturat, însă, şi această presupunere: în casă, găleţile erau pline cu apă, iar de trei săptămâni încoace Vasile Ihos lua apă de la vecini fiindcă fântâna lui secase.

…Au urmat zile pline de întrebări şi presupuneri. Într-una din ele, echipa operativă a Inspectoratului Judeţean Sălaj din cadrul Ministerului de Interne – în care, între timp, intrase şi ofiţerul Emil Sălăjan, şi care era condusă acum de locotenent-colonel Vasile Ispas, şeful miliţiei judeţene – a dedus că nu putea fi vorba de sinucidere sau de accident, ci de omor. S-a hotărât să se intensifice cercetările.

*

Am vorbit cu cei mai vârstnici oameni din comuna Măierişte. Feţele lor, brăzdate de ani, erau aproape negre de mâhnire. Niciunul nu şi-a amintit să mai fi fost vreo crimă în comuna lor. Şi nici de jur-împrejur, la mulţi

kilometri distanţă. „Se mai încăierau cei tineri pentru vreo fată sau din alt motiv, dar nici vorbă să se ajungă la omor”. Mâhnirea lor impunea, într-un fel, un plus de responsabilitate pentru munca de aflare a adevărului. Ofiţerii se simţeau datori faţă de oamenii acestei comune. Câte zile au durat cercetările? Cu câţi oameni s-a stat de vorbă? Câte dosare au fost scormonite? Unde se afla miezul adevărului în noianul de incertitudini? Este greu de răspuns la aceste întrebări. Poate nici nu mai interesează acum, deşi toţi ne putem da seama că a fost vorba de o uriaşă muncă depusă în slujba dreptăţii, la sfârşitul căreia trebuia răspuns răspicat *cine* şi *de ce* avusese interes să curme viaţa lui Vasile Ihos. Întrebări… Gânduri…

*

Vasile Pădureanu era achizitor la Măierişte. Cu câteva luni în urmă se îndrăgostise de Floarea Ihos. Femeia are 41 de ani şi trei copii, după 23 de ani de căsnicie cu Vasile Ihos.

Nu cumva Pădureanu vrusese să-l înlăture pe soţul Floarei din calea sa?

Maria Fota, o prietenă a familiei Ihos, a declarat că nu ştie ce s-a întâmplat în seara aceea de sfârşit de an, căci fusese la Şimleul Silvaniei cu treburi. Doi oameni din comună o văzuseră însă intrând la Vasile Ihos în jurul orei 20. (Autobuzul care circulă la Şimleu, soseşte cam la orele 18). De ce a minţit Maria Fota? Ce legătură era între moartea lui Vasile Ihos şi atitudinea acesteia? Ofiţerii de miliţie căutau amănunte şi date. Zile şi nopţi, acest stat major al căutării adevărului a continuat să adune probe, să cerceteze date, să le confrunte.

Când fusese scos cadavrul din fântână, plutonierul Traian Giurgiu îl văzuse pe Viorel Ihos, fiul victimei, că se lovise cu capul de perete, şuierând, furios, printre dinţi: „Iar mă mănâncă puşcăria!” Amănuntul care, pe moment, trecuse drept o manifestare a fricii datorate

antecedentelor penale, căpăta acum importanţă.

În seara dispariţiei tatălui său, Viorel fusese, însă, la căminul cultural, îl văzuseră acolo mulţi oameni din sat, deşi alţii au declarat că plecase cam în jurul orei 20. Să fi fost Viorel autorul odioasei crime?

Fântâna se găseşte la câţiva metri de casă, într-o curte înconjurată de pomi. Gura fântânii este mică. Atât de mică, încât abia intră găleata. Corpul unui om, chiar firav fiind, ar fi trebuit să fie împins forţat pentru a trece de oblon. De aici, concluzia ofiţerilor era că un singur om nu putuse înfăptui crima, sau că acesta era foarte voinic, iar victima, incapabilă să opună rezistentă.

Maria Fota a declarat într-un târziu, că în seara aceea, soţii Ihos erau bine dispuşi, cântau şi dansau ca la nuntă, ca în tinereţe. Era ultimul dans, un ultim ţipăt al vieţii, înainte de a fi părăsită. Nimeni, atunci, nu ştia ori nu-şi închipuia că, numai peste câteva clipe, Vasile Ihos avea să sfârşească în hăul fântânii.

*

Viorel repeta obsedant că nu fusese acasă în seara aceea. Confruntat, însă, cu Maria Fota, Viorel a recunoscut că se întorsese de la cămin, că servise masa împreună cu tatăl, mama lui şi cu Maria Fota, că toţi fuseseră veseli, că Maria Fota se dusese pe înserat şi mai adusese un canceu de vin…

Ofiţerii de miliţie, împreună cu procurorul Cornel Iepan, au cercetat, din nou, datele, documentele. S-a stat, din nou, de vorbă cu vecinii, cunoscuţii, prietenii, a doua, a treia, a zecea oară. Pop Lucreţia, o femeie în vârstă, a mărturisit că venise odată la ea fata lui Ihos să-i ceară mătrăgună, să se vindece bunica ei la picior. Nu-i dăduse atunci că era noapte, iar a doua zi fata nu a mai revenit. Altă fetiţă, Haşnaş Rodica, a spus că fusese trimisă de Ihos Floarea la o altă vecină tot după mătrăgună şi că aceasta îi dăduse. Întrebată, nevasta decedatului a declarat că

ceruse pentru Fota Maria, care era gravidă şi dorea să scape de sarcină. Nu acelaşi lucru l-a declarat, însă, respectiva.

Ofiţerii de miliţie au cerut să se execute o nouă autopsie. Din ordinul procuraturii s-a exhumat cadavrul şi medicul legist a descoperit ceea ce – din nefericire – îi scăpase prima dată: înainte de a fi aruncată în fântână, victima fusese otrăvită cu mătrăgună…

Puse cap la cap, probele i-au dezvăluit pe adevăraţii vinovaţi. Întreaga activitate a criminalilor a fost reconstituită episod cu episod, minut cu minut…!

În timp ce chefuiau, Floarea Ihos i-a turnat soţului ei mătrăgună în vin, astfel încât acesta era inconştient atunci când a sosit Viorel. Au hotărât să-l scoată afară, la aer. Şi l-au târât până în dreptul fântânii. Acolo, l-au aplecat deasupra oblonului deschis, iar mama i-a spus fiului ei: „Aruncă-l! Vei vedea tu de ce”. Băut şi el, în relaţii nu prea bune cu tatăl lui care-i cerea să nu fie un parazit, Viorel a ajutat-o pe mama lui să-i facă vânt în fântână.

Au revenit în casă, marcaţi de efort şi de fapta lor inumană, asigurând-o pe Maria Fota că totul era în ordine, că soţul va reveni dezmeticit…

Mai târziu, au pornit prin sat să-l caute chipurile…

…Proces public, la Măierişte. O mare de oameni trişti, îngânduraţi. Ascultau rechizitoriul şi nu le venea să creadă.

Sentinţa aspră a avut darul să atenueze, oarecum, neliniştea imensă: s-a făcut dreptate. Femeia a fost condamnată la 23 de ani de închisoare (exact câţi ani de căsnicie avea, ce tristă şi neiertătoare coincidenţă!) şi Viorel Ihos la 17 ani.

Dintre cei citaţi la proces a lipsit Vasile Pădureanu, aflat atunci în penitenciar, să-şi ispăşească o pedeapsă pentru delapidare. Legea compensaţiei?…

ŞI-A UCIS BĂRBATUL ŞI L-A ARUNCAT ÎN W.C.

„A plecat să cumpere lemne”.

20 ianuarie 1974. În acea dimineaţă, şeful postului de miliţie din comuna însurăţei, judeţul Brăila, veni la serviciu mai devreme ca de obicei. Nici nu apucă să intre bine pe uşă că în prag apăru Dumitra Brotea, o femeie la vreo 45 de ani, uscăţivă, relativ înaltă şi adusă de spate. Înaintă tăcută până în apropierea biroului poliţistului şi rămase aşa fără să scoată o vorbă, frământându-şi stângace mâinile. Într-un târziu, aşezându-se temătoare pe un colţ de scaun, spuse: „Dom ofiţer, cred că nu-i a bună cu alde bărbatu-meu! De două săptămâni n-a mai venit acasă; a plecat pe 21 ianuarie, dimineaţa devreme, să cumpere lemne din pădurea Viişoara şi dus a fost. Mi-e că i-o fi făcut careva felu, c-avea şi vreo zece mii la el. Acu … lumea vorbeşte că s-ar ţine c-o văduvă de pe-acolo, din Viişoara, c-aşa-i el, îi place şi paharu şi carnea de muiere străină, da nu s-a mai întâmplat până acuma să plece aşa şi să nu zică nimica atâta amar de vreme… dacă i-a dat în cap careva??”

Aşa a început ancheta unuia dintre cele mai spectaculoase cazuri de omucidere înregistrate în România, un caz a cărui rezolvare a necesitat multe luni de trudă…

Primele cercetări

Dispărutul, Zainea Brotea, era cunoscut în tot satul. Om gospodar şi la locul lui, ştia să şi chefuiască atunci când treburile îi lăsau un pic de răgaz. Însă niciodată – aşa cum declarase şi soţia sa – nu se întâmplase să uite de familie din cauza vreunui pahar în plus sau a altei femei. Văduva din Viişoara a fost identificată în scurt timp, dar, după cum avea să se dovedească, nu avea nicio legătură cu dispariţia lui Z.B.

„Eu voiam un soţ, nu să mă terfelească în pat vreun bărbat însurat, iar Zainea avea nevastă şi trei copii mari,

aşezaţi la casele lor şi cu rosturile lor. Cum era să trăiesc eu cu el, să mă fac de ruşine-n sat?! El mai îndrăznea să vină la mine, da numai când era beat şi atuncea îl dădeam afară una-două. Când era treaz, era un om ca toţi oamenii, cuviincios şi la locului. Mă cunosc cu el de când eram mici, că doar am fost la şcoală amândoi". *(Fragment din declaraţia Floricăi M., 43 ani, din Viişoara, judeţul Brăila)*

O pistă falsă

La două săptămâni după ce anunţase dispariţia soţului său, Dumitra Brotea îşi făcea din nou apariţia la postul de miliţie, în tot acest timp, în ciuda cercetărilor minuţioase întreprinse, nu se ajunsese la niciun rezultat. Acum, femeia venise să spună că unul dintre bătrânii satului îl zărise pe dispărut în piaţa din Brăila. Ipoteza se cerea urmărită, numai că moş Vasile, ţăranul cu pricina, dădu din umeri: „Apoi am zis şi eu aşa, de un' să ştiu *igzact* dacă era alde Zainea? Io nu prea văz bine decât d-aproape, da mi s-a părut că-l zăresc acolo, în mulţime, şi-am vrut s-ajut că-l căuta nevastă-sa…"

Locuitorii satului sunt implicaţi într-o acţiune de amploare

Nu mai rămânea decât o singură posibilitate: aceea ca, în ziua de 21 ianuarie când a plecat după lemne, lui Zainea Brotea să i se fi întâmplat ceva cumplit. Ideea că dispărutul era mort începu să capete contur în minţile anchetatorilor, dar gândul fu alungat pe moment. Soţia dispărutului era o femeie aşezată, gospodină, n-avea niciun motiv să mintă. În consecinţă, şeful de post i-a rugat pe toţi locuitorii comunei să participe la căutare prin pădurea Viişoara şi prin împrejurimi, precum şi pe traseul pe care trebuia să-l fi urmat Zainea Brotea. Zadarnic. Nu s-a găsit nicio urmă, nici cel mai mic indiciu măcar.

Surprize

Au urmat încă două săptămâni de cercetări şi verificări, de strângere a datelor. Odată cu ele însă au

apărut şi câteva semne de întrebare. Se află astfel că în seara precedentă dispariţiei – 20 ianuarie – Zainea Brotea venise acasă împreună cu alţi trei consăteni. Băuseră împreună până seara la ora şase, apoi ceilalţi plecaseră. Zainea rămăsese cu soţia sa. Înainte de ieşirea lor, unul dintre prietenii dispărutului îşi amintea că acesta le spusese „ei, acu mă duc să mă culc oleacă…” Din acel moment, în afară de Dumitra Brotea, nimeni nu-l mai văzuse pe Zainea. Era greu de presupus că în dimineaţa următoare bărbatul putea să fi ieşit din comună fără să se întâlnească cu cineva. Verificările efectuate asupra celor trei localnici i-au scos din cercul bănuiţilor. Au fost vizitaţi şi cei trei fii ai dispărutului, dar erau în afara oricăror suspiciuni. În acea seară de 20 ianuarie Dumitra fusese la fiul ei cel mare, Gheorghe, care îi era vecin şi se uitase la televizor „Mama vine des la noi şi întotdeauna îmi spune ce mai fac ei acasă. De data asta nu mi-a zis că tata avea de gând să meargă după lemne, că doar abia luase o căruţă plină de câteva zile şi n-avea cum să le termine. Şi oricum, zece mii era prea mult…”, a declarat în anchetă Gheorghe Zainea.

Ciudatul amănunt relatat de fiul lui Zainea, alături de o altă descoperire surprinzătoare, aveau să îndrepte în sfârşit ancheta pe drumul cel bun. În ultima vreme, un vecin de-al familiei Brotea, D.R., căruia îi murise soţia de puţină vreme, fusese văzut de multe ori la locuinţa lui Zainea, dar numai când acesta era la lucru. Drept urmare, nu erau excluse eventualele legături amoroase între D.R. şi Dumitra Brotea, femeie încă tânără…

O mărturisire cumplită

Chemată din nou la miliţie „pentru unele precizări”, Dumitra Brotea a declarat că în ziua plecării bărbatului său după lemne acesta era îmbrăcat cu un palton negru, mai vechi, şi că în afară de bani îşi luase şi buletinul de identitate cu el. La întrebarea subofiţerului dacă avea

relaţii extraconjugale cu D.R. femeia sărise ca arsă: „Pe mine să nu mă întrebaţi de aşa ceva! Eu nu sunt vinovată de nimic, n-am făcut nimic! mai bine întrebaţi-l pe el (Zainea), că toată viaţa a umblat după fuste şi mi-a otrăvit sufletul! Eu n-am ştiut decât să muncesc, să-mi văd de casă şi de copii, fir-ar ea a dracu' de viaţă, că am fost proastă şi n-am ştiut s-o trăiesc la vremea ei…"

A urmat o percheziţie amănunţită la domiciliul familiei Brotea. În locuinţă s-au descoperit toate hainele victimei, inclusiv paltonul negru pe care Dumitra susţinea că Zainea îl purtase la data dispariţiei. În cele din urmă a fost cercetat şi W.C.-ul din curtea casei, constatându-se că scaunul avea orificiul mult lărgit şi mascat cu bare metalice. În interior a fost descoperit cadavrul lui Zainea Brotea sau, mai bine zis, bucăţi din el. Soţia asasină îl ciopârţise cu sânge rece şi îl aruncase în hazna…

L

„Da, eu l-am omorât şi! – am tăiat ca pe-o găină, după ce s-a îmbătat şi a adormit, porcu'", a recunoscut ucigaşa. „Cu D.R. mă iubesc din copilărie, de patruzeci de ani, şi voiam să-mi trăiesc şi eu viaţa măcar la bătrâneţe… Patruzeci de ani am căutat să scap de alde Zainea, că i-a păcălit pe ai mei de m-au dat după el, că eu nu-l iubeam… Acu, la urmă, m-am hotărât şi l-am omorât, că eram în dragoste cu D.R. şi trăiam amândoi ca bărbat şi femeie. Nu mi-a păsat de copiii mei!… Ei au fericirea lor, eu nimic. Să nu-l întrebaţi pe D.R., el nu ştie nimic, numai eu am făcut asta, singură… Dacă nu spălam paltonu, nu m-aţi fi prins niciodată".

O CRIMĂ MACABRĂ

Alertă la miliţie

La data de 27 martie 1974, în jurul orei 22, Circumscripţia de Miliţie nr. 21 din Capitală a primit sesizarea că în timpul prânzului a fost răpit copilul Vitică Alexandru Marcel, de 4 ani, aflat în îngrijirea numitei

Girmancea Maria. Evenimentul s-a raportat de urgenţă conducerii Inspectoratului Municipiului Bucureşti, care, alarmată de importanţa cazului, a ordonat alcătuirea unei echipe operative sub directa îndrumare a colonelului Iliescu Alexandru, şeful Serviciului Judiciar. S-a trecut de îndată la elaborarea unor ipoteze, avându-se în vedere mobilul care ar fi determinat răpirea copilului.

În acest sens, în prima parte a cercetărilor s-a pus problema comiterii faptei de către un psihopat şi s-a procedat la verificarea unui mare număr de bolnavi psihic, al căror comportament justifica suspiciunile în cauză.

Totodată, s-au efectuat investigaţii pornindu-se de la declaraţia numitei Girmancea Maria, care a precizat că, pe data de 27 martie 1974, sub pretextul că o angajează în câmpul muncii, un necunoscut a condus-o în incinta Judecătoriei sectorului 6, unde, profitând de neatenţia acesteia, a dispărut cu copilul pe o uşă ce dă în curtea imobilului.

S-a trecut şi la cercetarea din punct de vedere criminalistic a locuinţei numitei Vitică Marcela, mama copilului, pentru a se găsi eventuale urme sau indicii în legătură cu dispariţia copilului. Rezultatele au fost nesemnificative şi nu se întrevedea niciun traseu plauzibil în acest labirint de necunoscute.

S-a alcătuit portretul răpitorului după elementele obţinute din declaraţia numitei Girmancea Maria şi, împreună cu fotografia şi datele despre copil, a fost difuzat la toate organele de miliţie din Capitală şi din ţară, în vederea urmăririi îndeaproape a cazului.

Suspiciuni de vinovăţie

Investigaţiile întreprinse au stabilit că mama copilului, o femeie cu o moralitate îndoielnică, este de circa un an de zile despărţită de soţul ei, Vitică Eugen, locotenent la Unitatea Militară nr. 02450 a Ministerului Apărării Naţionale.

Datele obţinute din verificări au mai arătat că între soţi se purtau discuţii aprinse, cu caracter contradictoriu, având ca subiect permanent copilul lor, ce fusese înfiat de către locotenentul sus-numit. Copilul se născuse în timp ce acesta era elev în şcoala de ofiţeri, el nefiind convins că-i aparţine. De aceea trăia în concubinaj cu o altă femeie, pe nume Tronaru Vasilica, care îl instiga pe Eugen să-şi lămurească problema familială, pentru ca apoi să se căsătorească.

Datele culese prin multiple investigaţii au îndreptat atenţia organelor de miliţie asupra numitei Tronaru Vasilica, în vârstă de 24 ani, absolventă de liceu, funcţionară la biroul de stare civilă din cadrul Comitetului Executiv al Consiliului Popular al sectorului 1, Bucureşti. Fiind audiată, ea a creat şi mai multe suspiciuni de vinovăţie prin declaraţiile sale inexacte.

Majoritatea acţiunilor au fost axate pe această idee şi s-a trecut la cercetarea directă a numitei Tronaru Vasilica. Totodată, au fost introduse în cercul de bănuiţi persoanele ce apăreau în anturajul familiei Vitică. După identificare, acestea au fost audiate şi verificate, făcându-se investigaţii complexe în jurul lor. Paralel cu activităţile vaste de pe teren, Tronaru Vasilica era cercetată în continuare la sediul miliţiei capitalei. Întrebările şi răspunsurile se succedau rapid, dar bănuita se încăpăţâna să nege orice amestec în problema respectivă.

Jocul abil al bănuitei

Apăreau incertitudini cu privire la veridicitatea ipotezei şi, rând pe rând, cei care efectuau audierea insistau cu întrebări cât mai apropiate de subiect. Se ajunsese la situaţii extreme, când se întrezărea adevărul, dar femeia continua să nege.

Se aşteptau veşti noi, cunoscându-se faptul că semnalmentele copilului şi ale individului care a participat la răpire, însoţite de o notă explicativă a situaţiei de fapt –

după cum s-a mai arătat

— Au fost date în urmărire în Capitală şi în ţară. Se revenea asupra investigaţiilor, se cereau date suplimentare de la cei care aveau cunoştinţă de vreun element oarecare, totul în încercarea febrilă de a găsi copilul. Deşi aceste date şi indicii veneau să confirme supoziţia că vinovata este Tronaru Vasilica, ea continua totuşi să-şi menţină în mod rigid poziţia adoptată de la început.

S-a alcătuit (pe baza investigaţiilor) profilul moral al acesteia, ceea ce a scos în evidenţă caracterul tenace şi interiorizat al ei. Ofiţerii care efectuau cercetarea continuau cu perseverenţă să prezinte argumente cât mai convingătoare în faţa bănuitei, pentru a o determina să spună adevărul. Nesigură şi bănuitoare, Tronaru Vasilica reda faptele fragmentat, aşteptând parcă garanţii de clemenţă din partea celor ce o ascultau.

Ofiţerii nu se lăsau influenţaţi de jocul abil al bănuitei şi-i cereau cu înverşunare elemente cât mai concrete, care să lege firul evenimentelor. Se punea întrebarea în ce scop erau ascunse de bănuită o serie de elemente ce veneau în întâmpinarea adevărului, ceea ce a creat o şi mai puternică dorinţă de aflare a substratului faptei comise.

Fiind ascultată, Vitică Marcela şi-a adus aminte de confruntarea directă cu o tânără în urmă cu şase luni, care a afirmat că se numeşte Mihaela (stabilindu-se ulterior că în realitate era vorba chiar de Tronaru Vasilica), ce i-a cerut să renunţe la soţul ei întrucât doreşte să se căsătorească cu el, fiindcă trăiau împreună de mai mult timp.

Identificarea răpitorului în timpul desfăşurării audierilor, Tronaru Vasilica a fost din nou – pentru a câta oară? – întrebată de copil şi ea a răspuns cu seninătate – la un moment dat – că l-a dus la o creşă de pe lângă Casa Scânteii, unde l-a încredinţat numitei Preda Aglaia. Luând în considerare răspunsul, echipa operativă a căutat să

identifice cu repeziciune creşa respectivă, dar rezultatul a dezamăgit complet: instituţia exista, însă copilul nu a fost găsit. Cunoscând semnalmentele ce alcătuiau portretul autorului răpirii şi date fiind unele declaraţii incomplete ale numitei Tronaru Vasilica, a fost identificat Preda Gheorghe, un escroc cunoscut, în etate de 38 de ani, absolvent de liceu, fără ocupaţie, căsătorit, având un copil, cu domiciliul stabil în comuna suburbană Măgurele, din raza sectorului 6 al capitalei, care se afla deja în atenţia organelor de miliţie şi care a fost cercetat deseori pentru diferite infracţiuni. Ca urmare, el a fost reţinut în plină stradă şi adus la sediul miliţiei capitalei pentru cercetări.

Întrebat direct, numitul Preda Gheorghe, după o scurtă perioadă de ezitare, a început să povestească faptele aşa cum s-au întâmplat, într-o formă ce se apropia foarte mult de declaraţiile făcute de Girmancea Maria. Înainte de a executa răpirea, el a tatonat situaţia, câştigând încrederea femeii şi promiţându-i un loc de muncă stabil. În ziua de 27 martie 1974, când a luat legătura cu respectiva, momentul psihologic era deja creat. Preda Gheorghe a mers cu ea până la bufetul „Stadion” din str. Dr. Staicovici, unde i-a spus să facă o cerere de încadrare în câmpul muncii. De aici, folosind un traseu cât mai variat, a condus-o în incinta Judecătoriei sectorului 6, din str. Ştirbei Vodă, unde i-a cerut să-l aştepte în sală şi, profitând de neatenţia femeii, a dispărut cu copilul pe altă uşă ce dădea în curtea imobilului.

Preda Gheorghe a declarat că în tot acest timp a fost însoţit de Tronaru Vasilica, ce urmărea de la distanţă toată activitatea. La ieşirea din curtea judecătoriei, cei doi s-au întâlnit şi s-au deplasat împreună în Piaţa Mihail Kogălniceanu, au intrat într-un bloc, au urcat la etajul 1, oprindu-se la uşa apartamentului în care locuieşte Niţulescu Eugenia, mătuşa femeii. Preda Gheorghe a lăsat-o pe Vasilica să intre cu copilul răpit în apartament, iar el a

coborât scările şi s-a îndreptat grăbit spre centrul oraşului.

Ce se întâmplase cu copilul?

S-au făcut progrese remarcabile pe baza datelor obţinute din această declaraţie, dar nu s-a găsit copilul. Activităţile s-au axat din nou pe audierea numitei Tronaru Vasilica şi pe verificarea afirmaţiilor făcute pe parcursul desfăşurării cercetărilor. Ofiţerii de miliţie erau nerăbdători şi într-o continuă agitaţie, verificând orice date care ar fi putut duce spre locul unde se afla copilul.

Frământată tot timpul de ideea că s-a descoperit ceva, bănuita se afla într-o stare vădită de încordare, mascată însă cu multă fineţe prin provocarea unor discuţii cu totul în afara întrebărilor puse de ofiţeri. Timpul prelungit la maximum de către Tronaru Vasilica cauza o stare de iritare. Ofiţerii nu ştiau ce s-a întâmplat cu copilul şi niciun fir nu conducea încă spre aflarea adevărului.

Activităţile întreprinse arătau clar că numita Tronaru Vasilica cunoştea soarta copilului. Toţi aşteptau ca aceasta să se destăinuie într-un moment în care se purtau discuţii din ce în ce mai apropiate de viaţa ei. Se cunoştea din datele culese că exista o mare afinitate între locotenentul Vitică Eugen şi Tronaru Vasilica, care era în stare de orice pentru a fi alături de el. Întrebările legate de convieţuirea lor vizau modul cum aceştia erau preocupaţi de faptul că nu pot fi împreună, întrucât între ei se interpuneau Vitică Marcela şi copilul dispărut. Se făceau încercări repetate ca Tronaru Vasilica să spună unde este copilul, întrucât timpul trecea şi se aprecia că viaţa micuţului putea fi în primejdie. Negarea continuă apărea în mintea fiecărui ofiţer participant la investigaţii ca un semn prevestitor că Tronaru Vasilica este autoarea unei fapte ieşite din comun.

O faptă groaznică „cifrată”.

Deznodământul nu s-a lăsat prea mult aşteptat pentru că, în cele din urmă, Tronaru Vasilica a început să expună tabloul groaznic al întâmplării petrecute în

apartamentul mătuşii sale, Niţulescu Eugenia. Autoarea, cu o cheie yale sustrasă de la mama sa, care făcea curăţenie din când în când în această locuinţă, a pătruns în apartament, unde, folosindu-se de puloverul copilului, l-a sugrumat şi asfixiat prin astuparea căilor respiratorii. A introdus cadavrul într-un sac de hârtie (pregătit în acest scop chiar de ea), pe care l-a legat cu o sfoară.

Folosind un autoturism „getax", s-a deplasat apoi la Gara de Nord, unde a depus pachetul într-o casetă cu cifru. Deci copilul era mort. Deznodământul anticipat de unii ofiţeri pe parcursul anchetei se confirmase.

O echipă operativă, sub conducerea şefului Direcţiei Judiciare din I.G.M., s-a deplasat la Gara de Nord şi, după indicaţiile date de Tronaru Vasilica, a găsit cadavrul copilului în caseta nr. 325, pe care o asigurase cu cifrul „D-237". Cerându-i-se explicaţii, aceasta a declarat că „D" reprezenta iniţială numelui „Ducu", diminutivul copilului, iar „237" simboliza ziua de 27.03.1974, când a comis răpirea şi omorul.

RĂZBUNAREA NERVILOR

Pontul unui medic legist

1 noiembrie 1974, Poliţia Capitalei, Serviciul Judiciar. Ceasul de pe hol arăta ora 10, iar eu mă aflam în biroul locotenent-colonelului Ioan Negulescu, şeful Brigăzii Omoruri.

Discutam amândoi un caz când, deodată, zbârnîi telefonul. La celălalt capăt al firului era un amic, medicul legist Dan Şchiopu.

— Ce-i, iubitule? îl întrebă Neluţu. Iar vii cu vreo şopârlă?

— Cam aşa ceva... râse Dan. N-ai scăpat bine de una şi dai de alta... vino încoace. La faţa locului au fost cei de la sector. Nu s-a bănuit nimic...

— Vorbeşti serios?

— Parol. Sunt vânzător de ponturi! Vino, că lucrurile

sunt mai complicate. Am făcut şi o comisie.

— E şi „Comisarul” aici. Venim amândoi.

— Mă bucur. Vă aştept.

Un cadavru deschis şi o autopsie prelungită

L-am luat şi pe locotenentul Duţă şi am întins-o la morgă. Acolo ne aştepta comisia formată din prietenul nostru şi soţii Florian – medici legişti. Pe una din cele patru mese de autopsie zăcea cadavrul unui bărbat astenic, de aproximativ 60 de ani. Cadavrul era deja deschis. Studiind datele din protocolul de necropsie, am aflat că decedatul se numea Gheorghe Oancea şi avea numai… 42 de ani. Mai târziu aveam să constatăm că băutura îl adusese într-o astfel de descompunere fizică. Fusese adus în seara zilei precedente. Făcându-i-se rău acasă, soţia chemase Salvarea, dar nu a putut fi salvat. Autopsia se oprise după deschiderea stomacului. Victima prezenta o leziune care corespundea cu ruptura mezenterului (prapurului).

— Am vrut să vedeţi şi voi! zise adresându-se asistenţei. Ruptura e curioasă… E mai bine să ne consultăm. Să nu fie asociată cu vreo altă leziune.

Autopsia a durat încă două ore, însă nu s-au găsit leziuni suplimentare. Concluzia celor trei medici legişti a fost că moartea lui Gheorghe Oancea survenise în urma unei hemoragii rapide provocate de ruptura mezenterului. Moartea fusese fulgerătoare.

Clasificări în jurul mesei rotunde

— Când a primit lovitura, victima se afla probabil într-o poziţie de relaxare, altfel nu-mi explic, ne spuse Dan. la gândiţi-vă la boxeri, câte lovituri primesc în stomac şi mezenterul nu se rupe.

— Sau când te loveşti cu stomacul de un corp dur, adăugă Neluţu.

— Tendinţa e să-ţi retragi stomacul, spuse Dan, şi să pui şi coatele în faţă: instinctul de conservare! Ar fi totuşi

posibilă o ruptură de mezenter în această variantă numai dacă stomacul este supraexpus, umflat de prea multă bere, spre exemplu, sau imposibil de „supt”, ca la obezi.

— Omul nostru a băut, remarcă locotenentul Duţă, după mirosul de alcool care duhnea în jur.

— Dacă a fost beat, asta explică şi mai mult starea de relaxare a stomacului, lipsa lui de reacţie la lovitură, dar nu trebuie să uitaţi un lucru: la o ruptură de mezenter nu te mai poţi deplasa nici măcar un metru. Acolo rămâi!

— Or, omul a murit acasă… am ridicat din sprâncene.

— Vezi? De-asta v-am chemat. Putea să fie lovit şi pe caldarâm, dacă presupunem că adormise din cauza băuturii, dar Salvarea l-a luat de acasă.

— Cam cât timp poate supravieţui cineva după o astfel de lovitură? l-a întrebat Neluţu pe Dan.

— Între douăzeci de minute şi maxim o oră!

— Şi lovitura? Cu ce a fost dată? am intervenit eu.

— Cu piciorul, cu genunchiul sau cu pumnul. Eu cam atât pot să vă spun. Ştiu ce v-aşteaptă. N-aveţi date, n-aveţi urme criminalistice…

— Bine, Dane. Îţi mulţumim, i-am strâns mâna medicului şi am plecat.

Declaraţie „cu cântec”.

Nevasta decedatului a fost uşor de recunoscut. Era îmbrăcată în doliu şi plângea. Încercau să o calmeze două prietene, I-am spus că mai durează până i se dă cadavrul acasă şi am invitat-o să ne povestească ce s-a întâmplat. O chema Petra şi era o femeie robustă ce călca greu, apăsat, iată, în esenţă, declaraţia dată de ea:

„… Sunt căsătorită cu Gheorghe Oancea de zece ani. El era de meserie zugrav-vopsitor şi lucra la I.C.M. A Bucureşti, în primii ani de căsătorie ne-am înţeles bine. Eu am mai fost măritată de două ori. Nu ştiu carte. În ultimul timp Gheorghe începuse să bea mult. Când se îmbăta, devenea impulsiv. Mă înjura, mă bătea. Din 20 octombrie,

soţul meu nu s-a mai dus la serviciu şi a ţinut-o doar în băut, deşi venise de mult de la dezalcoolizare. Sâmbătă, 25 octombrie, în jurul orei 24, soţul meu a ajuns acasă mort de beat şi cu hainele murdare. Mi-a spus că a fost la restaurant. Duminică, când s-a sculat, era vânăt la un ochi, chipurile fiindcă se lovise. În aceeaşi zi, soţia lui Sandu, o vecină din bloc, mi-a relatat că Gheorghe s-a îmbătat rău la restaurantul „Miniş” sâmbătă seara. Se ducea la fiecare masă cerând de băut de la consumatori. Se aşeza în genunchi şi cerşea sau dacă era refuzat le lua băutura de pe masă. Vineri, 31 octombrie, lucrurile s-au petrecut astfel: dimineaţă s-a sculat pe la ora 5.30 şi, după ce s-a îmbrăcat, a plecat, spunându-mi că se duce la serviciu. Pe la ora 18 a intrat în casă, uşa fiind deschisă. Eu sunt pensionată pe caz de boală, sufăr cu nervii şi stau acasă. Cum a intrat în cameră, a căzut cu burta de colţul recamierului, apoi s-a rostogolit pe linoleum. Stăm într-o garsonieră. Când l-am văzut prăbuşit la pământ, m-am repezit să – ajut să se urce în pat. Aplecându-mă spre el, l-am văzut schimbat la faţă şi m-am cutremurat, căci dădea ochii peste cap. N-am reuşit să-l ridic şi am chemat un vecin de la garsoniera nr. 67, al cărui nume nu-l cunosc şi l-am rugat să mă ajute să-l urc în pat. La strigătele mele au intervenit şi alţi vecini, care au fost de faţă când l-am ridicat. Înainte de a cădea, bărbatul meu venise de afară îmbrăcat. Purta \în costum bleumarin, un pulover grena, o canadiană din fâş şi un basc pe cap. Bascul era murdar de noroi şi l-am spălat după ce Gheorghe a fost dus la morgă. După ce l-am urcat în pat şi i-am dat jos fâşul şi haina, a rămas în pulover. Când au venit cei de la Salvare, eu am ieşit din cameră. M-a luat la ea o vecină, Julieta, unde mi s-a făcut o injecţie, rămânând mai departe acolo. Nu eu am chemat Salvarea, ci vecinul. Am rămas ia vecina până ce soţul a decedat. Am dat relaţii şi la poliţia de sector. Nu ştiu cine şi cum l-a dus la morgă. L-am văzut numai pe o

targă. Era gol şi îl acoperiseră cu un cearşaf. Soţul meu a luat aconturi de la multe persoane ca să le zugrăvească, dar nu se ţinea de cuvânt şi oamenii veneau să se certe cu mine, să le dau banii. Vecina mea, Julieta Rădulescu, mi-a spus că ar fi venit cu cineva până la uşă…”

Pe urmele victimei

Odată demarată ancheta, am aflat că Oancea era într-adevăr un etilic, trimis de mai multe ori la dezalcoolizare, unde nu manifestase nici cea mai mică voinţă de vindecare. Orice ban pe care îl prindea îl dădea pe băutură. În ultimul timp vându-se mai multe lucruri din casă. O asemenea convieţuire fusese un chin pentru Petra, dar n-avea încotro şi suporta. Fiind o femeie robustă şi neîmpăcându-se cu viaţa pe care o ducea, îl mai „înţărca” pe Gheorghe când venea beat. El nu putea sufla atunci în faţa ei.

În ziua de 31 octombrie, de la 12 până la 17.30, Oancea băuse în piaţa „Miniş” doi litri de ţuică cu încă doi drojdieri, Chiriţă Fătu şi Ion Drădilă.

— Gheorghe mai „fripsese” înainte vreo cinci berici. Se făcuse „cuc”! ne-a declarat Fătu, care nu era treaz nici în momentul când a stat de vorbă cu noi.

— Când l-ai văzut ultima dată?

— Tot atunci. După ce am lichidat ultimele „două prune”, pe la 17.30, a plecat acasă. L-am văzut în faţa stâlpului de lângă chioşcu de ziare. Se „certa” cu el! Apoi, peste zece minute, l-am văzut chircit lângă chioşc. Se rezema de el…

Declaraţia lui Fătu începuse să ne creeze suspiciuni că Gheorghe se încovoiase lângă chioşc fiindcă atunci primise lovitura fatală. Cine îl transportase, însă, până acasă? Nimeni! Am identificat un paznic de la şcoala generală – aflată în drumul spre casă al victimelor – Vasile Simion, care ne-a asigurat că îl văzuse pe Oancea beat, ducându-se spre blocul lui.

Deci, soluţia enigmei era tot în garsonieră!

Martorii infirmă spusele văduvei

Julieta Rădulescu, vecina Petrel, ne-a declarat că ea nu văzuse pe nimeni care să-l fi adus pe Gheorghe până la uşa garsonierei. Acest lucru îl auzise de la prietena ei, Petra.

L-am identificat şi pe martorul de la garsoniera nr. 67 care intrase primul în locuinţa victimei. Era un şofer şi avea locuinţa vizavi de a lui Oancea.

— În ziua de 31 octombrie a venit în vizită la mine o prietenă, ne-a spus el. Pe la ora 18 am ieşit din garsonieră să o conduc la autobuz. Când am vrut să încui uşa, soţia lui nea Gigi (victima) a deschis uşa de la casa lor şi a început să strige după ajutor, că-i moare bărbatul. Am lăsat-o pe prietena mea pe palier şi am intrat în casă. Nea Gigi era întins pe pat. N-avea pantaloni. Era îmbrăcat cu o pereche de indispensabili flanelaţi, iar în sus cu un pulover roşu. Indispensabilii erau traşi în jos, după ombilic, iar puloverul în sus, până aproape de gât. Era alb la faţă, cu buzele vinete, iar din gură îi curgea un lichid ca o spumă. Am întrebat-o pe soţia lui dacă a dat telefon la Salvare. Mi-a spus că nu. L-am apucat de mână, dar nu mai avea puls. Era mort. Am chemat Salvarea de la telefonul lor. Mai târziu a venit şi o vecină, doamna Rădulescu.

— Petra n-a strigat din casă după ajutor? l-am întrebat.

— Numai când a scos capul pe uşă. Am fost doar în garsoniera lor…

— Când au venit cei de la Salvare, l-au dezbrăcat?

— Nu. A rămas în pat aşa cum era. Au adus targa şi tubul de oxigen crezând că trăieşte. L-au luat repede şi l-au dus până la lift, dar constatând că murise, l-au adus înapoi.

Era limpede acum că Petra ţinea zăvorât în conştiinţa ei misterul morţii lui Oancea şi nu degeaba încercase să ne

orienteze pe o pistă falsă. Nu ştia carte, dar era foarte isteaţă şi se pricepea să-nnoade „firele” pentru a ieşi basma curată.

Un rol fals

Am chemat-o la poliţie.

— Şi acum a sosit ceasul destăinuirilor, o invită Neluţu să ia loc.

Femeia ne măsură cu o privire ageră, apoi se aşeză pe scaun.

— Vă rog să mă credeţi că nu pot să mai judec, spuse ea. Doamne, ce-am mai pătimit! Decesul, doliul, înmormântarea, suferinţa, chinul…

— Te cred, mai ales chinul, apăsă Neluţu. Doreşti o ţigară? îi întinse el pachetul de Snagov.

— Nu, fumez de-ale mele, Dacia! Am trăit rău cu el…

— Ceva s-a întâmplat între voi, în casă, a luat-o Neluţu direct. Trebuie să ne spui ce a fost.

— Ce să se-ntâmple? Nimic! Am chemat Salvarea, că eram pierdută. Sufăr cu capul, nu-mi aduc aminte nimic. Am o durere aşa… şi nişte călduri în creştetul capului, la creier! Din cauza lui am ajuns în asemenea hal. Mă bătea mereu în cap…

Femeia încerca să joace rolul omului bolnav de nervi, amintind mereu că ea chemase Salvarea, deşi declarase în scris că nu făcuse acest lucru. Căuta „clenciuri” pentru viitoarele crize de amnezie.

„Nu eu i-am rupt prapuru” 1

— Minţi! îi zise Neluţu.

Eu stăteam deoparte. Conform planului nostru de anchetă, urma să intervin numai când degetul era aproape pus pe rană.

— Nu mint, zvâcni Petra pe scaun. Nu eu i-am rupt prapuru!

— De unde ştii acest lucru?

— De la şoferul de la garsoniera nr. 67.

Femeia, deci, se documentase asupra cauzei morţii soţului ei şi ştia ce declarase şoferul. De ce făcuse acest lucru dacă era nevinovată?

— Prapuru i l-au rupt golanii care l-au adus, că am auzit zgomot la uşă.

— Dacă era aşa, ar fi căzut în hol. De ce n-a căzut?…

— Păi, nu ştiu. Mă întreb şi eu…

— Ca să nu te mai întrebi, ascultă declaraţia vecinei tale, Julieta Rădulescu, căreia ai încercat să-i sugerezi această poveste…

Ascultând declaraţia, Petra se prefăcu că-i vine rău.

— Eu n-am zis aşa, spuse ea. Gigi s-a lovit cu burta de recamier!

— Iar minţi! Recamierul este invers aşezat. Trebuia să se fi spart vazele cu flori…

Petra se lăsă moale pe scaun şi începu să plângă.

— Eu nu i-am făcut nimic! El m-a chinuit.

Cuvinte pornite din inimă

— Noi te înţelegem… i-am spus eu, mângâind-o. Ştim că ai fost chinuită şi că ai suferit mult. Trebuie să pricepi şi tu că nimeni nu poate influenţa adevărul şi că numai tu îţi poţi uşura situaţia, fiind sinceră. Ai avut parte de o convieţuire nefericită… N-ai avut noroc în viaţă…

— N-am avut… da, n-am avut… se descătuşară pe chipul femeii şiroaie de lacrimi.

— Tu te-ai gândit cum să-ţi ticluieşti declaraţia, cum să te aperi, am continuat pe acelaşi ton, însă – sunt convins – îţi dai seama că nu ai sorţi de izbândă. Noi înţelegem că ai jucat o carte. Cine nu ţine la ultima lui şansă?… Tu poate nu ştii că prapuru, cum îi zici tu, nu se poate rupe decât în urma unei lovituri puternice aplicate când stomacul este relaxat. Altfel nu merge, fiindcă stomacul se contractă. Apoi, ce să-ţi mai spun, ştii mai bine decât mine câte căzături a luat Gigi, slavă Domnului, când era beat. I s-a rupt vreodată „prapurele”?

— Nu! mişcă din cap Petra. A fost cu totul altceva… Nu mi-am dat seama că va ieşi aşa. N-am vrut să-l omor… Eram nervoasă că îmi vându-se toate sticlele când lipseam de acasă. A venit beat şi a căzut lângă pat. L-am dezbrăcat de fâş, de haină, l-am descălţat, dar n-a fost chip să reuşesc să-l urc în pat. Atunci m-am enervat şi mai tare şi i-am dat cu pumnul în stomac. „Na! Fir-ar mămiţica ta… pentru cât mă chinuieşti! Na!!!…”

AMANŢII DIABOLICI

Prima întrebare: Unde s-a comis omorul?

În dimineaţa zilei de 3 noiembrie 1974, cetăţeanul Constantin Târnăcop, zis „Ofostu”, în vârstă de 65 ani, cu domiciliul în comuna Călmăţuiul, judeţul Teleorman, este găsit mort în poiana din marginea localităţii, lângă gardul unui anume Marin Scorişteanu.

Cadavrul era cu faţa la pământ şi îmbrăcat cu veston tip militar, de doc, pantaloni de stofă şi bocanci. Lângă capul victimei s-a găsit căciula sa, aşezată cu gura în jos. Tot lângă capul victimei se aflau două scânduri provenite din gardul lui Marin Scorişteanu, iar în acestea două cuie ieşite în exterior. Pe îmbrăcămintea şi bocancii lui Constantin Târnăcop nu s-au găsit urme de sânge sau de noroi, deşi terenul era moale, nici semne de luptă. A fost identificată numai o singură pată de sânge, de 3 cm în diametru, în apropierea victimei. Când cadavrul a fost întors cu faţa-n sus, pe obrazul drept şi pe cap s-au constatat mai multe pete de sânge închegat. Victima fusese ucisă cu un obiect ascuţit, de formă rotundă, aplicându-i-se două lovituri (înţepături) în obrazul drept. Dacă asasinatul s-ar fi comis acolo, pe islaz, trebuia să se fi găsit foarte mult sânge, însă acesta – curios! – lipsea. Mai mult, când ofiţerii de la judiciar, care s-au ocupat de instrumentarea acestui caz, au examinat căciula victimei, s-au privit cu subînţeles unii pe alţii. Deşi avea două înţepături la nivelul obrazului drept (pe clape), ea nu

prezenta nici cel mai mic strop de sânge. Atunci cum se explica faptul că victima fiind cu faţa în jos, direcţia de scurgere a sângelui era spre creştetul capului?! Concluzia era doar una singură: asasinatul se comisese în altă parte, cadavrul victimei fiind transportat până acolo.

În buzunarele victimei s-au găsit buletinul de identitate, decizia de pensionare CAP, un briceag cu plăsele şi suma de 212 lei, ceea ce excludea din capul locului ipoteza jafului.

Pe urmele altor ipoteze

Constantin Târnăcop era pensionar CAP, însă la vârsta sa de 65 de ani arăta foarte bine, fiind un munte de om. De circa zece ani el trăia în concubinaj cu Stanca Bărbălan, o femeie cu 15 ani mai mică decât el. Nu aveau copii. În după-amiaza zilei de 2 noiembrie 1974, după ce a servit masa şi două-trei pahare cu vin, a plecat din comuna Călmăţuiul la sediul CAP din satul Caravaneti, pentru a-şi ridica pensia.

Fiind în bani, a băut cu un cunoscut un litru de vin, apoi a mers la magazinul sătesc unde a cumpărat un loden, un kg de zahăr şi un litru de ulei. Din magazin a plecat în jurul orei 18. În drum spre comună, unde locuia, s-a întâlnit pe la ora 19 cu Ion Mititelu şi Victor Petcu, care se deplasau spre Consiliul Popular, unde urmau să intre de pază. Martorii (cei doi paznici) au declarat că Constantin Târnăcop se afla sub influenţa băuturilor alcoolice. Au stat puţin de vorbă, apoi s-au despărţit, înainte de a ajunge la domiciliul său, la circa un km, victima s-a întâlnit pe o uliţă cu Constantin Petrică, care l-a invitat în casă şi l-a cinstit cu vin. După o oră, Constantin Târnăcop şi-a luat sacoşa cu cumpărături şi a plecat singur spre casă. De aici nu se mai ştia nimic.

O femeie cu două feţe

Concubina victimei, Stanca Bărbălan a declarat că bărbatul a venit acasă în jurul orei 20 şi că nu era niciun

pic băut. A lăsat sacoşa cu cumpărături şi a plecat în vale, la marginea satului, unde se auzea un tractor. Voia să aranjeze cu tractoristul să-i are şi lui lotul personal. De atunci n-a mai venit, fiind anunţată a doua zi dimineaţă că a fost găsit mort.

Sesizând şiretenia femeii, poliţiştii au cercetat locuinţa cu migală. Astfel, în dormitor, ei au descoperit mai multe pete de sânge nu demult coagulate. Asasina s-a îngălbenit şi a mărturisit fapta. Îşi omorâse concubinul împreună cu Stan Târnăcop, văr primar cu victima şi vecin, cu care întreţinea de mai multă vreme relaţii sexuale. Victima i-a surprins în dormitor în timpul actului sexual şi s-a repezit la Stan. Acesta, mai tânăr şi nebăut, l-a doborât pe Costică şi l-a imobilizat în pat. Atunci criminalul i-a spus amantei să-i aducă ceva cu care să-l omoare, altfel ei vor fi victime. Stanca i-a adus o şurubelniţă, apoi şi-a ţinut concubinul de picioare. Criminalul i-a aplicat victimei două lovituri în obrazul drept, provocându-i moartea. Apoi, a adus de acasă un căruţ, transportând cadavrul până în locul unde a fost găsit, care nu a fost ales întâmplător, drept pentru care au şi rupt şipcile din gardul lui Marin Scorişteanu. Au vrut să însceneze că victima fusese ucisă de acesta. De ce? Pentru că în timp ce Constantin Târnăcop fusese plecat pe front, acesta îi „suflase” nevasta, căsătorindu-se oficial cu ea.

„COLOMBO” ŞI STAFIA DIAVOLULUI

O siluetă înspăimântătoare

1976. lamă. Miezul nopţii. Afară, un ger care te pătrunde până la oase. Focurile din casele sătenilor încă nu s-au stins, iar fumul cenuşiu-negricios care iese pe hornuri desenează pe albul zăpezii chipuri şi imagini diabolice, apoi se năruie misterios spre coama dealului. Este ora când stafiile încep să se simtă în largul lor… Uite, după gardul unei uliţe, apare o siluetă înspăimântătoare! Ce forme… Când se alungeşte ciudat, când se lăţeşte, când

se scurtează! şuieră!... Carnea mi se încrâncenează: „O stafie! Stafia diavolului!!!... Nu, nu este o stafie, ah... Este Elena Voinea, o femeie între două vârste, care fuge... fuge ca o bezmetică pe drum, despletită, şi geme a durere. Fuge spre bufet, unde ştie că va găsi doi paznici, doi oameni buni ce îi vor da ajutor...”

Şi în noaptea aceea, ca şi în cele următoare, ea n-a mai dormit acasă, de frică. Adormit la o soră din comună, Filofteia. Ce se întâmplase? Ce anume schimbase cursul firesc al vieţii acestei ţărănci cu basmaua legată într-o parte şi cu palmele crăpate de sudoarea muncii?

— El şi cu neamurile lui sunt de vină!... acuza ea tristă în faţa plutonierului Toma, şeful de post. Ar fi vrut să plângă, dar nu putea. „Probabil că a plâns destul până azi”, se gândi subofiţerul. În noaptea aceea, Doamne, ce noapte!... a venit beat şi a început să mă lovească cu ce apuca. Ultima dată a pus mâna pe un ciomag... Striga să plec din casă, că nu este a mea, ci a lui. Am reuşit să scap din mâinile lui şi am fugit ca o nebună prin centrul comunei, unde i-am găsit pe paznicii Raţiu şi Cotigă. Văzându-mă în ce hal eram, li s-a făcut milă de mine şi m-au dus ia Filofteia să dorm.

— Mă mir, că îl ştiu un om liniştit, zise şeful de post.

— Da’ de unde! în ultima vreme, nu era zi de la Dumnezeu să nu se îmbete, şi atunci începea cu bătaia!

— Şi când te-ai întors acasă?

— După o săptămână. Mi-a fost frică, dar nu l-am găsit. A plecat...

— Unde crezi că s-o fi dus? Ai idee?

— S-o fi dus la aia de la Târgu-Jiu, cu care a mai stat doi ani de zile şi nu a dat niciun semn de viaţă, şi-a luat toate actele cu el.

— Rudele lui ce spun?

— Eu nu vorbesc cu ele, că îi ţin partea.

— Dar ale tale?

— În afară de Filofteia, nu vorbesc nici cu ai mei.

— De ce?

— Fiindcă n-avem ochi să ne vedem de când a murit mama. Nu ne-am înţeles asupra lucrurilor lăsate de ea…

— Bine. Mergi acum acasă, că am să fac tot ce pot ca să-l găsim. O să stau eu de vorbă cu el după aceea, între patru ochi şi lucrurile or să se schimbe în bine, ai să vezi.

— Dar-ar Dumnezeu… îşi făcu cruce Elena şi ieşi.

Averea, un măr al discordiei

Primind declaraţia de dispariţie a lui Leonida Sârbu, şeful de post trecu imediat la verificări. Astfel, află că respectivul, un om de 46 de ani, se născuse în comuna Grădiştea şi ţinea mult la locul natal. Avea o gospodărie frumoasă, în care, acum douăzeci de ani, adusese o mireasă tânără, cu o privire limpede ca apa izvorului ce şerpuia prin faţa porţii lor: Elena Voinea. Nu se putuse căsători oficial cu ea deoarece Elena nu divorţase încă de fostul soţ, cu care avea un băieţel de doi anişori, cu părul bălai, Vaierică. iubind-o pe Elena şi înţelegându-i tristeţea, Leonida îl luase pe Vaierică la pieptul său, sub ocrotirea sa. Şi, ca lucrurile să meargă şi mai bine, făcuseră împreună un copil, o fată zburdalnică, cu ochi neastâmpăraţi, pe care o botezaseră Dorina, nume izvorât din cuvântul „dor”. Şi anii s-au scurs… Un accident de muncă nefericit, suferit de Leonida în anul 1966, făcuse dintr-un bărbat falnic un cocoşat, cu semne operatorii pe faţă şi cu ochiul drept intrat mult în orbită. Puterile îi slăbiseră şi ei e, dar asta nu-l împiedicase să practice dulgheria în continuare. Avea în spatele casei o poiată în care improvizase un atelier de tâmplărie, cu cele trebuincioase meseriei. Şi astfel, pe lângă pensia de 800 lei lunar, mai câştiga câte un ban, căci era un om care se pricepea la multe lucruri: clădea case, zidea fântâni, sculpta, împletea coşuri din răchită, potcovea cai. După accident însă căpătase şi un năravː băutura.

Pe lângă aceste lucruri, în mare parte duioase, plutonierul Toma avu parte şi de alte surprize!

— Acu o săptămână? în noaptea de 17/18 februarie? încerca să-şi amintească o vecină. Nu! N-a fost niciun scandal. N-am auzit nimic. Mă mir㠅… Când bea, Leonida nu face scandal. Se duce şi se culcă.

Este întrebat paznicul Raţiu, de la cooperativă.

— Plângea mai mult îngânat, zise acesta, văitându-se că Leonida a lovit-o cu coada toporului peste corp şi picioare. Eu n-am văzut nicio vânătaie. „Hai înapoi, că-l liniştim noi”, i-am zis. N-a vrut să meargă, a refuzat. A zis s-o ducem la Filofteia, la soră-sa.

Un alt martor, Alexandru Manea:

— Duminică, 8 februarie, m-am dus la Leonida să arvunesc nişte ferestre pentru casa cea nouă. Nevastă-sa mi-a spus că nu este acasă, că plecase în ţară, de joi (5 februarie), să caute de lucru. „Bine, dar n-are atât de lucru la noi?” i-am zis eu. „Aşa e voia lui, mi-a răspuns ea. I-a căşunat să câştige bani mulţi. Ştiu eu ce-o fi în capul lui?”

Ultima persoană care îl văzuse în viaţă pe cel dispărut era sora lui, Viorica Sârbu.

— De la Sfânta Bobotează nu l-am mai văzut, spuse femeia.

— Asta înseamnă… 6 ianuarie! se uită şeful de post pe un calendar.

— Da, de atunci. Nu treceau trei-patru zile fără să nu ne vedem…

Subofiţerul iniţie o convorbire telefonică cu poliţia din Târgu-Jiu şi solicită să se verifice dacă Leonida Sârbu nu se afla la o femeie, Păşescu Catrina. În urmă cu 15 ani Leonida plecase de acasă şi convieţuise doi ani cu această femeie.

— Nu. Nu este la ea! îi comunică şefului de post ofiţerul de serviciu de la poliţia din Târgu-Jiu. Nu s-au mai văzut de-atunci… Femeia este măritată de zece ani. Acum

o cheamă Ionescu.

— Mulţumesc! închise telefonul şeful de post.

Trecuseră două luni de la sesizarea dispariţiei. Datele culese de plutonierul Toma îi întăriră bănuiala că nu se afla în faţa unui caz de aşa-zisă dispariţie voluntară, ci a unuia de dispariţie suspectă. Avea nevoie de ajutor, de un specialist.

Raportă superiorilor săi, iar a doua zi avu plăcerea să primească la Grădiştea pe căpitanul Marinescu, de la Serviciul Judiciar Prahova, „Colombo”, cum era el poreclit în rândul colegilor săi de breaslă, datorită fineţii psihologice cu care era înzestrat şi cu care dezlega „enigmele” ce-i stăteau în faţă.

După ce făcură cunoştinţă, şeful de post îi relată ofiţerului toate datele pe care le strânsese, apoi se puseră pe treabă.

Iată ce mai aflară:

În ultimul timp, între dispărut şi concubina sa avuseseră loc numeroase certuri care aveau la bază unele neînţelegeri de ordin patrimonial. Elena insista ca dispărutul să treacă întreaga avere pe numele fiului ei din prima căsătorie, Vaierică Voinea, ce împlinise 22 de ani. Leonida nu acceptase în ruptul capului aşa ceva, fiind conştient că, în felul acesta, va fi alungat din casă, dată fiind infirmitatea lui său, cel mai probabil, ei o vor vinde. „Ei” erau trei: Elena, Vaierică şi Dorina şi toţi într-un singur „cerc”. El era lăsat pe dinafară. Pe Vaierică îl pierduse. Deşi îl învăţase dulgherie, băiatul abandonase şcoala profesională şi umbla vagabond prin ţară. Nu-i plăcea să muncească. Se angaja o lună, două, ca hamal în portul Constanţa sau ca muncitor pe vreun şantier, apoi îşi lua tălpăşiţa. Îi plăceau aventurile. Avea de executat şi o pedeapsă de cincisprezece zile închisoare contravenţională pe principala vinovată pentru starea bărbatului era Elena Voinea, care nu-i permisese concubinului să se amestece

prea mult în educaţia lui Vaierică. „Nu-i copilul tău!” îl repezea ea. În privinţa Dorinei, aplicase acelaşi stil de educaţie. „Fata mamei”, elevă la un liceu din oraş, se încurcase cu un tânăr şi primise accepţiunea Elenei Voinea de a abandona şcoala şi de a se mărita. *Pater familias* fusese împotrivă, dar nu-l ascultase nimeni. În sufletul lui, era un mare singuratic…

O concluzie certă: dispărutul era mort

— O pseudo-tragedie pentru Leonida! îngână „Colombo. Acesta e motivul „dispariţiei” sale.

— Da… îl aprobă şeful de post.

— Totuşi, ca să fim siguri pe ce mizăm, zise celălalt, vom face toate verificările posibile, ca să excludem celelalte ipoteze. Eu mă voi ocupa de problema dării în urmărire generală a lui Leonida, după care mă voi duce la Oficiul de Asigurări Sociale…

— Iar eu? era nerăbdător plutonierul Toma.

— Tu vei merge la evidenţa populaţiei şi vei verifica fişa lui, urmărind dacă nu apare undeva cu domiciliul schimbat sau cu viză de flotant.

Leonida Sârbu nu fu depistat în ţară, iar la evidenţa populaţiei nu apăruse niciun fel de menţiune. A fost căutat şi în evidenţele de la aresturile organelor de poliţie, precum şi ale Direcţiei Generale a Penitenciarelor, însă nu figura ca arestat sau deţinut.

„E mort!” îşi spuse „Colombo”, după ce verifică la Oficiul de Asigurări Sociale…

Împreună cu cetăţenii voluntari şi cu elevii şcolii comunale, „Colombo” şi şeful de post organizară scotociri în toată zona respectivă, inclusiv în munţi, ştiindu-se că Leonida se ducea des în pădure după lemne pentru tâmplărie. S-au secat fântâni, s-a controlat albia râului ce trecea prin faţa casei lui, s-a căutat sub cătini, în păpuriş, însă nimic.

O tăcere... de fier

După toate aceste măsuri şi verificări, pentru „Colombo” nu mai încăpea îndoială că dispariţia lui Leonida Sârbu se datorase uciderii sale, cadavrul fiind ascuns într-un loc necunoscut. În acest sens, „cercul magic” se compunea din: Elena, Valerică şi Dorina. După cum se stabilise deja, dispărutul fusese văzut ultima dată în ziua de 6 ianuarie, iar în perioada

25 decembrie – 8 ianuarie Valerică şi Dorina fuseseră acasă, petrecând revelionul cu familia. Tot atunci, în „cercul magic” avuseseră loc discuţii aprinse, cei trei încercând să-l determine pe dispărut, mai cu binişorul, mai cu ameninţări, să treacă toată averea pe numele „fiului risipitor”.

De la Elena Voinea nu se putea obţine nimic, aceasta fiind atât de prudentă încât îşi număra şi paşii pe care îi făcea. Faţă de cei cu care intra în vorbă, şi asta foarte puţin, nu scăpa nici cea mai mică exclamaţie care s-o poată trăda cu ceva. Ea susţinea întruna varianta pe care şi-o pregătise cu multă minuţiozitate. Dorina era şi ea instruită „la milimetru”, neputându-se obţine nici de la ea ceva în plus. De fapt, la fiecare două zile, maică-sa era la ea, la oraş, fiind văzute stând de vorbă ore în şir în locuri unde nu le putea auzi nimeni. Elena Voinea dădea dovadă de o prudenţă ieşită din comun. Vaierică fusese dat în urmărire generală, însă nu i se găsise urma. Cazul era foarte dificil şi pentru „Colombo”, care trebui să recunoască în faţa oglinzii, când se bărbierea, că foarte rar i se întâmplase să dea peste o asemenea tăcere „de fier”. Hotărî să adopte o altă tactică, aceea de a se retrage din „vizorul” Elenei Voinea pentru a o face să creadă că bănuielile s-au îndepărtat de ea, poliţiştii mergând pe alte piste. Spera ca din umbră să-i vâneze prima greşeală.

O bilă neagră

Trecu o stare de acalmie de aproape patru luni, când

căpitanul Marinescu primi o informaţie din cauza căreia nu mai putea sta locului, nu mai putea dormi. Îl îmboldea „stafia diavolului” care, cu trei nopţi în urmă, fusese văzută îngropând ceva în grădină. „Poate a mutat cadavrul lui Leonida sau numai o parte din el!” se frământa „Colombo”. „Sau poate… arma ucigaşă, actele, îmbrăcămintea. Cine ştie?” „Şi dacă dau greş?” se întreba tot el. „Asta ar însemna un eşec moral, usturător şi implicit triumful criminalei…” „Dar nu, nu pot să mai rezist! Mă duc!”

Descinse cu şeful de post în grădina Elenei Voinea, la locul cu pricina şi eşecul moral în care nu sperase, ci doar îl prevăzuse luă forma leşului unui câine! Da… al unui câine! Murise câinele dispărutului şi Elena Voinea, vicleană, pentru a verifica dacă se mai află în atenţia poliţiei, îl îngropase noaptea, în taină, în grădină.

Urmăriţi de insucces, poliţiştii mai controlară locuinţa dispărutului, dependinţele şi sondară groapa cu var nestins din curte. Nu s-au găsit urme sau indicii care să intereseze cercetările, nici corpul „dispărutului”, aşa a trebuit să consemneze ei, în final, în procesul-verbal pe care l-au încheiat şi pe care concubina dispărutului l-a semnat imediat, neavând obiecţiuni de făcut… Din umbră, „stafia diavolului” radia…

„Mucles sacaraua!”

După această bilă neagră ce căzuse în „sertarul” lui „Colombo”, ofiţerul nu mai avea linişte. Dar nici Elena Voinea, care, a doua zi după descinderea ce-i fusese făcută, părăsi locuinţa din Grădiştea şi îşi luă o cameră cu chirie în oraş. Se angajă imediat ca femeie de serviciu la Districtul nr. 4, Valea Rea. Îşi făcuse calculele ei. Lupta dintre „Colombo” şi „stafia diavolului” se dădea acum pe viaţă şi pe moarte Pe moarte?”

Da, pentru că n-ar fi scăpat de pedeapsa capitală, dacă era dovedită drept criminală.

„De data aceasta ai greşit… «stafie a diavolului!»„ se bucură „Colombo” când află vestea. „Nu ţi-ai dat seama că, venind la oraş, îmi dai posibilitatea să mă apropii mai mult de tine…”

Elena Voinea făcuse însă acest pas pentru a o supraveghea pe Dorina, intuind că fiica ei era singurul pericol care o putea da de gol. Fata era însărcinată şi era posibil ca după naştere să nu mai ţină aşa de mult la mama ei…

„Colombo” mai dădu pe la Oficiul de Asigurări Sociale… rezultatul fiind acelaşi. Şapte luni, niciun semn. Se duse apoi la Grădiştea să se intereseze dacă Elena Voinea lăsase casa în grija cuiva şi ce discuţii avusese cu această persoană.

Află că Elena nu lăsase casa pe mâna nimănui, dar că îi dăduse un pat unui ţigan în schimbul unor oale. Aprofundând investigaţiile, ofiţerul fu surprins că patul în cauză era tocmai cel din poiată, din atelierul improvizat de tâmplărie unde dormea Leonida Sârbu. Acest pat fusese foarte bine controlat, însă nu se identificaseră niciun fel de urme criminalistice care să intereseze cercetările. „Stafia diavolului” se pricepuse foarte bine să le şteargă, aşa cum se pricepuse şi să regizeze toată povestea dispariţiei lui Leonida.

„Colombo” se duse la ţigan şi confiscă patul, punându-i în vedere să nu scoată nicio vorbă.

Ojă pe post de sânge

— „Mucles sacaraua!” zise ţiganul, de frica lui „Colombo”. Secret profesional…

Ofiţerul bănuise că Leonida fusese ucis când era beat şi, aproape sigur, când dormea. Treaz, el ar fi fost răpus mai greu, s-ar fi luptat. De aceea se dispensase Elena Voinea de acest pat, îi provoca coşmaruri când îl vedea.

— Ce faci cu el? îl întrebă curios un coleg pe „Colombo” când acesta descărca patul, bucată cu bucată,

în curtea poliţiei.

— Am să-l montez la mine în biroul îi făcu cu ochiul „Colombo”.

Fin psiholog, se ştia; toţi poliţiştii erau curioşi cum va reuşi „Colombo” s-o răpună în „duel” pe „stafia diavolului” şi s-o facă să vorbească. Ofiţerul nu se destăinui decât şefului său.

— La momentul oportun, am să stropesc patul cu puţin lac de unghii pe la încheieturi, zise el scoţând din buzunar o sticluţă cu ojă roşie. Restul... după cum ştiţi, e joc psihologic!

— Excelentă idee! îi plăcu şefului.

— Numai că... nu este a mea, ridică „Colombo” uşor din umeri.

— Dar a cui?

— Asoţiei mele, Aurora. Ea mi-a dat oja... Şeful începu să râdă.

— M-a ghicit că nu prea mai pot să dorm noaptea, continuă „Colombo”, şi a început să intre la idei, ştiţi cum sunt femeile... Vrând, nevrând, a trebuit să-i spun câte ceva despre cauza insomniilor mele. După ce a ascultat povestea, m-a bătut pe umăr, ca pe copii şi mi-a zis: „Vai de mine! Pentru asta nu dormi tu? Te credeam băiat isteţ... De ce nu mi-ai spus de la început? Asta e soluţia! mi-a dat ea atunci sticluţa. Pe femei le impresionează sângele tare mult, ce ştii tu...” Şi-am luat-o, ce era să fac, din moment ce-mi dăduse... soluţia...

Şeful râse din nou.

— Bine, la treabă. Cât ai lipsit tu, Dorina a născut o fetiţă şi au început unele discuţii între ea şi maică-sa.

— Vă mulţumesc. Înseamnă că a sosit momentul. De când îl aştept... întâmplarea aceea cu leşul câinelui m-a dat peste cap.

— Acum e rândul tău. Cine râde la urmă, râde mai bine. Şi, într-adevăr, sosise momentul pentru a focaliza

ancheta asupra Dorinei. Era şi ea acum mamă, iar afecţiunea deosebită pe care i-o purta copilului dădea posibilitatea unei anumite „răceli” faţă de Elena Voinea. Pe asta miza „Colombo”. Era terenul lui.

Un chip de monstru

Dorina a fost adusă la poliţie fără să ştie mama sa. Căpitanul Marinescu o atacă direct, fără menajamente. Fata începu să plângă.

— Ai un copil de crescut. Gândeşte-te bine, eşti mamă… Dorina plângea întruna pe scaun.

— Ia uită-te în ochii mei, îi zise „Colombo” cu o voce blândă, aplecându-se spre ea. Dorina ridică ochii plânşi.

— Tu eşti o fată bună, ai suflet… Se citeşte în ochii tăi… o mângâie ofiţerul.

Dorina aprobă mărunt din cap.

— Ea l-a omorât pe tata, zise vlăguită. Nu mi-a spus cum şi ce a făcut cu cadavrul lui. Când l-a ucis, eu eram la oraş, iar Valerică plecase în hoinăreala lui.

Confruntarea dintre fiică şi mama criminală este dureroasă. Zbucium, zvâcniri, plânsete, reproşuri, dar Elena Voinea nu cedează.

— Dacă credeţi că l-am omorât eu, atunci arătaţi-mi cadavrul! zise Elena răstit. Arătaţi-mi măcar o probă, nu ce spune fetişcana asta, care nu m-a iubit niciodată şi care vrea să-mi ia averea. Hidoşenia sufletului ei îi dăduse un chip de monstru…

— Să mergem în biroul meu, spuse „Colombo” autoritar. Acolo te aşteaptă şi proba. După aceea, poţi să te „culci” liniştită… în pat.

Intrând în biroul ofiţerului şi dând cu ochii de patul lui Leonida, criminala începu să tremure din tot corpul.

— Degeaba ai şters urmele, îi zise, „Colombo”. La încheieturile patului nu te-ai gândit. Priveşte! Sânge!… Sângele bărbatului tău…

— Aaa!!! începu deodată femeia să răcnească,

ţinându-se cu mâinile de cap. Făcuse o criză. Eu l-am omorât! Eu, cu mâinile astealişi încleşta ea ghearele. Să mă ardeţi şi pe mine în fundul grădinii, cum l-am ars eu! Aaa!!!... Deconspirată, „stafia diavolului” se înălţă prin fumul de ţigară şi se scurse în iad...

O MAMĂ BOLNAVĂ PSIHIC ŞI-A UCIS CU TOPORUL CEI TREI COPII PENTRU CĂ... „AŞA l-A PORUNCIT DUMNEZEU”.

În zorii zilei de 22 iunie 1976, în timp ce soţul era plecat la pădure după lemne, Margareta Szekeres, în vârstă de 40 de ani, din comuna Joseni, judeţul Harghita, casnică, şi-a omorât cu toporul cei trei copii care dormeau: Arpad, de 17 ani, Erszebet, de 14 ani şi Maria, de 8 ani.

Când bărbatul ei a venit acasă, a găsit-o în curte, cu mâinile şi privirea ridicate spre cer, rostind într-una: „Doamne, ţi-am îndeplinit voia!”. Intrând în casă, omul a leşinat...

Margareta Szekeres era o bolnavă psihic foarte periculoasă. Suferea de sindrom discordant depresiv şi nevroză astenică, pentru care, în cursul anului 1975, fusese internată de două ori într-un spital de specialitate, recomandându-i-se, în continuare, tratament la domiciliu.

Cu mintea ei tulbure, mama criminală a motivat că, trezindu-se din somn, a auzit vocea lui Dumnezeu care i-a „ordonat” să-şi ucidă copiii ca semn al „sacrificiului divin”. Internată la secţia de neuropsihiatrie a spitalului Târnăveni, s-a spânzurat într-un W.C., la două săptămâni de la înfăptuirea uluitoarei fapte.

Vestea acestui triplu asasinat s-a răspândit repede în Harghita şi în judeţele limitrofe, la înmormântarea celor trei copii participând o mulţime de oameni şi de fotografi particulari foarte curioşi. Fetele au fost îngropate în rochii de mireasă.

A fost într-adevăr o întâmplare nemaiîntâlnită în România acelor vremuri, fapt care a făcut să i se ducă

vestea în toată ţara. Pentru că asemenea evenimente nu se dădeau publicităţii, cazul s-a răspândit prin intermediul unor fotografii de la înmormântarea celor trei copii şi a unei „balade” anonime, tipărită şi multiplicată în mii de exemplare. Redăm alături textul acestei înduioşătoare creaţii populare: Cobori Doamne-n Harghita, ia să vezi nenorocita Cum şi-a ucis copilaşii.

Ca să nu-şi mai vadă naşii.

Naşii de la cununie Ce-au pierit de-a lor vecie, Fiind ucişi de a lor mamă Ard-o focu de satană.

Nici nu s-a mai pomenit.

Nici nu s-a mai auzit la o mamă care naşte.

La copii s-aducă moarte.

La Joseni s-a întâmplat, Fraţilor, mare păcat.

Să *găseşti trei copii morţi,* Fără ca să plângi nu poţi.

Luni seara ei s-au culcat, Dar nici nu s-au mai sculat. Mamei lor i-a venit dorul să-i omoare cu toporul.

Fecior mare ai crescut.

De mine ţi s-a urât.

M-ai băgat mamă-n pământ, De ţi s-a urât de mine Trebuia să pleci în lume.

Şi noi două surioare la două mărgăritare *îmbrăcate în mireasă* în mormânt ne-a dus de-acasă.

17 anişori, mamă.

M-ai crescut doar de pomană când să am un rost pe lume M-ai ucis, mamă, pe mine.

De 14 ani o fată.

Cunoaşte pe al ei tată.

Mama ei în casă-nchisă.

Fără milă a ucis-o.

Tată, tu te-ai dus de-acasă să aduci pâine pe masă *A venit ca o satană* Criminala noastră mamă.

Înapoi când ai venit Spune tu cum ne-ai găsit Cum zăceam toţi trei în casă Tu ai rămas cu inima arsă.

Nu mai ai tu ajutor.

A murit al tău fecior Mama noastră s-a decis Mişeleşte ne-a ucis. Mamă, şi eu ţi-am fost fată, Dacă ţi-am greşit vreodată, Trebuia să mă înveţi.

Nu viaţa să mi-o scurtezi.

Mamă, plâng din ochişori l-am avut 8 anişori şi mi-ai luat tu mie viaţa într-o marţea dimineaţa.

Trei copii am fost în casă, Dar noi am plecat de-acasă Unu e un frăţior De 17 anişori.

La 14 anişori M-au trecut tată fiori când mama s-a hotărât cu toporul l-a omorât.

Tată, să te duci în lume la copii asta le spune Că eu plâng din ochişori l-am avut 8 anişori.

Tată, te rugăm ne iartă, Dacă ţi-am greşit vreodată l-am plecat de lângă tine şi nu ne mai vezi pe lume. Prin intermediul organelor de securitate care, după cum se ştie, culegeau informaţii de peste tot, pentru a-l informa pe „Comandantul Suprem” despre starea de spirit a populaţiei, acest caz monstruos a ajuns repede la urechea lui Ceauşescu, laolaltă cu informaţiile despre circulaţia rapidă a fotografiilor şi„a baladei”, mai ceva decât dacă ar fi fost manifeste. Deşi, într-un anume sens, nu erau departe de aşa ceva. Populaţia României, aflată sub interdicţia de a cunoaşte realităţile dure ale criminalităţii din ţară, era cât se poate de sensibilă la astfel de ştiri de-a dreptul fantastice şi cumpăra aceste poze şi textul respectiv cu o „sete” nemaicunoscută, devansând „personalitatea” marelui conducător. Pentru el, „balada” era şi un mare semnal de alarmă din moment ce fusese tipărită, fără să se ştie în ce tipografie, toate fiind strict păzite de securitate. La fel se putea răspândi un manifest împotriva lui, mai ales că s-ar fi făcut gratis? Şi de aici, furtuna!

Au fost chemaţi la ordine şeful Departamentului Securităţii Statului, ministrul de interne şi şeful Inspectoratului General al Miliţiei. Cum au ieşit ei din

cabinetul nr. 1, Dumnezeu cu mila, s-ar fi putut zice! Ordinele şi îngrijorarea acestora au răspândit teamă, ba chiar teroare în rândul subordonaţilor la toate nivelurile, mai ales dacă nu se găseau tipografia „clandestină” şi fotografii care multiplicaseră şi vânduseră pozele. Nu trebuia să se ştie că în România avem asemenea bolnavi psihic, asemenea monştri (referirea o privea pe mama criminală); imaginea standard trebuia să fie că la noi reţeaua de psihiatrie funcţiona perfect (deşi era cea mai slab văzută şi subvenţionată dintre specialităţile medicale – România aflându-se pe ultimul loc în Europa în acest domeniu!). Asemenea documente odată intrate pe mâna „agenturilor străine”, ar fi deformat imaginea sănătăţii psihice a populaţiei noastre (care avea de toate!) şi a socialismului pe care ţara îl construia.

Astfel, cele două forţe reunite – securitatea şi miliţia – au început o campanie „criminală” de identificare a fotografilor care multiplicaseră pozele şi a persoanelor care le cumpăraseră. Nu era o treabă uşoară, din moment ce ele se răspândiseră în toată ţara…

Mai întâi a fost identificat locui de unde plecase răul. Sursa principală de răspândire a imaginilor au constituit-o fotografii care au participat la procesiunea de înmormântare din comuna Joseni, la cererea tatălui copiilor ucişi sau din proprie iniţiativă. Primul dintre ei a fost István Gal, din comuna Joseni, fotograf autorizat, la domiciliul căruia au fost găsite şi confiscate trei filme cu diverse secvenţe de la înmormântare şi Alexandru Borş, din oraşul Bălan, judeţul Harghita, şi el fotograf autorizat, care a multiplicat şi a vândut circa 500 de fotografii în judeţul Harghita, precum şi în judeţele Galaţi, Bacău, Vrancea şi Neamţ. Acestora li s-au retras autorizaţiile de funcţionare şi au fost sancţionaţi contravenţional.

În final, de la alţi fotografi din ţară au fost confiscate peste 50 de pelicule şi mii de poze.

Dar unde se afla tipografia „clandestină”, căci aici era punctul nevralgic? Pe raza Capitalei a fost depistată numita Georgeta Stan, salariată la tipografia „Buletinul Oficial”, unitatea nr. 4, din Calea Moşilor nr. 134, care difuza la un aprozar mai multe foi tipărite, conţinând „Balada celor trei copii”, ucişi de mama lor cu toporul.

În urma cercetărilor întreprinse de securitate, s-a stabilit că aceste foi au fost multiplicate la tipografia susamintită, vinovaţi fiind un număr de trei salariaţi, printre care şi Georgeta Stan. S-a luat măsura confiscării imprimatelor şi a desfiinţării acestei unităţi de tipografie. În rest, ce s-a întâmplat cu salariaţii vinovaţi, numai ei ştiu!...

Un lucru este cert însă, şi anume faptul că de la nenumăraţii anonimi, care au cumpărat pozele şi „balada 11 nu s-a putut confisca cine ştie ce, astfel că unii le mai deţin „ilegal” şi astăzi...

UNDE ESTE LOCUL FAPTEI?

În acea duminică senină de toamnă, maiorul Tudor Panţuru se pregătea să plece cu familia la plimbare, în Dumbravă. Cineva sună la uşa apartamentului. Era şoferul de serviciu.

— Să trăiţi, tovarăşe maior. Scuzaţi-mă că vă deranjez, dar a intervenit un eveniment deosebit la Fântânele. Sunt cu tovarăşul căpitan Nicolae Pojan.

...Maşina alerga pe şosea, înghiţind kilometru după kilometru. Ajungând la locul faptei, ofiţerii Tudor Panţuru şi Nicolae Pojan fură întâmpinaţi de subofiţerul Ioan Floriţă, ajutorul şefului postului de miliţie Sălişte.

Într-o livadă, în albia unui pârâu secat, zăcea inert corpul lui Vasile Ihora, de 43 de ani, din satul Fântânele. La cap3 în regiunea occipitală şi frontală, prezenta un număr de opt lovituri, cu înfundarea masei osoase. Nu mai încăpea nicio îndoială în privinţa cauzei decesului: moarte violentă, asasinat. Asupra victimei nu s-au găsit acte sau

bani, buzunarele pantalonilor fiindu-i întoarse pe dos. Nu a fost identificat niciobiectul cu care s-a săvârşit agresiunea.

— S-ar părea că nu există nicio urmă care să pledeze pentru ipoteza că omorul s-a comis aici, se adresă maiorul Panţuru colegilor săi.

— Într-adevăr, interveni căpitanul Nicolae Pojan, priviţi îmbrăcămintea cadavrului. Numai puloverul are pete de sânge, cămaşa este curată. Iar direcţia urmelor de sânge îndreptăţeşte concluzia că sângele s-a prelins în timpul transportului victimei.

— Ai dreptate, aprobă maiorul Ariton Chinchişan. Şi totuşi, cum oare a fost transportat cadavrul până în acest loc? Cele două urme paralele identificate în pământul de lângă malul pârâului par a fi produse de roţile unui cărucior. Dar mai ştiu eu?!…

Unde este locul faptei? întrebarea era vitală pentru evoluţia anchetei.

În urma investigaţiilor făcute s-a putut stabili că Vasile Ihora, fire violentă, cu antecedente penale, era în duşmănie cu mai multe persoane din sat şi din localităţile învecinate. Avea soţie şi trei copii. Cu o zi înainte consumase băuturi alcoolice la bufetul din sat până la ora 13. De atunci nu mai fusese văzut.

Gheorghiţa Ihora, soţia lui, era foarte afectată de moartea bărbatului. Răspundea cu greu, printre lacrimi, la întrebările ofiţerilor.

— Pe la amiază a venit acasă băut. Avea la el 3.000 de lei. Mi-a spus că merge în satul Sibiel, să aducă un tehnician să ne repare aparatul de radio. A plecat, şi dus a fost… Era un om bun şi ne împăcăm bine.

Căpitanul Nicolae Pojan, rămase afară în curte. Controlă prin magazie şi prin împrejurimi. Privi la scara de la gura podului. Un gând îl străfulgeră. Scoase ruleta din buzunar şi măsură de câteva ori. Culese cu briceagul puţin pământ de la picioarele scării şi-l puse într-o hârtie, pe

care o împături cu grijă.

Sosi şi subofiţerul Ioan Floriţă, aducând ultimele date culese în urma investigaţiilor:

— Deşi locul unde a fost găsit cadavrul, raportă el, se află lângă poteca care duce spre satul Sibiel, victima nu a fost văzută de nimeni mergând în această direcţie. Poteca este foarte circulată, mai ales la ora prânzului. Cert e un lucru: Ihora nu şi-a făcut apariţia în Sibiel. Am mai aflat însă un lucru: soţia lui întreţine, de mai mulţi ani, relaţii amoroase cu A.C., din satul Vale. Iar Vasile ştia de acest lucru. A.C. are însă un alibi solid. Şi ceilalţi cu care Vasile se afla în duşmănie pot fi excluşi din cercul de bănuiţi.

— Consider că, spuse maiorul Panţuru, interpretările criminalistice care demonstrează că locul faptei a fost „regizat” coincid cu datele culese în urma investigaţiilor. Autorul crimei a încercat să impună jaful ca mobil al asasinatului. Or, o tâlhărie în miez de zi şi într-un loc frecvent circulat comportă un risc prea mare. Şi chiar dacă ipotetic am admite ipoteza aceasta, o interpretare ştiinţifică a numărului şi a formei loviturilor ne-ar contrazice. – îmi permiteţi? interveni ofiţerul Nicolae Poajn.

— Te rog.

— Numărul de lovituri primite de victimă şi amplasamentul lor mă face să bănuiesc că la mijloc este o „mână slabă”, de femeie.

Rezultatul autopsiei cadavrului, şi în special analiza conţinutului stomacului, aveau să contureze ipoteza că omorul s-a comis la circa o oră după ce victima a servit masa. În plus, locul faptei nu putea fi decât o încăpere, o locuinţă, autorul fiind interesat să îndepărteze cadavrul cât mai repede.

Pentru ofiţeri era clar că Gheorghiţa Ihora, soţia victimei, ţinea zăvorâtă în conştiinţa sa cheia acestei enigme. Fu invitată la postul de miliţie.

— Eu nu ştiu nimic, spuse ea, răsucindu-şi întruna colţurile basmalei. Sunt o femeie amărâtă. Lăsaţi-mă în pace.

— Te lăsăm, dar spune-ne ce ştii despre A.C.

Femeia tresări:

— N-am auzit de numele acesta!

— Bine! Atunci să-l chemăm aici.

— Nu-l chemaţi, ridică ea glasul. Vasile, bărbatu-meu, era un bădăran, un alcoolic. Trebuia să fac ceva, doar sunt femeie, nu?

— Deci cu A.C. l-ai omorât?

— E o minciună, n-avem nicio vină!

— Atunci de ce aseară ai spălat cearşaful de pe pat şi l-ai pus la uscat în magazie? Altă dată uscai rufele pe sârmă, ca oamenii.

Întrebarea o încurcase vădit. Bolborosea, nereuşind să dea un răspuns.

— Şi apoi, scara! zise anchetatorul. Pământul ridicat de noi de la picioarele scării are aceeaşi compoziţie cu cel de la locul unde a fost găsit Vasile. Urmele lăsate de scară sunt aceleaşi.

— Nu-i adevărat!

— Ba este! L-ai omorât în casă. Deşi ai încercat să ştergi orice urmă de luptă, tot au mai rămas câteva. De ce, spre exemplu, plita de la sobă este spartă?

Întrebările anchetatorului se succedau rapid, în timp ce Gheorghiţa se lăsă moale pe scaun, acoperindu-şi cu palma gura deschisă de uimire şi spaimă…

CAROLINA UCIDE ÎN SOMN

„Trăiţi dom pluto nici, mi-a dispărut vecinul”.

Prin luna octombrie 1976, Nicolae Rotaru, un agricultor din comuna Ceanu Mare, s-a prezentat la miliţie insistând să poarte o discuţie cu şeful de post. Acesta l-a ascultat cu luare aminte.

— N-aş fi venit la dumneavoastră dacă nu m-ar roade

ceva pe suflet… a început omul.

— Te rog.

— Eu sunt foarte bun prieten cu Mănăilă Sipoş, cel care are casă cu etaj.

— Îl cunosc… Este un om foarte harnic.

— Da, într-adevăr, numai că de la 1 septembrie a dispărut de acasă.

— Cum vine asta?

— Păi, el lucra ca muncitor forestier la parchetul „Nămoloasa” şi câştiga foarte bine. După 1 septembrie nu s-a mai prezentat la serviciu, soţia sa, Carolina, spunându-mi că a plecat ia Petroşani să se angajeze la o mină în Valea Jiului. Mănăilă i-a zis că la mină se câştigă mult mai bine decât într-un parchet forestier.

— Asta cam aşa. este.

— Da, dar el nu este omul care să plece la muncă pe alte meleaguri, îl cunosc.

— Da, dar poate avea mare nevoie de bani.

— Asta da, pentru că parterul casei nu este terminat şi trebuie să investească încă mulţi bani. Totuşi, inima mea îmi spune că s-a întâmplat ceva rău cu el…

— Care îţi sunt bănuielile?

— Gândul mă duce la băiatul lui vitreg, la Filip…

— Nu-l cunosc prea bine.

— Când a luat-o pe Carolina, ea îl avea pe Filip, un băiat din prima căsătorie. Apoi au mai făcutdoi băieţi împreună, pe Cornel şi pe Aurel. După naşterea lor, Mănăilă ţinea mai mult ia aceştia, iar pe Filip i-a lăsat mai de o parte. Cam aşa se întâmplă în cazuri de-astea…

— Bine, dar l-a îngrijit, i-a dat de mâncare, acum s-a şi însurat.

— Da, dar l-a şi „scărmănat”, mai ales când se îmbăta. În fine, în familia lor au început să apară discuţii aprinse după data de 24 august, când Filip s-a căsătorit. Soţia lui este săracă şi Filip a adus-o acasă. Mănăilă n-a

fost niciodată de acord ca cei doi însurăţei să locuiască la ei. De aici, certurile… Carolina, însă, n-a cedat, l-a luat apărarea băiatului, spunând că o să muncească mai mult şi o să termine el camerele de la parter, unde o să locuiască definitiv. Dar băiatul nu prea câştigă, iar la muncă nu se înghesuie.

— Poate de acum încolo că, de e om însurat.

— S-ar putea, dar până una-alta el va rămâne stăpân în casă, fiindcă, după bănuiala mea, l-a aranjat pe Mănăilă.

— Crezi că l-a ucis?

— Mie aşa îmi spune sufletul. L-a urât pe Mănăilă de mic.

— Altceva?

— Cam atât.

— Bine, am să verific eu.

— Dar, vă rog, să nu afle Filip sau Carolina.

— Nicio grijă.

Plutonierul intră la idei

Sincer vorbind, şeful de post nu a fost convins că se afla în faţa unui caz de dispariţie suspectă. Asemenea certuri, de genul celor semnalate de Rotaru, există în multe familii, dar pentru asta nu este nevoie să se ajungă la crimă. Lucrurile se aşază până la urmă… Totuşi, poliţistul a hotărât să stea de vorbă cu Carolina şi cu Filip.

Făcându-şi de treabă prin partea locului, s-a abătut la locuinţa familiei Mănăilă.

— Facem o verificare a buletinelor de identitate, i-a spus subofiţerul Carolinei

Cu această ocazie şeful de post a „aflat” că Mănăilă Şipoş plecase în Valea Jiului.

— Acolo se câştigă foarte bine, zise Carolina, şi vrem să ne terminăm şi noi casa. E cheltuială mare…

— La ce mină este?

— Apăi, nu ştiu, că până acum n-am primit scrisoare.

— Şi nici bani?

— Nu, pentru că ne-am înţeles să-i strângă pe toţi, noi urmând să ne descurcăm aici cum putem.

— E bine. Filip cum se simte ca proaspăt căsătorit?

— Acum sunt ca porumbeii, ştiţi dumneavoastră.

— Bine. Transmiteţi-le „căsnicie de piatră" din partea mea.

— Vă mulţumesc. Ziua bună!

O vecină împotriva mortului

Folosindu-se de acelaşi pretext (verificarea actelor de identitate), subofiţerul a poposit şi în casele vecine. Astfel, o femeie, Maria Dogaru, i s-a destăinuit:

— Eu nu cred că Mănăilă a părăsit bătătura.

— De ce?

— S-o luăm de la început... Lui Mănăilă îi place băutura şi când se îmbată, îi bate atât pe Carolina, cât şi pe Filip. În vara lui 72 ea n-a mai putut suporta bătăile şi a plecat la o rudă, la Mangalia, împreună cu Filip şi Cornel. Până la urmă Mănăilă, care este foarte orgolios, s-a înmuiat şi s-a dus să-şi aducă nevasta şi copilul acasă. Dar de bătut, tot a continuat s-o bată, săraca... Acum o snopea pentru că îl părăsise şi plecase la Mangalia. Dar femeia a îndurat. După căsătoria lui Filip Diosan, Carolina trăieşte un adevărat calvar. Păruială cât cuprinde...

— De ce?

— Pentru că Mănăilă nu-i înghite pe Filip şi pe norăsa şi nu acceptă să locuiască în casa lui. Dar, unde naiba să se ducă bietul băiat? Nu în casa aia a crescut? Colac peste pupăză, Mănăilă a prins-o pe Carolina că a depus nişte bani la CEC pe numele lui Filip. E de înţeles, e şi ea mamă. Dar bruta de Mănăilă nu poate pricepe şi dă-i iar cu bătaia... Eu l-aş fi omorât cu mâna mea, Dumnezeule!

Miliţianul a recepţionat ideea, apoi a întrebat:

— Filip n-a sărit să-şi apere mama?

— Nu. A încasat şi el prea multă bătaie ca să mai poată reacţiona. Apoi, are o fire blajină, n-a tăiat măcar o

găină la viaţa lui. E învăţat cu suferinţa…

— Băiatul consumă alcool?

— Bea ca toată lumea, un păhărel, două şi atât. Apoi, nici nu fumează, eu n-am văzut un băiat mai bun…

Aceste date aflate de şeful de post au început să-i dea tot mai mult de gândit, făcându-l să-şi pună tot mai multe întrebări.

A dispărut şi patul conjugal

Subofiţerul a deschis coperta unui dosar pe care a scris „dispariţie suspectă” şi a început intens verificările. Într-o lună de zile a primit răspuns de la toate organele de miliţie din Valea Jiului că nicio persoană cu numită Mănăilă Şipoş (cu datele de stare civilă comunicate) nu se angajase la vreo mină.

Unde se afla, totuşi, respectivul? El nu pleca niciodată undeva fără să scrie vreo scrisoare sau carte poştală, obicei foarte frumos de altminteri. Bine, dar acum? Chiar aşa, să nu comunice unde era? Dacă i s-ar fi întâmplat o nenorocire, familia cum ar fi aflat, cum ar fi putut să-i sară în ajutor?

Şeful de post a raportat cazul la judeţ împreună cu suspiciunile sale şi a doua zi a sosit o echipă operativă de cercetare, compusă din ofiţeri de la Serviciul judiciar şi biroul criminalistic şi din procuror.

Se cercetează imobilul în care a locuit dispărutul, precum şi anexele care erau în curte. Într-una din camerele din faţă, poliţiştii observă urma lăsată de un recamier, ce stătuse în acel loc timp îndelungat.

— Unde este recamierul? este întrebată Carolina de maiorul Dinu, şeful echipei de cercetare.

— Nu mai era nevoie de el, că avem atâtea paturi, spuse Carolina, şi, de sărbători, l-am mutat în bucătărie, iar dormeza am dus-o într-o cameră neterminată de la parter.

Verificându-se afirmaţia femeii, miliţienii nu găsesc

dormeza.

— Unde este?

— Cred că mi-a furat-o cineva, zise Carolina, galbenă la faţă.

Miliţienii se priviră pe unde scurte.

— Cine v-a ajutat să căraţi dormeza? a venit repede o întrebare.

— Nişte copii. Nu le ştiu numele…

Se inventariază toate hainele lui Mănăilă Şipoş, constatându-se că nu-i lipseşte decât un costum de haine de tergal, or în acea perioadă (percheziţia a avut loc la 20 ianuarie 1977) era frig şi nu putea părăsi domiciliul numai cu hainele respective.

„Eu loveam, el nu murea”.

Carolina Şipoş este condusă la postul de miliţie şi cercetată. Aducându-i-se la cunoştinţă nepotrivirile dintre declaraţiile sale, n-a recunoscut nimic la început şi abia după noi investigaţii, a mărturisit că şi-a ucis soţul, l-a secţionat în bucăţi şi l-a ars în cuptorul de pâine, unde, ulterior, a ars şi dormeza.

Din declaraţia asasinei a rezultat că în seara zilei de

1 septembrie 1976 au venit în vizită la ei soţii Rotaru. După plecarea acestora, Mănăilă Şipoş, care se îmbătase, s-a întins pe dormeză – care se afla în bucătărie. Pe la orele 20.45 ea a ieşit afară să-l caute pe fiul ei, Cornel, trecând şi pe la locuinţa familiei Rotaru, aceştia fiindu-le vecini. A revenit acasă şi s-a culcat în altă cameră.

— Dar nu am putut dormi, a relatat Carolina. Mă gândeam la viaţa de câine pe care am dus-o, la bătăile suferite, şi la cele care mai urmau… Mănăilă era un animal feroce, deosebit de crud. Îmi ajunsese cuţitul la os şi nu mai puteam suporta. Trebuia să fac ceva ca să scap din acest infern… Şi astfel, noaptea, pe la ora 1, m-am sculat, decisă să-l omor. Am intrat în bucătărie, unde soţul meu dormea beat şi am aprins lumina electrică. Am mers în

cămară, de unde am luat un topor şi l-am lovit cu toată puterea în cap. De teamă că bestia nu a murit, i-am mai aplicat alte lovituri în cap, cu lama şi cu muchia toporului. Dar el nu murea… îngrozită de zbaterile lui, am luat de pe masă un cuţit de bucătărie şi l-am tăiat la gât. Abia atunci, în sfârşit, îmi îndeplinisem răzbunarea…

— Ce ai făcut cu cadavrul?

Întrucât îmi era teamă să nu-i vadă copii făcut ferfeniţă, m-am gândit să-l tai în bucăţi şi să-l ard în cuptorul de pâine din fundul curţii. Acesta era destul de încăpător (lungimea vetrei inferioare era de 1, 28 m). Am luat din podul grajdului mai multe braţe de lemne, iar din magazie o jumătate de litru de motorină. Copii dormeau, iar ceasul arăta ora două noaptea. L-am tăiat în bucăţi, în bucătărie, şi fiecare ciozvârtă am aruncat-o în foc. În aceeaşi noapte am spălat toporul şi cuţitul, podeaua bucătăriei de sub dormeză şi peretele de lângă ea. Ulterior, am opărit cuţitul şi l-am curăţat cu şmirghel. A doua zi dimineaţă a venit băiatul meu din prima căsătorie, Filip. Dormise cu soţia sa la socri. El a simţit că din cuptor ies aburi, şi m-a întrebat dacă am făcut sarmale, i-am explicat că nu are rost să fac sarmale, din moment ce tata nu este acasă. Le-am spus la toţi că el a plecat cu noaptea în cap să se angajeze ca miner în Valea Jiului, fiindcă nu mai suporta să vadă parterul casei ca un şantier… în aceeaşi zi, înainte de masă, l-am trimis pe Filip la magazinul sătesc să cumpere orez. Rămânând singură, m-am uitat în interiorul cuptorului de pâine şi am mărunţit cu drâgla (regionalism) oasele care nu se carbonizaseră total. Apoi, am tras cenuşa şi oscioarele în cenuşarul cuptorului, de unde am încărcat tot conţinutul într-un sac din nylon. Am luat sacul în spate şi am aruncat totul în albia pârâului Sopor, care curge pe la capătul grădinii noastre. Nu-mi mai amintesc ce am făcut cu sacul…

— Dormeza?

— Mai târziu am constatat că sângele impregnat în dormeza din bucătărie a început să miroasă. Atunci am tăiat-o în bucăţi şi am ars-o în acelaşi cuptor. După ce s-a răcit cuptorul, am scos arcurile rămase şi le-am aruncat în Sopor. În aceeaşi seară, cu ajutorul fiilor, am adus recamierul şi l-am pus în bucătărie, în locul dormezei, despre care le-am spus că am dus-o într-una din camerele neterminate de la parter. De fapt, pe ei nu-i interesau aceste mutări de mobilier Ei erau fericiţi că, pentru o vreme, scăpaseră de taică-su, plecat ia muncă în Valea Jiului… Nici măcar Filip, pe care l-a bătut tot timpul, n-a ştiut nimic. Răzbunarea şi chinui erau numai în sufletul meu.

Pentru poliţişti, greul abia acum începe

Sunt foarte rare cazurile în jurisprudenţa mondială când asasinii pot fi timişi în judecată în lipsa cadavrelor. Un criminal poate să recunoască 50 de asasinate, dar dacă ancheta nu le probează, este zadarnic. Astfel că, întotdeauna într-un astfel de caz, poliţiştii se confruntă cu partea cea mai grea a „afacerii”: probarea identităţii cadavrului după urmele rămăşiţelor sale! Atunci când există… Sau un surogat de probe indirecte, ceea ce este admis, dar numai pe temeiuri ştiinţifice.

Declaraţia Carolinei Şipoş a fost privită la început cu o oarecare doză de îndoială, de neîncredere, ceea ce i-a determinat pe poliţişti să întreprindă ample activităţi în vederea găsirii „obiectului infracţiunii”: cadavrul ori rămăşiţele sale. În acest sens au fost efectuate scotociri, săpături în locurile unde pământul era mai reavăn, în casă, în grajd, în celelalte anexe şi prin grădină. S-a folosit o întreagă gamă de mijloace speciale, însă rezultatul tuturor acestor activităţi a fost unul negativ.

În decursul muncii titanice depuse a fost identificată o martoră foarte importantă, Susana Mocanu. iată ce a declarat ea:

— În dimineaţa zilei de 2 septembrie, pe la ora 4.30, am ieşit în curte. Locuinţa mea este situată în apropiere de cea a Carolinei. Am observat flăcările din cuptorul ei, însă nu am dat importanţă, crezând că femeia pregăteşte de mâncare, mai ales că gătea foarte des pe această plită. Când am aflat însă de la vecina Viorica Rotaru despre bătaia cruntă pe care a încasat-o Carolina în seara precedentă şi despre dispariţia lui Mănăilă, am supravegheat-o împreună la culesul porumbului

— La noi arşiţa e densă şi porumbul se culege mai devreme ca în alte părţi – dacă mănâncă pâine de casă sau de brutărie. Văzând-o că mănâncă din cea cumpărată, am întrebat-o ce a lăsat în cuptorul de pâine în zori. A răspuns că a aprins nişte hârtii…

Expertize şi o nouă declaraţie incriminatoare

Este identificată o nouă martoră: Veronica Abrudan. Aceasta a mers la locuinţa Carolinei, aducând cu ea o pereche de pantofi pentru reparat, Filip Diosan fiind de meserie cizmar. A găsit-o acasă pe Carolina, în timp ce tăia stofa de la dormeză în bucăţi. Martora a întrebat-o de ce strică dormeza. Carolina Şipoş a răspuns că este prea uzată şi vrea s-o înlocuiască cu alta, adăugând că va arde dormeza în cuptor deoarece vrea să facă pâine.

Mirosul înecăcios (de cârpe) arse şi fumul abundent din ziua respectivă au atras şi atenţia martorei Maria Cămărăşan.

Cu ocazia cercetărilor efectuate, s-au ridicat de la locuinţa victimei toporul, cuţitul de bucătărie şi sfărâmătoarea de porumb. S-au recoltat particule de var de pe pereţi şi tavan, pelicule de vopsea din jurul locului unde a fost dormeza şi pământ de sub aceasta.

Din expertiza biocriminalistică a rezultat că pe coada toporului, în zona în care a fost fixată partea metalică (în jurul şi dedesubtul acestuia), se găseşte sânge uman, a cărui grupă nu s-a putut stabili. Pe cuţitul de bucătărie nu

s-a găsit decât sânge de porc amestecat cu grăsimi, lucru explicabil prin aceea că femeia, înainte de tăierea porcului, l-a spălat cu apă fierbinte şi apoi a curăţat cuţitul cu şmirghel. Nu s-a găsit sânge nici pe particulele de var ce s-au recoltat de pe peretele bucătăriei, în solul de sub dormeză sau în vopseaua ridicată din jurul acesteia, întrucât toate locurile respective au fost spălate cu apă.

Miliţienii n-au dat însă înapoi şi au luat în calcul şi alte aspecte.

Un nou asalt criminalistic în vederea verificării sincerităţii declaraţiilor de recunoaştere a vinovăţiei, făcute de Carolina Şipoş, au fost întreprinse noi măsuri criminalistice.

Astfel, s-au recoltat cenuşă, funingine şi zgură din cuptorul de copt pâine în forma în care se găsea, apoi acesta a fost demolat, continuându-se recoltarea de zgură şi cenuşă dintre cărămizi, în vederea unor analize biocriminalistice. Rezultatele obţinute au fost negative. Cu toate acestea, s-a stabilit cu certitudine că de la data omorului s-a mai făcut foc de opt ori în cuptorul pentru pâine. S-au solicitat lămuriri suplimentare la Institutul de medicină legală „Prof. dr. Mina Minovici” din

Bucureşti, care a concluzionat că aprinderea repetată a focului a produs distrugerea proteinelor umane impregnate iniţial pe vatra cuptorului.

După ce a indicat locul din albia pârâului Sopor unde a aruncat arcurile dormezei şi resturile de cenuşă şi oase, cu sprijinul locuitorilor din sat, la 25 ianuarie 1977 s-a procedat la spargerea gheţii din albie, pe o lungime de 20 m. Într-adevăr, în apă au fost găsite mai multe arcuri. Acestea au fost analizate chimic la Institutul de criminalistică Bucureşti şi la LCEM Bucureşti – Laboratorul de tratamente termice – concluzionându-se că arcurile, în calitate de corpuri delicte, au suferit încălziri la 600 – 700°.

Fiind stabilit şi pragul de temperatură ce se poate atinge în cuptorul de copt pâine, s-a solicitat Direcţiei Domeniului Public din Bucureşti, secţia Cimitire, unele, precizări în legătură cu carbonizarea cadavrelor umane. Răspunsul primit a fost că incinerarea în cuptorul de cremaţie a unui cadavru uman, la temperatura de 1500°, folosindu-se drept combustibil gazul metan, este de o oră. Comparând cele două categorii de date, a rezultat că asasina a avut la dispoziţie un timp suficient, de peste patru ore, pentru a obţine arderea aproape dublă a bucăţilor dezmembrate din cadavrul victimei (cu riscul – semnalat în adresa secţiei cimitire – că oasele nu se calcinează integral).

Confirmarea tezei de mai sus s-a realizat la 22 februarie 1977 când, după topirea gheţii, a fost oprit cursul apei în amonte de locuinţa victimei. A doua zi, după ce albia a secat, s-a cercetat toată albia pârâului pe o distanţă de 7 km în aval. Cu acest prilej s-au găsit numeroase fragmente osoase în albia văii. Expertiza biocriminalistică (serologică) efectuată cu privire la aceste oase şi resturi, întocmită de Institutul medico-legal din Bucureşti, a concluzionat că s-au identificat un număr de şapte fragmente osoase cu caractere morfologice de tip uman, printre care două fragmente diafizare de peroneu, extremitatea distolă a unui metatarsian, un fragment de stâncă temporal etc., toate făcând parte din craniul şi membrele inferioare ale unui schelet de om adult (nu s-au putut stabili vârsta, sexul şi talia). De o importanţă deosebită a fost precizarea din raportul de expertiză, cum că toate aceste fragmente prezintă modificări produse prin calcinare.

Pe baza tuturor acestor probe, coroborate cu mărturia făptuitoarei, s-a ajuns la concluzia certă că ea şi-a ucis soţul în condiţiile descrise. Instanţa de judecată a condamnat-o pe Carolina Şipoş la 16 ani închisoare,

sentinţă rămasă definitivă.

STRANGULATOAREA DE BĂTRÂNI

Bătrâneţe. Singurătate. Mizerie. Tudor Zsuzsana, 84 ani, domiciliată într-o cameră de la parterul unei case vechi de pe str. Baia de Fier nr; 5, din Bucureşti, a trăit din plin această dramă a abandonării din momentul în care a rămas văduvă, căutându-şi alinare în singurul aliat ce părea a-i fi disponibil: alcoolul. Aşa se face că pensia, şi aşa neîndestulătoare, de 3250 lei lunar, se ducea mai toată pe băutură, deşi, ca măsură instinctivă de protecţie în faţa unui viciu care o copleşea, bătrâna luase decizia ca, în chiar ziua primirii banilor, să-i predea unei vecine binevoitoare care să-i gestioneze.

Tot presată de nevoia de bani şi de teribila teamă de singurătate, în urmă cu câteva luni, luase „în gazdă", oferindu-i adăpost, pe o tânără, „Micuţa11, al cărei nume real avea să fie aflat ceva mai târziu şi care va juca un rol decisiv în derularea evenimentelor care au urmat.

O moarte suspectă

Marţi, 24 iunie 1979, la amiază, poştaşul a bătut la uşă, aducând mult aşteptata pensie. Ca de obicei, Zsuzsana Tudor, după ce şi-a încasat banii, i-a încredinţat vecinei sale, rugând-o să-i facă şi anumite cumpărături. Câteva ore mai târziu, când aceasta s-a întors, a avut surpriza să descopere în casă... un cadavru...

Imediat a alertat poliţia şi o echipă, formată din procurorul Iuliu Molcuţ, judiciariştii Cristi Bâtlan, Costică Ionescu, Emil

Costache, criminaliştii Ion Pleşa, Dumitru Manea, Dan Ghiţă şi medicul legist Ştefan Vodă, a sosit la faţa locului. Au urmat investigaţiile obişnuite în asemenea ocazii, care au în vedere stabilirea cauzelor decesului, a momentului în care a survenit acesta şi mecanismul producerii lui, a datelor referitoare la victimă şi a eventualului cerc de bănuiţi. S-au ridicat cu acurateţe

toate acele urme – amprente, resturi de ţigări etc., detalii nesemnificative pentru neprofesionişti, dar care, sub lupa atentă a poliţiştilor, pot fi făcute să „vorbească” întru descoperirea adevărului.

Primele certitudini

Examinarea cadavrului a dus la descoperirea a numeroase echimoze, determinate de căzături anterioare, fără legătură cu decesul, dar şi a unei urme proaspete la gât, semn irefutabil că moartea a fost violentă, provocată prin strangulare. Cum uşa de la intrare nu prezenta niciun fel de urme de forţare, iar data uciderii coincidea cu cea a încasării pensiei, principala ipoteză de lucru era că asasinul se numără printre cunoştinţele apropiate ale victimei, mobilul crimei fiind jaful. Or, între cele doar câteva persoane care mai aveau legături cu Z.T., un loc „privilegiată* îl ocupa „Micuţa”, personaj aparţinând unei omniprezente etnii, dar şi acelei faune, mereu imprevizibile ca reacţii, a „boschetarilor”.

Aşa încât poliţiştii şi-au coordonat eforturile în vederea identificării, descoperirii şi reţinerii „chiriaşei”, operaţiune încheiată cu succes pe 26 iunie când, către orele 16, „Micuţa” a fost interceptată în vreme ce se îndrepta spre locul de întâlnire cu câţiva clienţi, ea ocupându-se „oficial” cu mijlocirea unor acţiuni de vânzare-cumpărare de locuinţe.

Recunoaştere cu surprize în faţa probelor ce i-au fost prezentate „Micuţa”, pe adevăratul său nume Ştefan Elena, nu s-a încăpăţânat să-şi nege faptele. Da, încercase, într-adevăr, să o prade pe gazda sa. Petrecuse un cordon pe după gâtul bătrânei şi strânsese, progresiv, pentru a o determina să-i destăinuie locul în care a pus banii, iar apoi, când se convinsese că nu are nicio şansă să pună mâna pe ei, continuase să strângă, pentru a nu lăsa în urmă un posibil acuzator. Modul acesta de a opera i-a trimis imediat pe anchetatori la un alt omor comis în mod asemănător, cu

câteva luni mai înainte şi rămas până atunci neelucidat. Victima fusese tot o persoană vârstnică, un bărbat, Cezar Constantin, 66 ani, descoperit mort în apartamentul său din Piaţa Pache Protopopescu nr. 2, din Bucureşti, la mai bine de două luni de la producerea decesului. Pensionar, cu patima băuturii, trăind de curând împreună cu o ţigancă destul de tânără, care dispăruse fără urmă, C.C. fusese ucis tot prin strangulare, cadavrul său fiind ascuns de ucigaş în casă într-o barcă pneumatică, sub un maldăr de vechituri. Ceea ce, coroborat cu condiţiile de izolare în care trăia, a determinat atât de tardiva constatare a morţii sale. Căci, ca şi Zsuzsana T., şi Cezar C. făcea parte din categoria acelor oameni „uitaţi", a căror existenţă nu mai interesează pe nimeni.

Întrebată „la obiect", „Micuţa" nu a ezitat deloc în a recunoaşte şi această a doua crimă. A descris chiar cu lux de amănunte modul în care a comis-o (pe când C.C. dormea, mort de beat, strangulându-l cu o sfoară). Doar mobilul pare uşor absurd („M-a înjurat de mamă. Supărată fiind, am luat o sfoară, i-am trecut-o în jurul gâtului… am strâns puternic până nu a mai dat semne de viaţă…"). Dar ce poate fi realmente absurd într-o lume aflată ea însăşi în afara marginilor firescului?!

NICI AL MEU, NICI AL TĂU… MAI BINE MORT

Raluca Petrişor, 23 de ani, din comuna Corbi, judeţul Mehedinţi, era prietenă de aproape doi ani cu George Căliman, în vârstă de 25 de ani. Ea era convinsă că prietenul ei, pe care-l iubea atât de mult, o va lua de nevastă; doar discutaseră şi era ca şi stabilit. Ba chiar şi „noaptea" nunţii se consumase, asta, bineînţeles, fără ştirea părinţilor fetei, dar parcă ce conta? Se vor căsători când vor strânge suma de bani necesară unei nunţi „ca-n poveşti" şi vor fi fericiţi până la bătrâneţe. Dar frumoasele vise ale fetei s-au spulberat brusc când, din gura unei prietene „amabile", a aflat că G.C. urma să o ia de nevastă

nu pe ea, ci pe altă fată, dintr-o comună apropiată. Să înnebunească, nu alta. Păi, îşi bătuse joc de ea şi-acum o lăsa de râsul tuturor... A plâns, a blestemat şi s-a jurat că se va răzbuna. Gândul că a fost înşelată şi că toate visurile ei nu se vor realiza nu-i dădea pace.

„N-a vrut să fie al meu, dar nici ei nu i-l las. Mai bine să-l văd mort decât fericit cu aia", se tot chinuia Raluca, mai ales că aflase că viitoarea mireasă era cam urâţică, dar înstărită. În ziua de 16 septembrie 1977, vinovatul se întâlneşte cu Raluca care, profitând de faptul că părinţii lui sunt plecaţi de acasă pentru câteva zile la nişte rude, se autoinvită la el pentru a se distra ca altă dată. George acceptă bucuros că fosta lui iubită nu-i poartă ură şi, cu chef de petrecere, a cumpărat trei sticle de vin pentru a sărbători cum se cuvine ultima lui aventură de burlac.

Ce a urmat este lesne de înţeles: băutură, sex, apoi iar băutură, discuţii tot mai aprinse până când... Jignită, umilită, nereuşind să-şi lămurească iubitul să renunţe la căsătorie şi să rămână cu ea, Raluca pune punct întâlnirii cu o sticlă de vin pe care o sparge, cu putere, în capul lui George. Sângele care începuse să curgă nu a impresionat-o pe femeie, care şi-a continuat acţiunea cu vaza de pe masă. Şi astfel, visul de a-l vedea mort mai bine decât în ele alteia i s-a împlinit. S-a îmbrăcat şi s-a dus direct la poliţie, mărturisind că tocmai îşi omorâse prietenul care o părăsise. „Să sufere şi aia, nu numai eu".

CADAVRUL DECAPITAT DE LÂNGĂ PITEŞTI

O mână de femeie cu unghii lăcuite în ziua de 1 februarie 1978, ora 13, Poliţia judeţului Argeş a fost sesizată că în pădurea din apropierea satului Ciocănăi, comuna Moşoaia, se găseşte cadavrul unei femei. Sesizarea a fost făcută de cetăţeanul Nicolae Stable din satul respectiv, care a relatat că a fost în pădure cu soţia sa să ia lemne şi că într-o viroagă din apropierea casei lor, a observat mai mulţi câini care se încăierau; mergând la

locul respectiv a dat peste un morman de frunze, zăpadă şi crengi, iar după ce a înlăturat puţin zăpada a văzut o mână cu unghii lăcuite şi nişte haine de femeie, situaţie în care a renunţat să mai meargă după lemne şi a anunţat poliţia.

În baza acestei sesizări s-a format imediat o echipă operativă, compusă din ofiţeri de la Serviciul judiciar şi biroul criminalistic, dintr-un procuror şi un medic legist.

Cercetarea locului faptei s-a efectuat pe ninsoare, terenul fiind îngheţat şi acoperit parţial cu zăpadă, iar vizibilitatea, redusă.

Viroaga în care se afla cadavrul era lungă de circa 40 m, iar pe firul ei prezenta mici cascade formate de torenţi. Ea se găsea în apropierea potecii care făcea legătură între satele Ciocănăi şi Ciocănăi-Vale, respectiv la circa 250 m de casa lui Nicolae Stable.

Cadavrul era băgat într-o scobitură, fiind acoperit cu un strat de frunze amestecate cu zăpadă şi vreascuri. La marginea acestui strat se observa, aşa cum relatase şi martorul, o mână de femeie şi o parte din îmbrăcăminte.

La distanţa de un metru de cadavru s-a găsit o bucată de jerseu de culoare verde, iar în continuare, la circa doi metri, în aval, o bucată de imitaţie de blană, de culoare albă cu pete negre. Tot pe firul virogii, în amonte de cadavru, se observa că stratul de zăpadă era tasat, iar din loc în loc, îmbibat cu sânge.

Trecându-se la înlăturarea stratului de frunze, zăpadă şi vreascuri care acoperea cadavrul, a fost descoperită o teslă, pe care se observau urme de sânge, o porţiune de os din cutia craniană şi o bucată de scalp cu fire de păr blond. Cadavru! a fost găsit culcat într-o parte, pe stânga, şi ghemuit, îi lipseau capul şi coloana cervicală, îmbrăcămintea prezenta urme de târâre şi era compusă dintr-o haină, imitaţie de blană, de culoare albă, cu pete negre, un pulover verde, o rochie din tercot cu dungi bej, verzi şi vişinii, furou, portjartier, ciorapi şi cizme.

Asupra cadavrului nu s-a găsit niciun act care să-i poată dovedi identitatea şi nici alte obiecte, cum ar fi: căciulă, batic, fular, poşetă, inel, ceas etc, care în mod obişnuit sunt purtate de către femei. În buzunarul din dreapta al cojocului s-a găsit un şerveţel din hârtie, un bilet de autobuz emis de ETP (Exploatarea Transporturi Piteşti) pentru transport în comun pe raza muncipiului Piteşti şi câteva monede. Atât îmbrăcămintea, cât şi cadavrul erau ude.

În lipsa capului şi a gâtului cadavrului, cauza morţii nu a putut fi stabilită în urma acestor prime cercetări, s-a putut desprinde concluzia că victima a fost târâtă în locul respectiv după ce a fost omorâtă.

Cu privire la lipsa craniului, s-a emis atât ipoteza secţionării lui de către agresor şi a ascunderii în alt loc, pentru a împiedica identificarea victimei, cât şi aceea că el, zdrobit fiind, a fost devorat de animale carnivore.

De la cadavru mai lipsea şi o parte din torace, în jurul lui fiind urme vizibile de muşcături de animale.

În urma autopsiei, în lipsa capului şi a gâtului, nu s-a putut stabili cauza morţii. În schimb, s-a putut face o precizare, şi anume că pe partea dorsală a ambelor mâini se găseau masive infiltraţii sanguine, cu luxaţii şi rupturi de vase.

Pe baza datelor obţinute din cercetarea la faţa locului şi din constatarea medico-legală, s-a tras concluzia că este vorba în speţă, despre un omor deosebit de grav, leziunile de pe mâinile victimei fiind produse de un corp ascuţit, în timp ce aceasta se apăra ducându-le deasupra capului.

Victima avea un corp foarte bine îngrijit

Deşi cazul era complicat de lipsa capului şi a unei părţi din cadavru, poliţiştii au luat cele mai ample şi mai operative măsuri pentru identificarea victimei.

În cadrul acestor măsuri s-a avut în vedere că victima făcea parte din categoria persoanelor de condiţie socială

bună.

Corpul era foarte bine îngrijit, iar îmbrăcămintea străină. Victima era o persoană în vârstă de circa 40 – 60 ani, de statură mică spre mijlocie (1, 63 m), cu părul blond. Ea prezenta două cicatrice post-operatorii, una de apendicită, iar alta la degetul mare al piciorului drept (operaţie de mont). Ea fusese jefuită de verighetă, observându-se urma acesteia pe deget. Deci, era şi căsătorită.

După aprecierea medicului-legist, asasinatul avusese loc cu patru-cinci zile înainte de găsirea cadavrului.

Versiuni în satul Ciocănăi nu s-a putut identifica nicio persoană care să poată da cea mai mică relaţie cu privire la identitatea victimei sau la circumstanţele comiterii faptei. Totodată, s-a avut în vedere că satul Ciocănăi este situat la o distanţă de 7 km de municipiul Piteşti, distanţă acoperită în întregime de pădure (pădurea Trivale), unde erau condiţii şi mai bune pentru comiterea agresiunii şi ascunderea cadavrului.

Deşi spre satul Ciocănăi erau mai multe căi rutiere de acces, ce aveau legătură cu DN 15 şi care i-ar fi permis agresorului transportarea victimei ori a cadavrului în maşină, poliţiştii au apreciat – cea mai veridică ipoteză – că omorul a avut loc în zona unde el a fost găsit ori în apropiere, elaborând următoarele versiuni cu privire la mobilul asasinatului: el a fost comis cu scopul de a fi jefuit de Nicolae Stable şi de membrii familiei sale, victima având legături sub o formă sau alta cu dânşii (această versiune a fost emisă avându-se în vedere faptul că Nicolae Stable era cunoscut ca având antecedente penale, cadavrul fusese găsit în apropierea locuinţei lui, iar poteca ce trecea pe marginea virogii era folosită numai de familia acestuia, spre a merge la o fiică a lui ce era căsătorită în satul Ciocănăi-Vale); omorul a fost săvârşit în scop de răzbunare şi urmat de jaf, victima fiind adusă din altă

localitate de cineva din satul Ciocănăi; crima a fost comisă din gelozie, victima şi făptaşul putând fi din altă localitate:

La aceste versiuni se mai putea adăuga încă una – mai îndepărtată – că victima sau făptaşul puteau fi şi din rândul cetăţenilor străini aflaţi pe raza judeţului Argeş sau care l-au tranzitat.

Amp. Se acţiuni de verificare şi cercetare

Pentru verificarea acestor versiuni, atât în scopul identificării victimei, cât şi a criminalului, s-au declanşat ample acţiuni de verificare şi cercetare, fiind angrenat tot aparatul poliţienesc din judeţ. Acestora li s-a alăturat căpitanul Mercurian Constantin, ofiţer specialist pe linie de omoruri de la I.G.P.

Cadavrul a fost amprentat, impresiunile digitale fiind trimise Institutului de Criminalistică din cadrul Inspectoratului General al Poliţiei. Era posibil ca victima să fi suferit vreo condamnare.

Îmbrăcămintea cadavrului a fost spălată şi curăţată şi apoi expusă pe un manechin de statură asemănătoare cu a victimei, după care a fost prezentat poliţiştilor, precum şi unui mare număr de cetăţeni.

De asemenea, în ziarul local s-au dat semnalmentele cadavrului şi ale vestimentaţiei sale, tot oraşul aflând despre această oribilă crimă.

Au fost efectuate investigaţii şi verificări amănunţite în satul Ciocănăi, municipiul Piteşti şi în comunele limitrofe, unde s-a mers din casă în casă, pe fiecare stradă şi în fiecare bloc, pentru identificarea persoanelor care lipsesc de la domiciliu, anterior datei săvârşirii omorului, invitarea cetăţenilor pentru a recunoaşte îmbrăcămintea victimei şi obţinerea unor relaţii despre persoanele cu comportament violent. În acelaşi timp, verificările s-au extins în toate celelalte localităţi urbane şi rurale din judeţ. S-a cooperat, de asemenea, cu celelalte poliţii judeţene şi cu poliţia capitalei.

Un colectiv de ofiţeri s-a ocupat în mod special de stabilirea datei când fusese vândut biletul de autobuz găsit în buzunarul hainei victimei.

Întrucât s-a apreciat că tesla era arma crimei, iar acest obiect se foloseşte cu predilecţie în mediul rural, doi poliţişti au făcut investigaţii numai în legătură cu această problemă. Ei au prezentat-o tuturor locuitorilor din satul Ciocănăi şi din localităţile vecine, rezultatul fiind unul negativ.

Totodată, au fost scotocite terenurile, grădinile şi curţile cetăţenilor din zona unde s-a găsit cadavrul, în scopul depistării unor obiecte care să fi aparţinut victimei, fiind angrenaţi în acest sens un număr mare de soldaţi. Totul, însă, fără niciun rezultat.

Eliminări masive de persoane din cercul de bănuiţi în timpul executării acestor măsuri ample, au fost verificate şi exploatate un număr foarte mare de informaţii cu privire la unele persoane care lipseau de la domiciliu sau care aveau piese de vestimentaţie asemănătoare cu a victimei. Aceste date au fost însă înlăturate în marea lor majoritate, deoarece persoanele respective au fost găsite. De asemenea, au fost eliminate multe date cu privire la unele persoane suspectate că ar fi putut comite asasinatul.

După aceste eliminări masive, în cercul de bănuiţi au rămas următorii: Nicolae Stable (cel care a anunţat poliţia), element beţiv, violent, fost condamnat pentru viol şi furt, la care s-a observat de la început o stare de nelinişte; Ion Costache, din satul Ciocănăi, un tip cu un comportament violent, fost condamnat pentru viol, care timp de 6 ani a fost despărţit de soţie şi plecat la Predeal, unde a trăit cu diverse femei, fiind recent revenit în sat; Nicolae Vanea, din comuna Moşoaia, dispărut de la domiciliu după găsirea cadavrului şi Ion Pătru, din aceeaşi comună, bolnav psihic, violent, cunoscut că acosta femei. Acesta din urmă prezenta un interes deosebit, deoarece cu

patru-cinci zile înainte de descoperirea cadavrului fusese văzut chiar în acea viroagă încălzindu-se la un foc.

Acestor suspecţi din zonă li s-au adăugat alţii din municipiul Piteşti şi din unele localităţi din judeţ, condamnaţi pentru omoruri, violuri, tâlhării şi alte fapte violente. Toţi au fost însă excluşi pe rând din cercul de bănuiţi.

Fiind depistat, Ion Pătru recunoaşte crima

Fiind dat în urmărire pe raza judeţului, bolnavul psihic Ion Pătru este depistat dormind în sala de aşteptare a gării Piteşti. Este condus la sediul poliţiei.

Într-o traistă, în care avea mai multe resturi de mâncare, se găseşte şi o teslă.

— Ce faci cu ea? a fost întrebat.

— Dau femeilor la cap când nu stau la încălecat, a răspuns el rânjind.

Bolnavul era foarte „sincer”, pentru că, într-adevăr, aşa procedase când acostase alte femei care l-au reclamat. Făcându-le semne că vrea să aibă raport sexual cu ele, se repezise asupra lor cu tesla în mână. „Nebunul m-ar fi omorât cu tesla dacă nu fugeam mai repede decât el”, a declarat una dintre femei.

Tesla este trimisă la laboratorul criminalistic, unde sunt identificate câteva pete de sânge la încheietura cu coadă din lemn. Grupa sanguină a sângelui: A2, la fel ca a victimei.

Deşi Ion Pătru suferea de schizofrenie, el avea multe momente de luciditate şi încerca să fie cooperant cu poliţiştii.

— La cine ai dat la cap ultima dată? este întrebat ca în glumă.

— La o femeie, în viroagă, la Ciocălăi, răspunse el făcând un gest obscen. N-a stat de la început… Acuma doarme.

— Dar ce căuta femeia acolo?

— Nu ştiu, ridică el din umeri. Trecea pe potecă, poate se ducea după lemne…

— Dar tu?

— Şi io tot după lemne… zise el, apucându-l un râs ruşinos.

— Poţi să ne duci acolo?

— Da, sări el imediat în picioare. Da vreau cu maşina mică.

— Cu maşina mică…

Ion Pătru i-a condus pe poliţişti chiar în locul unde fusese găsit cadavrul victimei. Aici arătă cum o lovise pe femeie cu tesla în cap de mai multe ori.

— Şi după aceea, ce-ai făcut? este întrebat.

— Făcut focul să mă încălzesc, apoi plecat acasă.

— Tesla unde ai lăsat-o?

— Nicăieri, luat cu mine, ea prietena mea.

„Oare, într-adevăr acest nebun este cel care a comis asasinatul?” se întrebau poliţiştii. Deşi erau anumite elemente de referinţă, printre care chiar această recunoaştere a crimei, bolnavul nu putea fi credibil. Arma crimei – tesla – era sigur cea găsită la locul faptei, dar care nu-i aparţine însă. Apoi pe hainele lui, pe care le purta de o veşnicie, nu se identificase niciun strop de sânge. Pe de altă parte, Ion Pătru nu furase niciodată vreun obiect de la cineva, fiind corect în acest sens. Ori, în cazul de faţă, victima fusese jefuită de verigheta din deget. Şi mai era încă o problemă: unde erau actele victimei, poşeta, căciula etc? Nebunul, dacă ar fi ucis-o pe femeie, nu i-ar fi luat aceste obiecte, cum nu i-a luat nici haina de blană, rochia, cizmele ş.a.m.d.

Se procedează la o percheziţie la domiciliul său, unde lucrurile se limpezesc. Părinţii lui, care îşi purtau crucea pentru că plămădiseră un astfel de „fecior”, au declarat că el stătuse în casă în zilele cu pricina, fapt confirmat şi de vecini, care îl solicitau să le taie lemne şi să-i ajute la

diverse treburi, pentru care îl plăteau. Auzind şi el despre descoperirea cadavrului unei femei în viroagă, a luat tesla la el şi s-a dus să-l prindă pe criminal. El era convins că acesta o să apară şi că astfel o să-l omoare. Spre seară, părinţii, însoţiţi de doi vecini, s-au dus după el şi abia l-au dezlipit de lângă focul pe care îl făcuse acolo, în viroagă.

— De ce ne-ai păcălit, Ioane? l-a întrebat unul dintre poliţişti. Ion a început să râdă, apoi a strecurat: „La mine tare mult place să meargă cu maşina mică…”

Din nou ia drum

După această „chiflă” încasată – în munca lor se întâmplă o sumedenie –, poliţiştii au pornit din nou la drum. Astfel, în urma verificărilor efectuate cu privire la biletul de autobuz, s-a stabilit că acesta fusese vândut în dimineaţa zilei de 27 ianuarie, pe traseul autobuzului nr. 19, între staţiile Piteşti-Sud şi Combinatul Petrochimic. Drept urmare, s-a emis ipoteza că victima a fost asasinată după această dată, fapt ce se corobora cu aprecierile medicului legist.

În ideea că poate se va găsi totuşi ceva, s-a efectuat o nouă rundă de investigaţii în zona în care s-a găsit cadavrul, măsura fiind de bun augur de această dată. În curtea unui cetăţean s-a mai găsit o bucată de os cranian, lucru foarte important pentru progresul anchetei, deoarece devenea limpede că victima fusese ucisă prin aplicarea unor lovituri puternice în cap, cu tesla, zdrobindu-i-se craniul. Apoi bucăţile din craniu fuseseră devorate de animalele carnivore, care au târât oasele în diferite locuri.

După alte verificări, în cercul de bănuiţi din zonă rămâne numai Nicolae Stable.

Concomitent, unii poliţişti se deplasau la toate unităţile industriale de pe raza Municipiului Piteşti, unde prelucrau acest caz, în vederea obţinerii unor informaţii care ar putea avea legătură cu omorul. Cu ocazia unei

asemenea prelucrări apare un caz interesant.

În sfârşit, victima este identificată

La întreprinderea de Panificaţie din Piteşti, un inginer se apropie de poliţişti, informându-i despre un caz de dispariţie care lui nu i se părea totuşi aşa de suspect, dar poliţia poate că merita să-l verifice. Astfel, el a relatat că se află în relaţii foarte apropiate cu familia Steriade din Piteşti. Florica Steriade, în vârstă de 60 de ani, pensionară, fusese cea mai renumită profesoară de desen la liceul la care învăţase inginerul, el fiind unul dintre elevii ei preferaţi. Florica Steriade se ocupa şi cu pictura, bucurându-se de mare succes la expoziţiile pe care le-a avut în ţară şi în străinătate. Ducându-se în vizită, domnul Mihai Steriade, un om în vârstă de peste 70 ani, pensionar, fost profesor şi el, i-a spus că soţia lui lipseşte de la domiciliu din ziua de 27 ianuarie şi că nu ştie unde se află. I-a mai relatat că nu este totuşi îngrijorat de lipsa soţiei, pe motiv că aceasta obişnuieşte să plece în diferite localităţi pentru lucrări de pictură, iar duminică, 30 ianuarie, ar fi primit un telefon de la o prietenă a doamnei Steriade, după cum s-a recomandat, care i-a spus că este la Bucureşti şi că se va întoarce peste câteva zile.

Poliţiştii i-au mulţumit inginerului şi au trecut imediat la verificări, deplasându-se la domiciliul cumnatei dispărutei, Maria Ionescu, o femeie foarte inteligentă, profesoară. Aceasta nu şi-a făcut probleme pentru faptul că pictoriţa lipsea de acasă, considerând acest lucru ca pe ceva obişnuit în activitatea ei, dar a răspuns, totuşi, invitaţiei făcute de poliţişti de a-i însoţi pentru a vedea hainele cadavrului ce făceau obiectul cercetării lor.

Maria Ionescu a intrat în sală şi, cum a zărit hainele de pe manechin, le-a recunoscut imediat ca fiind ale cumnatei sale, Florica Steriade, şi a cerut să vadă cadavrul, dând detalii asupra cicatricelor postoperatorii (de apendicită şi de mont), pe care aceasta le avea. După

prezentarea cadavrului la morga spitalului judeţean din Piteşti, Maria Ionescu a susţinut cu şi mai multă convingere acelaşi lucru.

Identificarea victimei s-a realizat definitiv în aceeaşi zi – 5 februarie – prin recunoaşterea cadavrului şi a pieselor de îmbrăcăminte de către Mihai Steriade, soţul victimei.

Împrejurările dispariţiei victimei

Solicitându-i-se relaţii despre împrejurările în care soţia lui a plecat de la domiciliu, Mihai Steriade a relatat că în ziua de 27 ianuarie, în jurul orei 9, au fost vizitaţi la domiciliu de o tânără de 16 – 17 ani, Valerica Porumbel, din satul Ciocănăi, pe care soţia lui o cunoştea mai de mult şi care venise deseori la domiciliul lor să pozeze pentru un portret pe care îl comandase, întrucât tabloul era aproape terminat, tânăra, care foarte încântată, a invitat-o pe pictoriţă să meargă la locuinţa ei din satul Ciocănăi, pentru a o picta şi pe fetiţa ei, în vârstă de 3 luni. Când se purtau aceste discuţii, Mihai Steriade a plecat în oraş, iar soţia lui a rămas cu tânăra în apartament. Când a revenit acasă, în jurul orei 14, a găsit-o în faţa blocului pe Valerica Porumbel, care, fără să fie întrebată, i-a spus că soţia lui a rămas în oraş, la locul unde a avut ultima expoziţie, şi că îl roagă să-i ducă acolo nişte culori.

Mihai Steriade a mai precizat că, în dimineaţa zilei de 30 ianuarie, a primit un telefon de la o femeie ce s-a prezentat „doamna Popescu”, care i-a spus să nu fie îngrijorat pentru soţia sa deoarece a plecat cu doi străini, cu maşina, la Bucureşti şi că se va întoarce curând. Ştiind că soţia lui era foarte preocupată cu pictura şi că făcea dese deplasări în diferite localităţi, Mihai Steriade nu şi-a făcut probleme şi o aşteaptă.

Valerica Porumbel şi familia ei intră în vizorul poliţiei

Odată identificată victima şi aflându-se în posesia acestor date, poliţiştii au trecut imediat la verificarea

tinerei Valerica Porumbel, a familiei şi a anturajului ei. S-a stabilit că ea era fiica lui Nicolae Stable şi că până în urmă cu un an fusese elevă la Liceul Economic din Piteşti. De atunci abandonase şcoala pentru a se căsători cu Florea Porumbel, instalator la Trustul de Construcţii Argeş, un tânăr foarte muncitor şi cinstit. Ei aveau o fetiţă de 3 luni şi locuiau în satul Ciocănăi, împreună cu părinţii Valericăi.

Verificările făcute în localul unde victima avusese ultima expoziţie au scos în relief că pictoriţa nu trecuse pe acolo în ziua de 27 ianuarie, astfel că afirmaţia Valericăi faţă de Mihai Steriade era falsă. Mai mult, tânăra îl trimitea acolo pe bătrân şi cu culori pentru pictoriţă…

Pentru a nu se pierde timp, s-a trecut la efectuarea unei percheziţii la domiciliul acestora din satul Ciocănăi. Cu acest prilej au fost găsite două vederi expediate din Germania pe numele şi la adresa victimei. Valerica Porumbel a declarat că vederile i-au fost făcute cadou de pictoriţă.

În acest moment, Valerica Porumbel, soţul ei, Florea, şi Nicolae Stable (care au fost găsiţi acasă în momentul efectuării percheziţiei) au fost separaţi şi puşi sub pază. Valerica a fost invitată să spună ce a făcut în ziua de 27 ianuarie. A recunoscut că la ora 9 a fost la pictoriţă pentru a poza ultima dată şi că s-au despărţit la ora 12 în faţa complexului alimentar „Trivale”, unde Florica Steriade s-a urcat într-o maşină cu doi francezi, iar ea a luat autobuzul şi s-a înapoiat acasă, la Ciocănăi.

Era limpede că minţea deoarece la ora 14 se afla în faţa blocului pictoriţei, întâlnindu-se cu soţul acesteia.

A fost întrebat Nicolae Stable dacă o cunoaşte pe pictoriţă şi ce cadouri i-a făcut aceasta fiicei sale. El a răspuns că nu o cunoaşte şi că nu ştie nimic despre cadouri.

Asasina este demascată de soţul ei

S-a **stat** de vorbă şi cu Florea Porumbel. **Acesta, un**

tânăr foarte corect, a declarat că o cunoaşte foarte bine pe pictoriţă, urcând mai multe ori la ea împreună cu Valerica pentru a-i poza. El a mai spus însă şi altceva şi anume că, în ultimele zile, a văzut la soţia sa o căciulă din blană de vulpe roşcată, o pereche de mănuşi, o pudrieră, un ruj şi alte mărunţişuri. Soţia lui i-a spus că aceste obiecte i-au fost făcute cadou de pictoriţă. El însă nu a crezut, deoarece pe căciulă erau pete de sânge. Acest fapt l-a îngrijorat şi i-a spus Valericăi să n-o spele. El urma să se deplaseze la locuinţa pictoriţei şi s-o întrebe dacă i-a dat aceste obiecte soţiei sale. Îl mai îngrijorase încă un fapt, şi anume că Valerica a apărut cu o sumă de bani spunându-i că a făcut economii. El era convins că soţia sa avea cunoştinţă de omor. Întrebat despre tesla care s-a găsit la locul faptei, el a recunoscut că este a familiei lor.

În această fază a cercetărilor i s-a demonstrat Valericăi că minte, deoarece s-a întâlnit cu Mihai Steriade la ora 14, chiar la scara blocului pictoriţei, şi mai departe a fost confruntată cu mărturisirea soţului ei.

Demascată, asasina a fost invitată să predea căciula şi celelalte obiecte pe care i le-a arătat bărbatului ei. Ea le-a scos din WC-ul locuinţei, ascunzătoare foarte bine meşteşugită.

Mărturisirea

Valerica Porumbel a declarat că, în ultima perioadă de timp, o ducea greu din cauză că părinţii o persecutau şi îi reproşau că a părăsit şcoala şi a avut comportări imorale, că nu lucrează şi o întreţin ei, iar salariul pe care îl câştiga soţul ei nu-i permitea satisfacerea dorinţelor costisitoare de lux şi petreceri. Cu ocazia vizitelor făcute la familia Steriade, a observat că pictoriţa avea bani, bijuterii, tablouri şi multe alte lucruri de valoare. Atunci i-a încolţit în minte ideea să intre în posesia acestor bunuri, ucigând-o pe Florica Steriade şi chiar pe soţul acesteia. Folosindu-se de împrejurarea că pictoriţa trebuia să-i

termine portretul, s-a gândit s-o ademenească.

Dimineaţa, când a plecat de-acasă, a luat tesla pe care a pus-o într-o pungă de plastic şi a ascuns-o în poşetă. Prezentându-se la domiciliul victimei, a pozat pentru terminarea tabloului, după **care a invitat-o la ea** acasă, spre a-i face un portret şi fiicei sale. Florica Steriade a **acceptat** şi au plecat împreună cu autobuzul, coborând la ultima staţie. De aici, a condus-o prin pădure spre locuinţa lor. Când a ajuns îndreptul viroagei (unde s-a găsit cadavrul) i-a aplicat pictoriţei o lovitură de teslă în cap, victima căzând la pământ. Pictoriţa s-a apărat cu mâinile, acoperindu-şi capul şi implorând-o pe criminală să n-o mai lovească. Aceasta însă a continuat seria de lovituri în cap până ce **victima** n-a mai mişcat. A târât-o, apoi, pe pictoriţă în viroagă, unde i-a mai aplicat câteva tesle în cap, pentru a fi sigură că a omorât-o. După aceasta, i-a luat căciula, mănuşile şi o poşetă în care mai avea obiecte de uz personal, buletinul de identitate, un carnet CEC, cheile de la apartament şi o sumă de bani. A aşezat cadavrul pe firul viroagei şi l-a acoperit cu frunze şi crengi uscate. Tesla a uitat-o acolo, iar poşeta a aruncat-o într-o râpă. După aceea, s-a reîntors la staţia de autobuz, revenind în Piteşti, la locuinţa victimei. A intrat în apartament cu cheile găsite în poşetă şi a început să caute banii şi bijuteriile, dar nu le-a găsit. În timp ce căuta prin sertare, a auzit zgomot şi, fiindu-i frică să nu fie surprinsă de soţul victimei, a renunţat. A încuiat uşa apartamentului şi a coborât. În faţa blocului, l-a întâlnit pe Mihai Steriade, căruia i-a spus că soţia lui se află în localul unde a avut ultima expoziţie şi că îl roagă să-i ducă acolo nişte culori. Prin această manevră voia să-l determine pe bătrân să plece din nou în oraş, pentru a reintra în apartament şi să găsească măcar banii. Văzând că Mihai Steriade nu are asemenea intenţii, asasina a plecat spre domiciliul ei. În autobuz s-a întâlnit cu mama sa care venea de la serviciu.

La coborâre, a dat peste tatăl ei, Nicolae Stable, care pleca la serviciu şi i-a împrumutat nişte bani din cei găsiţi în poşeta victimei. Totodată, a confirmat declaraţia soţului ei cu privire la căciulă, bani şi celelalte obiecte, şi a susţinut că niciunul din membrii familiei ori alte persoane nu au avut cunoştinţă despre fapta sa. Fiindu-i teamă ca soţul sau altcineva din familie să nu dea peste buletinul de identitate şi peste carnetul CEC ai victimei, le-a ars în godinul din camera unde locuia.

Căutându-se în cenuşa din godin, s-au găsit două capse rotunde cu care fusese prinsă fotografia victimei în buletin şi alta de la libretul CEC.

Criminala a mai declarat că în ziua de 30 ianuarie a plecat împreună cu soţul să facă o vizită socrilor săi în comuna Dobroteasa, judeţul Olt. În timp ce se afla în autogara din Piteşti, iar soţul era plecat să cumpere bilete, i-a dat un telefon lui Mihai Steriade, recomandându-se „doamna Popescu”, o prietenă a soţiei. L-a anunţat că soţia lui este plecată la Bucureşti şi că n-are de ce să fie îngrijorat, căci se află în compania unor străini şi se va întoarce în scurt timp.

La solicitarea poliţiştilor, asasina i-a condus în zona unde a aruncat poşeta victimei, aceasta fiind găsită în urma căutărilor întreprinse.

Anchetatorii nu se lasă înşelaţi

Până aici, totul corespundea perfect, dar mai era totuşi o problemă: ţinând cont de faptul că Valerica nu împlinise încă 17 ani şi avea o constituţie fizică fragilă, era greu de acceptat ca singură să fi avut curajul, forţa şi abilitatea necesară ducerii la bun sfârşit a unei asemenea acţiuni criminale. Ca atare, s-a presupus că ea trebuia să aibă un complice. Primul vizat nu putea fi decât tatăl ei, deoarece mama şi soţul erau excluşi.

Mergându-se pe această pistă, a fost audiat şi fratele mai mic al Valericăi, Dumitru Stable, în vârstă de 15 ani,

elev la Liceul Industrial de Construcţii din Bucureşti. Audierea s-a făcut fără ştirea tatălui. Cu această ocazie, băiatul a declarat că, în ziua de 27 ianuarie, între orele 8 – 12, a cărat pământ împreună cu tatăl său din apropierea locului unde s-a găsit cadavrul, pentru a repara o sobă. Din cauză că pământul era îngheţat, au săpat cu o teslă, dar nu ştie cu care dintre ele, căci aveau trei acasă.

Nicolae Stable a fost adus la cercetări, dar n-a recunoscut că a săpat pământul cu tesla corp-delict, care nici nu-i aparţinea, ci cu alta. În această fază, el a fost confruntat cu **ginerele său, care recunoscuse tesla corp-delict ca fiind a lor, şi numai astfel a fost obligat să-şi schimbe declaraţia. În final, a recunoscut şi el că tesla le aparţinea şi că săpase pământul cu ea.**

Această declaraţie, considerată fulminantă, se întorcea ca un bumerang împotriva lui, deoarece locul unde săpase pământul se afla la 70 m de cel unde se găsise cadavrul. Astfel, era imposibil ca de la o asemenea distanţă să nu vadă cum s-a comis omorul său, cel puţin, să nu fi auzit strigătele de ajutor ale victimei. Dar, cel mai tare „cui” îl reprezenta faptul că arma crimei nu putea fi în acelaşi timp în posesia a doua persoane, adică şi la Nicolae Stable, care sapă cu ea, şi la criminală în poşetă!

Criminala îşi dezvăluie complicele

A fost scoasă, din nou, la anchetă Valerica Stable, care a afirmat că n-a ştiut că tatăl său cărase pământ din apropierea locului faptei şi susţinea că ea luase tesla de dimineaţă, când plecase ia domiciliul pictoriţei.

Pentru a i se dovedi că ascunde adevărul, Valerica a fost confruntată pentru a doua oară cu soţul ei. Când acesta i-a spus că tatăl ei a recunoscut (în timpul confruntării cu ei) că a săpat pământ cu această teslă între orele 8 – 12, la 70 m de locul unde ea o ucisese pe pictoriţă, Valerica a cerut să facă o nouă declaraţie prin care să arate adevărul.

Ea a relatat, de această dată, că a adus-o pe victimă la locuinţa lor sub pretextul ştiut. Aici erau prezenţi tatăl şi fratele ei, de 15 ani. Au servit-o pe victimă cu o cafea şi i-a prezentat fetiţa pentru a-i face portretul. Pictoriţa a încercat să schiţeze ceva pe hârtie, dar nu a reuşit pentru că cea mică se mişca mereu. Atunci s-au înţeles să-i facă portretul fetiţei când va fi mai mare. În acest timp, fratele ei a plecat la şcoală. Rămasă cu tatăl, s-a oferit, conform înţelegerii dintre ei, să o conducă pe pictoriţă la autobuz, pentru a nu i se întâmpla ceva prin pădure. Ajunşi în dreptul viroagei, au omorât-o prin lovituri de teslă aplicate în cap de amândoi. Practic, i-au zdrobit capul. Apoi, amândoi au târât cadavrul în viroagă, l-au acoperit şi au luat obiectele pe care le-a menţionat anterior. După aceasta, Valerica a plecat cu autobuzul la Piteşti, „filmu'!" fiind cel ştiut.

Când s-a înapoiat cu autobuzul împreună cu mama ei, l-au găsit pe Nicolae Stable în staţie, acesta a întrebat-o, discret, dacă a luat banii. Valerica i-a răspuns prin semne, să nu-şi dea seama mama ei, că nu i-a găsit. Atunci i-a dat nişte bani din cei luaţi din poşeta victimei şi s-au despărţit.

În final, fratele Valericăi a recunoscut că el era acasă cu tatăl său, când sora lui a venit împreună cu pictoriţa, după care a plecat la şcoală. De asemenea, a mai recunoscut că tesla găsită lângă cadavru era a lor şi că săpaseră pământul cu ea în acea dimineaţă. A menţionat că nu a dezvăluit totul de la început, pentru că aşa îl învăţase tatăl său.

Procedându-se la confruntarea lui Nicolae Stable cu fiica sa, el a recunoscut că au comis omorul împreună, după ce în prealabil l-au pus la cale în condiţiile amintite.

— Bine, dar de ce ai fost tocmai tu acela care ai sesizat poliţia despre descoperirea cadavrului? i s-a mai pus o ultimă întrebare.

— Pentru că lighioanele de câini dibuiseră cadavrul şi

începuseră să rupă din el. În aceste condiţii, ar mai fi fost puţin ca leşul să fie descoperit de altcineva, situaţie în care noi deveneam primii suspecţi, pe când aşa…

Criminalii au fost condamnaţi la pedeapsa capitală, sentinţa fiind executată.

UN CÂINE POLIŢIST ÎNLĂTURĂ O EROARE JUDICIARĂ

26 iulie 1978, comuna Cobadin, judeţul Constanţa

La ora zece dimineaţa, Sevastiţa Vlad intra în curtea vecinilor săi, soţii Ioana şi Dumitru Stanciu, oarecum intrigată că nu văzuse orătăniile prin curte. Pătrunse în prima cameră, acolo unde ştia că dorm cei doi de obicei şi îi găsi pe amândoi în pat. „Dar bine, dragă, voi încă mai dormiţi la ora asta?”, îi scutură femeia, încercând să-i trezească. Credea că sunt beţi; în cameră mirosea a băutură, iar pe masă erau două sticle cu ceva vin. Văzând că nu prea au chef să se trezească, i-a zgâlţâit mai tare. Încercă s-o scoale mai întâi pe Ioana, gândindu-se că ea, ca femeie, se trezea mai uşor. Cu Dumitru nu o scoteai uşor la capăt; aproape tot satul ştia că, atunci când era beat, trebuia să te lupţi serios cu el ca să-l tragi jos din pat. Punând mâna pe femeie, Sevastiţa scoase un ţipăt de se cutremură toată casa. Chiar şi Dumitru deschise încetişor ochii. „Ce-i?”, mormăi el. „Nevastă-ta-i moartă în pat şi tu sforăi ca porcui Auzind una ca asta, bărbatului nici că i-a venit să creadă. „Fugi, bre, că-i beată! Las c-o rezolv eu, i-a zis Sevastiţei. Îi dau o oală de zeamă de varză de-o scoală şi din morţi!” Femeia a plecat atunci, crezând că Dumitru o să-şi dea seama în cele din urmă de ceea ce s-a întâmplat cu Ioana. Pe drum, s-a mai oprit pe la alte vecine, jelind-o pe Ioana, femeie cumsecade.

Vestea s-a răspândit repede, ajungând şi la urechile şefului de post. Când a ajuns la casa familiei Stanciu, poliţistul a rămas surprins; nu era nimeni în curte, niciun fel de foială, cum se întâmplă în astfel de împrejurări.

Privind pe fereastra primei camere, subofiţerul îşi făcu cruce. Dumitru dormea în pat, lângă moartă!… După plecarea Sevastiţei, Dumitru crezuse că Ioana nu se trezeşte din cauza beţiei, şi-atunci se culcase din nou lângă ea, să-şi facă somnul cel de-al doilea… A fost trezit de şeful de post, iar când a înţeles bine cum stau lucrurile, aproape că a împietrit.

Serviciul de poliţie criminală intervine întrucât moartea Ioanei Stanciu fusese violentă, cadavrul prezentând o echimoză la ochiul stâng şi câteva leziuni la cap, la faţa locului s-a deplasat colonelul Nicolae Biţu, din cadrul Serviciului de poliţie criminală al judeţului, însoţit de un ofiţer criminalist, de medicul şef al Laboratorului judeţean de medicină-legală, dr. Paul Negrescu, de procurorul criminalist Dumitru Condulimazi şi, nu în ultimul rând, de plutonierul Zaharia, alături de câinele său de urmărire, Briant.

Echipa operativă a fost întâmpinată de şeful de post, plutonierul Rizea, care a pus-o în temă cu datele adunate din primele investigaţii. Cei doi soţi făcuseră o beţie de pomină, aniversând ziua de naştere a Ioanei. Nu invitaseră pe nimeni, sărbătoriseră în doi.

Dumitru avea însă o mare dambla la băutură, după cum aflase şeful de post de la prietenele moartei: se scula uneori din somn şi, din senin, îşi lovea nevasta cu pumnii în cap, fără niciun motiv! A doua zi, însă, îi părea rău şi nu mai ştia cum să se dea pe lângă ea, să-şi repare greşeala. De felul lui nu era om rău; era chiar bun la suflet…

Primele cercetări

Primul care a intrat în câmpul infracţiunii a fost câinele poliţist, căruia i s-au dat mai multe indicii de miros din casă. Animalul de urmărire refuza însă să părăsească încăperea. La prima vedere, acest lucru însemna că nu depistase niciun miros – n-avea de unde să ştie că asasinatul se petrecuse acolo!

I se dădu atunci câinelui să miroasă picioarele desculţe ale Ioanei. Cel puţin în acest mod se „certifica” varianta că în casă nu pătrunsese niciun intrus şi că Dumitru, conform obiceiului său nestăpânit la beţie, îşi omorâse soţia în somn, lovind-o cu pumnii în cap. La ordin, câinele mirosi picioarele cadavrului, iar când primi comanda prevestitoare misiunii, deveni deodată atent. Găsi repede „firul” şi se îndreptă spre uşă, părăsi pragul camerei şi dădu colţul, în curte. Se opri în faţa uşii de la beci, unde Dumitru ţinea butoaiele cu vin şi alimentele. Uşa era închisă cu un lacăt.

După spusele bărbatului moartei, „cheia trebuie să fie la Ioana, în buzunarul de la şorţ, că ea a scos ultimele sticle de vin”. Într-adevăr, acolo fu găsită, în buzunarul şorţului decedatei. Moartea femeii se derulase deci în cameră. Mai rămânea să se obţină confirmarea autopsiei. Necropsia

Medicul legist însărcinat cu autopsia victimei Ioana Stanciu a stabilit, fără drept de apel, faptul că moartea acesteia se datora unor lovituri puternice cu pumnii în cap – prezenţa a doua hematoame extradurale fără excoriaţii la nivelul pielii capului fiind o dovadă în acest sens. După estimările sale, decesul se produsese la un interval de 1 – 2 ore după primirea loviturilor. În plus, în momentul morţii, femeia fusese ca şi „anesteziată”, având alcoolemia de **4‰.** Cazul era în aparenţă clar: bărbatul îşi lovise nevasta în somn; Dumitru Stanciu recunoaşte de altfel posibilitatea ca el să fie asasinul.

Descoperirea din beci

Şi totuşi, poliţiştii se hotărâră să cerceteze şi beciul, a cărui cheie se descoperise în buzunarul moartei. Deschizând uşa şi aprinzând lumina, unul dintre anchetatori studie atent pământul şi observă lângă un butoi mai multe urme bătătorite, atât de picior desculţ, cât şi de încălţăminte de damă.

Câinelui poliţist i se dădu să miroasă urma şi, pe dată, smuci lesa dând să iasă afară, în curte. Parcurse nouă sute de metri pe lângă garduri, apoi intră pe o uliţă şi o străbătu până în punctul unde începeau numai grădini. Traversă grădinile şi se îndreptă spre panta unui deal cu iarbă mare şi deasă, numai bună de cosit. Aici, câinele opri şi începu să culce iarba cu labele.

Unul dintre poliţişti aprinse lanterna, deşi era în plină zi. Printre ierburile înalte văzură îndată un ţăruş cu coaja verde, ascuţit de curând cu un topor. Scormoniră apoi în locul rămas gol şi dădură peste o cutie de chibrituri în care se afla un lănţişor din aur, cu inimioară, în greutate de circa 20 de grame. De-acum crima avea un mobil: jaful. Anchetatorii răsuflară uşuraţi: ar fi putut comite o eroare judiciară, căci Dumitru Stanciu recunoscuse o crimă pe care n-o făptuise…

Soţul victimei recunoaşte proba

Cuprins de remuşcări şi convins că îşi ucisese nevasta, în somnul greu de după beţie, Dumitru sări însă ca ars când i se arătă lănţişorul: era al Ioanei, însă femeia îi spusese că l-a pierdut în urmă cu ceva timp. Ioana voia, credea bărbatul, să-l dea unui nepot care le ceruse nu de mult douăzeci de mii de lei împrumut.

Investigaţii care conduc spre adevăratul făptaş

Colonelul Biţu şi cu şeful de post se lansară imediat în investigaţii pe tema lănţişorului din aur.

De la una dintre prietenele Ioanei, o vecină, aflară că o femeie din sat, Tudoriţa Manta, se interesase dacă nu are de vânzare nişte aur. „Era şi Ioana de faţă când m-a întrebat Tudoriţa”, spuse vecina. „Ioana a tras-o deoparte şi nu ştiu ce-au şoptit”.

„Tudoriţa Manta stă pe uliţa dinspre grădini”, mai răspunsese femeia la întrebările anchetatorilor.

Ofiţerii tresăriră. În numai un sfert de oră, descindeau la locuinţa Tudoriţei. Femeia era acasă cu

bărbatul ei, un tip mătăhălos cu pumnii ca nişte bolovani colţuroşi. Pe chipurile lor se citeau frământare şi nesomn.

Se trecu la percheziţie şi în magazie se găsi un topor, ridicat îndată pentru a i se efectua o expertiză traseologică după urmele lăsate pe ţăruşul proaspăt ascuţit.

Mărturisirea odioasei fapte

Soţii Manta fură invitaţi la postul de poliţie. Prezentându-li-se ţăruşul, toporul şi cutia de chibrituri, lănţişorul şi toate celelalte probe care îi acuzau zdrobitor, recunoscură nelegiuirea de care se făceau vinovaţi.

„M-am înţeles cu Ioana să-i cumpăr lănţişorul, începu Tudoriţa trista mărturisire. Lănţişorul era de 24 de carate şi merita banii. Era chiar o afacere bună. Neavând toţi banii, am rugat-o să mai aştepte. Ea a fost de acord, dar numai cu condiţia să nu vorbesc cu nimeni despre lănţişor, ca nu cumva să afle Dumitru. Lui îi spusese că-l pierduse şi au avut multe zile de vrajbă din cauza asta. Am asigurat-o că n-o să suflu o vorbă şi am aflat pe urmă că nimeni nu mai ştia de auru ăsta. Când i-am zis lui Gheorghiţă, bărbatu-meu, i-a venit ideea s-o omorâm pe Ioana. Rămâneam şi cu lanţul şi banii. Am plănuit să facem treaba asta când Dumitru va fi beat, pentru că Ioana mi se plânsese şi mie că uneori el se scula noaptea din somn şi o lovea cu pumnii în cap. Asta când se îmbăta rău de tot. Ştiam că de ziua Ioanei o s-o facă lată! Aşa că, pe la miezul nopţii, ne-am dus la ei. Fraieri, nu cresc măcar un câine… N-am intrat în casă. Ne-am uitat pe fereastră şi am văzut că Dumitru era mangă şi se culcase. Ioana orbecăia prin casă, beată pulbere şi ea. Am strigat-o. A ieşit în curte şi i-am spus că i-am adus banii pentru lănţişor. „Îl am ascuns în beci”, ne-a zis atunci. Am intrat cu ea; am văzut cum a scos o cutie de chibrituri dintr-o ascunzătoare din perete. Când ne-a arătat lănţişorul, Gheorghiţă s-a retras în spatele ei şi i-a dat cu putere doi pumni în cap. Ioana a căzut pe loc şi n-a mai mişcat. Noi am fugit…” (Fragment

din declaraţia asasinei T.M.)

Derularea faptei devenea de-acum limpede: Ioana se trezise într-un târziu, se dusese să închidă lacătul de la beci, îşi pusese cheia în buzunarul şorţului şi se întorsese în casă. Se culcase apoi lângă bărbatu-său şi murise ca urmare a loviturilor primite.

UN ŞEF DE POST SALVEAZĂ DE LA MOARTE UN NOU-NĂSCUT ÎNGROPAT DE VIU DE MAMA SA

Mă numesc Grigore Duţulescu şi sunt pensionar M.I. Am lucrat în poliţie 35 de ani, ca şef de post în ultima parte a carierei mele. În activitatea mea m-am confruntat cu sute de cazuri şi de situaţii delicate, însă unul singur nu-mi dă „pace" nici acum, la bătrâneţe. Şi veţi vedea de ce. Cazul poate să pară incredibil, dar totul este crudul adevăr, la vremea respectivă primind pe adresa postului de poliţie Priseaca, judeţul Olt, unde lucram, sute de scrisori din toată ţara de la oameni cu suflet, impresionaţi de ştirea apărută în ziarul „Scânteia", la rubrica „Faptul divers", semnată de reputatul jurnalist Petre Popa. Dar ceea ce am trăit eu a fost, desigur, mai mult decât un fapt divers…

O vizită în taină

Era în ziua de 2 august 1978, pe la prânz, când la geamul postului de poliţie am auzit câteva bătăi firave. Am ieşit afară. O femeie de încredere mi-a făcut semn s-o urmez în spatele postului, pentru a nu fi văzută de cineva. Tot pe acolo şi venise, prin grădini. M-am conformat şi femeia mi s-a confesat:

— E un bai mare, domnule plutonier, care mă intrigă ca om, a spus ea.

— Despre ce-i vorba? am întrebat-o.

— O ştiţi pe Ioana Chiţu, din satul Buiceşti?

— Da, e casnică, are doi copii, iar bărbatul ei lucrează la schela Boldeşti. Îi cam trage cu băutura…

— Da, aşa este, dar ea e o criminală! Am tăcut. A fost gravidă şi şi-a ascuns sarcina până să nască. În ultimele

trei luni n-a mai ieşit din bătătură „ca să nu i se vadă burta, să nu fie descoperită…

— Deci, doctoriţa Pintilie, de la dispensarul medical, nu ştie nimic?

— Nu, căci altfel ar fi luat-o în evidenţă şi ar fi urmărit evoluţia sarcinii, cum ar fi fost normal.

— Mai departe.

— Cred că, în cursul nopţii, Ioana a născut, iar pe copil l-a omorât…

— Nu se poate, am zis eu involuntar.

— Ba se poate şi vă rog să fiţi sigur de tot ceea ce vă spun. Mă cunoaşteţi…

— Te cunosc foarte bine şi am foarte mare încredere în tine, am asigurat-o eu.

— Dimineaţă, când am văzut-o, a reluat interlocutoarea, burta îi scăzuse la normal şi era foarte bucuroasă. Aseară nu se întâmplase, însă, acest lucru.

— Ce să-i fi făcut copilului? am zis îngrijorat.

— L-a îngropat, nu există alt răspuns. L-a îngropat în beci sau în grădină, căci nu a părăsit bătătura. Oricum, nu şi-a dorit acest copil şi şi-a ascuns sarcina tocmai cu intenţia de a-l ucide…

— E groaznic, am conchis. Mergi pe unde ai venit şi lasă mai departe totul în seama mea.

— Dar ştiţi…

— În privinţa asta nu comentăm. Nimeni nu va şti niciodată de unde am aflat.

Examinarea la dispensarul comunal infirmă bănuiala în continuare, m-am deplasat de urgenţă la locuinţa Ioanei Chiţu. Femeia s-a arătat vădit stânjenită de prezenţa mea.

— Măi Ioana, tu ai născut, am luat-o direct. Unde-i copilul?

— Eu? Vai de mine! De unde aţi mai scornit-o şi p-asta? a rânjit ea. Eu n-am mai rămas însărcinată de trei ani…

— Atunci să mergem la dispensar, i-am spus.

De voie, de nevoie, Ioana s-a îmbrăcat şi am mers la dispensar. Aici, am rugat-o pe doctoriţa Olimpia Pintilie, şefa dispensarului comunal, să o consulte pe însoţitoarea mea şi să se pronunţe dacă prezintă urmele unei sarcini recente. Dar, surpriză! în urma consultului, doctoriţa s-a pronunţat că Ioana Chiţu este însărcinată în luna a patra sau a cincea. Într-o cameră, singur cu doctoriţa, i-am explicat bănuiala mea.

— Fugiţi de aici, dom şef, a râs doctoriţa. Sunteţi bărbat şi nu vă pricepeţi la lucruri delicate ca acestea. Iar ceea ce flecăreşte lumea, lăsaţi-o mai domol… Ioana este însărcinată şi, după cum am stat de vorbă cu ea, n-a ştiut.

Diagnosticul este confirmat de un medic specialist ginecolog

Şi acum îmi aduc aminte perfect, cu ochii minţii, de situaţia foarte delicată în care mă aflam. Pe cine să ascult? Pe un medic, cadru calificat în materie sau pe un om de încredere? Am dat din nou ascultare celui din urmă şi, cu riscul de a părea incult şi încăpăţânat, am urcat-o pe Ioana într-o maşină şi m-am dus cu ea la spitalul din Slatina, pentru a fi consultată de un medic specialist. Femeia a fost consultată de medicul ginecolog Sever Bratu, care mi-a comunicat că este însărcinată în luna a treia sau a patra şi că sarcina evoluează normal.

Convingere absolută

Poate nu vă vine să credeţi, dar am refuzat şi de această dată să cred aşa ceva. Eu eram absolut convins de ceea ce îmi relatase persoana mea de încredere, pentru că toate cazurile pe care ea mi le sesizase până atunci se confirmaseră pe deplin. Astfel, neluând în calcul deciziile medicilor, m-am înapoiat în satul Buiceşti, la locuinţa Ioanei Chiţu. Acasă nu era nimeni. Soţul era la serviciu (venea acasă săptămânal), iar copiii se aflau la părinţii acestuia. Am căutat mai întâi urmele naşterii, dar n-am

găsit absolut nimic. Apoi am început să cercetez pardoseala. Din nou, nimic. M-am mutat în beci: la fel. Mai rămânea curtea. Nu era o curte aşa de mare încât să nu poată fi cercetată amănunţit, în sensul de a depista vreun loc unde pământul trebuia să fie reavăn, ţinând cont că înhumarea copilului (dacă ea avusese loc) se produsese în timpul nopţii sau spre dimineaţă, deci cu 10 – 12 ore în urmă.

Cercetând fiecare palmă de pământ din curte, am ajuns în faţa a doua clăi de fân şi de coceni. „Nu cumva aici?”, mi-am zis într-o ultimă speranţă, şi am început cu gluga de coceni. După ce i-am dat la o parte, inima a început să-mi tresară. În locul rămas gol, pământul era reavăn. Am luat o lopată şi am început să sap încet, încet şi cu foarte multă grijă. La 50 cm sub pământ, în faţa ochilor mi-a apărut conturul unui obiect. Cu migală de arheolog, am înlăturat pământul cu mâinile, descoperind o ladă de fructe cu capacul în cuie. „Doamne, ce-o fi?…” m-au trecut sudorile. Am desfăcut capacul lăzii cu un cleşte, şi în interiorul ei am dat peste un pachet din material textil. Înlăturând materialul, am crezut că leşin. Dar nu am leşinat, ci am rămas stupefiat: era un nou-născut, o fetiţă, care – Doamne Dumnezeule! încă mai respira. Erau poate ultimele sale clipe de viaţă…

Grigoriţa…

Lăcrimând pentru o clipă, am luat copilul în braţe şi, cu o maşină l-am dus direct la maternitatea spitalului judeţean Slatina, unde încă mama criminală se mai afla, aşteptând la tratament. Apoi, ea urma să plece acasă…

N-a mai plecat, ci a ajuns în arestul poliţiei judeţene, iar de aici la tribunal, fiind condamnată la 4 ani închisoare pentru tentativă de omor!

În urma tratamentului recuperatoriu aplicat de medici, după o perioadă de stat în „incubator”, fetiţa a fost salvată în cele din urmă şi trăieşte şi astăzi…

În ceea ce-i priveşte pe cei doi medici care i-au stabilit „graviditatea” asasinei, ei s-au umplut de ruşine când am apărut cu nou-născutul îngropat de viu, iar puţin mai târziu, în urma aluziilor făcute de colegi şi de cetăţeni cu privire la capacitatea lor profesională, s-au mutat în alte unităţi medicale unde nu-i cunoştea nimeni. Nu ştiu, însă, dacă nici acum nu au remuşcări în legătură cu ceea ce s-a întâmplat atunci…

Aşa cum am spus la începutul povestirii, în urma apariţiei unor rânduri despre acest caz la rubrica „Faptul divers” din ziarul „Scânteia”, am primit sute de scrisori de felicitare de la oameni din toată ţara. A fost ceva sublim, care ar putea să mă mulţumească toată viaţa… Nu a fost chiar aşa pentru că meritul nu era numai al meu, ci trebuie împărţit pe jumătate cu acea femeie anonimă, persoană de încredere, care a sesizat că „ucigaşa” născuse şi, probabil, îşi omorâse copilul. De fapt, dacă stăm să ne gândim bine, cam tot meritul este al ei, ea mulţumindu-se doar cu faptul de a-i citi în taină scrisorile pe care le primisem… încă ceva. Eu nu aveam copii şi am botezat-o pe fetiţa pe care am salvat-o de la moarte cu numele meu: Grigoriţa! Grigoriţa mea!… Acum, când sunt bătrân şi singur, pentru că soţia a răposat, tare aş mai dori, Doamne, s-o strâng pe Grigoriţa la pieptul meu ca atunci, chiar dacă acum are 23 de ani…

ABSURDUL ŞI NOAPTEA

Târziu, seara, un vizitator…

Ziua fusese agitată pentru ofiţerul de serviciu şi pentru ajutoarele sale. Dar care zi este oare altfel, atunci când este vorba de Miliţia municipiului Cluj-Napoca?!

Acum când sediul se golise şi liniştea pusese încet, încet stăpânire pe birouri, pe coridoare, pe sala de aşteptare, ofiţerul de serviciu îşi scoase cascheta, şi îşi şterse îndelung fruntea transpirată. Aşezându-se pe scaun, îşi întinse picioarele sub birou, în acel gest de odihnă

binefăcătoare pe care numai un om care a încălţat de dimineaţă cizmele poate s-o aprecieze.

În acel moment sosise bătrânul. Urcase vioi treptele, dar pătrunzând în holul micuţ se oprise brusc, stânjenit. Liniştea îl făcuse dintr-odată nehotărât.

Văzându-l, ofiţerul de serviciu se smulsese de la birou şi îi ieşise în întâmpinare.

— Bună seara. Tonul lui calm îl înviorase pe bătrân.

— Bună seara, taică… Scuzaţi de deranj, dar am o chestiune urgentă pe care trebuie să v-o aduc la cunoştinţă. Să nu vă supăraţi.

Ofiţerul de serviciu râse.

— Dar de ce să ne supărăm?!…

Bătrânul căută cu privirea un scaun şi, negăsindu-l, oftă.

— Haideţi să stăm aici, în sala de aşteptare, îl îndemnă pe bătrân.

— Eu mă numesc Eftimie Moţ, spuse bătrânul, aşezându-se şi împingând o călimară aflată pe masa din faţa sa îşi aşeza mâinile într-un gest de odihnă.

— Ştiţi taică, eu am în gazdă, cu chirie, se corectă el imediat, cu forme în regulă, două fete care lucrează la Carbochim. Azi a venit însă o soră medicală şi a întrebat de una din ele, de Valerica Dioşan. „Unde e fetiţa?”, a zis sora, încercă bătrânul s-o imite şi pe faţa lui, ofiţerul citi o adâncă emoţie. „Care fetiţă? am vrut eu să ştiu, reluă bătrânul înainte ca ofiţerul să întrebe despre ce este vorba, că eu am ditamai fetele”. „Nu, a zis sora, uitându-se într-un carnet pe care l-a scos din poşetă, Valerica Dioşan a născut o fetiţă şi eu vreau s-o văd, să-i dau unele sfaturi…”

Din discuţia mea cu acea soră medicală am aflat cum că una din chiriaşele mele, Dioşan Valerica ar fi născut, la maternitate, o fetiţă, că trebuia văzută, mă rog, chestiuni medicale, scurtă bătrânul povestea. Numai că eu i-am zis

că nu am văzut-o pe fetiţa pe care o caută, că într-adevăr ştiu că Dioşan a fost luată cu „Salvarea”, câteva seri în urmă, dar că era vorba de o criză de rinichi sau cam aşa ceva. Sora medicală a ridicat din umeri. „S-ar putea să fie o greşeală, a zis, deşi nu-mi vine să cred. Am să văd despre ce este vorba şi am să revin…” După plecarea surorii, eu am stat şi m-am gândit că ceva nu-i în regulă în toată povestea asta: chiriaşa mea se întorsese din spital, spusese că nu fusese nimic grav şi, deşi nu prea arăta bine – de ca omul după boală, se dusese la serviciu. Eu mi-am zis că mai bine vin să vă spun dumneavoastră toate acestea, că eu nu vreau să fiu amestecat în cine ştie ce belea…

A doua zi

Ştirea aceasta, întocmită de ofiţerul de serviciu, ajunse, a doua zi, la biroul judiciar, iar aici ea poposi pe masa căpitanului Giurgiu Constantin, cu o rezoluţie lapidară a şefului, specifică unei asemenea situaţii: „Verificaţi şi raportaţi despre ce este vorba”.

O posibilă crimă?

Căpitanul coborî grăbit scările şi se pierdu în forfota oraşului, cu străzile lui pline de animaţie, după care se îndreptă spre staţia de autobuz.

Mai întâi, apucă pe strada Cernavodă, la numărul 20, să stea mai pe îndelete de curbă cu Moţ Eftimie, cel care adusese ştirea, seara, la miliţie.

Bătrânul repetă cele spuse ofiţerului de serviciu. Numai că adăugă un fapt care complică dintr-odată lucrurile. El întinse căpitanului Giurgiu Constantin un bilet pe care, spuse el, îl găsise pe masă colega Valericăi Dioşan. Era o foaie de hârtie ruptă dintr-un caiet şcolar. Câteva fraze, aparent fără legătură între ele, un scris ciudat, tremurat.

— Mi-a dat-o azi dimineaţă colega ei, lămuri bătrânul. Mi-a zis că ea s-a sculat mai târziu decât Dioşan şi că a găsit asta pe masă, pusă la vedere, sprijinită pe ceasul

deşteptător.

— Aseară, după ce v-aţi întors de la noi, aţi stat de vorbă cu Dioşan?

— Da. Am pândit-o când s-a întors din oraş şi i-am spus cum a venit sora medicală, cum a întrebat de ea şi de fetiţă şi cum eu m-am dus la miliţie, l-am povestit totul…

— Şi ea, Dioşan, ce a zis?

— Că sora medicală e nebună. De unde fetiţă, când ea a fost internată la spital pentru altceva?!

— Dumneavoastră sunteţi un om care aţi văzut multe… Ce credeţi: fusese Dioşan gravidă?

— Nu cred, taică! Aşa ceva se cunoaşte, oricât te-ai ascunde. Poate că se cam îngrăşase în ultimul timp.

— Din scrisoarea aceasta, arată căpitanul spre hârtia pe care încă o mai ţinea în mână, reiese că Dioşan are o problemă deosebită, din cauza căreia este nevoită să încheie cu viaţa.

— Exact, admise bătrânul. Că am citit şi recitit hârtia.

— Poate că avea un iubit.

— Trebuie să fi avut, că e tânără, admise bătrânul. Iar cu fetele de azi…! Dar dacă povestea cu fetiţa este adevărată? Că doar nu venea aşa din senin sora medicală. Şi-atunci? Se sperie bătrânul, înseamnă că o fi lăsat fetiţa undeva, că doar n-o fi…

Bătrânul se sperie de-a binelea. Se vede că o asemenea posibilitate nu-i trecuse încă prin minte.

— Dumneata ce crezi? ceru el ajutor căpitanului.

— Ei, nu trebuie să ne gândim de la început la crimă… Dacă într-adevăr a născut, o fi dus fetiţa undeva la părinţi, la neamuri… Sunt atâtea posibilităţi, îl linişti el…

Răspunsuri care complică faptele

Colega celei dispărute îndepărtă, de la început, posibilitatea ca Dioşan să fi fost gravidă.

— Dar cu Salvarea cum s-a întâmplat? vru să ştie

căpitanul Giurgiu.

— I s-a făcut rău şi mi-am dat seama că e foarte grav, după paloarea feţii şi, mai ales după broboanele de sudoare care-i apăruseră la tâmple…

— Şi nu aţi vrut să ştiţi ce s-a întâmplat cu colega dumneavoastră? A doua zi sau a treia zi?

— A dat telefon şi a spus că nu-i nimic grav, că se simte bine, că o să vină acasă. Ceea ce s-a şi întâmplat.

— Dar biletul acesta, pe care vi l-a lăsat, nu vă spune nimic?

Colega lui Dioşan ridică din umeri.

— Nu ştiu ce să cred.

— Avea un prieten?

— Da, un băiat de la ea din comună. Fuseseră colegi sau cam aşa ceva, sigur n-aş putea spune. De multe ori se duceau împreună la nunţile din sat, că băiatul locuieşte în comuna Ploşcos, este navetist.

— Dioşan nu v-a vorbit niciodată de o posibilă căsătorie cu prietenul ei?

— În ultimul timp, nu.

— De ce în ultimul timp? Aţi avut impresia că s-a întâmplat ceva deosebit între cei doi?

— Cred că da. Dioşan începuse să fie destul de închisă în ea.

— Aveţi vreo bănuială unde ar putea fi ea acum?

Colega ridică din umeri. Spuse că la serviciu nu poate fi, deoarece intră în schimb seara, dar că e posibil să fie la o soră sau dacă nu, la fraţii care locuiau în Someşeni. Ştia însă unde locuieşte sora ei.

Cazul capătă contur

Căpitanul Giurgiu Constantin o luă spre Maternitate, puţin contrariat. Dispariţia fetei, biletul lăsat de ea, arătau că e vorba de un lucru deosebit, că Dioşan se simţea vinovată de ceva îngrozitor, că era posibil ca ea să se fi gândit la sinucidere. „Asta ar lipsi acum, îşi zicea, să fiu

anunţat să las baltă lucrurile, că femeia a fost găsită spânzurată undeva sau făcută zob pe vreo linie de cale ferată”. Îndepărtă gândul sâcâitor care nu-i da pace. Nu putea înţelege cum cei din jurul dispărutei nu şi-au dat seama că e gravidă. Admitea că pe bătrân nu-l interesase prea mult înfăţişarea chiriaşei lui, dar colega era greu să crezi că nu văzuse cum Dioşan se rotunjeşte. Să admiţi că cineva cu care stai în aceeaşi cameră se îngraşă pur şi simplu… „Dar de ce trebuie să admit că Dioşan a fost gravidă până nu aflu de la maternitate care e situaţia?!”

…Spre prânz, ofiţerul se îndreptă spre sediul miliţiei. Alergase de-a lungul şi de-a latul oraşului, îşi simţea picioarele grele, ca de plumb, iar cazul, deşi se limpezise într-un fel, provoca în aceeaşi măsură nelinişte.

— Ei, vru să ştie şeful său, de cum îl văzu, ceva deosebit?

— Am stabilit fără dubiu că femeia a fost gravidă. În seara când a venit Salvarea, asistenta care îi însoţea pe şofer şi-a dat imediat seama că nu era vorba de nicio durere de stomac, cum pretinsese Dioşan. Aşa că i-a zis şoferului să meargă la maternitate, că pacienta lor trebuie să nască. Fapt care s-a şi întâmplat peste câteva ore, când a venit pe lume o fetiţă, aşa cum reiese din actele care se întocmesc într-o asemenea împrejurare.

Am aici şi declaraţia asistentei, care a fost în seara aceea pe Salvare şi care îşi aminteşte exact cum s-au petrecut lucrurile. Dar, chiar şi fără această declaraţie, situaţia e limpede. Am stabilit, de asemenea că, în urmă cu două zile, femeia a părăsit maternitatea împreună cu fetiţa, dar că nu a trecut să-şi ia dovada, în baza căreia trebuia să obţină certificatul de naştero de la Consiliul Popular. O soră medicală şi-a amintit, că parcă ar fi văzut-o pe Dioşan, urcându-se, împreună cu copilul, într-un getax. Este posibil să fi plecat la ţară, la părinţi.

— Prezenţa ei nu a fost semnalată acolo. Cel puţin

aşa ne-a comunicat şeful de post acum o oră.

— Am două fotografii ale femeii.

Căpitanul Giurgiu puse pe birou cele două fotografii. Şeful său le luă şi se uită la chipul care surâdea de pe dreptunghiul de carton.

— Ciudaţi mai sunt oamenii! spuse, aparent fără nicio legătură. Poţi să crezi că asemenea făptură, cu o privire ca aceasta, poate fi bănuită de crimă? Şi chiar dacă nu ar fi ajuns să-şi ucidă propriul copil, să şi-l abandoneze undeva?!

— Am trecut şi pe la Casa copilului. În ultimele trei zile nu a fost înregistrat acolo niciun copil.

— Poate că nu am sosit prea târziu. O să cerem şi sprijinul agenţilor de ordine. În plus, va trebui să te mai ajute cineva… Trebuie să ne grăbim.

Era în vorbele şefului său o nelinişte surdă, pe care orice lucrător de judiciar o are în asemenea cazuri şi căpitanul Giurgiu o găsi firească. De aceeaşi nelinişte era cuprins şi el, întâmplările începură să se lege într-o logică a lor, nu putea să nu le ia în seamă.

— Parcă am reţinut că Dioşan are o soră aici, în Cluj?

— Am căutat-o, dar era plecată. Are cinci copii şi e gravidă…

— La maşina de serviciu şi dă o fugă, poate că ai mai mult noroc, acum e ora când cei plecaţi după cumpărături se întorc acasă.

Plutonierul Pâslaru Ion, şofer pe maşina de serviciu lucrase la judiciar, aşa că prezenţa căpitanului Giurgiu îl învioră dintr-odată. Ştiindu-i pasiunea, căpitanul îl puse la curent cu cazul pe care îl ancheta

— Ştiu adresa, spuse imediat, aflând unde trebuia să-l ducă pe căpitan. În doi timpi şi trei mişcări am şi ajuns.

*

Maşina miliţiei se strecură cu abilitate pe străzile destul de aglomerate la acea oră, plutonierul Pâslaru era

cunoscut ca un şofer excepţional, avea acea îndemânare pe care puţini conducători auto o au, aşa că înainte ca Giurgiu să-şi adune din nou gândurile, erau la adresa respectivă.

Femeia le ieşi în întâmpinare. Văzându-i mersul acela greoi pe care îl au gravidele, intrate în ultima lună înainte de naştere, căpitanul Giurgiu se uită îngrijorat la plutonierul Pâslaru. Acesta dădu din cap încurajator.

Discuţia cu femeia decurse fără grabă şi calmul celor doi i se transmise şi ei. Ea spuse că a bănuit că sora ei este gravidă, într-adevăr, trecuse pe la ea în ziua în care ieşise din spital, dar nu avea copil, ci numai o sacoşă pe care o lăsase în hol, şi în care spusese că are nişte lucruri de-ale ei. Asta o şi făcuse să creadă că sora ei fusese internată în spital pentru o criză renală şi nu pentru naştere… Vizita durase aproape trei ore, îi dăduse să mănânce, că era puţin slăbită şi apoi plecase, fiindcă zisese că vrea să se ducă a doua zi la serviciu. Ce discutaseră în acel răstimp de trei ore? Lucruri femeieşti, spusese gravida, mângâindu-şi pântecul rotund, despre greutăţile ei cu cinci copii, despre nişte neamuri de la ţară, din Valea Florilor.

…

— Eu o cunosc şi dintr-o mie dacă o văd pe stradă, spuse plutonierul Pâslaru, în timp ce pornea motorul.

— Nişte pantofi împletiţi din mai multe cureluşe colorate, repetă ca pentru sine căpitanul Giurgiu.

— Şi un taior, ca o haină bărbătească, completă Pâslaru. Da’ unde să o afli în oraşul acesta cât toate zilele?

Plutonierul Pâslaru intervine

…Pe getaxuri se lucra în ture şi el era conştient că e o căutare aproape zadarnică, dar ştia că în asemenea cazuri pista trebuie abandonată doar atunci când eşti convins că nu te duce nicăieri. Hotărî, deci, să revină mai târziu…

Se însera când se îndreptă spre sediu. Mergea încet, obosit. Amurgul coborâse blând, parcă adus de pe

dealurile din jur şi învăluise oraşul.

Pentru el fetiţa aceea nu mai exista… Poate deocamdată… Dacă ar fi fost abandonată undeva, şi găsită, ar fi fost adusă, cum se întâmplă în asemenea cazuri, fie la Casa copilului, fie la miliţie. Şi dacă cel care a găsit-o nu a avut interesul să anunţe că a găsit un copil?

Absurd. Şi totuşi posibil. Gândurile căpitanului Giurgiu se agăţau cu disperare de orice posibilitate. Nu putea concepe că Dioşan Valerica fusese capabilă de-o asemenea monstruozitate… Şi dacă getaxul exista? Unde a putut-o lăsa? Iar de-acolo… De la ieşirea din maternitate şi până la vizita făcută la sora ei, gravida, nu trecuseră decât două ore… Ce făcuse Dioşan în acest timp? în această perioadă dispăruse copilul? Unde?

Nu, se poate… Ideea îi venise dintr-odată brusc… Sacoşa…

Plutonierul Pâslaru trecu podul şi înscrise maşina încet spre dreapta. În stânga, luminile hotelului se reflectau în apa Şomeşului. Plutonierul se întorcea dintr-o misiune, aducea doi minori pentru o cercetare şi, în momentul în care coti pe strada destul de întunecoasă, o văzu în lumina farurilor.

Femeia mergea încet, parcă fără noimă… Pantofii exact ca cei descrişi de gravidă, taior bărbătesc.

— Ea este, spuse tare colegului din dreapta sa, care se întoarse surprins spre el.

— Cine? vru să ştie.

— Dioşan… Să te dai jos şi să fii gata să intervii, dacă e nevoie.

Pâslaru opri maşina chiar lângă femeie şi într-o clipă fu lângă ea.

— Nu vă supăraţi, dacă nu mă înşel sunteţi Dioşan Valerica şi locuiţi pe strada Cernavodă la nr. 20.

Femeia tresări vizibil.

— Vă înşelaţi, tovarăşe, spuse, revenindu-şi cu greu

din uluială.

Se uită în jur. Colegul lui Pâslaru sta în spatele ei, atent.

— Şi mai mult ca sigur nu aveţi buletinul la dumneavoastră, arătă Pâslaru spre poşeta femeii.

— Nu.

— Atunci vă rog să mă urmaţi la miliţie…

Femeia se supuse.

Epilog cu oameni trişti

…Căpitanul Giurgiu Constantin trecu podul şi aşteptă îndelung la stop, până se făcu verde. Nu ştia că în acea înserare, în care oraşul Cluj-Napoca spărgea noaptea cu coşurile fabricilor, cu turlele ascuţite ale catedralelor, problema pentru care el se frământase toată ziua era rezolvată…

Femeia fusese găsită… de cum intrase în birou, adusă de Pâslaru, spusese că ea este Dioşan Valerica. Nu crezuse însă că va fi găsită aşa de uşor. Uşor!? Cei de faţă se priviseră uluiţi.

Apoi, sosise şi căpitanul Giurgiu, şi procurorul şi ceilalţi care alergaseră în ziua aceea cu sufletul la gură, în speranţa că o vor găsi, înainte să fie prea târziu. Deci, oameni care, după ce aflaseră conţinutul biletului lăsat de ea, îşi spuseseră că trebuie să intervină cât mai repede, că e posibil ca ea, Dioşan Valerica, să facă… o prostie. Adică să se sinucidă.

…Da, luase un getax. Coborâse în pădure la Mănăştur, maşina o luase înapoi, voia să lase copilul în pădure… Nu a putut, era lume prea multă… în nişte pungi de plastic… în sacoşă… Era acolo când a fost la sora ei…

Vorbele erau fără noimă parcă… Vorbe despre un fapt absurd, vorbe absurde. Deci, evenimentul avusese loc chiar în ziua în care ieşise din spital…

Amănuntele nu aveau acum niciun rost, sigur, procedura cerea să se afle şi cadavrul, toţi cei de faţă se

priveau muţi…

Femeia sta la masă, cu un pix în mână şi, printre sughiţuri, aşternea pe hârtie întâmplările tragice, înnodând fire doar presupuse de ofiţerii de miliţie, în acea nelinişte şi febrilitate a lor când speranţa se îmbină cu disperarea. Hârtia cu mărturisirea completă a femeii avea să fie citită de cei de faţă; miliţieni, procuror…

Cum de fusese posibil? Ce resorturi ascunse declanşaseră monstruozitatea? La aceste întrebări şi la altele, răspunsurile aveau să vină mai târziu, în cursul desfăşurării anchetei.

…Căpitanul Giurgiu Constantin ieşi din sediul miliţiei municipiului, se despărţi de colegi, şi nimeni nu-l întrebă, în acel ceas târziu al nopţii, nici pe el şi nici pe ceilalţi de ce sunt cu toţii atât de trişti.

CRIMINALA A ÎMBĂTRÂNIT DE FRICA POLIŢIEI

A.N. (autor necunoscut) sunt literele cele mai nesuferite pentru un poliţist. Existenţa în fişetul lui a unor astfel de dosare reprezintă întotdeauna un semnal de alarmă. Cel în cauză îşi pune problema lipsei de competenţă, putând fi acuzat că nu a depus tot interesul, dar mai presus de toate rămân nemulţumirea şi necontenitul zbucium sufletesc: un om a suferit, poate şi-a pierdut chiar viaţa, iar vinovatul continuă să fie liber şi să se bucure de viaţă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Relatarea care urmează este una dintre acelea în care se demonstrează încă o dată că, indiferent cât de vinovat şi de nemernic ar fi cineva, vine o zi când trebuie să dea socoteală, când va fi văzut aşa cum este el de fapt, îşi întrezăreşte nimicnicia şi, sperăm noi… regretă.

Pentru Emanoil B., zis „nea Miluţă”, din strada Aurel Vlaicu, din Iaşi, ziua de 12 august 1982 a debutat ca pentru orice om aflat în concediu. Nevastă-sa, Babuşca, cum o dezmierda el, plecase de dimineaţă la serviciu, lăsându-i tot ce trebuie ca să se simtă bine în concediu:

mâncare, ceva băutură şi, mai ales, niciun fel de program pentru ziua respectivă.

După ce s-a săturat de somn, nea Miluţă a mâncat şi s-a gândit că nu ar fi rău să mai repare câte ceva pe lângă casă. La reparatul gardului a venit mai întâi un vecin, apoi altul. Nea Miluţă şi-a adus aminte că în frigider avea nişte vin. Au terminat de reparat gardul, dar şi de băut vinul. Atunci nea Miluţă şi-a adus aminte că nu luase leafa pe luna aceea şi a plecat să şi-o ridice de la Spitalul „Sfântul Spiridon", unde era paznic.

După ce şi-a luat banii, a mai zăbovit prin piaţă, a mai stat de vorbă cu unul, cu altul, căci îi plăcea să stea la palavre, iar pe la orele 23.15 a trecut pe la Babuşca, la Intim-Bar, pentru a-şi cumpăra ţigări. Localul se închisese, iar nevastă-sa făcea curăţenie prin unitate, l-a dat un pachet de ţigări „Snagov". Nea Miluţă şi-a aprins una, după care a pornit-o agale pe stradă.

Orele 23.30. Babuşca ajunsese de câteva minute acasă şi nu înţelegea unde este Miluţă. După socoteala ei, ar fi trebuit să fie acasă. Dar nu era. În timp ce inspecta frigiderul, i s-a părut că aude ceva la uşă şi a mers să vadă ce e. Era omul ei, de nerecunoscut: lac de sânge, nu mai putea să meargă. L-a întrebat ce s-a întâmplat, dar acesta nu putea nici să vorbească. A chemat Salvarea de la telefonul unui bătrân, dar în drum spre spital nea Miluţă a părăsit-o pentru totdeauna pe Babuşca.

Aproximativ la orele 23.50, în seara aceleiaşi zile, Babuşca telefonează la Poliţie şi anunţă că soţul ei a fost bătut şi luat cu Salvarea. După câteva minute, un alt telefon de la spital anunţă că E.B. a decedat.

Lucru foarte curios, tot la orele 23.50 din seara aceleiaşi zile, este găsit, de către o patrulă de circulaţie, la abatorul de pe strada Aurel Vlaicu (strada victimei), cetăţeanul A.P., în stare de ebrietate. Avusese o altercaţie serioasă cu portarul de aici, care a chemat poliţia. Sosirea

lucrătorilor de poliţie a fost de natură să-l tempereze pe A.P., care dorea neapărat să mănânce fleică proaspătă. Până la urmă, A.P. a ajuns unde trebuia, la camera de triere a Poliţiei municipiului Iaşi.

Între timp, încep activităţile care se impun în astfel de situaţii: cercetările la faţa locului. Investigaţii. Se ajunge şi la A.P., cel descoperit în zonă de patrulă. Nu era turmentat de alcool şi se putea sta de vorbă cu el. A fost întrebat dacă are cunoştinţă despre cele întâmplate la el în cartier, şi dacă nu a avut vreo altercaţie cu vecinul său Emanoil B. Neagă cu vehemenţă. Pentru cele făcute la poarta abatorului este pedepsit contravenţional.

Au mai trecut câteva zile şi E.B. a fost înmormântat, iar după creştinescul obicei nevastă-sa i-a făcut praznicul, chemând la pomenire rude, prieteni, cunoştinţe. La un moment dat, de nevasta mortului s-a apropiat o femeie, A.T., ce locuieşte câteva case mai încolo de gardul pe care-l reparase nea Miluţă. „Anuţă, nu am vrut mai devreme, dar acum am să-ţi zic. Azi puteaţi să mâncaţi la praznic şi coliva mea. Noroc că m-am grăbit. Cu Miluţă, atunci când s-a întâmplat nenorocirea, m-am întâlnit în staţia de tramvai «Pădure». Ne-am urcat în tramvai şi am mers împreună până la staţia «Doi băieţi». Am coborât şi am luat-o spre casă. Miluţă mergea mai încet şi a rămas în urmă când, deodată, am auzit în urmă: «Măi Sandule, măi, mi-ai luat ceasul, mi-ai luat banii, dar nu mă omorî!» De frică, fiind întuneric, şi eu singură pe stradă, am alergat într-un suflet până acasă, A doua zi am aflat de nenorocire”.

Anuţa vine şi povesteşte cele auzite la poliţie: cine poate fi Sandu? Uşor de găsit. Omul care făcuse scandal la abator în noaptea cu pricina, pe nume A.P. În momentul acela, totul era împotriva lui. Dar omul (în paranteză fie spus, om gospodar, cu casă, cu familie, harnic, dar cu o singură meteahnă – când se îmbăta nu mai ştia ce face) s-a

apărat aşa cum l-a dus mintea, susţinând una şi bună: că el, pe 12 august 1982, nu l-a văzut pe E.B.

După ce şi-a ispăşit pedeapsa – 3 luni de închisoare contravenţională – A.P. a fost pus în libertate, iar noi am rămas cu un „frumos" caz cu A.N. Şi timpul – duşmanul poliţiştilor – a trecut. Decembrie 1998. Pe lista „rebuturilor" se afla şi cazul lui Emanoil B.

Îmi aduceam aminte din copilărie, când bunicul meu îmi povestea întotdeauna: „O crimă nu rămâne niciodată nepedepsită". Poate şi datorită acestui gând, am trimis o invitaţie pentru a se prezenta la Poliţie martora A.T. De fapt, în cei aproape şase ani care trecuseră, se lucrase enorm la dosar. S-au făcut fel şi fel de experimente, pentru a se vedea dacă martora, din locul unde se afla când s-a întâmplat nenorocirea, putea să audă ceea ce ne-a spus că a auzit. Şi s-a confirmat că putea. Au fost cercetaţi amănunţit toţi cei din zonă care ar fi fost capabili de o astfel de faptă. Dar toate, absolut toate datele duceau spre un singur om. Acesta era A.P. care era acum în libertate, fiindcă nu i se putuse dovedi vinovăţia.

Martora nu s-a prezentat la poliţie la prima invitaţie, nici la a doua şi nici la a treia. M-am gândit ca bietei femei i s-o fi făcut lehamite să tot fie chemată la poliţie, o fi bolnavă, sau cine mai ştie, aşa că am hotărât să merg personal la ea.

Nu era acasă, dar pe sfoară am văzut rufe spălate, iar vecinii mi-au spus că e plecată la o rudă de-a ei, în oraş.

Şi fiindcă principalul bănuit, A.P., locuia în apropiere, m-am hotărât să-l vizitez. Omul era acasă. Era luna decembrie şi îşi repara o sobă. Mi-a spus fără echivoc: „Eu nu l-am omorât pe nea Miluţă, iar dacă dumneavoastră aţi abandonat pista cu mine şi căutaţi criminalul, atunci o să-l găsiţi. Eu sufăr de damblaua că sunt rău la beţie, dar aşa ceva nu am făcut".

L-am lăsat pe A.P. să-şi vadă de treabă, iar martorei i-

am lăsat o invitaţie, prin care o rugam ca în ziua de… la ora… să fie prezentă la Poliţia judeţului Iaşi, Serviciul Judiciar.

A doua zi, pe la ora 10, ofiţerul de serviciu m-a anunţat că mă caută o bătrână. A.T. avea aproape 60 de ani. A fost condusă în biroul meu. După ce s-a aşezat pe un scaun, A.T. a deschis poşeta şi mi-a întins buletinul de identitate. L-am răsfoit: pe pagina a doua, o femeie robustă, plină de viaţă, fără pic de păr alb, cu o privire chiar ştrengărească; iar în faţa mea, o bătrână gârbovită, cu faţa plină de riduri, cu părul nins, cu privirea pierdută, tremurând aproape din toate încheieturile. O întreb când a făcut fotografia de pe buletin. Răspunde că prin iulie 1982.

— Mata te-ai văzut vreodată în oglindă, să vezi cât de mult te-ai schimbat în aceşti şase ani?

Cu mâinile tremurând, scoate o oglinjoară mică, din poşeta cu care venise, o pune pe masă, apoi, trage spre ea buletinul. Se uită când la fotografia din buletin, când la oglinjoară. Apoi deodată duce amândouă mâinile la cap, acoperindu-şi faţa:

— Doamne, nu mi-a fost de ajuns o blestemăţie, am făcut-o şi pe-a doua. Bietul Sandu, cât a mai fost hărţuit! Şi biata Anuţa, câte speranţe şi-a mai pus în ceea ce i-am zis eu…

Un plâns prelung, cu hohote, a umplut biroul. Aştept să-şi revină, apoi o întreb încet: „Sandu este vinovat?”

— Nu, nu este vinovat. Uite cum s-a întâmplat. Miluţă, după ce s-a urcat în tramvai, în staţia „Pădure” nefiind lume şi destul de târziu, m-a recunoscut pe mine şi am intrat în vorbă. După ce am coborât din tramvai, mergând tot împreună, a început să-mi facă tot felul de propuneri, ştii mata… L-am refuzat, însă el a continuat să mă urmărească. Atunci l-am lovit peste cap, cât am putut de tare, cu plasa în care aveam două sticle pline cu lapte. Lovitura dată l-a pus la pământ. Văzându-l jos, m-am dus la

el. L-am apucat de gât, apoi i-am luat ceasul şi buletinul în care avea 800 de lei. Buletinul l-am aruncat a doua zi în piaţa „Doi băieţi”, unde am vândut şi ceasul la un ţăran. Soţul mă părăsise şi atunci eram în mare pană de bani până mi-am găsit un serviciu… Apoi, la scurt timp, am auzit de trăsnaia lui Sandu, făcută în aceeaşi seară la abatorul de pe strada noastră, când a ultragiat şi nişte poliţişti, şi am aflat că este suspectat şi de moartea lui Miluţă. Atunci mi-a venit ideea, pentru ca eu să nu fiu bănuită sub nicio formă, de a spune vorbele pe care i le-am zis Anuţei la parastas. Ştiam de la nevastă-sa că Miluţă, până să moară în Salvare, nu apucase să-i spună vreun cuvânt despre ce se întâmplase. Mai mult, eram sigură că şi în situaţia în care s-ar fi înzdrăvenit, nu i-ar fi spus adevărul de ruşine, căci ea l-ar fi cotonogit şi mai rău, şi că-i va îndruga că a fost bătut şi tâlhărit de te miri ce derbedei necunoscuţi. De fapt, când eu i-am luat buletinul în care se aflau banii, am făcut acest gest cu intenţia ca a doua zi să i le dau Anuţei drept probe, alături de ceas. Când am auzit însă că a murit în aceeaşi seară, am hotărât să tac şi să ascund adevărul. Nu mi-am închipuit că două sticle cu lapte, sparte în capul unui om, pot să-l şi ucidă. Am suferit însă tare mult în aceşti şase ani şi mi-am chinuit sufletul, consumându-mă enorm. De aceea am îmbătrânit aşa de repede. Mai bine spuneam adevărul de la început şi scăpăm mai repede, Dumnezeu iertându-mă într-un fel, căci el s-a legat de mine ca un scai şi mi-a propus tot felul de măscări. Dar aşa a fost să fie… Acum mă duc la puşcărie cu inima împăcată şi dacă o fi să ies de acolo şi mai am zile, mă duc la ţară, la Todireşti, fiindcă pe strada Aurel Vlaicu nu mai am ce căuta, nu mai pot da ochii cu Sandu, care a fost hărţuit atâta din cauza minciunii mele…

DUPĂ CE S-A ZBENGUIT CU SOCRU-SĂU, ŞI-A OMORÂT SOACRA ŞI A FUGIT

De multe ori în cariera mea juridică m-am confruntat

cu cazuri în care nu-mi mai rămânea să zic decât: „Mare Ţi-e grădina, Doamne, şi mulţi intră în ea!” Să vă povestesc acum despre un caz petrecut în Vâlcea, caz în care au fost implicate cinci persoane.

Începuturile acestui caz îşi au originea în 1980, când fiica cea mare a lui Tilică Ion, Maria, a împlinit 12 ani. În acea perioadă tatăl şi fiica au fost surprinşi întreţinând raporturi sexuale pe câmp, în plantaţia de porumb a CAP-ului. Acuzat de incest şi viol, Tilică Ion a fost reţinut pentru cercetări, dar la testele medicale s-a descoperit că individul este iresponsabil pentru fapta comisă fiind oligofren, şi, prin sentinţa penală nr. 2791/1980, s-a dispus internarea lui în ospiciul de la Cula. După doi ani i s-a dat drumul acasă.

N-au trecut două luni şi Ion a fost surprins de Maria, fiică-sa cea mare, întreţinând raporturi sexuale cu mezina, Eugenia, în vârstă de 12 ani. Din gelozie, sau poate pentru că moştenise boala tatălui ei şi nu numai, fata cea mare l-a ameninţat că, dacă nu va face sex cu ea ori de câte ori îi va cere acest lucru, îl va reclama că a violat-o şi pe Eugenia. „Şi iar o să ajungi la balamuc!”

Legătura dintre tată şi fiicele lui a durat vreme de trei ani şi n-a ştiut nimeni despre acest fapt pentru că îşi luau măsuri de precauţie. Nebuni, nebuni, dar nu proşti. Asta până într-o zi, când ceea ce trebuia să se întâmple, s-a întâmplat.

Georgica, nevasta lui Ion, a plecat la Vâlcea pentru analize la spital cu mama ei, terminându-şi treaba, a venit acasă mai devreme şi şi-a surprins ambele fiice în pat cu tatăl lor. Reacţia ei a fost ciudată, dacă ţinem seama de împrejurări. Deşi cei trei incestuoşi au sărit din pat ca arşi, ea le-a cerut să-şi vadă de treabă şi a plecat de-acasă. S-a dus direct la socru-său, Mitrea Vasile, tatăl vitreg al lui Ion, care trebăluia prin grădină, şi l-a chemat în casă. Acolo i-a cerut să facă sex cu ea, mai ales că ştia că

bărbatul, în vârstă de 59 de ani, o sorbea din ochi, nu alta. În timp ce se zbenguiau, au fost surprinşi de Mitrea Ilinca (61 ani), soţia lui Vasile, care a început să ţipe şi a sărit să-şi lovească nora cu scaunul în cap. Mult mai tânără şi mai viguroasă, Georgica i-a prins scaunul şi a lovit-o cu el în cap de mai multe ori, fără ca bărbatul să intervină în vreun fel. Abia după ce Ilinca s-a prăbuşit într-o baltă de sânge fără să mai mişte şi să mai răsufle, Georgica şi-a dat seama că a comis o crimă şi, speriată de consecinţe, a fugit din localitate ascunzându-se într-un sat vecin, la soră-sa.

Omorul a fost denunţat de Mitrea Vasile, care a declarat că, în timp ce se afla în curte, a auzit-o pe nevastă-sa certându-se cu noră-sa. „Când am vrut să intru în casă Georgica m-a îmbrâncit din uşă şi a ieşit în fugă. Mi-am găsit nevasta moartă, cu capul zdrobit de scaun”, a susţinut el.

În timpul anchetei criminala a mărturisit totul, începând de la surprinderea fiicelor ei şi a soţului în pat, continuând cu raportul sexual pe care l-a întreţinut cu Mitrea Vasile şi până la momentul omorului.

UCIDEREA PRUNCULUI

Colonelul Gheorghe Nu îmi povesteşte primul lui caz dificil. Era pe vremea când, tânăr locotenent, lucra la Postul T.F. Mărăşeşti. Şi avorturile erau interzise.

La 5.45 sosise în staţie trenul cursă de persoane laşi-Mărăşeşti. Locotenentul Nu era de serviciu la post, aşa că pe el l-a găsit conductorul de tren: „Veniţi repede. Într-un W.C. din trenul de Iaşi e un prunc!”

— Mă duc acolo, constat că pruncul este mort şi raportez şefului formaţiunii, vine şi el, facem cercetarea la faţa locului. Nicio urmă. Micul cadavru era înfăşurat într-o pânză albă, care nu era scutec. Vârsta – nou-născut!… Avea buricul rupt, nu tăiat. Am şi avut viziunea unei biete femei născând singură, pe ascuns, ca o căţea şi mi-am zis că de multe ori viaţa e nedreaptă cu fiinţele care-ar trebui

să fie pururi demne – oamenii! Ce-ngrozitoare clipe trebuie să fi petrecut fetiţa care născuse! pentru că nu putea fi decât o copilă speriată, care nu mai ştiuse altceva decât că lumea o avortase pe ea, aşa cum ea îşi avortase copilul – un băieţel, născut viu şi omorât imediat

— Un omor ca un strigăt: „N-ai dreptul să respiri!”…

Am început investigaţiile. Am stat de vorbă cu conductorul care fusese de serviciu pe garnitură, apoi cu un măturător care fusese de serviciu la peron… Vagonul a fost scos din garnitură şi asigurat cu pază până la sosirea ofiţerului criminalist şi a doctorului legist…

Măsurile au devenit deodată complexe. Până şi cu funcţionara de la casa de bilete s-a stat de vorbă… Toţi posibilii martori erau întrebaţi dacă văzuseră vreo femeie căreia să i se fi făcut rău, palidă, epuizată…; dacă-ntrebase cineva de spital; dacă auziseră vreo discuţie c-ar fi născut cineva în tren…

— Voiam să fixăm momentul naşterii sau măcar dacă femeia fusese pasageră în tren – pentru că era posibil să se fi urcat într-o staţie de pe traseu, să arunce „pachetul” în toaletă şi să coboare înainte de a pleca din nou trenul…

Telefoanele zbârnâiau pe tot traseul – ba mai sus, ba mai jos. Bacău, Buzău, Galaţi… Lumea se ramifica într-un imperiu al misterului.

Ne aşteptam să-i fie rău după naştere, să apară undeva, datorită stării fizice dificile… Doctorul stabilise că pruncul fusese strangulat… Totuşi, facem şi docimazia – proba în apă, pentru a vedea dacă plămânul pluteşte sau se duce la fund (în cazul că s-a născut mort) … Şi pluteşte, deci constatarea medicului legist e valabilă.

Investigaţii în oraşul Mărăşeşti. Poate că „asasina” venise din oraş şi aruncase pruncul în tren…

Niciun rezultat.

Se extind verificările şi în comunele limitrofe… Două săptămâni, poliţiştii de la T.F. (Bândiu, Drânceanu,

Aivădani şi Nu), plus subofiţerii de la posturile comunale, răscolesc policlinici, dispensare, sate… Le dau concursul şi ofiţerii din judiciar. Dar toate verificările nimeresc în gol. Nu existase o femeie gravidă în zonă, cunoscută ca atare şi care să fi născut…

Au fost alarmate şi judeţele limitrofe judeţului Vrancea: unde erau pruncii femeilor până ieri gravide?

Tot nimic.

Trec astfel trei săptămâni şi speranţele de descoperire a mamei ucigaşe se topesc…

Şeful formaţiunii T.F. Mărăşeşti zice: „ia să punem noi pe fir un băiat de perspectivă!”

Eu eram ăla. Eram singurul la Biroul T.F. pe linie de judiciar. Şi zice şeful: „Ivule, noi am făcut ce-am putut. De-acuma, îţi dăm ţie-n primire cazul, că ne copleşesc celelalte dacă stăm toţi de ăsta!… O ipoteză este că pruncul a fost pus în vagon pe traseu… Altă ipoteză, că femeia a născut chiar în tren. Tu ia-o sistematic. Mergi întâi pe verificările celei de-a doua ipoteze!”

Nu avea frai – adică permis de circulaţie liberă pe CFR – şi a plecat să facă verificările, începând de la gara Tecuci Nord. Şi o ia din comună în comună, de-a lungul liniei ferate, singur cuc şi liber ca pasărea. Nu tu de mâncare, nu tu adăpost… Ghidigeni, Tutova… A verificat toate maternităţile, dispensarele, secţiile de obstetrică şi ginecologie pe la policlinici şi spitale… Zorleni, Bârnova, Ciucea… Nimic… Extinde verificările şi pe linia Vaslui-Huşi… în Vaslui, se schimbă trenul; până acolo, femeia putuse veni din mai multe direcţii. Nu avea senzaţia că se risipeşte fizic şi nu se mai regăseşte… Era din ce în ce mai dificil să-şi păstreze răbdarea.

— Trebuia să mă duc şi spre Negreşti, dar am zis să fac mai întâi linia principală, spre Iaşi…

— Cum erau drumurile?!

— Heel… Frumoase… Era vară… Eu – tânăr…

Găseam repede ocazii... La Tutova, am fost la spital... O curăţenie de ţi-era milă să calci... Mi-am spus de la-nceput că femeia căutată n-avea nimic în comun cu un asemenea stabiliment. Totuşi, am făcut verificările...

Între Tutova şi Bârlad, m-a prins potopul pe drum... Era în 1970... Am luat trenul şi m-am întors la Mărăşeşti, să raportez situaţia. Dar şeful ştia de la radio şi de la televiziune de inundaţii... Zice: „Mă, ne-a spus nouă cineva că ne ocupăm de cazuri în funcţie de condiţii? Du-te-napoi. Să nu te mai prind aici decât cu făptaşa. Clar?”

La Bârlad, străzile erau pavate cu mâl, pe ziduri se vedea urma apei...

— Am ajuns seara. Bârladul era pustiu. Câteva zile fusese închisă şi calea ferată, trebuia să mă descurc. (Mi-a spus mie cineva că ne-mpiedicăm de condiţii?) ... M-am dus la restaurant. Apa se retrăsese, dar oraşul era plin de bălţi. La restaurant n-aveau nimic. Am băut doar o cafea. Am făcut, totuşi, verificările, la fel şi a doua zi... A venit noaptea următoare, apoi, dimineaţa am luat trenul... Zorleni, Albeşti...

— Dar cum?... Cum făceaţi verificările? Practic, concret...

— Uite, să vă spun... La Tutova... Aici era la dispensar o asistentă foarte frumoasă... Am zis că mai trec pe la ea, dar m-a luat cazul, ca inundaţiile... M-a tot îndepărtat... A, concret... Păi, după ce discutam cu doctorii, cu asistentele, luam registrele cu femeile gravide... Pruncul fusese născut normal, la nouă luni. Deci: care dintre femeile din registre trebuiau să nască la data când găsiserăm noi pruncul în tren?... Şi dacă născuseră, aveau copilul?... Dacă ştiau ceva în legătură cu o posibilă gravidă, neluată în evidenţă. Apoi, cu şefii de post... îi atenţionam asupra fetelor şi femeilor tinere, mai neserioase... La Tutova, am găsit trei cu sarcina întârziată sau nebifate în registre care ar fi născut, l-am lăsat şefului

de post însărcinarea să le ducă la examen ginecologic şi eu am plecat…

— Câţi ani aveaţi atunci?

— De ce mă faceţi să oftez?

— Câţi?

— Douăzeci şi trei.

— Şi asistenta de la Tutova?

— Douăzeci şi unu!

— Şi nu v-aţi mai făcut timp s-o revedeţi?

— Se-ntâmplă, nu?

— Poate nu era…

— Ce să nu fie, dom'le?!… Şatenă, subţire, ochii căprui – că dacă erau verzi, mă deochea… Aveau un flux biologic de te curenta – ca înalta tensiune. Îi stătea bine în halat şi cu boneţică, cu părul coborându-i pe spate… Dar a trebuit să plec, eu eram ofiţer de poliţie în misiune, nu fustangiu… Şi m-a luat cazul ca o apă… La Iaşi am stat mai mult. Am fost şi la Facultatea de Drept, să iau nişte cursuri de la bibliotecă, pentru că, în vâltoarea căutărilor, era să uit că eram la f.f., în anul IV… Pe urmă am intrat în legătură cu serviciul judiciar, cu cei de la formaţiunea T.F… Aş zice că i-am pus pe toţi pe jar… Că eu eram deja, şi-n iulie aveam şi sesiunea!… Să nu uit drama Vasluiului… Tot centrul oraşului era dărâmat. Poliţiştii aveau sediul în nişte şandramale… 1970…în fine, la Iaşi… verific în staţie. Cine-a fost în tură la data plecării trenului de Mărăşeşti, în care apăruse pruncul?!… Iau tot personalul gării şi, la biroul de informaţii, dau de o femeie fâşneaţă. „După câte mi-aduc eu aminte, zice, la data aia a venit un delegat cu mai multe foi de transport şi le-a vizat aici, la mine. Erau completate pe numele unor femei pe care mi-a spus că le angajase pentru munci agricole. Femei de prin părţile Dorohoiului…"

Ca să n-o mai lungesc, am ajuns la T.F. Botoşani. Am plecat, cu un ofiţer de-acolo, la oficiul forţelor de muncă

din Dorohoi. Am găsit femei recrutate din Rădăuţi-Prut, Miorcani şi Darabani. Plecaseră la munci agricole, la I.A.S. Medgidia…

Erau cincizeci şi două de femei. Şi una putea fi cea căutată… în registre, niciuna nu figura ca gravidă… Mi-aduc aminte că la Miorcani am dormit la camera oficială şi paznicul mi-a adus o juma de samagon şi ceva de mâncare. Pe urmă, am stat amândoi la taclale, dar nu ştia nimic de nicio gravidă…

A doua zi, a plecat la Mărăşeşti. Raportase telefonic tot timpul, dar acum intrase într-o altă etapă. Cel puţin, aşa i se părea lui. Oricum, nu putea decide singur dacă era cazul să se ducă la Medgidia… (Dacă suspecta nu se afla printre cele cincizeci şi două?!)

Dar şeful a zis: „Te duci la Medgidia! Le faci la toate control ginecologic, sub un pretext anume. Găseşti tu. Precis nu s-a făcut un asemenea control la angajare!”

— Nu mai fusesem niciodată la Medgidia. M-au dus băieţii de la T.F. până la I.A.S., însoţindu-mă până la Ferma 7 – legani… Am ajuns acolo seara… Ne-am dus la postul comunal, am chemat doctorul… Şeful de post a aranjat cu şeful de fermă: să fie toate prezente, că se face control sanitar!… Dimineaţa am plecat cu brişcă, la ora 5. Eu, şeful de post şi doctorul… Era lumină şi se anunţa o zi caniculară. Cât vedeai cu ochii – piersicii şi caişii îşi etalau fructele… Să vă mai spun cum a decurs examenul?

— Spuneţi-mi, domnule colonel.

— L-am pus în temă pe doctor, până să ajungem la fermă. Acolo, am luat cartea de imobil şi am făcut tabel cu toate femeile între 16 şi 56 de ani care veneau din nordul Moldovei…

Femeile încă nu ieşiseră la prăşit. Le-am rânduit la control. Vine rândul unei fete de 19 – 20 de ani. Când o strânge medicul de piept, are un zvâcnet. „Luaţi-o, zice medicul, că asta vă spune ce e cu copilul!*”… O fată

subţirică, blondă, de talie mijlocie, cu ochii de un albastru ceresc. „Mă, cum să omoare îngerul ăsta pe cineva?”…

Ne retragem cu ea într-un birou. Era cu noi şi şeful de fermă. Mă prezint şi o întreb direct: „Ce-ai făcut cu copilul?” „Ce copil?” „Uite, fetiţo, am fost şi la tine-n sat, şi maică-ta ne-a spus că ai plecat gravidă. Acu nu mai eşti… E clar?”

Faţa i se strâmbă, îi ţâşnesc lacrimile şi-ncepe să se smiorcăie… Oh, ce dragoste fusese… De toamnă, când miroase a nuntă. Dar el era căsătorit şi ruşinea ei de a naşte de fată… îmi ziceam: „Doamne, de ce trimiţi în lume copii nepregătiţi?”… Umblase cu brâu de macat, strâns… Ea îi zicea „ştorică”… Şi născuse exact în tren, în WC-ul în care ucisese fătul, abandonându-l. Singură, noaptea…

A fost condamnată pentru pruncucidere. Provenea dintr-o familie numeroasă şi a fost condamnată numai la 3 ani şi jumătate…

SOŢIA CRIMINALĂ

Considerând că povara apăsătoare a celor 62 de toamne ar fi mai uşor de suportat în doi, Irina Polixenia a hotărât să se recăsătorească. Deşi avea aceeaşi vârstă, fiind şi el un pensionar văduv, „alesul inimii” nu părea deloc o întruchipa, e a înţelepciunii şi a cumpătării. Îi cam plăcea băutura şi în plus avea un temperament coleric, cu manifestări uneori de-a dreptul vulcanice… Dar fosta soră medicală îşi punea mari speranţe în propriile ei calităţi de femeie gospodină, răbdătoare şi afectuoasă care, adăugate unui farmec personal deloc neglijabil, i-ar fi putut oferi garanţia unui menaj reuşit. S-a căsătorit aşadar cu Ion Vişinescu, stabilindu-se împreună cu el într-un imobil închiriat din str. Bihor nr. 15.

Din nefericire, cei doi ani de existenţă comună n-au reuşit nici să netezească asperităţile unui caracter colţuros şi dificil, nici să-i atenueze pasiunea pentru pahar. Ion Vişinescu rămăsese în continuare ursuz, capricios şi

adesea agresiv, iată de ce Polixenia regreta tot mai mult faptul că ignorase cu bună ştiinţă sfaturile îndreptăţite ale unor cunoscuţi care, ştiindu-l bine pe Vişinescu, îi dezaprobaseră total decizia de a-l lua de bărbat… Acum i se părea însă nepotrivit să divorţeze, încerca deci să se adapteze pe cât posibil acestei atmosfere „de familie”, recurgând la întreg arsenalul diplomaţiei sale feminine. Astfel, ştiind că niciunul din prietenii lor n-ar fi riscat să-şi strice Sfintele Sărbători din cauza toanelor lui Vişinescu, Polixenia a avut grijă să-şi menajeze soţul, spunându-i „cât de mult” îşi doreşte ea să fie singuri de Crăciun! Aşa au şi fost. Singuri şi trişti… Asta numai până când Vişinescu a golit damigenuţa cu vin… După aceea însă, casa devenise neîncăpătoare pentru mulţimea tuturor sfinţilor invocaţi – deloc evlavios – de înjurăturile bărbatului…

A doua zi, pe 26 decembrie 1984, au avut totuşi musafiri. Polixenia s-a jenat să-şi refuze fratele şi sora care au dorit să le facă o scurtă vizită. Le-a oferit o gustare dar, cu asentimentul lor, s-a prefăcut că „uită” de băutură. Vişinescu a înţeles însă trucul şi a cerut imperios sticla cu „tărie”. Nici soţia, nici cumnaţii lui nu l-au putut convinge să facă pauză măcar o zi, aşa că „tăria” l-a înmuiat de tot…

În jurul orelor 20, după plecarea rudelor, Polixenia a rămas singură cu dragul ei soţ… Deşi abia se mai ţinea pe picioare, Vişinescu avea „un chef nebun de băutură, muzică şi… dans!”, încercă să pună în funcţiune un pick-up, dar din cauza stării avansate de ebrietate (ulterioara analiză toxicologică avea să pună în evidenţă o alcoolemie de 2, 10‰) îl **răsto**arnă, făcând ţăndări atât aparatul, cât şi teancul de discuri aflat alături. În optica lui deformată de alcool, vinovată este numai nevasta, pe care o şi ia de îndată la pumni… Când însă vrea să-i mai tragă şi un şut, se dezechilibrează şi cade înţepenindu-se între masă şi canapea. În timp ce se zbătea neputincios, ca un cărăbuş căzut pe spate, Polixenia se repede la cuţitul de pe masă şi

i-l înfige cu ură în coaste... Decesul a survenit instantaneu...Revenindu-şi din criza de furie care pe moment îi luase parcă minţile, femeia realizează întreaga tragedie, precum şi consecinţele ei cumplite. Nu poate admite ideea că-şi va petrece restul zilelor la puşcărie... Aşază cuţitul plin de sânge în dreptul mâinii drepte a mortului, simulând astfel o sinucidere, îşi cheamă apoi vecinii, spunându-le că „nebunul ei s-a omorât". Va încerca să acrediteze aceeaşi idee a sinuciderii şi în faţa anchetatorilor, dar... nu pentru multă vreme. Cuprinsă de remuşcări, îşi recunoaşte apoi fapta pentru care instanţa de judecată o va condamna la 10 ani de închisoare.

ASASINAT CU PREMEDITARE

În dosarul nr. 6899/1986 de la Judecătoria sectorului 3 – Bucureşti se află mai multe declaraţii, procese-verbale, rapoarte, note. Toate prezintă, cu detalii şi fotografii zguduitoare, modul cum trei emigranţi români, doi bărbaţi şi o femeie, ajunşi în Italia, au comis un asasinat cu premeditare în scop de jaf. Identificaţi la numai câteva zile de la comiterea crimei, după cercetări au fost condamnaţi în Italia la ani grei de închisoare. Unul dintre bărbaţi se află şi acum acolo, executându-şi pedeapsa, iar un altul a reuşit să fugă, revenind în ţară, unde, de asemenea, suportă consecinţele nesăbuinţelor sale.

Dar femeia? Ce-a făcut şi cine-i ea?

...Într-o noapte frumoasă de primăvară, G.G., proprietarul unui imobil din Latina, strada Ausani, aude zgomote suspecte într-unul din apartamentele închiriate. În scurt timp se convinge că acolo un om a fost ucis, iar un altul, maltratat bestial. Alertată, poliţia se deplasează la faţa locului şi constată că, într-adevăr, apartamentul a fost scena unui jaf şi a unei crime. Pornind cercetările, organele de poliţie au stabilit că actele bestiale au fost comise de trei emigranţi români aflaţi temporar în lagărul de la Latina. Deşi femeia, membră a grupului, nu a pătruns

în apartamentul victimelor şi n-a participat direct la jaf şi asasinat, a rezultat că a avut totuşi un rol important la comiterea acestora.

Femeia, din grupul emigranţilor români condamnaţi în 1985, mai întâi de Curtea de juri din Latina, iar apoi de A Treia Curte de Apel cu Juri din Roma, pentru „crimă voluntară agravantă şi jaf, nu face parte din categoria „criminalilor celebri*”, dar rolul pe care l-a jucat în actele criminale comise dovedeşte înclinaţia ei patologică pentru aşa ceva şi nu-i exclus ca aceasta să-i aducă şi… celebritatea.

— Ea a fost iniţiatoarea acţiunii de jaf.

— A stabilit cu exactitate locul unde erau păstrate obiectele vizate a fi furate.

— A sugerat şi, în final, a desemnat pe cei care să se constituie în grup pentru a comite jaful.

— În pregătirea spargerii s-a documentat asupra condiţiilor care ar putea determina victimele să deschidă uşa apartamentului fără nicio ezitare.

— După comiterea crimei şi a jafului, ea a fost aceea care a ascuns în locuri dinainte pregătite lucrurile jefuite.

Să vedem cine este această femeie care s-a dovedit capabilă de asemenea acte şi care, fără doar şi poate, o recomandă ca o candidată la titlul de „criminal celebru.

Din declaraţiile date organelor de poliţie italiene din Latina şi în faţa instanţelor de judecată, rezultă că se numeşte Cheşlea Vasilica. S-a născut în ianuarie 1956, într-un oraş mare şi frumos din Moldova. Când i s-a luat interogatoriu, a declarat că nu are nicio ocupaţie, că este „emigrant politic” şi că aşteaptă să i se ofere un loc de muncă.

Nu se cunosc motivele şi împrejurările în care a plecat din România, nici pe unde a fost şi ce-a făcut până a ajuns în Italia. Se ştie însă că mai multe luni a fost ţinută în lagărul de la Latina, autorităţile locale promiţând că o

vor ajuta, oferindu-i, când se va ivi posibilitatea, un loc de muncă. Aceasta încă nu s-a arătat, pentru că nici Cheşlea nu poate dovedi că vrea, ştie şi poate face ceva productiv. Dimpotrivă, dovedindu-se a fi recalcitrantă şi refuzând să se supună regulilor existente în lagăr, conducerea acestuia a refuzat s-o mai primească.

În noua situaţie, Cheşlea Vasilica a devenit repede „clientul" poliţiei locale. De multe ori a fost anchetată pentru furt şi tentativă de furt. Bănuită de prostituţie, a fost, de asemenea, interogată şi avertizată. Organele de poliţie, sătule de problemele pe care aceasta le crea şi vrând să scape de ea, nu-i mai dau viză de şedere în localitate. Încearcă s-o determine să plece din Latina pentru a se stabili în altă parte. Vasilica refuză. Şi nu numai atât. Devine violentă. I se încheie proces-verbal pentru ofense personale şi ultraj.

Acolo, în Latină, Cheşlea Vasilica bate la multe uşi. Unele i se deschid, cele mai multe, nu. Mizând, pe de o parte, pe bunătatea şi mila unor autohtoni, iar pe de altă parte, pe abilitatea ei de a juca teatru, Cheşlea Vasilica pozează în omul lovit de soartă, fără noroc şi neînţeles, persecutat pe nedrept, în felul acesta, prin minciună şi prefăcătorie, ea reuşeşte să stabilească relaţii cu Daniela, o tânără din micul, dar cochetul oraş Latina, situat nu departe de coasta Mării Tireniene. Treptat, îi câştigă chiar încrederea totală, încât Daniela o invită de mai multe ori şi la ea acasă. Acolo, Cheşlea Vasilica i-a cunoscut pe unchiul şi mătuşa tinerei sale prietene autohtone, care locuiau tot în Latină, însă pe strada Ausani.

„Emigranta româncă" le-a câştigat şi acestora încrederea. Desigur, n-a fost greu, din moment ce este „prietenă", chiar „bună prietenă" cu nepoata lor Daniela. Ştiind-o singură printre străini, au invitat-o şi ei să le facă, din când în când, câte o vizită. „Prefăcuta" n-a aşteptat să fie rugată. S-a dus chiar de mai multe ori. Acolo găsea

ceva bun de mâncat şi de băut, fără nicio obligaţie. Şi nu numai atât. Gândul său de a vedea dacă nu-i şi ceva de furat n-a slăbit-o niciodată. Urâtul obicei îi intrase, parcă, în sânge, mai ales de când se afla printre străini. Şi-a dat seama că pentru ea viaţa devenea din ce în ce mai grea. Reuşind să-şi ascundă gândurile şi, văitându-se mereu că n-a avut noroc şi nimeni n-a înţeles-o, nici acolo de unde a plecat şi nici aici, unde a sperat să ducă o viaţă mai bună, Vasilica a reuşit să câştige mai întâi simpatia, apoi prietenia celor doi autohtoni, unchiul şi mătuşa Danielei. Neştiind că de fapt au de-a face cu o hoaţă înrăită, capabilă de multe rele, Daniela şi rudele sale o primeau pe Cheşlea Vasilica în casele lor fără rezerve. Uşa îi era mereu deschisă. Oamenii o întâmpinau cu zâmbetul pe buze, arătându-i şi prin aceasta o adevărată şi sinceră prietenie, atât cât puteau ei faţă de o femeie „fără noroc”, „neînţeleasă” şi singură printre străinii

Aşa a putut Cheşlea Vasilica să afle că mătuşa şi unchiul prietenei sale Daniela au bijuterii şi ceva economii financiare puse deoparte. Nu i-a fost cireu să afle şi locul unde sunt păstrate acestea.

Gândul de a mai comite un furt, de a-i jefui chiar pe oamenii care îi arătaseră atâta prietenie şi cărora le trecuse de mai multe ori pragul cu o prefăcătorie rar întâlnită, a pus stăpânire pe Cheşlea Vasilica. Primul căruia i l-a împărtăşit a fost P.T., concubinul ei. Acesta, ca şi ea, se dădea drept „refugiat politic din România”. La vremea aceea el se afla în lagărul de la Latina, unde se găseau alte sute de „refugiaţi” din ţările est-europene care aşteptau „trierea”. Mai tânăr decât ea cu doi ani, rămas de mai mult timp fără niciun ban şi dornic să-şi arate „vitejia”, P.T. nu dă înapoi în faţa sugestiilor venite din partea concubinei. Mai ales că aceasta insista, dând asigurări că „treaba nu-i grea şi merită efortul”. Oferind amănunte cu privire la valoarea bijuteriilor şi la modul cum s-ar putea

pătrunde în locuinţă fără nicio dificultate, Cheşlea Vasilica reuşeşte să-l convingă pe P.T. că trebuie să treacă la „treabă” cât mai curând. Îi recomandă să mai găsească pe cineva dintre „compatrioţii” din lagăr, dispus să se alăture planului lor, pentru ca totul să se termine cât mai repede. Printre asemenea oameni, nu-i greu de găsit amatori de asemenea fapte.

În discuţiile ce-au avut loc pentru a stabili „planul de acţiune”, Cheşlea Vasilica îşi rezervă rolul de a face tot ce ştie şi poate pentru a facilita pătrunderea în linişte şi pe neobservate a celor doi bărbaţi în apartamentul vizat din strada Ausani. Şi nu numai atât. Ea va aştepta afară, în stradă, pentru ca în momentul în care cei doi vor ieşi cu prada – banii şi bijuteriile

— Să o preia pentru a o ascunde. Intenţia lor era ca, un timp, până când „lucrurile se vor linişti”, să nu se folosească nici de bani, nici de bijuterii. Sperau că în felul acesta nu vor atrage atenţia nimănui asupra lor şi că astfel nu vor deveni suspecţi.

Tot gândindu-se cum ar fi mai bine şi mai uşor să înlesnească pătrunderea celor doi hoţi în apartamentul din Ausani, Cheşlea Vasilica a încercat, cu ocazia unei noi vizite pe care şi-a organizat-o la rudele Danielei, să le fure cheile. N-a reuşit. Deşi s-a uitat cu atenţie peste tot şi, la un moment dat, chiar a scotocit printr-o geantă a mătuşii, lăsată pe o canapea din holul principal de la intrare, n-a dat peste ele. A studiat sistemul de închidere şi încuiere. Era bine pus la punct. O broască cu încuietoare în clanţa uşii, în ea o alta suplimentară, plus un lanţ de siguranţă. Concluzia era una singură: noaptea nu se poate pătrunde în apartament decât dacă cei din interior îţi deschid. Iar această treabă trebuie făcută în linişte, fără nicio zarvă care ar putea alarma vecinii.

Deci, s-a gândit Cheşlea Vasilica, trebuie procedat în aşa fel încât cei din apartament să deschidă ei uşa, de

bunăvoie, aşa cum fac în mod normal când primesc vizita cuiva. Pornind de la această concluzie, ideea de a se folosi de un truc bazat pe relaţiile de bună prietenie ce existau deja între ea, Daniela şi rudele acesteia, n-a întârziat. Aşa a şi făcut.

...Unchiul Danielei care, din cauza schingiuirilor şi maltratărilor la care fusese supus, a trebuit să fie internat în spitalul din Latina, a declarat anchetatorilor:

— Înainte de a deschide, am întrebat cine este. O voce de femeie mi-a răspuns: Suntem trimişi de nepoata dumneavoastră, Daniela. Când am deschis uşa, n-am văzut nicio femeie. Au pătruns însă fulgerător doi bărbaţi. Faţa unuia era acoperită cu un ciorap. Fără să spună o vorbă, amândoi au început să lovească sălbatic; mai întâi pe mine, apoi pe sora mea, surprinsă în pat, în pijama... Pe sora mea au strangulat-o. Eu am căzut sub masă şi, probabil, crezându-mă mort, au încetat să mă mai lovească.

Banii şi bijuteriile furate au fost preluate imediat de Cheşlea Vasilica care aştepta afară, undeva în apropiere. Le-a ascuns chiar înainte de a se face ziuă în scorburile unor copaci.

Cunoscută şi arhicunoscută de organele de poliţie italiene, Cheşlea Vasilica a reintrat imediat în atenţia acestora. În scurt timp a trebuit să recunoască totul. În scenariul conceput de dânsa s-au dovedit a fi prea multe greşeli.

Curtea de Juri din Latina – Italia, a pronunţat sentinţa. Cheşlea Vasilica a fost condamnată la 10 ani de închisoare şi amendă 2 milioane de lire. A fost norocoasă. Concubinul său, asasinul cu ciorapul tras pe cap, a primit 25 de ani de închisoare.

UN DETECTIV DE NOTA ZECE

Era în iarna anului 1986 când, fiind în concediu de odihnă şi „exmatriculat" de la Brigada furturi auto-moto la Circa 3 Miliţie din Capitală, din cauza scrisului, ca simplu

ofiţer de judiciar, am fost sunat acasă de cel mai bun informator al meu din zonă, un om cinstit şi cu un fler deosebit de detectiv.

„Am ceva greu pe suflet”.

— De ce nu te duci până la poliţie? Colegii mei sunt acolo. Dau eu un telefon, să te aştepte cineva…

— Or fi acolo colegii matale, nu zic ba, dar eu cu dumneata vreau să discut. Ne cunoaştem de atâta timp, mă înţelegi altfel… Apoi, problema mi se pare foarte delicată şi nu suferă amânare. Nu ştiu ce să zic, cum să te conving. Dă o fugă până la gară, că-mi cade şi mie mai bine, e mai aproape…

Gara de Nord din Bucureşti. Am ajuns la întâlnire mai devreme cu un sfert de oră, dar îngheţaserăm tun. Nea Mişu, nerăbdător, venise şi el mai devreme, aşa că mă aştepta. Nu arăta mai bine decât mine… Ne-am retras în holul caselor de bilete de la clasa a II-a, unde vântul nu-şi mai făcea mendrele.

— Ce înseamnă pentru dumneavoastră expresia „Am ceva greu pe suflet!?” mă luă direct nea Mişu, fără altă „încălzire.

— Nu ştiu, i-am răspuns, depinde ce ai pe… suflet.

— Nu-i vorba despre mine, dom comisar, zise el ca şi când n-aş fi înţeles nimic. Am auzit o discuţie care mă râcâie…

M-am gândit puţin, apoi i-am răspuns cu sinceritate la întrebare:

— …Că te căieşti de un mare păcat, pe care l-ai comis. Că te mustră conştiinţa zi şi noapte pentru o faptă gravă pe care ai săvârşit-o!

— La fel am interpretat şi eu, de aceea v-am şi sunat, zise nea Mişu, aprinzându-şi tacticos o ţigară. Dar să vă spun mai repede despre ce este vorba, să nu vă mai fac curios… L-am aprobat şi i-am făcut un semn cu ţigara. În urmă cu două ceasuri, începu el, m-am dus cu Tase, îl ştiţi,

ăla mic şi pipernicit, prietenul meu din copilărie, la restaurantul „Licurici”, ca să ne mai încălzim puţin cu o ţuică fiartă.

— Aha… am făcut eu un gest semnificativ, şi mie de ce nu mi-ai dat întâlnire acolo?

— Să nu creadă că-s detectiv, răspunse interlocutorul, cu cel mai nevinovat aer. Nu-mi plac chestiile astea, zău!

Am zâmbit:

— Bine, te ascult, mai departe.

— Am nimerit la o masă unde se aflau două femei cam deocheate.

— Prostituate? nu m-am putut eu stăpâni.

— Sută la sută! Femei obişnuite cu localurile, cărora nu le păsa ce comentau bărbaţii din jur. Amândouă consumau numai vodcă şi într-un ritm de invidiat pentru orice… „meseriaş”, râse amicul meu. Pe una dintre ele, care are o infirmitate la un picior, o cunosc întrucâtva. O cheamă Nu-ţi şi, de o lună de zile, locuieşte în gazdă la o bătrână, poreclită „Preoteasa”, fostă şi ea…! Că vorba ceea… cine se aseamănă se adună. Bătrâna stă pe strada Ştefan Furtună, la nr…

— O cunosc pe bătrână: este Lilica Cornăţelu! am tresărit. Are un „cearşaf* de condamnări pentru proxenetism.

— Exact. La ea stă. Cred că „Preoteasa” n-a renunţat nici acum la năravurile ei.

— Dacă aşa stau lucrurile, se pare că da. Am să verific…

— Cine ştie peste ce veţi mai da acolo, mustăci cu satisfacţie „detectivul”. După părerea mea, în casa aceea se-ntâmplă multe lucruri necurate… Dar să revin la povestea de la bufetul „Licurici”. Pe Nu-ţi o cam ajunsese băutura şi se căina faţă de prietena ei că o apasă pe suflet ceva tare de greu. Ba chiar, la un moment dat, Nu-ţi a

izbucnit în plâns. Prietena ei, ţigancă, a încercat zadarnic s-o îmbie cu vorbe dulci, ca să-i afle taina… Nici gând să reuşească, deoarece Nu-ţi, revenindu-şi, s-a repezit la ea şi i-a tras o palmă. „Fă, niciodată n-ai să afli ceva de la mine!” i-a strigat. „Nici gaborii! Nimeni…” Apoi a început să plângă din nou. Ţiganca s-a supărat pentru palma primită şi, după ce şi-a băut paharul până la fund, a plecat.

— Interesant… am făcut eu şi, într-adevăr, ceea ce aflasem era interesant din punctul de vedere al unui ofiţer de poliţie judiciară. De aici se ramificau enigmele…

— Mai mult decât… Că eu de ce v-am chemat? Aici e un clenci tare! se foi nea Mişu.

— Ce-a făcut Nu-ţi în continuare? mi-am întrebat simpatizantul.

— Şi-a mai „descântat” vodca din pahar, cam un sfert de oră, apoi a plecat plângând. Era un plâns care exprima o durere profundă, ca atunci când pierzi pe cineva foarte drag…

O moarte în flăcări

Cam asta a fost „durerea” care-i apăsa sufletul „detectivului nea Mişu”, făcându-l să mă sune la telefon şi să-mi solicite urgent, pe un asemenea frig şi viscol, o nemaipomenită întâlnire de afaceri! Pentru el, verificarea acestei informaţii nu suferea amânare. Şi i-am dat perfectă dreptate, deoarece amicul meu avea fler de poliţist; nu degeaba îl luasem în dreapta mea… Vorbele scăpate de Nu-ţi la restaurant erau pline de o anume încărcătură, care cerea să i se dezlege misterul cât mai repede, în spatele cuvintelor ei se putea ascunde o faptă gravă, acesta fiind şi motivul pentru care prostituata se temea cel mai tare de gabori.

Pe de altă parte, ca să nu-mi dezamăgesc nici prietenul, a doua zi am plecat la treabă, efectuând primele investigaţii în jurul femeii. Intenţionam să aflu motivul comportării ei, să pun mâna pe miez, cum se zice, după

care să predau cazul unui coleg şi să-mi continui concendiul.

Astfel am aflat că, în realitate, Nu-ţi se numea Elena Vizitiu, că avea un copil din flori, pe care îl părăsise şi pe care-l creşteau părinţii ei, la ţară, într-o comună din judeţul Argeş. Ea vagabonda prin Bucureşti ocupându-se cu prostituţia şi cu tot felul de matrapazlâcuri… Locuise în gazdă la mai multe femei singure, imorale, iar banii câştigaţi îi cheltuia pe băutură şi ţigări.

De circa trei luni, de când decedase cea mai bună prietenă a ei, se închisese în sine ca într-o carapace, trăgând şi mai tare la măsea. Mi-am propus, atunci, să verific ce anume se întâmplase cu prietena ei.

Am aflat că, în urmă cu un an, Nu-ţi se împrietenise cu o femeie mai tânără decât ea, pe nume Teodora-Florentina

Marciuc, care locuia împreună cu soţul şi copilul ei într-un apartament din cartierul Berceni.

Am dat o fugă până acolo şi am aflat că soţul Florentinei lucra ca muncitor la Serele Berceni şi că îşi ţinuse nevasta acasă. Florentina, căreia îi plăcea viaţa uşoară şi hoinăreala, fugise împreună cu Nu-ţi, abandonându-şi soţul şi copilul. Amândouă se mutaseră în gazdă la o bătrână, pe strada Zborului, din sectorul 3. Cu ce se ocupau „doamnele”? Nu mai este cazul să amintesc… Cele două prietene erau nedespărţite. O prietenie care, pe fondul unei vieţi imorale, părea să fie veşnică, dacă, în mizera lor cămăruţă, nu ar fi intervenit un incendiu căruia victimă i-a căzut Florentina. Fiind sub influenţa aburilor lui Bachus, a căzut pe pat şi a adormit; cuprinsă de flăcări, s-a ales cu arsuri grave şi a decedat, după numai câteva ore, la Spitalul de chirurgie plastică şi reparatorie, înainte de a-şi da sufletul. În puţinele ei clipe de luciditate, Florentina declarase medicilor că îşi dăduse foc, vrând să se sinucidă, deoarece se săturase de viaţa pe care o ducea şi pentru că

soţul nu o mai primise acasă. Această declaraţie dată de Florentina pe patul de moarte fusese apoi consemnată de medici în foaia de observaţie clinică, la capitolul „istoric”.

La o cafea, cu prietenii

Din momentul în care am aflat despre existenţa acestei declaraţii, care stătuse la baza clasării dosarului, cazul Florentinei Marciuc a început să mă pasioneze, ieşind din sfera investigaţiilor obişnuite.

M-am dus imediat la prietenul meu, procurorul criminalist Ovidius Păun, de la Procuratura Capitalei care mi-a pus la dispoziţie, pentru a-l studia, dosarul în cauză, dar n-am putut găsi niciun element care să îndreptăţească altă bănuială cu privire la moartea Florentinei. Nemulţumit în cugetul meu cu această încheiere a cazului, am hotărât să pătrund dincolo de aparentul zid pe care nu se putea citi deocamdată decât cuvântul „sinucidere”.

L-am căutat pe soţul Florentinei şi am stat de vorbă, pe îndelete, despre viaţa lor. Concluzia la care am ajuns a fost una singură şi anume că Florentina nu era în niciun caz femeia care să-şi pună capăt zilelor. Aceasta iubise viaţa, o dovedea însuşi libertinismul ei, iar Nu-ţi o afundase şi mai rău în mocirla destrăbălării, ceea ce nu însemna deloc că ea s-ar fi gândit vreodată să se sinucidă. Se complăcea în această mizerie morală şi socială şi refuzase să se întoarcă acasă, deşi soţul o rugase de mai multe ori.

„Atunci, de ce minţise Florentina în faţa medicilor, afirmând că bărbatul ei n-o mai primea acasă?”

Mi-am convocat prietenii la o cafea, pe procurorul criminalist Ovidius Păun şi pe locotenent-colonelul Ioan Negulescu, Neluţu, cum îl alintam eu, şeful Brigăzii Omoruri de la Poliţia Capitalei. Ne lega o prietenie trainică, de adevăraţi meseriaşi; rezolvaserăm împreună multe, multe cazuri…

Le-am expus în linişte cum plecasem să fac unele

investigaţii în acest caz, ce anume mă determinase şi la ce rezultate ajunsesem. Până să mă întâlnesc cu prietenii mei, o interogasem şi pe gazda celor două femei, aflând că ea nu fusese acasă când se produsese incendiul. Focul fusese descoperit de Nu-ţi care, după afirmaţia ei, venise din oraş şi încercase să-şi salveze prietena. „Stop-cadru! Oare nu băuseră împreună, ca de obicei? Atunci, de ce Nu-ţi a declarat că ea a descoperit tragedia când s-a întors din oraş?! Aici era miezul afacerii!… Aici, fără îndoială! Nu-ţi devenea violentă la băutură, dovadă palma pe care i-o trăsese ţigăncii la restaurant…”

Prietenii m-au ascultat şi, după ce am despicat împreună firul în patru, am ajuns cu toţii la concluzia că Florentina nu se sinucisese. Un argument în plus împotriva acestei ipoteze îl aducea însăşi practica judiciară în această materie, cazurile de sinucidere prin incendiere fiind extrem de rare, iar autorii lor, aproape în exclusivitate, bolnavi psihic, cu maladii foarte grave, până la forma de iresponsabilitate. Or, Florentina nu suferea de o asemenea boală; dimpotrivă, iubea viaţa. În acest context, patima pentru alcool a Florentinei şi starea de beţie în care se aflase la declanşarea incendiului nu puteau fi luate nici ele în calcul. Beţivul înverşunat nu îşi pune capăt vieţii, el aleargă mereu-mereu după propria-i plăcere…Uşiţa „casei sufletului”.

— Bravo, coane! mă felicită sincer procurorul Păun. Ai adunat indicii de vinovăţie împotriva Elenei Vizitiu, cu migală de furnică. Ele au format, de fapt, o „pânză”, care a început să se ţească în jurul ei asemenea unui „corset”…

— Just, aprecie şi Neluţu, adăugând: pe mine mă obsedează însă şi acum întrebarea: de ce a ascuns Florentina adevărul faţă de medici?

— Răspunsul nu poate fi decât unul singur, Neluţule, am spus eu. Florentina a crezut că va trăi şi că va avea timp să se răzbune pe prietena ei… Pe Nu-ţi!

— Este cel mai logic răspuns, confirmă Ovidius, iar declaraţia făcută pe patul de moarte a îndepărtat definitiv cercetările de la ipoteza unui omor. Problema cea mai delicată rămâne totuşi următoarea: Cum o vom demasca pe asasină? împotriva ei nu există nicio probă directă, ea cunoaşte perfect ce anume a declarat Florentina medicilor…

— Elena Vizitiu este o infractoare versată, am adăugat eu. A fost de două ori în detenţie şi e hotărâtă ca gaborii să nu afle nimic de la ea, după cum a auzit-o „detectivul Mişu”. De fapt, dacă nu vom reuşi s-o determinăm să-şi recunoască vinovăţia, ucigaşa aceasta va duce cu ea în mormânt secretul morţii Florentinei Marciuc, din lipsă de probe acuzatoare.

— Delicată problemă, într-adevăr, sublinie Neiuţu. Dar o şansă tot avem să-i deschidem criminalei tainica uşiţă a „casei sufletului”.

— „Detectorul de minciuni”! m-am grăbit eu să precizez.

— Da, comisare. Poligraful! confirmă Neluţu. Îl vom folosi ca pe un factor de stres demascator, urmat de o strânsă anchetă psihologică. Altă soluţie nu văd deocamdată…

— Nici eu, conveni procurorul. Cazul este unic prin valenţele lui şi, dacă dăm greş, rămânem noi cu conştiinţa încărcată.

— Te-nşeli, coane, l-am contrazis. Doar mă cunoşti… O urmăresc pas cu pas şi tot nu-mi scapă. Găsesc eu o soluţie…

— Să te audă Domnu’, spuse Ovidius, zâmbind, dar până atunci să nu ocolim o şansă care, deocamdată, mi se pare cea mai eficientă.

— Evident… am încuviinţat”. Detectorul de minciuni” o demască pe asasină în consecinţă, ne-am făcut un mic plan şi chiar a doua zi Elena Vizitiu a fost ridicată

dimineaţa din pat, ceea ce i-a sporit emoţiile.

— O va demasca „detectorul de minciuni”! Nu mai are nicio scăpare!… l-a auzit ea pe locotenentul Matei, de la Serviciul Judiciar al Poliţiei Capitalei.

Inima femeii începu să palpite şi mai tare, iar starea ei tensionată înregistra un parametru de vârf când i se aduse la cunoştinţă pentru ce va fi anchetată. Brusc, a izbucnit în plâns.

M-am privit cu Neluţu pe unde scurte. „Oare va mărturisi aşa de repede? Chiar acum?” parcă mă întrebau ochii lui.

Nu. Plânsul ei era prefăcut; el exprima, chipurile, durerea Elenei Vizitiu pentru pierderea celei mai bune prietene… Era totuşi un plâns încărcat de un alt fel de emoţie, lucru foarte bun pentru ceea ce urma.

Începu testarea. După întrebările de control, urmă prima întrebare directă: „Dumneavoastră aţi pus focul?” Elena Vizitiu se lăsă brusc pe spătarul fotoliului şi începu să suspine sacadat, cu ochii închişi şi pometii obrajilor ridicaţi. Părea că se strâmbă. Nu se strâmba, ci i se proiectau în memorie actele pe care le înfăptuise, scenele groaznice de care se temea şi în vis, în subconştientul ei.

— Aparatul nu minte, ne indică tot, zise în şoaptă, sesizând momentul critic, ofiţerul psiholog Tudorel Butoi, care efectua testarea. Descarcă-ţi sufletul, numai aşa vei putea avea linişte…

Nu-ţi slobozi un ţipăt, după care izbucni într-un plâns neguros, acoperindu-şi faţa cu mâinile şi îngăimând:

— Eu am ucis-o! Eu!…

Elena Vizitiu mărturisi că turnase un borcan cu gaz peste Florentina, care zăcea în pat, mahmură. Că apoi, îi dăduse foc. Se certaseră la beţie pentru nişte matrapazlâcuri de-ale lor, aducându-şi reciproc învinuiri şi injurii, pe măsura josniciei lor. Numai că Nu-ţi fusese ceva mai trează…

Elena Vizitiu a fost arestată, furnizând în anchetă şi alte probe care i-au demonstrat certa vinovăţie. Astfel, ea ne-a predat actele de identitate ale defunctei despre care se credea că arseseră, dar pe care ea le ascunsese.

S-a încheiat un dosar judiciar pe a cărui copertă cuvântul „sinucidere” a fost înlocuit cu cel de „omor”. Şi poate că niciodată nu s-ar fi ajuns la descoperirea adevărului şi la pedepsirea pe merit a vinovaţilor dacă nu s-ar fi ivit nea Mişu „un detectiv particular de nota zece”, un om simplu, care ştia să deosebească răul de bine, gata oricând să întindă o mână de ajutor dreptăţii şi oamenilor legii…

MĂRŢIŞORUL ÎNSÂNGERAT

Piatra Neamţ, 28 februarie 1987. O şedinţă PCR a fost întreruptă de ofiţerul de serviciu, care a raportat găsirea unui cadavru segmentat, într-o localitate din apropierea municipiului reşedinţă de judeţ. El şi trei ofiţeri de judiciar au fost sancţionaţi cu „mustrare”. Cadavrul a fost transportat în curtea Martei Zlătaru de fiica ei, Ileana, femeie de moralitate îndoielnică, ce era însoţită de un bărbat necunoscut. Am stabilit că cel omorât este Gheorghe Ghervase, de 48 de ani, fost lăcătuş mecanic, beţiv, violent, despărţit în fapt de soţie.

Să nu refuzi un strop de vin la ceas de seară

Am uitat pe birou cele două nimicuri strălucitoare, metalice, în formă de ancoră şi inimioară, prinse cu fir roşu, înnodat în fundiţe, destinate soţiei şi fiicei mele, Andreia. Motorul dricului nostru de fabricaţie sovietică toarce ca un motan cu burta plină de şoricei. Farurile bolidului nostru şi cele ale utilajelor de deszăpezire sunt singurele lumini care taie bezna ce a acoperit oraşul de câteva ore. Nu ştiu cum de nu s-a gândit nimeni că facem prea multă risipă de întuneric…

Oprim în faţa unui bloc cu patru nivele. Vântul s-a înteţit şi ne izbeşte în faţă un fuior consistent de zăpadă.

Urcăm până la etajul III, la lumina unei lanterne mioape. La soneria apartamentului cu numărul 17 sunt două fire desfăcute.

Batem îndelung. Se aud paşi pe holul interior. Ne deschide o femeie mărunţică şi ne pofteşte să intrăm. Miroase a stătut, a materii fecale şi a vin prost. După descrierea mamei sale, o recunoaştem pe Ileana Ziătaru, care nu ne întreabă de ce am venit şi ne pofteşte să luăm loc pe scaunele din sufragerie. Fără un cuvânt, aduce patru pahare în care toarnă vin negru. Ne spune să servim de parcă am fi fost nişte oaspeţi aşteptaţi. Maiorul Rus şi procurorul Ghelberg o întreabă despre Gheorghe Ghervase. Ileana spune că nu l-a văzut de mai multe zile. Este de acord cu percheziţia domiciliară. Aducem doi vecini care îşi fac cruce atunci când în balconul apartamentului dăm peste o găleată din tablă zincată în care, printre resturi de ţigări şi coji de ceapă, se află organele interne şi intestinele celui abia dus la morgă. Pentru că nimeni nu s-a atins de pahare, Ileana Ziătaru găseşte de cuviinţă că e păcat de vin, aşa că le goleşte singură. Până când terminăm procesuî-verbal de percheziţie, femeia fumează mai bine de jumătate de pachet de ţigări „Carpaţi”. Duhoarea este insuportabilă, am un nod în gât, dar sunt fericit că am sărit peste mesele de prânz şi seară. Încuiem şi sigilăm uşa, coborâm scările pe bâjbâite şi ne simţim mult mai bine când dăm piept cu viscolul de afară.

În sediul Procuraturii Judeţene este frig, aşa că ne mutăm cartierul general tot în clădirea Miliţiei, unde temperatura este suportabilă şi avem generator electric, pe motorină.

Ileana Ziătaru are un scris lăbărţat, poate şi pentru că se află într-o stare de euforie bahică. Conţinutul declaraţiei scrise diferă total de afirmaţiile făcute în apartament.

Paul Avădănii are reşedinţa în staţia CFR

Femeia relatează că, în urmă cu zece zile, l-a cunoscut pe un anume Paul Avădănii, de 28 de ani, fost subofiţer MAN, cu care a acceptat să întreţină relaţii sexuale. La două zile după ce s-au cunoscut, pentru că G. Ghervase, concubinul ei, era plecat din localitate, l-a adus pe Paul în apartament, au băut şi s-au iubit nebuneşte. Concubinul s-a întors mai devreme decât se aşteptau. Cei doi bărbaţi s-au luat la bătaie, iar Paul l-a lovit de mai multe ori pe Ghervase cu un cuţit, în abdomen şi în piept. Acesta a murit după câteva minute. Fiind ameninţată cu moartea, Ileana a segmentat cadavrul împreună cu Paul şi l-a pus în sac şi în valiză. „Ce i-am scos din cuşca pieptului aţi găsit în căldare, pe balcon. De atunci şi până azi dimineaţă, am fost ţinută forţat, în casă. Tot la îndemnul lui, am mers astăzi la mama, cu gândul să-l îngropăm pe bietul Gică. Pământul era îngheţat bocnă, aşa că am lăsat acolo sacul şi geamantanul şi i-am spus mamei că înăuntru sunt nişte lemne. Am revenit în oraş şi Paul mi-a zis că se duce să caute nişte bani cu împrumut, că nu mai aveam nimic de mâncare, iar vinul era pe terminate. M-a ameninţat că, dacă părăsesc apartamentul sau îl torn la cineva, mă face bucăţele”.

Este aproape dimineaţă când o conduc pe Ileana în arest. Pentru că mai sunt trei-patru ore până când ar trebui să revin ia program, îmi strâng fularul în jurul urechilor şi mă culc cu capul pe birou. Visez că sunt într-o brutărie şi înghit bucăţi mari dintr-o pâine abia scoasă din cuptor. Mă trezesc când intră Maricica, femeia de serviciu. Strâng în pumn cele două mărţişoare pe care nu am apucat să le dăruiesc.

La evidenţa populaţiei găsim mai multe persoane cu numele indicat de Ileana Zlătaru. Împreună cu locotenentul Stoica, bat străzile troienite ale urbei. Stabilim că cel căutat de noi nu mai locuieşte la adresa

menţionată în fişă. Aflăm că ar sta pe la o soră de-a sa, dar şi aici ni se spune că nu a mai apărut de două zile. Dăm o raită prin locurile mai deocheate, prin autogara şi staţia CFR. îl găsim în sala de aşteptare, la clasa a II-a, întins pe o bancă, cu hainele boţite şi murdare c-e vomismente şi urină.

Paul îşi începe declaraţia prin a recunoaşte că el te împătimit de alcool, motiv pentru care a fost trecut în rezervă încă de anul trecut. Cunoaşte şi ceva tâmplărie. A mai lucrat cu un cumnat, care l-a şi găzduit, dar tot câştigul s-a dus pe băutură. Cu două zile în urmă a tras un chef straşnic, până după miezul nopţii, cu încă doi boşcăi. „Marinică Zloată şi Vasile Ştersu. Îi cunoaşteţi sigur, că amândoi au trecut pe la barhaus, adică prin puşcărie. Ca să nu se supere cumnatul, m-am dus să stau în gară până dimineaţă. Acolo am cunoscut o femeie, Ileana, care zicea că aşteaptă un tren de dimineaţă, să meargă la mă-sa ca să-i ducă nişte lemne pe care le avea într-un sac şi un geamantan. Mai avea, într-o plasă, o sticlă de vin şi o cutie de table. Am băut vinul împreună, am jucat table şi, ce mai, ne-am împrietenit şi am hotărât să o însoţesc la mama ei. Cavaler, am dus eu lemnele. Am mai luat de la un vecin doi litri de vin, pe care l-a fiert baba şi l-am băut toţi trei. Ne-am întors în oraş cu primul tren. Ileana m-a dus la un apartament. Zicea că acolo locuieşte. Am făcut dragoste de mai multe ori, iar după-amiază am plecat să caut nişte bani cu împrumut, pentru potol şi udătură. N-am găsit, dar m-am întâlnit cu Nae Calaveru, fost tovarăş de armată, cu care am dat gata o navetă de vin. Să fie vreo două-trei ore de când am venit şi am aţipit în sala de aşteptare”.

La întrebările legate de Gheorghe Ghervase, Paul a răspuns cu aceleaşi două cuvinte: „Nu ştiu”.

Răsturnare de situaţie la medicină legală îl las pe bănuit cu locotenentul Stoica şi plec la morgă. Doctorul Ţurcanu conchide că moartea lui Gheorghe Ghervase s-a

produs în urmă cu circa o săptămână, ca urmare a stopului cardio-respirator provocat de exsanghinare. Singura leziune se afla sub fesa dreaptă şi putea fi produsă cu un cuţit care a secţionat artera femurală. „Paul l-a lovit cu cuţitul în piept şi în burtă”, îmi revin în minte spusele năpârstoacei îmbrăcate în fustă şi cu mare apetit pentru amor şi băutură.

În drum spre sediu, trec şi verific alibiul lui Paul. Totul se confirmă. Să fi stăpânit nefericitul fost plutonier fenomenul ubicuităţii? Numai aşa ar fi putut fi şi prin locurile pe unde am stabilit că a bântuit în aceste zile şi în apartamentul victimei, să o sechestreze şi să o ameninţe cu moartea pe nevinovata Ileana.

Revin la birou şi deşert tolba cu veşti. O aducem pe arestată şi facem confruntarea cu Paul Avădănii. Aceasta înghite în sec, apoi izbucneşte în râs, ca după o glumă bună. „Amantul ăsta nu are nici în din nici în mânecă cu omorul. Acu opt zile, seara, m-am luat la ceartă cu Gică pentru că era gelos şi zicea că i-am făcut ochi dulci unui prieten de-al lui.

Mi-a dat vreo două scatoalce. Cum eram cu capsa pusă, când a întors spatele, i-am înfipt cuţitul în cur. Voiam să-l înţep doar. Imediat după aceea, pe cracul pantalonului a început să-i curgă un şuvoi de sânge. Până să-l dezbrac şi să-l ajut cumva, a murit. Am vrut să mă omor, dar mi-a fost frică. Toată noaptea m-am gândit ce să fac. L-am porţionat ca pe o găină şi l-am băgat în sac şi în geamantan, cu gândul să-l îngrop în grădină la mama. Necazul a fost că a nins şi a venit valul ăsta de frig. Fiindu-mi frică să mai dorm cu cadavrul pe balcon, ieri noapte l-am pus pe o sanie şi m-am dus la gară. Acolo l-am cunoscut pe Paul. El a crezut că-i duc mamei nişte lemne şi m-a ajutat”.

CRIMA CU „PULSUL ŞAIZECI”.

Se zice ca marii criminali au, de obicei, pulsul şaizeci şi pot spune cu cea mai desăvârşită răceală: „Nu-mi fac

sânge rău pentru un om!” Iar tu, cititorule, auzind acestea, simţi brusc prezenţa sentimentului dureros că tocmai tu eşti negustorul care i-ai vândut cuţitul ucigaş… Şi e firesc să fie aşa!

Un alt caz petrecut pe teritoriul judeţului Gorj s-a întâmplat în familia Nica, din anii *87 – 88.* Ion Nica, de 66 ani, şi soţia, Paraschiva, de-o vârstă cu bărbatul, îşi întemeiaseră gospodărie la Stăneşti. Trăiau de-o viaţă aici, crescuseră copiii aici şi tot aici doreau să ajungă la sfârşitul zilelor. Dar, parcă, de-o vreme aveau câte ceva unul împotriva altuia. La bătrâneţe se certau, se băteau, de ajungeau vecinii să creadă că tot aurul din lume ajunsese în ograda celor doi şi trebuia împărţit la… miligram. Pe 11 noiembrie 1987, seara, Ion Nica mulgea vaca după o repriză zdravănă de altercaţii cu nevasta. Urma altă repriză, desigur, după ce-o termina treaba. Până una-alta, Ion bombănea împotriva Paraschivei, o suduia aprig. Într-un asemenea moment s-a petrecut crima. Paraschiva l-a lovit în cap pe soţ cu un corp dur. L-a pocnit tare şi a murit pe loc. Acum, că tot îl ucisese în grajdul vitelor, şi-a zis că tot acolo o să-l îngroape. A săpat un şanţ pe de-a latul grajdului, târând pe cel ucis în el. Cu sapa a tras pământul deasupra şi a adus, mai târziu, animalele acolo. Crima părea perfectă. Numai că nu prea ştia cum să justifice lipsa omului de-acasă. Dar până o ajunge în situaţia asta, s-a pus pe băut…

Dispariţia lui Ion Nica n-a trecut neobservată de consăteni. „Unde e, dadă Paraschivo, vecinul Ion?”, a auzit bătrâna, după vreo săptămână, întrebarea. Răspunsul ei a fost unul vag, cu sughiţuri şi râgâituri în urma consumului de alcool. Mai întâi susţine ca a plecat „pe-aici încolo”, adică aiurea. Într-o vreme, când nu mai era de glumă cu oamenii şi chiar şeful de post se interesa de nea Ion, a spus că s-ar fi dus la Petroşani, la băiat. De ce nu s-a mai întors? Ei, treaba lui, o fi dat şi de vreo muiere…

Verificările efectuate la băiatul de la Petroşani s-au încheiat cu o concluzie clară: bătrânul n-a fost pe-acolo. Atunci? Să fi plecat, totuşi, şi pe drum să i se fi întâmplat ceva? Ce? Nu se semnalase niciun eveniment pe traseul ce l-ar fi parcurs. Răspunsul era tot ia Stăneşti. Mai ales că Paraschiva Nica bea vârtos, nu prea mai stătea de vorbă cu sătenii, parcă ascundea ceva.

Pe 29 ianuarie 1988, oamenii semnalează şefului de post că din grajdul familiei Nica fumul se-nalţă, împrăştiind un miros insuportabil. Se reped la faţa locului, dau uşile în lături, iar ce văd nu vor putea să uite niciodată: Paraschiva dezgropase cadavrul lui Ion Nica, aprinsese un foc de paie şi coceni şi îl ardea câte puţin, pe fragmente, cu o sapă rupea din el, o mână, un picior etc., le trăgea în spuza focului să devină cenuşă.

La judecarea Paraschivei Nica s-a pus problema dacă bătrâna nu e cumva „într-o ureche”. S-a constatat, pe viu! a anchetă, dar şi de către medici, că era sănătoasă. Şi la minte şi la trup. Dacă o mustră conştiinţa? Sigur, de-aia bea aşa de mult. Pedeapsa primită de ea a fost de 20 ani de detenţie. A executat puţin din ea, căci a mai fost un decret de reducere a pedepsei, apoi… Cei din Stăneşti o văd zi de zi, poate în urma unui cârd de gâşte.

Măcar ducele François Villon, în câteva versuri autobiografice, intitulate „Tetrastih”, nu se sfia să scrie: „Lângă Pontoise m-am născut şi mă cheamă François / Sunt din Paris şi nici nu-mi pasă măcar / Că gâtul-meu în ştreang va afla /

Cât mai trăgea şezutul la cântar”. Iar Villon era şi un pic hoţ, un pic spărgător şi un pic bandit. Cu nonşalanţă…

O RUGĂ CUTREMURĂTOARE

În ziua de 27 noiembrie 1989, Mihai Bătmindru se deplasa împreună cu fiul său pe şoseaua dintre Isaccea şi Niculiţel, din judeţul Tulcea.

La un moment dat, cam la 200 metri de vechea

cişmea „Capaclia” au zărit cadavrul unui bărbat care avea capul, faţa şi hainele pline de sânge. Cutremuraţi, au anunţat imediat poliţia din Niculiţel…

Întrebări presante

Ora 14. La faţa locului soseşte echipa operativă cu procurorul şi medicul legist. Se începe examinarea atentă a carosabilului, crezându-se iniţial că ar fi vorba de un accident de circulaţie cu fuga de la locul faptei, dar nu se găsesc urme concludente.

Se examinează atent victima şi se constată existenţa unei tăieturi profunde în zona capului, cu înfundarea materialului osos şi pierderi masive de sânge. I se găsesc actele de identitate, banii şi celelalte obiecte de uz personal. Asta însemna că nu era vorba de o tâlhărie. Omul trecut în nefiinţă se numea Iordache Amorţilă, 49 de ani, tată a patru copii, din Isaccea.

Extinzându-se cercetările în jurul victimei, peste drum, pe un teren arat, sunt identificate urme de încălţăminte ce duceau spre o râpă acoperită cu vegetaţie uscată. Aici sunt găsite căciula, o geantă cu alimente, un fular şi o sticlă cu vin. Mai avusese victima şi alte bagaje? De unde venea? Cu cine şi ce căuta aici? iată câteva întrebări presante la care trebuia să se găsească un răspuns.

Dimineaţa, sosesc forţe proaspete, respectiv căpitanul Toader Dănăilă, din cadrul Serviciului judiciar, conducerea acţiunii fiind preluată de locotenent-colonelul Ion Ivănescu şi de procurorul şef al judeţului, Iancu Mergeani. În urma autopsiei cadavrului, concluziile medicului legist sunt clare: moartea lui Iordache Amorţită a fost violentă şi s-a datorat unui şoc traumatic şi hemoragie, victima prezentând şase plăgi tăiate în zona capului ce au fracturat cutia craniană; obiectul vulnerant a fost un topor cu lama de circa 8 cm lungime. Dar cine oare nu purta topor în zonă!

Lisaveta Amorţilă, soţia victimei, declară că bărbatul ei a plecat la mănăstirea Celic-Dere din zonă, respectiv la Niculiţel, unde are o rudă, un preot, care îi ajută cu alimente şi obiecte de îmbrăcăminte. Urma să revină la domiciliu duminică, însă nu ştie unde se află. Se identifică preotul, care, pe lângă alimente şi o sticlă cu vin, îi mai dăruise lui Iordache şi două perechi de bocanci aproape noi.

Cercul suspecţilor în cercul suspecţilor sunt introduse persoane de pe raza localităţilor Isaccea şi Niculiţel, ce erau cunoscute ca având un comportament deviant, bolnave psihic, violente ori cu viciul beţiei, dar această pistă nu duce la niciun rezultat. O altă variantă îi are în vedere pe muncitorii sezonieri, angajaţi la tăiatul viilor şi pomilor, care ar fi putut comite omorul şi care foloseau toporişti în activitatea lor. Sunt verificate zeci de astfel de persoane, dar firul se rupe din nou.

Crimă pasională?

După 40 de zile de cercetări şi investigaţii, poliţiştii află că în ultima perioadă Iordache avusese unele discuţii cu soţia din pricina lui Sandu Petru, vecinul şi prietenul său, pe care în ultima vreme îl primiseră în gazdă (la insistenţele femeii), deoarece acesta se despărţise de soţie.

S-a efectuat percheziţie la domiciliul victimei.

Sunt găsiţi bocancii pe care victima îi primise de la preotul mănăstirii Celic-Dere şi un topor de tăiat carne cu caracteristicile corespunzătoare celui căutat. Bocancii lui Sandu

Petru prezentau acelaşi relief pe talpă asemănător cu urmele de încălţăminte găsite la faţa locului.

Pus în faţa probelor, Sandu Petru a recunoscut că el a săvârşit omorul în înţelegere cu Lisaveta, cu care întreţinea relaţii sexuale. Femeia fusese şi ea prezentă acolo, când viaţa tatălui copiilor ei fusese curmată.

O rugă cutremurătoare

Cei doi asasini au fost condamnaţi la câte 25 de ani de închisoare. Dacă circulaţi prin zonă, vă rugăm să vă opriţi la crucea ce indică locul comiterii acestei crimei odioase şi pentru o clipă fiţi alături de cei care au scris pe o plăcuţa metalică cutremurătoarea rugă:

„Aici în lumea ta, tu nu poţi şti ce dor năvalnic ne apasă.

Te aşteptăm mereu să vii.

Tăticule, la noi acasă…”

BĂTUT ŞI STRANGULAT

În ziua de 4 ianuarie 1990, postul de poliţie Păuneşti, judeţul Vrancea, a fost anunţat că Ion Chiriac, 53 de ani, tatăl a 10 copii, a fost găsit mort de familia sa. Echipa operativă s-a deplasat imediat de la Focşani, întrucât poliţiştii din Păuneşti s-au dumirit imediat că aveau de-a face cu o crimă. Ion Chiriac a fost găsit de fiica sa, Angelica, de 18 ani, prăbuşit pe un sac de fasole. Bărbatul era îmbrăcat cu un cojoc, în cap avea îndesată bine o căciulă de astrahan, iar faţa şi mâinile îi erau mânjite cu sânge. Angelica Chiriac a declarat că în seara zilei de 4 ianuarie a vrut să dea de mâncare animalelor, dar în momentul când a deschis uşa de la grajd să ia nutreţ, a observat că aceasta opune rezistenţă. A împins mai bine şi, când a reuşit să o deschidă, a dat peste trupul tatălui său, răsturnat după uşă.

Raportul Laboratorului de Medicină Legală a Spitalului Judeţean Vrancea a consemnat faptul că moartea a survenit ca urmare a „asfixiei mecanice obstructive şi restrictive, a edemelor laringian post traumatic şi a fracturilor costale multiple şi de stern”. Cu alte cuvinte, victima a fost bătută bine şi apoi strangulată. Totodată se face referire şi la modul cum au fost produse probabil leziunile.

Plăgile faciale era posibil să fi fost făcute cu un corp

dur, prin comprimarea toracică şi cervicală care s-a făcut între două corpuri dure, explicabilă prin mulţimea de fracturi costale şi sternale. De asemenea, analiza alcooloscopică a reliefat faptul că victima avea alcoolemia de 2, 70, adică că era beat criţă în momentul agresării. Cercetările au conturat două posibile ipoteze ale decesului: fie că Ion Chiriac a fost bătut undeva în sat şi apoi adus acasă, sau a venit singur acasă; fie că a fost bumbăcit chiar în locul unde a fost găsit. S-a aflat astfel că, în ultima vreme, victima frecventa o femeie de moravuri uşoare din sat, iar în ziua precedentă a avut o altercaţie verbală cu o cunoştinţă a acesteia. A doua variantă implica în mod automat un membru al familiei, pentru că la modul cum a fost bătut era aproape imposibil ca familia victimei să nu audă ceva. Expertiza Laboratorului de Medicină Legală a constatat că Ion Chiriac a decedat în scurt timp după agresiune.

Gradul de alcoolemie a eliminat din start prima supoziţie a organelor de anchetă. Victima a fost mult prea beată şi zdrobită pentru a face vreun pas după agresiune. Mai ales că, având rotulele genunchilor zdrobite, nu mai putea face niciun pas.

Rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul Vrancea subliniază că Ion Chiriac era aparent un om paşnic, considerat „de treabă” în sat. Dar felul lui de a se comporta între consăteni nu se regăsea şi în familia lui. Tată a 10 copii, de cum ajungea acasă, se dezlănţuia în tot ceea ce avea mai rău o fiinţă umană. Venea mai întotdeauna beat. De cum intra pe poartă, revărsa asupra familiei, îndeosebi asupra nevestei sale, Floarea, un potop de injurii şi reproşuri. La o minimă crâcnire, pumnii lui se abăteau asupra cui se nimerea. Familia era terorizată continuu. Cercetările au stabilit că în perioada respectivă, cu numai trei zile înainte, atât Floarea, cât şi trei dintre copiii lui Ion au încasat o bătaie soră cu moartea. Din

cauza „vizitelor” lui la amantă, bătăile şi scandalurile şi-au înteţit frecvenţa imediat după Crăciun. În ziua când a fost găsit cadavrul, Floarea Chiriac purta încă pe obraz urme de vânătăi, ceva mai gălbui, ce-i drept, dar destul de vizibile. Femeia era ca un copil pe lângă bărbatul ei. Are 1, 60 m şi în jur de 50 kg. Victima avea în jur de 1, 85 m şi peste 80 kg. Majoritatea scandalurilor în familia Chiriac aveau ca punct de plecare faptul că atât femeia, cât şi copiii erau acuzaţi că muncesc prea puţin pentru cât cheltuie şi mai ales pentru cât mănâncă. La un moment dat, Ion a început să încuie mâncarea într-un dulap din bucătăria de vară şi nu scotea nici măcar o felie de pâine atâta timp cât nu era acasă, lăsându-şi familia flămândă din zori şi până la miezul nopţii, când venea el de la cârciumă.

Anchetatorii i-au audiat pe toţi cei 11 membri ai familiei Chiriac. În noaptea crimei doar jumătate dintre ei erau acasă, adică Floarea şi 5 dintre copii. Femeia a declarat că în jurul orei 22, Ion a venit acasă beat criţă şi a început să-i certe de-a valma ca de obicei. După o repriză de scandal, acesta a luat o ulcică şi s-a dus spre magazie, unde se afla şi crama de-altfel. Ei nu l-au mai „agăţat” şi nici nu s-au dus după el, de teamă să nu iasă iar cu scandal, mai ales că Ion i-a avertizat că a trecut pe la ultima lui „cucerire” şi i-a dus o ciocolată pentru că, într-adevăr, „ea merită!”. Cercetările au rămas în suspensie timp de 4 ani, deoarece niciunul din membrii familiei nu părea implicat cu nimic în decesul lui Ion. Alibiurile erau perfecte.

După 6 ani însă, apare o declaraţie a unui paznic din sat care a readus în atenţia organelor de cercetare acest dosar pe care se aşezase praful din plin. Şi cum un citat biblic spune că: „sângele de pe mâini se aşterne pe chipul criminalului”, familia Chiriac a fost luată din nou la anchetă. Paznicul Fănică Brici a declarat că în seara de 3

ianuarie, în jurul orei 23, se întorcea de la sediul CAP-ului unde lucra şi că în dreptul casei lui Ion Chiriac i-a atras atenţia o hărmălaie destul de ciudată, aşa că omul s-a oprit curios să urmărească din umbră ce se întâmplă. La un moment dat, scandalul a încetat şi în întunericul nopţii, Fănică a văzut cum două persoane cărau de mâini şi de picioare pe o a treia. De aici au pornit o seamă de chestiuni contradictorii, care au ţinut ancheta pe loc.

Fănică Brici avea un conflict deschis cu Floarea Chiriac şi erau pe deasupra şi rude, e drept, ceva mai îndepărtate. Ei se certau şi chiar se băteau deseori pentru un teren. S-a reţinut şi faptul că, pe fondul situaţiei tensionate din familie, acuzata a fost provocată, ea fiind nimeni alta decât Floarea Chiriac. Deşi pare puţin ciudat ca o femeie slabă şi mititică să dovedească un zdrahon ca Ion, la mânie nu se ştie niciodată. Floarea Chiriac a fost însă reţinută şi trimisă în judecată pentru uciderea soţului său. Instanţa a reţinut însă faptul că Ion Chiriac avea căciula şi cojocul curate, şi numai cămaşa şi puloverul pline de sânge. Deci victima a fost îmbrăcată după ce a fost ruptă în bătaie. Urmele de sânge au fost identificate numai pe haine, nu şi la locul unde a fost găsit cadavrul, şi nici pe zăpadă, aşa că era posibil să fi fost omorât în casă şi după aceea a fost dus în magazie. De asemenea, nu apăreau pe nicăieri dovezi că victima s-ar fi luptat cu cineva.

Raportul de la laboratorul „Mina Minovici” consemnează că, „din cauza fracturilor suferite în bătaie, Ion Chiriac nu s-ar fi putut deplasa nici măcar un metru”. Deci a murit în curtea casei sale. După ce dosarul a ajuns în instanţă, Floarea Chiriac a declarat că ea şi numai ea l-a ucis pe bărbatul ei. Acesta a venit beat mangă de la cârciumă, ea i-a mai adus de băut şi, după ce l-a îmbătat şi mai bine, l-a bătut până a decedat. După aceste declaraţii femeia nu a mai deschis gura şi va duce cu ea în închisoare

şi poate în mormânt drama unei vieţi începute prost şi sfârşite tragic, a cărei vinovată s-a declarat a fi în totalitate.

DEMENŢĂ ÎN LUMEA LUI TERENTE

Dispariţie

Primăvara anului 1990 a debutat pe meleagurile brăilene cu vânturi tăioase. Pe o asemenea vreme, o femeie, Mândica Cociaş, în vârstă de 48 de ani, din localitatea Titcov, situată pe malul Dunării, s-a prezentat la şeful postului de poliţie, plutonierul Paraschiv Niţu, şi a reclamat dispariţia bărbatului ei, Ştefan, în etate de 50 de ani. După spusele ei, acesta plecase pe Dunăre la pescuit şi nu se mai întorsese.

La cererea şefului de post, la faţa locului s-au deplasat It. maj. Vasile Dumitrache, de la serviciul judiciar şi plutonierul Ion Vâlsan, care au procedat la o atentă cercetare criminalistică a locuinţei dispărutului. Cu toată străduania criminaliştilor, nu s-au putut releva urme edificatoare, deoarece gazda, suspect de grijulie, făcuse curăţenie generală nu numai în casă, ci şi în curte. Mai mult, grădina din spatele locuinţei era arată proaspăt…

Investigaţii din casă în casă

Ca în toate aşezările rurale, vestea se duce ca fulgerul. Din vorbă în vorbă, unii cetăţeni emit presupunerea că dispărutul ar fi fost omorât. Se ridicau atunci întrebări fireşti: de ce? care era mobilul presupusei crime?

Cunoscut ca un om harnic, bun gospodar, cu o ogradă prosperă, Ştefan Cociaş lucra cu rezultate spornice pe un utilaj tip fadromă ce încărca porumb în maşini. Fără prea mare tărie de caracter, totuşi, pe fondul consumului de băuturi alcoolice şi al geloziei, se pare nu fără temei, îşi molesta din când în când soţia, pe care o suspecta că întreţine relaţii extraconjugale cu alţi bărbaţi.

Pentru a se putea obţine cât mai multe informaţii, se

procedează la efectuarea de investigaţii din casă în casă. Se află că fiica dispărutului, Dumitra Cociaş, făcea o investigaţie paralelă, interesându-se cum se desfăşurau cercetările. Măndica acţiona şi ea din „umbră”, sugerându-le rudelor ce urmau a fi audiate să declare numai lucruri bune despre ea.

Când verificările se aflau la răspântie, un vecin sincer al dispărutului a întins o mână de ajutor poliţiştilor, comunicându-le un alt lucru curios – canalul de irigaţie din zonă, iniţial desecat, s-a umplut cu apă în noaptea dispariţiei. Ce a urmat nu a adus clarificări notabile. Cu ajutorul IEELIF canalul este golit de apă dar… nimic. Se fac în continuare eforturi de găsire a dispărutului, sau cel puţin a cadavrului acestuia.

Alertă de gradul zero

Ziua de 1 aprilie, o zi liniştită de primăvară, a debutat (fără păcăleală) cu alarmarea efectivului poliţiei judeţene. Sosise o veste ca trăsnetul: pe malul stâng al braţului Măcin, la aproximativ 400 de metri în aval de trecerea spre Pecineaga, valurile Dunării au dat la iveală un segment de corp uman, parţial ars. Evident, s-a făcut legătura cu dispariţia lui Ştefan Cociaş, ia faţa locului deplasându-se o echipă complexă de cercetare sub comanda maiorului Dumitru Hahui, şeful serviciului judiciar.

Cu ajutorul cetăţenilor din localitatea Ţacău se cercetează suprafaţa malului Dunării pentru relevarea eventualelor urme. Pescarii dau şi ei o mână de ajutor şi, în scurtă vreme, sunt descoperite membrele inferioare şi superioare ce au aparţinut cadavrului.

Primele aprecieri ale medicului legist au fost că moartea s-a produs cu 10 zile în urmă, segmentul de cadavru fiind ars înainte de a fi aruncat în apă.

Aşadar, un om fusese măcelărit cu sânge rece şi aruncat în valurile bătrânului fluviu. Spectacolul grotesc,

cu resturile omeneşti parţial calcinate, cutremura şi inima celui mai tare poliţist. Se cercetează cu atenţie fiecare centimetru de plajă, pe o distanţă de aproximativ 2 km, şi rezultatele nu întârzie să apară. Sunt identificate resturi de ţesături şi fragmente de încălţăminte care probabil erau ale victimei. Printre acestea, o bucată din material supraelastic, spălată din abundenţă de valuri, este prezentată Măndicăi Cociaş. Aceasta confirmă că este un fragment din slipul pe care îl purtase soţul ei când a plecat la pescuit. Bocetele soţiei şi ale fiicei îi cutremurau şi parcă îi incitau pe sătenii îngroziţi, la rândul lor, de imaginile ce li se derulau în faţa ochilor.

O informaţie incredibilă

Degeaba se străduiau cele două femei să impresioneze, pentru că poliţiştii erau convinşi că amândouă erau implicate în moartea lui Ştefan Cociaş. În acest sens se primeşte şi o informaţie trăsnet şi anume că trei tineri, între 19 şi 21 de ani, au fost „curtaţi” cu puţin timp în urmă de Măndica. Pentru ce? Să-i ia viaţa soţului contra sumei de 20.000 de lei şi eventual cu cedarea... fecioriei fetei mijlocii. Nu era parcă verosimil. Chiar aşa? Cei trei tineri, într-adevăr mai zburdalnici, ar fi fost în stare de un braconaj sau de altă năzdrăvănie, dar să-l omoare pe „nea Ştefan” era o aberaţie. Ca urmare, ei au recunoscut târgul propus de Măndica, demonstrând că nici prin cap nu le-a trecut să-i dea curs, neavând astfel nicio implicare în uciderea acestuia.

Când poliţiştii se pregăteau să treacă la cercetarea celor două femei, soseşte o nouă veste pe calea undelor şi anume că, în zona comunei Caracliu, a fost găsit ultimul rest din trupul, victimei. Bustul, căci despre această parte a corpului este vorba, prezenta zone întinse de carbonizare. Cu toate acestea, medicul legist a putut să stabilească faptul că moartea victimei s-a produs prin strangulare.

Un nepot recunoaşte asasinatul

Sunt invitaţi la poliţie pentru a fi audiaţi Ion Făget, un consătean cu care victima aranjase să meargă în noaptea dispariţiei la pescuit şi George Necula, un nepot din partea soţiei. De la acesta se aştepta clarificarea unor aspecte pe care se presupunea că le cunoştea datorită legăturilor de rudenie cu victima. Dar, lovitură de teatru! George Necula recunoaşte cu francheţe că el este autorul omorului. Astfel, declară că în ziua de 21 martie 1990, trecând întâmplător pe la magazinul sătesc, unde Măndica Cociaş era gestionară, primeşte o propunere de la aceasta. În schimbul sumei de 15.000 de lei, trebuia să devină pionul principal al crimei. Declaraţia sa continuă cu amănunte asupra locului unde s-a săvârşit omorul, cum anume s-a dat foc cadavrului, cum a fost depiesat, continuând cu aruncarea segmentelor de corp în Dunăre. Se trece la verificarea autenticităţii celor declarate. Traseul este făcut de cel care s-a autoincriminat, care cu o dezinvoltură suspectă, relatează şi indică cu precizie fapte şi locuri care au alcătuit scenariul crimei demente. Toate ar fi trebuit să-i îndreptăţească pe poliţişti să creadă că făceau paşi repezi spre finalizarea cazului. Dar ei s-au dezumflat repede când, din verificări, au constatat că „autorul” crimei suferise, în timpul stagiului militar, un puternic traumatism cranian. De atunci George Necula rămăsese cu mari tulburări psihice, în final bolnavul însuşi retractându-şi declaraţia pe un ton de glumă.

Pe ultima turnantă

Ce să-i faci, astea sunt „surprizele” în munca de poliţie! Fără a mai pierde timpul, investigaţia s-a concentrat asupra Măndicăi şi a Dumitrei Cociaş. S-a început cu audierea mezinei, Mihaela, în vârstă de 14 ani, pentru a fixa clar şi precis succesiunea şi activităţile desfăşurate de cei patru membri ai familiei Cociaş în ziua dispariţiei. Dacă din capul locului se bănuia că în

declaraţiile celor două femei se strecurau inadvertenţe, niciun moment poliţiştii nu s-au gândit că Mihaela, copilul preferat al victimei, va încerca să zădărnicească aflarea adevărului. Zeci de întrebări se succedau în faţa celor trei, primindu-se tot atâtea răspunsuri nonşalante şi calme. Cu toate acestea, „breşa" se creează, acestea contrazicându-se în privinţa vestimentaţiei folosite în noaptea când au semnalat dispariţia lui Ştefan Cociaş şi, au plecat chipurile, în căutarea lui. La întrebările „cheie" confuzia se amplifică, deruta creşte şi, în faţa unor probe logice, indubitabile, soţia celui dispărut cedează. Declaraţia ei este revelatoare:

În ziua de 21 martie 1990, sora sa, Margareta Mircea, din comuna Cerna, mamă a patru copii, a venit în vizită la Titcov. Măndica i se destăinuise că nu mai poate trăi cu bărbatul său şi că a hotărât să-l omoare, dar încă nu ştie cum. Sora e dispusă imediat să o ajute şi pun la cale omorul. În jurul orei 23, când soţul dormea adânc, cuprinsă de o furie demenţială, Măndica strecoară o funie în jurul gâtului celui cu care trecuse prin viaţă şi la bine şi la rău, strânge puternic şi îl strangulează. Sora sa şi fiica cea mare imobilizează victima pentru a nu se trezi din somn şi a riposta. Moartea survine în câteva clipe. Mihaela, fiica cea mică, se trezeşte din somn şi devine martoră involuntară a actului criminal. Îngrozită, avea să oscileze mult timp între a ascunde adevărul pentru a-şi apăra sora şi mătuşa şi spiritul de dreptate, care ar fi aruncat-o singură în valurile vieţii. Într-adevăr, groaznică situaţie-limită la doar 14 ani.

După curmarea vieţii omului, criminalele transportă cadavrul în curte, îl înghesuie într-un butoi din tablă, toarnă spirt şi îi dau foc. Şi cum focul în loc închis nu face ca resturile pământeşti să dispară, Măndica, specialistă şi în tranşatul viţeilor, „operează" cu sânge rece cadavrul, după care, ajutată de celelalte două, aruncă segmentele în

apele hulpave ale Dunării…

Răspuns la ultima întrebare

De-acum lucrurile deveniseră clare. Mai trebuia totuşi un răspuns la o întrebare: de ce George Necula se autoincriminase? Şi iată-l: a doua zi după aşa-zisa dispariţie, el se afla cu vacile la adăpat pe malul Dunării. Observă în apă o coadă de lemn, o scoate şi constată că este un topor. Era de fapt arma cu care Mândica secţionase cadavrul şi-l aruncase pentru a nu fi găsit corpul delict. Află de dispariţia unchiului, cunoaşte toporul, face unele legături, are un şoc puternic, este derutat şi vechile sechele psihice acţionează neîndurător. Duce acasă obiectul, iar tatăl său, văzând toporul, întrevede şi el firul evenimentelor, se sperie, îi e teamă că fiul este implicat în această poveste şi dă „o mână de ajutor” poliţiei, arzând coada toporului şi ascunzând partea metalică. Băiatul se sperie şi mai tare şi îşi imaginează că el ar fi criminalul. După care mărturiseşte…

O RĂZBUNARE STUPIDĂ

În sâmbăta aceea de aprilie, Chiru Vasile nu simţea nicio „chemare” să se ducă la prăvălie, dar n-avea încotro. Pentru el „slujba era slujbă, programul-program, iar obrazul-obraz”. La 40 de ani nu se cădea să dea cinstea pe ruşine, aşa că a pornit spre măcelăria din Şos. Giurgiului nr. 131, unde lucra. Spre norocul său, s-a întâlnit cu Gabi, vecinul său din bloc, care s-a oferit să-i ţină companie până spre prânz. Clienţii erau puţini pentru că în galantar nu mai era decât vită şi, ca un făcut, toţi cei ce intrau întrebau doar de carne de porc. Măcelarul le răspundea tuturor calm, dar puţin blazat: „N-avem porc, mai treceţi săptămâna viitoare, poate primim!”. La fel a răspuns şi unui cuplu tânăr şi destul de „colorat”, ce părea a alcătui o familie. Femeia – douăzeci şi ceva de ani – privea iscoditor în vitrina frigorifică. N-a mulţumit-o răspunsul primit. Tare ar fi vrut să descopere o ciozvârtă cât de mică de porc, nu

de alta, dar aşa, să iasă puţin scandal, că era cu „capsa pusă” încă de dimineaţă şi până la ora aceea încă n-avusese motiv să răbufnească. Făcându-i un semn cu cotul şi arătându-i din priviri agregatul frigorific din spate, îi sugerează bărbatului de lângă ea că măcelarul ar fi putut avea totuşi altundeva, dar nu la vedere, mult râvnita carne de porc.

Insistentele lor investigaţii sunt însă întrerupte de un distribuitor de pâine care oprise maşina în faţa măcelăriei, oferindu-i măcelarului pe care-l cunoştea mai demult câteva pâini calde.

Bombe dacă ar fi fost, nu doar nişte pâini, şi n-ar fi putut stârni asemenea reacţii din partea celor doi clienţi cârcotaşi!

Ca la un semnal, s-au repezit amândoi la distribuitorul de pâine strigând într-un glas: „Vrem şi noi, vrem şi noi!”. Numai că omul a zâmbit cu mirare, s-a urcat în maşină şi dus a fost.

Spre ghinionul lui, măcelarul a rămas, fiind rapid luat cu asalt la rândul său. Deşi erau doar doi, păreau un adevărat stol de păsări de pradă, atacând concertat, când frontal, când lateral… Nu se ştie care ar fi fost finalul dacă nu s-ar fi aflat acolo şi vecinul Gabriel, care să-i tempereze printr-o intervenţie „în forţă”.

În cele din urmă au plecat, nu fără a-l ameninţa pe măcelarul răsfăţat de brutari: „Lasă, că te facem noi!” Şi l-au „făcut”, într-adevăr, să se zbată mai mult de două luni de zile între viaţă şi moarte…

Au revenit în măcelărie în mai puţin de jumătate de oră, însoţiţi de o întreagă”! iotă”, în frunte cu cumnatul lor, zis „Spaniolul”.

Din fericire, numeroasa şi bronzata asistenţă n-a avut decât un rol absolut pasiv în agresiunea ce a urmat. Simţindu-şi „spatele” asigurat, „răzbunătorul” a făcut un salt sprinten peste tejghea, intenţionând să-i dea o lovitură

de cap măcelarului. Răsărit ca din pământ, vecinul acestuia, Gabi, l-a salvat şi de astă dată, întâmpinându-l pe agresor cu un croşeu nimicitor, în acelaşi moment femeia s-a strecurat ca o nălucă în spatele mesei de tranşat, a smuls cuţitul de măcelărie şi l-a înfipt cu sete în abdomenul măcelarului, după care a urlat fericită: „Gata, l-am tăiat”. A fost semnalul ce i-a împrăştiat pe toţi.

Transportat rapid la Spitalul „Sf. Ioan” şi operat de urgenţă, Chiru Vasile a fost salvat. După îndelungi investigaţii şi cercetări, lucrătorii Secţiei 14 Poliţie au reuşit s-o identifice pe autoarea acestei tentative de omor, comisă la 14 aprilie 1990. Se numeşte Didei Constanţa, născută Să 8 februarie 1966, în comuna Jilava, unde şi domiciliază. De ce tentativă de omor şi nu vătămare corporală, cum a încercat ea să-i convingă pe judecători în timpul procesului? Pentru că aşa cum au stabilit medicii, în absenţa unor îngrijiri competente, leziunile provocate victimei într-o zonă vitală ar fi putut conduce cu certitudine la decesul acesteia. Astfel, în conformitate cu art. 20, rapo-al la art. 174 Cod Penal, Didei Constanţa a fost condamna à la 6 ani de închisoare.

UCIS, TRANŞAT ŞI ARS

Casa cu nr. 360 din Breţcu, judeţul Prahova, va purta multă vreme stigmatul unei crime abominabile, aici consumându-se scene de un grotesc demn doar de filmele de groază ale lui

Hitckook. Aşadar, suntem în ziua de 5 aprilie 1991 şi una din fetele familiei Dénes, Ştefan (57 de ani) şi Maria (56 de ani), vine acasă. În bucătărie vede strânse preşuri, cuverturi şi puse la înmuiat pentru spălare, iar pe podea, urme de sânge. Intrigată, alarmată, fata îşi întreabă mama ce s-a întâmplat. Maria îi spune buimăcită că a fost bătută de Ştefan, că i-a curs sânge din nas şi de-aici dezordinea din bucătărie. Nu uită să precizeze că tatăl a plecat de-acasă să se... sinucidă! „Prea mult sânge pentru ca să fie

aşa cum zice mama”, gândeşte fata şi intră la bănuieli. În timp ce întreba prin vecini dacă ştiu ceva de tatăl ei, alţi cetăţeni cărora li se păruseră suspecte cele întâmplate în noaptea precedentă în ograda familiei Dénes au sesizat organele de poliţie.

Primele cercetări aveau să releve că în bucătărie există pete mari de sânge, bucăţi de carne pe pereţi şi fire de păr uman cu sânge închegat. În noaptea cu pricina, de 4 spre 5 aprilie, vecinii familiei remarcaseră că, ore întregi, din curtea aceea a ieşit un fum înecăcios, cu miros de carne.

Mirarea lor s-a iscat din aceea că doar cu câteva zile înainte prin toate ogrăzile se făcuse curăţenie (era în ajunul sărbătoririi Sfintelor Paşte) şi după obiceiul pământului, gunoaiele fuseseră arse. La fel s-a întâmplat şi-n ograda familiei Dénes şi de aici fireasca întrebare: „Ce au avut de ars?” Unii s-au uitat peste gard să vadă dacă nu cumva izbucnise vreun incendiu, dar n-au văzut în grădina din faţa casei decât o grămadă de lemne şi frunze care ardeau mocnit. De acolo venea şi fumul acela înecăcios. La controlul efectuat în soba din bucătărie s-au găsit bucăţi de carne carbonizată, iar la o examinare mai atentă s-a stabilit că era carne de om! Pentru aceste motive au fost sesizate organele de procuratură şi medicul legist.

În grădina din faţa casei s-a găsit un cărucior plin cu diferite resturi provenite de la foc şi care urmau să fie duse la groapa de gunoaie a satului. Examinarea conţinutului relevă prezenţa mai multor bucăţi de carne şi intestine carbonizate şi amestecate cu cenuşă şi pământ. Răscolindu-se în jarul care încă fumega se scot la iveală alte bucăţi de carne. Examenul făcut de medicul legist atestă provenienţa ei umană. Una peste alta, se ajunge la concluzia că e vorba de un corp omenesc care fusese pur şi simplu ciopârţit şi din care lipseau: capul, o mână şi gamba de la un picior. Se răscoleşte atent peste tot şi până la

urmă acestea vor fi găsite în W.C! Astfel se ajunge la certitudinea că victima este Dénes Ştefan.

Audierea Mariei Dénes face lumină. Recunoaşte că în noaptea aceea s-a certat cu soţul ei, după care a aşteptat ca acesta să se culce. În timp ce el dormea i-a aplicat trei lovituri cu toporul în cap, l-a dat jos din pat şi a trecut la secţionarea cadavrului: întâi capul, membrele inferioare, cele superioare şi restul. Bucăţile mai mici le-a ars în soba din bucătărie, iar pe celelalte, în grădină, în acel foc suspect. Capul, o mână şi o gambă le-a aruncat acolo unde ştiţi deja. În timpul nopţii, în timp ce soţul ardea (sunt sinistre până şi propoziţiile astea!), soţul cu care convieţuite 33 de ani, ea a început să strângă prin bucătărie pentru a şterge toate urmele, iar resturile carbonizate, oasele calcinate puse în căruciorul devenit dric improvizat urmau să-şi găsească locul în groapa de gunoi a localităţii. Trebuie subliniat că Maria Dénes devenise alcoolică în ultima perioadă, ceea ce făcea ca, în dese rânduri, atmosfera din familie să fie mai mult decât incendiară.

După cinci luni, voluminosul dosar al crimei se închidea definitiv în faţa instanţelor de judecată. Prin sentinţa pronunţată în şedinţa publică din 28 august, Dénes Maria a fost condamnată la 20 de ani de închisoare.

MAMA A CINCI COPII ÎŞI UCIDE SOŢUL ÎN COMPLICITATE CU FIICA CEA MARE DE 13 ANI

Paradoxul întâmplărilor „ieşite din comun” este că ele încep să nu mai surprindă pe nimeni. Este posibil tot ce ţine de domeniul absurdului, al incredibilului, al anormalului în genere.

Dimpotrivă, ne provoacă mirare, mai degrabă, dacă auzim că se mai petrec pe lume şi lucruri absolut fireşti şi mai ales de dorit, cum ar fi aplanarea unor conflicte, cazurile de solidaritate umană, de altruism etc.

În contextul celor de mai sus se înscrie şi „cazul”

care trebuie să-l fi mâhnit profund pe procurorul Adrian-Horia Miclescu din Procuratura Capitalei, pentru că juristul este şi el om, fiinţă sufletistă, care nu poate face abstracţie de consecinţele grave la care se expun ori sunt expuşi, adesea din ignoranţă, din lipsă de solidaritate umană – de apropiere şi comunicare conciliatoare – cu semenii săi

Or, când a luat cunoştinţă de ceea ce s-a întâmplat pe str. Nicopole nr. 1, unde Marinela Bădică, de 34 ani, mamă a 5 copii, îşi ucisese soţul cu 5 zile înainte de a fi fost descoperit cadavrul în pivniţa clădirii, crimă la care a fost determinată să participe şi fiica cea mare, de 13 ani, cum să nu fie procurorul mâhnit de faptul că în rândul semenilor săi se pot produce astfel de mutilări sufleteşti? Astfel de monstruozităţi?

Este foarte adevărat că nefericita familie din str. Nicopole nr. 1 a apărut pe lume sub patronajul celei mai întunecate dintre zodii – după cum a rezultat din cercetări: tatăl celor 5 copii – în cele din urmă victimă a omorului comis de soţie şi de una dintre fiicele lor – era nu doar un consumator notoriu de băuturi alcoolice, dar şi un obsedat şi un pervertit sexual, provocând frecvent scene de cea mai josnică speţă în faţa copiilor, a căror descriere nu ne-o permitem din considerente de pudoare.

Dar se pune întrebarea, tardivă, ce-i drept, în cazul respectiv, însă inevitabilă pentru edificare şi poate pilduitoare pentru atâtea situaţii similare, de ce trebuia să se ajungă la o asemenea tragedie?

Pentru că ce poate fi mai tragic pentru cele cinci fiinţe aduse pe lume în aceste condiţii, traumatizate psihic de ceea ce s-a petrecut în propria familie – adesea izgonite noaptea din casă de bestia turmentată, cu pofte animalice aberante – şi, decât să-l vadă pe cel care a fost totuşi tatăl lor ucis la un moment dat de mama şi de sora lor?

În paranteză fie spus, copiii respectivi se află acum în

îngrijirea unei fiinţe umane generoase, martora Eugenia Cuşb, care a cerut Autorităţii tutelare să-i fie încredinţaţi pentru creştere şi educare.

Teoretic este simplu, dar practic e mai greu şi mai trist de explicat cum de nu s-a putut evita tragedia din str. Nicopole nr. 1. Evident, ar fi existat suficiente soluţii pentru a nu se ajunge la un asemenea deznodământ fatal: tatăl în mormânt, mama la închisoare. Cei doi soţi se puteau despărţi încă înainte de a avea copii; sau chiar mai târziu, n-ar fi fost unicul caz. Ar fi putut interveni rude, prieteni, cunoscuţi, vecini, poate se ajungea la o înţelegere cât de cât rezonabilă.

Se pare însă că n-au existat asemenea încercări; în schimb, Marinela Bădică a continuat să acumuleze traume psihice, să-şi facă tot felul de planuri diabolice, neîmpărtăşite la nimeni decât, în ultimă instanţă, fiicei sale celei mai mari, de 13 ani.

Obsesia de a se răzbuna pe cel care „i-a distrus tinereţea”, care i-a jignit pe ea şi pe copii a determinat-o, până la urmă, să comită omorul, şi în plus, să coopteze la comiterea acestei abominabile fapte pe una dintre fiicele sale, s-o traumatizeze sufleteşte determinând-o ca, în cazul descoperirii crimei, să declare un neadevăr – acela că tatăl ar fi comis asupra ei un incest.

Momentul propice pentru aplicarea în practică a planului demenţial s-a ivit în seara zilei de 4 iulie 1991 când s-au întors cu toţii dintr-o vizită şi când Costel Bădică, ajuns ca de obicei în stare de ebrietate, a pretins soţiei practicarea unor acte sexuale înjositoare.

Dar, fiind beat peste măsură, soţul a adormit repede şi incidentul ar fi putut să fie depăşit. N-a fost să fie aşa. Soţia şi fiica au luat câte un topor; a intrat mai întâi Marinela, care a aplicat prima lovitură cu partea metalică în zona parieto-frontală dreaptă, provocându-i o plagă delabrantă de 10/3 cm. Ca să fie sigură că-l omoară, a mai

aplicat trei lovituri în zona cervicală, producându-i plăgi, inclusiv secţionarea părţilor moi ale gâtului.

Ca să-şi manifeste solidaritatea cu mama, fiica a aplicat şi ea două lovituri de topor în zona membrelor inferioare, provocând fracturarea peroneului şi a tibiei.

Apoi au târât amândouă cadavrul până în pivniţă.

A doua zi, Marinela a lansat versiunea că soţul ei a plecat să lucreze în Germania.

Pe ziua de 8 iulie a mers însă la vecina sa, Eugenia Cuşb, şi i s-a destăinuit. Între timp, a sosit şi fiul acesteia, Tudor Manolache, căruia i s-a adresat cu rugămintea s-o ajute la îngroparea discretă a cadavrului. Conştient de gravitatea situaţiei, acesta a refuzat şi, mai mult, a anunţat Poliţia.

Chiar dacă participarea minorei la comiterea omorului întruneşte condiţiile de sprijin material şi intenţional, deci laturile constitutive ale complicităţii, dată fiind vârsta de 13 ani, este înlăturat caracterul penal al faptei în ceea ce o priveşte pe fiică.

Mama sa însă este trimisă în instanţă pentru omor calificat.

O CRIMĂ... JUSTIFICATĂ

Comuna Dumeşti, judeţul Iaşi.

Femeia aştepta, încrâncenată. Se culcase îmbrăcată, aşa cum obişnuia în ultima perioadă de timp, pentru a putea fugi mai repede din calea „nebunului”. Era în toiul nopţii, trebuia să apară din moment în moment. Alături, pe un alt pat, soţul adormise.

„Nebunul” era fiul lor, om în toată firea, de 36 ani, perfect sănătos şi voinic cât un taur. Nebun era doar din cauza băuturii. Nevastă-sa, care nu i-a mai putut suporta bătăile, îl părăsise şi acum se aciuase la părinţi. Stătea pe capul lor fără ruşine şi nu era de ajuns că trăia ca un parazit, mai trebuiau să-i dea şi bani de băutură zilnic. Altfel... îi bătea fără milă pe amândoi, până săreau vecinii

să-i scape. Deosebit de violent, leneş şi de o indolenţă rar întâlnită, nu se putea discuta normal cu el, nici treaz, nici beat. Cine nu-l cunoştea în Dumeşti, unde s-a petrecut această tragedie? Pe cine nu înjurase sau nu lovise Viorel Adam? Oameni în vârstă sau mai tineri, femei, copii, cu toţii îl ocoleau de departe când se întâlneau pe uliţă.

O lovitură puternică în poarta de fier de la intrarea în curte îi prevesti sosirea.

Mamă-sa se chirci şi mai mult în pat, bântuită de frică. Oare ce-o mai sparge? Ce-o mai zice? Ce s-o mai întâmpla şi de data aceasta?

Îi auzi paşii greoi şi nesiguri, de om beat, până în dreptul uşii de la intrarea în casă. „Nebunul" izbi puternic şi zgomotul geamurilor sparte trezi toată casa. Tremurând de spaimă se trezi şi sora lui, care dormea cu nepoată-sa de nouă ani într-un paravan.

— Sculaţi mă alde... Vă-n mama voastră de... Voi vă uitaţi la televizor şi pe mine mă lăsaţi să mă uit la stele.

Mamă-sa tremurând de spaimă încercă să-l calmeze.

— Măi, Viorel mamă, dar nu ne uităm la televizor. E târziu, maică, s-a terminat programul... hai să-ţi dau să mănânci ceva... şi...

— Du-te dracului de... Mie să-mi aduceţi imediat televizorul la mine, că de nu...

Tatăl său înecat de ruşine şi de ciudă nu se putu stăpâni.

— Măi Viorel, da cum vorbeşti tu cu maică-ta, mă?!

Vorbele bătrânului parcă turnară gaz peste foc.

— Tu să taci, mă... Să tăceţi cu toţii că vă omor, iar tu paparudă... că ai vrut să-mi dai să mănânc zoile voastre, să-mi aduci rachiu, că de nu...

— Hai Viorel mamă... că-ţi aduc... Hai la tine acolo, mamă...

Cu chiu cu vai, împleticindu-se, reuşi să ajungă acolo unde dormea el, adică într-o bucătărie de vară la câţiva

metri de casă. Îl urmă şi maică-sa, înfricoşată; cu sticla de rachiu în mână.

Stătură cam vreo jumătate de oră după care bătrâna reveni gâfâind şi se aşeză greoi în pat. Câtva timp fu linişte şi se părea că „nebunul” s-a potolit. Era întuneric şi nici soţul, nici fata nu au putut observa frământarea femeii şi nici şuvoiul de lacrimi amare care i se înnodau sub barbă. Ce se întâmplase oare cât a fost cu Viorel să-i ducă rachiul? Şi cum de s-a potolit acesta aşa de uşor?

*

Pe data de 15 august 1991, la locuinţa soţilor Adam Vasile şi Viorica, din Dumeşti, se adunase multă lume, vecini mai ales, care dădeau o mână de ajutor la rânduielile de înmormântare. Dar şi mai multă lume s-a adunat când a sosit echipa de cercetare, împreună cu medicul legist.

Ce se întâmplase? Murise Viorel. Şi toată lumea ştia că a murit de băutură. Toţi răsuflau uşuraţi că a mai scăpat Dumeştiul de un „turbat” şi un scandalagiu notoriu. Din alte motive, mai muriseră înaintea lui Viorel, tot anul acesta, încă doi din aceştia şi lumea răsufla uşurată după fiecare „caz”.

Mortul era întins deja pe laiţă, toată lumea ştia că obişnuia să bea până la inconştienţă şi toţi erau convinşi că a murit de băutură. Familia mortului însă insista „suspect” de mult să nu se mai facă autopsie. Şi dintr-un anumit punct de vedere părea să aibă dreptate, având în vedere „antecedentele” mortului. Numai că acest punct de vedere nu coincidea cu cel al medicului legist.

Examinarea exterioară a cadavrului nu reliefa nicio urmă de violenţă. Numai că… în mod curios şi fără motiv, gâtul îi era înfăşurat într-o eşarfă. În momentul când autopsierul îndepărtă această eşarfă, medicul legist avu o grimasă de uimire. Avea şi de ce! Mascată de eşarfă şi de un pliu al pielii gâtului se vedea clar o urmă de

strangulare, cel mai probabil cu o frânghie.

Într-o oră şi ceva rezultatul autopsiei era clar. Moartea a fost violentă şi s-a datorat asfixierii mecanice prin strangulare. Traseul urmat de laţul cu care a fost strangulat, cât şi alte indicii bine cunoscute şi tipice au exclus categoric sinuciderea prin spânzurare. Concluzia: Viorel Adam a fost strangulat cu ajutorul unei funii, în timp ce era aşezat, cel mai probabil în plan orizontal, adică pe patul din bucătăria de vară unde dormea.

*

A urmat o anchetă penibilă şi istovitoare, întreaga noapte. Din capul locului, primii suspecţi au fost persoanele cele mai apropiate ale mortului. Cu ocazia cercetării locului faptei, a fost identificată în încăperea unde victima dormea de obicei o funie din fire poliesterice cu care se leagă baloţii de paie. Examinată mai atent de criminalist, s-a dovedit a fi o probă concludentă, sdentificându-se pe ea urme de sânge. Relevante au fost şi declaraţiile martorilor care au scăldat mortul şi care au afirmat că au observat şi ei urma de strangulare în timp ce cadavrul a fost bărbierit. Cu toţii au susţinut că părinţii victimei au insistat să fie mascată această urmă cu o eşarfă. De ce oare?

A doua zi, lucrurile erau clare. Autoarea crimei nu era alta decât… mama victimei.

— N-am mai putut suporta, maică. Poate şi de frică am făcut-o, nici eu nu mai ştiu. De frică şi de obidă. N-am mai putut răbda. Un singur băiat am avut, dar ne-a mâncat zilele, şi mie, şi lui bărbatu-meu. Ne-a făcut de râs, fugeam din calea lui de parcă ne era duşman, nu fiu. Ne ascundeam pe la vecini. Ne ştia tot satul. Ieri seara, când a izbit uşa şi a stricat geamurile, mi-a cerut să-i dau rachiu. L-am calmat cât am putut până l-am dus acolo unde dormea de obicei. M-a îmbrâncit şi mi-a vorbit murdar cum nu vă închipuiţi. Părea turbat. Mi-a spus că, dacă nu-l

conving pe bărbatu-meu să-i dea televizorul, ne dă foc să ardem de vii şi… cred că era în stare să o facă.

Am văzut frânghia asta pe care aţi găsit-o dumneavoastră… Am luat-o, am făcut un laţ… şi, cum era beat criţă, i l-am aruncat în gât şi am tras cât am putut… L-am lăsat aşa, întins pe pat, şi am fugit în camera mea. Asta-i tot. Acum ştiţi ce s-a întâmplat. Le-am spus şi alor mei ce-am făcut. Poate v-am necăjit, dar au încercat să mă acopere. Dar ce? Moarte de om? Aceasta nu se poate acoperi, maică. De acu, mă duc şi eu. Cred că multe zile nu mai am de trăit, aşa bătrână şi operată cum sunt.

Din păcate, mătuşa Viorica are dreptate. Indiferent de circumstanţe, omuciderea este faptă gravă, care nu poate fi iertată sau acoperită. Cred că nu mai are rost să vă facem cunoscută durata pedepsei, din moment ce mătuşa Viorica a trecut de 60 ani…

UCIS CU ULEI ÎNCINS

Lucia Rusu, moldoveancă din comuna Bogdana, judeţul Vaslui, l-a cunoscut în urmă cu şapte ani pe Dorinei Gavriia, constănţean şi docher în port. La început, cuibuşorul dragostei nu era stabil, abia după 89 concubinul obţine o garsonieră de la întreprindere pe strada Albatros din Constanţa.

Dragoste chioară, înecată în băuturi alcoolice. După ce se îmbătau, se luau la ceartă. Certurile se finalizau cu plecările ei de acasă, la maică-sa sau pe unde apuca. Când apele se linişteau, îşi reluau convieţuirea.

În ziua de 19 noiembrie 1991, Dorinei primeşte de la „CHIMPEX”, locul de muncă, o primă de 1.000 de lei. Cu banii în dinţi, se opreşte acasă şi-i dă Luciei să cumpere bere de vreo 700 de lei. În drum spre Alimentara, s-a întâlnit cu două prietene: Viorica Andrieş şi Alexandra. Alte beţive „de cursă lungă”. Schimbă câteva cuvinte cu ele, apoi îşi vede de treaba ei. Întoarsă acasă, se aşază pe chefuit cu concubinul. Când chiolhanul era în toi, se

pomenesc în vizită cu prietenele întâlnite mai devreme. Pesemne mirosul de bere le-a gâdilat plăcut nările. Între timp, mai pică şi Radu, un amic de-al „soţului”.

Ştiind cu cine are de-a face, Răducu nu vine cu mâna goală, ci cu un litru de ţuică. Spre supărarea combatanţilor, în jurul orei douăzeci şi trei, băutura se termină. Lucica şi Viorica, fete conştiincioase, pleacă să mai cumpere o juma de coniac de la un privatizat, şi acesta se termină repede, la arşiţa ce o aveau în gât. Mai cumpără o jumătate de rom. Răpusă de amestecul de băuturi, Lucica se trânteşte în pat şi adoarme. Asta se întâmpla în jurul orei trei.

Ceilalţi combatanţi, rămaşi pe baricade, Viorica, Alexandra şi Dorinei, mai rămân puţin să vadă fundul şi la sticla cu rom. În sfârşit, rămân „pe uscat” şi hotărăsc şi ei să se culce. Între timp, Lucica se trezeşte din somn, dar nu şi din beţie. Nici nu-i de mirare, la cât turnase în ea. Buimacă fiind, i se năzare că Dorinei ar atenta la pudoarea celor două femei. În realitate, Dorinei nu mai era în stare decât să doarmă, la cât „carcalete” îngurgitase. Dar Lucica simte nevoia acută să-şi facă datoria de metresă iubitoare. Sare ca friptă din pat şi porneşte scandalul. După ce le umple bine de „bogdaproste” pe musafire, le dă afară pe uşă. Cocoş, amorţit ce-i drept, Dorinei îşi impune punctul de vedere. De ce s-a purtat urât cu amicele? Scandalul se încinge. Ba mai mult, îi mai şi „mânjeşte” vreo două peste figură. Deodată îşi dă seama că-i este foame, îi trasează ca sarcină Luciei să-i pregătească de mâncare, între timp, el va mai trage un pui de somn. Ajuns în pat, adoarme buştean. Enervată la culme, Lucia Rusu toarnă ulei într-o cratiţă emailată şi o aşază pe reşoul electric, după care trece în cameră şi începe să înghesuie în două sacoşe bulendrele ce-i aparţineau, cu gândul de a-l părăsi iarăşi.

După vreo oră, deci cam pe la 5 dimineaţa, bagajul fiind făcut, intră din nou în bucătărie să constate dacă s-a

încins uleiul. Era atât de încins, încât nici nu putea lua cratiţa de pe reşou. O fericire diabolică îi inundă sufletul, la cu o cârpă cratiţa, trece în cameră şi deşartă uleiul încins peste capul şi trupul bărbatului ce sforăia de se cutremurau ferestrele. Zvârle cratiţa, înşfacă sacoşele şi iese val-vârtej pe uşă. În urma ei, blocul răsună de un urlet neomenesc.

Tot numai o rană, bărbatul a ieşit în holul blocului. Mihai lliuţă, vecinul de garsonieră, a fost primul ce i-a sărit în ajutor. Alţi vecini au telefonat la Salvare. Pe data de 20 noiembrie, la 6 dimineaţa, victima, Dorinei Gavrilă, a fost internată la Spitalul judeţean Constanţa, iar în noaptea următoare a decedat în chinuri cumplite, cu tot ajutorul acordat de medici. Se pare că mult i-a plăcut Luciei Rusu nuvela lui Panait Istrati! în ziua de 26 noiembrie agresoarea consimte să se prezinte la Procuratura Constanţa. Improvizează că ar suferi de unele tulburări psihice şi evită să consume băuturi alcoolice!

Pe fondul acestor tulburări psihice, la care au contribuit din plin şi comportamentul victimei, nu s-a mai putut controla şi a săvârşit fapta din noaptea de 19 spre 20 noiembrie. Este imediat internată în Spitalul Penitenciar Jilava – Bucureşti şi supusă expertizei medicale. Raportul menţionează că suferă de „depresie reactivă”, ceea ce nu-i afectează cu nimic discernământul şi capacitatea de apreciere critică a faptelor săvârşite. Supunerea la grave suferinţe a trupului concubinului, arsurile grave pe aproape un sfert de corp, determină infracţiunea de omor deosebit de grav, prin cruzime, cuprinsă în art. 176 lit. A din Codul penal. În prezent, Lucia Rusu ispăşeşte ani grei de puşcărie la penitenciarul Poarta Albă.

DRAGOSTE PE ORBITA PĂCATULUI

Am întâlnit-o în penitenciarul Târgşor, în lumea lacrimilor, a speranţelor destrămare de un viitor ferecat. O tristeţe lucidă îi întunecase chipul, zâmbetul rămânând de

mult doar o amintire. Zilele ei erau lungi şi goale şi doar fantomele trecutului îi bântuiau nopţile, înlănţuindu-i corpul şi târându-l spre abis.

Acceptase să-şi povestească viaţa, o viaţă în care Satana intervenise brusc, alungând îngerii blânzi. Îi aşezase vălul pe ochi şi, într-o secundă, o transformase în roabă a sa. Acum se străduia să iasă din cercul infernal prin cuvinte ce aveau, fără ca ea să ştie, un rol cathartic. Încerca, în acelaşi timp, să-şi avertizeze semenii asupra capcanei ce li se poate întinde.

Femeia din faţa mea ucisese din dragoste. Din acelaşi sentiment se căsătorise foarte devreme, şi, cu trecerea anilor, şi-a urcat soţul pe un piedestal, idolatrizându-l. Era infirmă când l-a cunoscut: şchiopăta. Dar el a dus-o la spital, i-a plătit operaţia, a îngrijit-o. Datorită lui, a devenit un om normal, recunoştinţa îmbinându-se după aceea cu iubirea. Nu avea un bărbat rău: uneori îi mai dădea câte o palmă, dar n-o bătea niciodată s-o snopească, aşa cum păţeau cunoştinţele ei. Într-o zi, a aflat de la o vecină că soţul ei violase o fetiţă de nouă ani. A făcut câţiva paşi înapoi, speriată, de parcă diavolul îi vorbise prin gura vecinei, şi a refuzat să creadă. El a negat, dar toţi cei din jur îl învinuiau. Spera să fie o confuzie, soţul ei nu putea face un asemenea lucru. A acceptat realitatea cu durere, amintindu-şi vorbele poetului: „Împreună, la bine şi la rău” şi, din dragoste, l-a iertat. Au plănuit să meargă pentru câteva luni în Ungaria – locuiau într-un orăşel aflat aproape de graniţă

— Să muncească, să strângă bani şi să plătească trupul pângărit. Când s-au întors în ţară, pe 22 decembrie 1991, acasă îl aşteptau părinţii lui – o pereche ciudată, nepotrivită, tatăl vitreg fiind cu 20 de ani mai tânăr decât mama lui. Întotdeauna îi vizitau când rămâneau fără bani, când oboseau să se tot ascundă prin diferite oraşe. Căci el, socrul, divorţase, de nevastă şi fugea mereu, să nu

plătească pensie alimentară celor şapte copii. Nu înţelegea de ce stătea soacră-sa cu el, o şi bătea, dar nu s-a amestecat niciodată în viaţa lor, nu era treaba ei. Atunci, în seara aceea de 22 decembrie, după ce au venit şi părinţii ei, a început scandalul. Soţul ei a încercat să-şi apere mama, bătută cu o zi înainte. În bucătărie, cearta s-a transformat în încăierare. La un moment dat, femeia a văzut cum în mâna socrului străluceşte lama cuţitului, îndreptat spre bărbată-su. Nu ştie cum a ajuns între ei şi poate numai dragostea i-a dat forţă să răsucească arma ce a intrat adânc în trupul socrului. Poliţia – anunţată de mama fetiţei violate, mamă care, în timpul şederii lor în Ungaria, se răzgândise şi depusese plângere, poate sfătuită de cineva, poate judecând că nicio sumă nu poate răscumpăra chinul copilului ei – a sosit la câteva minute după crimă, să-i aresteze soţul pentru viol. Ea apucase să-şi strige, pe fereastră, rătăcirea, iar poliţiştii şi-au făcut datoria.

„Aşa a fost să fie, aşa a vrut Dumnezeu, n-am avut cum să fug”. N-a putut fugi de soartă şi, pentru 16 ani, urma să-şi urle disperarea între zidurile cenuşii, bătând cu pumnii sângerânzi în porţile închise.

Imaginea femeii de 20 de ani, cu ochii mari, albaştri, cu faţa albă, cu trăsături regulate – o femeie frumoasă –, m-a urmărit, fără să ştiu de ce, multă vreme. Poate fiindcă o lăsasem acolo, în lumea ispăşirii, singură cu întrebările ei: „Dacă nu mă aşteaptă soţul meu, voi mai avea vreodată familie?” cu speranţele pe care i le reanimasem cu vorbe stângace. Speranţe făcute pentru 16 ani, visate cu ochii la „Dallas”, unde „e vorba de viaţa de familie; şi imediat mă gândesc că poate Dumnezeu m-ajută să am şi eu familia mea”. Eu, simplu receptor, ce dispărea după o oră în lumea care o refuzase, n-am avut cum s-o ajut. Femeia de 20 de ani avea nevoie de îndurarea Dumnezeului ce-şi întorsese faţa de la ea.

Timpul a trecut. Repede pentru cei de-afară, muşcându-le hămesit trupurile, viaţa. Peste cei dinăuntru însă s-a scurs monoton, ţesând încet pânze de păianjen în jurul spiritelor, amorţindu-le.

După 8 – 9 luni în penitenciarul Timişoara, am reîntâlnit-o pe femeia cu ochi albaştri, cu o privire luminoasă acum, plină de speranţă şi dragoste.

Nu mai purta pe chip niciun semn al tristeţii trecute, fiind acum înfrumuseţată de un zâmbet. Continuase să iubească şi, odată cu transferarea ei la Timişoara (pentru recurs), unde soţul ei era închis pentru 10 ani, speranţa renăscuse. Îl văzuse de trei ori, la vorbitor, o liniştise, îi spusese că o va aştepta, că vor fi iarăşi împreună.

Femeia aceasta, ce ucisese din dragoste, dădea astfel lumii libere o lecţie de fericire prin sentimentele care-o însufleţeau.

O CRIMĂ *MADE IN ROMÂNIA* LA BUDAPESTA

Crina Vasiloni şi Andreea Marin, ambele din Rădăuţi, erau partenere de afaceri încă din martie 1990, luna primei lor escapade comerciale „la unguri”. Preocupate mai mult de businessul cu nimicuri decât de locul lor de muncă din filatura „Curteanca”, amândouă au fost concediate în mai 1990. Le-a prins foarte bine – s-au putut dedica mai în amănunt drumurilor după marfă în târgurile de pe lângă Budapesta. Soţii lor nu prea s-au opus acestui tip de activitate practicată de neveste. Erau mulţumiţi că femeile aduceau bani şi nu stăteau tot timpul pe capul lor.

Prin 1991, în vară, au apărut primele neînţelegeri între Crina şi Andreea. Evident, a fost vorba de calculele efectuate asupra unor „şpăgi” date la vamă, din care reieşea că Andreea a dat cam mult în comparaţie cu prietena ei. Din ciondăneală a rezultat doar o înţelegere de împărţeală mai riguroasă a tuturor cheltuielilor inerente afacerii lor săptămânale. Dar deja amiciţia damelor de la Rădăuţi se cam clătinase. După alte şi alte certuri şi

neînţelegeri survenite până la sfârşitul anului 1991, totul a culminat cu suspiciunea Crinei, care „mirosise” o relaţie fierbinte între Andrea şi dl. Vasiloni, prietenul de familie. Cum bănuielile nu s-au adeverit pe cât de concret ar fi dorit Crina, nu s-a ajuns la scandal. Dar deja femeia se considera înşelată şi avea de gând să „i-o coacă” prietenei nemernice. Pentru asta avea nevoie doar de un prilej de ieşire în afara graniţelor ţării şi de puţin tupeu şi şansă. Împrejurarea favorabilă s-a ivit pe 3 februarie 1992, zi în care tipele afaceriste se găseau tot la Budapesta, în târgul Kavoly, având de vândut o mulţime de piese auto. După zece ore de vânzare, Andreea făcuse vreo 30.000 de forinţi, în timp ce Crina doar 10.000. Pentru ghinionistă, asta a fost picătura care a umplut paharul, mai ales că Andreea începuse şi un recital de ironii la adresa amicei mai fără de noroc. Plină de ciudă, Crina Vasiloni a aşteptat să vină seara şi a acţionat aşa cum îşi dorea de aproape trei luni: a împins-o pe Andreea Marin de pe podul „Lancia”, uriaşul de metal şi lanţuri care traversează Dunărea în centrul Budapestei. Evident, bagajele nefericitei trecuseră pentru o clipă la Crina, cu bani cu tot... După ce a văzut-o pe Andreea cum se duce la fund, a luat totul şi s-a prezentat la poliţie, declarând că prietena ei băuse 100 ml de vodcă şi a căzut ca un bolovan de pe pod, în timp ce se aplecase să vomite. S-a plecat într-o acţiune de căutare a corpului româncei, care a fost găsit trei ore mai târziu în ecluza de la Barako, la periferia Budapestei. La autopsie nu s-a găsit nici pic de alcool în sânge. Deci era ceva necurat în declaraţiile Crinei Vasiloni. Dată în urmărire la Interpol, a fost găsită şi anchetată. Sub presiune, a mărturisit tot. În fond, faptul că a câştigat de câţiva ani în minus la pedeapsă i s-a părut foarte bine: se va libera în 2005, în loc de 2010...

VECINA CRIMINALĂ

Comunicativă şi prietenoasă, văduva Ionescu Maria,

de 66 de ani, unicul locatar al apartamentului 12 din imobilul situat în Intrarea Recaş nr. 7, sectorul 5 – Bucureşti, reuşea să-şi atenueze neajunsurile singurătăţii datorită relaţiilor foarte apropiate pe care le întreţinea cu vecinii. Mai ales cu soţii Tarantoc, cu care se vizita aproape zilnic. Deseori luau masa împreună, vizionau programele de televiziune sau pur şi simplu stăteau la taclale în jurul unei sticle cu vin.

Când bărbatul ei era la serviciu, Maria Tarantoc îşi petrecea aproape tot timpul cu „tanti Maria”, cum îi spunea ea vecinei de palier. Nu le lipsea nici sticluţa de votcă, plătită „fifty-fifty”, dar consumată cu mai mult spor de Maria Tarantoc, care profita de absenţa privirilor de obicei mustrătoare ale soţului pentru a se lăsa în voia pasiunii destul de accentuate pentru alcool.

Astfel stând lucrurile, duminica de 5 aprilie 1992 nu prevestea nimic nou în „tandemul” existenţial al locatarilor celor două apartamente învecinate. După ce a servit masa la familia Tarantoc, văduva Ionescu s-a retras în apartamentul său, urmată la puţin timp de Maria Tarantoc.

Întrucât soţul ei coborâse în faţa blocului, la o ţigară cu alţi vecini, Maria a dat o fugă alături, la „tanti”, unde o aştepta sticluţa cu „licoarea de foc”. Şi-a plătit „partea”, pe care s-a cam grăbit s-o înghită de teama bărbatului ce putea reveni din clipă în clipă, iată ce avea să declare ulterior:

„Mă ameţisem destul de tare, fiindcă am băut mai mult decât tanti Maria şi începusem s-o iau razna… Am spus nişte lucruri necuviincioase care au supărat-o pe bătrână. M-a trimis acasă, dar nu am vrut să plec. M-a împins spre uşă. M-am înfuriat şi am îmbrâncit-o. A căzut între frigider şi dulap, peste un taburet. Până să se ridice, am luat cheia metalică pentru montat butelia şi am lovit-o în cap. După prima lovitură, am auzit-o strigând: „Ce faci, maică?” Am lovit-o iar şi iar, până n-a mai mişcat… N-am

ştiut că o să moară…”»

Aşa să fie oare? Să nu fi ştiut că bătrâna va muri, când sângele ţâşnea ca dintr-o fântână arteziană, împroşcând frigiderul, pereţii şi chiar tavanul încăperii, cum aveau să constate abia peste opt zile criminaliştii? E greu de crezut. Mai ales că Maria Tarantoc nu s-a oprit la atât. Şi-a şters de fustă mâinile pline de sânge şi a început să scotocească prin casă, în căutarea unor obiecte de valoare, fără însă a lăsa vreo urmă de dezordine sau deranj. A luat câteva monede vechi, cu efigii regale, bijuterii din aur şi butelia. Le-a dus în apartamentul său şi a revenit luând încă două covoare, o pătură, o cuvertură şi o lenjerie de pat. A încuiat apoi uşa şi a plecat acasă pentru a ascunde cât mai bine obiectele obţinute cu preţul unei crime, după care a coborât în faţa blocului cu un aer cât se poate de firesc, pentru a-şi chema soţul la masă. În seara aceea s-au culcat devreme. Bietului om nici prin cap nu-i putea trece că timp de o săptămână a dormit alături de o criminală, pe un pat burduşit cu lucruri ce aparţineau femeii ucise de soţia sa… Nu i-a atras atenţia nici faptul că vecina lor, Maria Ionescu, nu-şi mai făcuse apariţia pe la ei. Conform spuselor nevestei sale, văduva ar fi plecat la ţară, la rudele sale. Aşa i-a spus Maria şi unei alte prietene a văduvei Ionescu, care o căuta insistent pentru a-i restitui o pompă de desfundat chiuveta, împrumutată în urmă cu o săptămână.

Revenind pentru a patra oară la uşa prietenei sale, despre care ştia de ani de zile că nu lipseşte niciodată mai mult de 24 de ore de acasă, femeia îşi exprimă îngrijorarea faţă de ceilalţi vecini cu privire la dispariţia Mariei Ionescu. Cu atât mai mult cu cât în dreptul uşii ei se simţea un miros greu, de cadavru.

În ciuda intervenţiilor suspect de liniştitoare ale Mariei Tarantoc, care oferea tuturor amănunte suplimentare privind infirmitatea unuia dintre fraţii

bătrânei, care s-ar fi simţit rău şi ar fi avut nevoie de îngrijiri din partea surorii de la Bucureşti, prietena Mariei Ionescu nu renunţă la ideea de a anunţa autorităţile pentru a deschide forţat uşa apartamentului. Ceea ce se va întâmpla în ziua de 13 aprilie 1992. Intrat în putrefacţie, cadavrul văduvei Ionescu, care zăcea de opt zile între frigider şi dulap, emana mirosuri înfiorătoare. Urmele vizibile ale unei morţi violente au declanşat imediat procedurile ce se impun în astfel de împrejurări: cercetarea locului faptei, autopsia, expertizele medico-legale şi investigaţiile în vederea descoperirii autorului acestei crime odioase. A fost anunţată şi sora Mariei Ionescu, care locuia în provincie. Amabilă şi plină de compasiune, Maria Tarantoc se oferă să o conducă la „Morya” pentru a îndeplini formalităţile necesare ridicării şi transporte rii corpului neînsufleţit al nefericitei sale vecine… Nu şi-a mai putit îndeplini în întregime obligaţiile asumate, întrucât în ziua de 15 apriliel992, a fost arestată sub acuzaţia de omor deosebit de grav şi tâlhărie. La domiciliul său au fost găsite aproape toate lucrurile sustrase din casa victimei. Ulterior, au fost recuperate şi obiectele pe care între timp reuşise să le vândă: butelia şi bijuteriile din aur. Descoperită şi supusă analizelor de laborator, fusta pe care Maria Tarantoc o purtase în ziua crimei şi pe care criminala nu apucase s-o spele, a devenit şi ea o probă de necontestat: sângele impregnat în ţesătură avea aceeaşi grupă sanguină ca cea a victimei: A2.

În faţa atâtor dovezi, înţelegând inutilitatea negării faptelor sale, ucigaşa şi-a recunoscut întreaga vină.

Pentru infracţiunile de omor deosebit de grav şi tâlhărie, Tarantoc Maria în vârstă de 40 de ani, casnică, fără antecedente penale, a fost condamnată la 20 de ani de închisoare.

AFRODITA, SOŢIA ASASINĂ

Duminică, 14 iunie 1992. O zi frumoasă cu cer senin încă din primele ore ale dimineţii, o zi într-adevăr deosebită, de vară. Trecuse de ora 9. Sfârşitul de săptămână se anunţa liniştit. Sosisem de câteva minute, iar lista evenimentelor era „săracă”. Aşa ne-o dorim permanent, spre binele oamenilor şi pentru liniştea noastră, a poliţiştilor. Dar n-a fost să fie aşa… Un telefon sparge liniştea.

— Alo, Poliţia, domnul comandant?

— Da, la telefon.

— Aici, doctorul Jean Ciobotaru. Am un caz pe masa de operaţii, adică de necropsie, care mi se pare ciudat. A fost adus de ieri la morgă cadavrul unui bărbat pe nume Elisaveta Ion. L-am examinat cu atenţie. Deşi datele care l-au însoţit nu dădeau bănuieli, în realitate, semnele vădite la gât mă neliniştesc…

— E clar, d-le doctor, v-am înţeles. Trebuie să intru în rol, alături de dumneavoastră. De îndată, vă trimit un echipaj cu oameni destoinici, ca să limpezim lucrurile. Eram convins că semnalul dr. Ciobotaru nu pornea de la o simplă bănuială. În îndelungata lui experienţă, a dovedit de fiecare dată înaltul profesionalism. Ne cunoşteam bine unul pe altul şi „pasam” aproape cu ochii închişi balonul cu o precizie matematică. Şi asta nu întâmplător. Ani în şir am trudit, zi şi noapte, pentru triumful adevărului şi nu conta că se încheia programul de lucru sau că era sfârşitul de săptămână.

Câteva telefoane, un echipaj care parcurge câţiva kilometri şi echipa operativă se-nfiripă.

Necropsia a fost desăvârşită, iar rezultatul a devenit categoric. Moartea lui Elisaveta Ion a fost violentă şi, în plus, e vorba de o agresiune, concluzionează dr. Jean Ciobotaru. Mai concret, nu prea se potrivesc datele iniţiale ale cazului cu cele constatate la autopsie. Sunt evidente

semnele unei sugrumări.

Deci Ion Elisaveta nu a murit de băutură cum, cu nonşalanţă, susţineau membrii familiei.

În acest context se schimbă datele cazului. Începea o nouă misiune pentru poliţişti. Aveau să găsească răspuns la întrebarea cine şi în ce împrejurări l-a ucis. Interogaţia, în esenţa ei, sugerează profesionalismul şi perseverenţa.

Ne-ntoarcem însă puţin înapoi, pe 13 iunie. Să fie zi cu ghinion?! Depinde pentru cine. Era după orele 13, când Afrodita Elisaveta, locatara ap. 38 de la blocul E.9, din cartierul Ţiglina I, a intrat în panică. Nu era chiar simplu. Se crease puţină zarvă prin vecini, dar mai ales se răspândiseră zvonuri în jurul cazului pentru a crea o pistă falsă.

„Ştiţi, soţul meu, aşa cum o făcea de obicei, a plecat azi dimineaţă de acasă şi s-a întors după orele 10. Era beat criţă. S-a oprit în dormitor şi a căzut pe covor, acuzând dureri de stomac, că doar suferea de mult… Am crezut că sunt semnele beţiei. L-am lăsat acolo să-şi revină şi am mers în apartamentul unei vecine. Când m-am întors acasă, aproape de orele 13, l-am găsit rece şi nu mai mişca. Mi-am dat seama c-a murit”. Apoi se interesează de telefonul Poliţiei municipale. Îşi ia inima-n dinţi şi anunţă cazul, dar în aceleaşi circumstanţe.

La câteva minute, echipa de cercetare soseşte la faţa locului. O întâmpină Afrodita Elisaveta, cu fiicele sale, Octavia, de 19 ani şi Viorica, de 21 ani. Chipuri smerite, aparent necăjite, informau pe componenţii echipei că Ion Elisaveta, cunoscut consumator de alcool şi scandalagiu, a venit beat şi după câteva ore a murit.

Locuinţa reprezenta un apartament cu două camere stil vagon, modest mobilate şi îngrijite, fără a sugera, la prima vedere, ceva „necurat”. Un fapt era totuşi cert: în dormitor, pe covor, zăcea corpul neînsufleţit al unui bărbat ce prezenta semne uşoare de violenţă la faţă şi-n rest,

nimic deosebit.

Se consemnează aceste constatări, se fac fotografii şi se ridică cadavrul, care este transportat cu un taxi la morga spitalului judeţean Galaţi. Şi, ca lucrurile să fie lămurite, Afrodita şi cele două fiice ale sale, fără lacrimi, susţin că moartea a survenit, pur şi simplu, datorită băuturii de care nu se lipsea soţul şi respectiv tatăl lor. Numai că lucrurile n-au stat tocmai aşa. Aveam un element, de acum cert: concluziile medicale ale morţii, care conţineau indicii ştiinţifice ce nu mai puteau fi contrazise. Şi cum eram o echipă – am în vedere în cazurile de omor – formată din poliţişti, medicul legist şi procurorul, nu puteam acţiona decât în acest cadru.

Reluăm cercetarea locuinţei, dăm covorul la o parte. Şi, surpriză… în zona unde victima a stat cu capul, descoperim o evidentă pată de sânge, iar covorul prezenta, pe dos, urme roşiatice. A mai rămas un singur lucru de lămurit. Cine şi în ce împrejurări a exercitat violenţa asupra victimei? Cert era că actul crimei se consumase în apartament. Aceste ultime indicii descoperite întăreau asemenea convingere. Şi cercetarea se ia de la capăt. Indiciile morţii au ridicat şi semne noi de întrebare în ceea ce le priveşte pe soţia şi pe cele două fiice ale victimei. Pe rând, Afrodita, Octavia şi Viorica, fac declaraţii. Şi-ntr-un târziu, duminică, aproape de lăsatul întunericului, regretele devin tardive, odată cu primele mărturisiri.

— Ştiţi, sunt căsătorită de 25 ani cu Ion. Dar de tot atâţia ani mi-a fost viaţa un calvar. Zi de zi venea beat, căuta scandal din orice, sărea la bătaie, vecinii nu mai aveau linişte. Sâmbătă, ca de obicei, a venit beat după ora 10. Eram acasă, cu fiica mea Viorica. Ea se pregătea să plece la lucru. Soţul meu o agasa pur şi simplu să-i spună cum se mai împacă cu soţul ei. I-am cerut s-o lase în pace. Dar în zadar, nu aveam ce-i face, băutura-şi spunea cuvântul. Am intervenit şi a sărit la bătaie, m-a prins şi

încerca să mă strângă de gât. A intervenit şi fiica mea şi împreună l-am pus jos. M-am aşezat cu genunchii pe pieptul lui, iar cu mâinile l-am strâns cât am putut. După câteva minute am slăbit rezistenţa şi am simţit că s-a înmuiat de tot. Atât eu, cât şi fiica mea, Viorica, am intrat în panică şi am fugit la apartamentul 40, la Osman Safta.

— Dar de ce n-aţi declarat aceste lucruri încă din 13 iunie, când a fost ridicat cadavrul de la locuinţă?!

— Am zis că o să se ia de bune constatările iniţiale şi că moartea soţului poate fi pusă pe seama băuturii.

Confruntată cu probele, Afrodita Elisaveta şi-a recunoscut în totalitate fapta nesăbuită şi acum organele judiciare urmează să-i administreze pedeapsa pentru infracţiunea de omor calificat.

Cazul acesta, rezolvat în circumstanţele arătate mai înainte, a însemnat pentru poliţist o satisfacţie profesională. Dar nu numai atât. Dincolo de meserie, sentimentele umane nu ne dau pace. Ele năvălesc în intimitatea noastră, declanşând întrebări dublate de o autentică tristeţe. Oare Afrodita Elisaveta, soţie şi mamă a doua fete, n-a putut găsi o soluţie, din atâtea câte există în lumea asta, pentru a evita crima şi întregul cortegiu de consecinţe dureroase pentru ea şi familia ei?! încă o dată se verifică ce rol tragic joacă în viaţa omului slăbiciunea în faţa manifestărilor instinctelor primare. Dacă oamenii ar fi mai lucizi şi mai tari ca voinţă, lumea ar fi scutită de multe necazuri şi nenorociri. Şi viaţa ar fi mai altfel, mai omenoasă…

ŞI-A UCIS FIICA PENTRU CĂ NU VOIA SĂ SE PROSTITUEZE

17 iunie 1992. Marinela Neacşu sună îndelung la uşa apartamentului din cartierul bucureştean Militari, unde locuia prietena sa, Laura I. Mirată oarecum că dincolo de uşă nu se auzea niciun zgomot, deşi era sigură că era aşteptată, Marinela apasă pe clanţă. Uşa era descuiată.

Pătrunse în casa pustie şi începu, cu vocea sugrumată de teamă, s-o strige pe Laura, în dormitor o privelişte oribilă i se dezvălui ochilor: pe podea, lângă pat, într-o baltă de sânge închegat, zăcea cadavrul prietenei sale. Capul îi fusese aproape sfărâmat.

În celula sa din penitenciar, Viorica L., 58 ani, mama victimei Laura I., povesteşte, la mai bine de un an de la comiterea oribilei crime: „Eu nu locuiam cu Laura, fiica mea, în mod obişnuit… La început, cât ea avea serviciu, adică până prin toamna lui 91, îmi dădea ceva bani şi eu îmi vedeam de ale mele, adică stăteam pe la câte-o prietenă, mâncam la ea… Era altă chestie: distracţie, mai făceam o canastă, primeam vizite… Cu proasta asta de fii-mea nici nu prea aveam ce să vorbesc… Nu se vedea cu niciun bărbat, deşi făcuse aproape 30 de ani; i-am găsit cu prietenele mele vreo câteva partide bunicele, da ea o ţinea întruna că vrea să îl şi iubească pe ăla pe care l-o lua… îi ziceam «dragă, lasă tu, că dragostea vine pe urmă… Nu ţi-ar conveni să ai şi tu pe unul cu bani, care să te ţină acasă şi să n-ai nicio grijă şi nicio treabă, doar să cheltuieşti şi să vezi lume… Dacă ar fi aşa, îţi dai seama că aş veni şi eu să stau la voi…» Numai că ea nu voia şi nu voia… Pe urmă, în toamna lui 91, a rămas fără serviciu, adică s-au făcut nişte d-astea, restructurări, la serviciu, la întreprinderea unde lucra… Nu mai avea decât ajutorul de şomaj… Eu n-am muncit niciodată, cât a trăit bărbată-meu, săracu’, m-a ţinut acasă ca pe-o prinţesă, apoi, după ce s-a prăpădit el, era normal ca Laura să aibă grijă de mine… Acu, că nu prea se mai ajungea cu banii, i-am tot zis să se apuce şi ea să facă ceva… l-am găsit iară nişte tipi, da ea zicea că nu face asta nici în ruptul capului… Parcă ar fi fost mare lucru! Ea era prietenă cu una, Marinela, asta de-a găsit-o moartă, şi eu i-am zis că n-are ce învăţa de la asta, să se uite mai bine la Miţi, fata unei prietene de-a mea, care a fost şi-n Italia cu unu, apoi aicea nu mănâncă decât la

restaurante de lux şi e bine îmbrăcată, n-are ea treabă cu şomajul şi alte alea… Iar maică-sa nu vă zic cum trăieşte, îi aducea lu' Miţi nişte străini şi gata, avea şi ea partea ei… Nu ştiu de ce Laura nu voia să facă la fel… N-ar mai fi avut nicio grijă, iar pe mine m-ar fi întreţinut cum nu mai zic… în ziua aia, 17 iunie anu' trecut, m-am dus dimineaţă la fiică-mea cu un tip, un arab care-o căutase pe Miţi, da' eu o rugasem să mi-l lase pentru Laura, că poate-o conving… Mi-a deschis şi, când l-a văzut pe ăla, a dat să-mi închidă uşa-n nas… Am pus piciorul între uşă şi prag şi l-am împins pe arab înăuntru… Fiică-mea începuse să urle şi să ţipe că s-o lăsăm în pace, că ea nu e curvă, şi că ce fel de mamă îi sunt eu dacă o pun să facă asta… L-am scos pe ăla afară şi am început să mă cert cu Laura… A tot ţipat şi a urlat la mine, n-a înţeles că eu nu-i voiam decât binele, adică să aibă bani cu cât mai puţină muncă… La un moment dat ştiu că începuse să plângă şi a ţipat la mine că, dacă vreau, n-am decât să fac eu ce-i cer ei… Vă daţi seama că m-am enervat, adică cum, nu-şi dădea seama că sunt maică-sa, cum să mă facă pe mine… curvă, ce însemna asta? Avea datoria să facă tot ce putea ca să mă ajute şi poftim, răsplata pentru care am născut-o! M-am înfuriat, v-am spus, şi am apucat cleştele de rufe din baie şi am început să o lovesc în cap… De cum auzeam oasele trosnind şi vedeam sânge, parcă mai tare mă enervam… Când m-am oprit, mi-am dat seama că am omorât-o… Am fugit de-acolo, blestemându-mă că acu n-o să mai am din ce să trăiesc şi că o să intru la puşcărie… Apoi a venit Marinela şi a găsit-o pe Laura, a chemat poliţia, mi-au găsit amprentele şi…"

SFÂRŞITUL UNUI CHIN

Se numeşte Bădică Marinela. Are 36 ani şi cinci copii. Se află în stare de detenţie în penitenciarul Târgşor pentru omor. Condamnată la 7 ani. Cazul ei este, însă, unul dintre cele mai interesante. Deşi crima a fost înfăptuită cu

premeditare, cauzele care au dus la comiterea acestei fapte sunt atât de complexe, încât considerăm că o prezentare mai amplă vă va interesa.

„Victima se numeşte Bădică Costel. Era soţul meu. La data omorului avea 54 ani. Aş putea spune că totul a început de când ne-am căsătorit, în 1977. Eu aveam 18 ani, el – 38. Era şofer la Transchim, pe o cisternă de argon-azot şi mergea prin Austria... Căsătoria a fost o greşeală. În fond, m-a luat mai mult cu forţa, de la o prietenă de-a mea de la Râmnicu-Sărat. În Bucureşti, am stat cu el în str. Nicopole nr. 1, sectorul 4. Niciodată nu ne-am înţeles bine ca soţi. M-a luat aşa, dintr-o ambiţie de-a lui, nu ştiu... Bătăile, scandalul, băutura şi barbutul au fost de la început la noi în casă. Îi plăcea să mănânce bine, să bea şi să doarmă. Aducea în casă şi alte femei. În 1979, am născut primul copil. O fată, pe Mioara. Are 15 ani De atunci, din 79 până în 89, am născut opt copii. Cinci trăiesc. Ceilalţi trei au murit tot din cauza lui. Nu mă lăsa să-i hrănesc, îi ţinea în frig... Toţi au murit până să împlinească un an. Îmi făcea copii să-şi bată joc. Credea că, de ce voi avea mai mulţi, de-aia o să stau legată de el. Îmi spunea mereu rânjind: „O să te forţeze să-l faci şi p-ăsta”. Pe perioada căsniciei nu mi-a dat voie să muncesc. Înainte, lucrasem la Filatura de lână pieptănată din Bucureşti. Am dus o viaţă foarte grea. Băutură, bătăi, femei...

În ziua de 4 iulie 1992 am mers cu el la o familie vecină. Acolo a consumat – numai el! – cca. 800 ml coniac şi 6 şase litri de bere. De la o vreme, observasem ceva ciudat; se purta aiurea cu fata cea mare, cu Mioara; ba îi punea mâna pe piept, ba pe picioare... De altfel, de când avea fetiţa trei săptămâni, el a zis: „Ce, asta-i fata mea? Când o fi mare, o s-o...”.Cam de când avea Mioara şase ani, a început să doarmă cu ea în pat, în pielea goală. Am făcut reclamaţii peste reclamaţii la Secţia 14 Poliţie. Au cam rămas fără ecou. În final, fetiţa a declarat

procurorului că tată-său „nu i-a umblat niciodată jos”, dar că o obligase la sex oral. Mie nu-mi spusese nimic. O ameninţase cu moartea, să nu pârască nimic. În sufletul meu, aş fi vrut să nu fie adevărat, dar eu observasem de mai multă vreme gesturile lui faţă de ea. Pe mine mă jignea întruna. Chiar în ziua aceea, de dimineaţă, luase copila pe genunchii lui şi începuse s-o mângâie, de faţă cu mine. Fetei îi era cumplit de frică de el. O bătea, ca pe mine. Ca şi cum eram femeia lui. Pe mine mă ameninţa mereu că mă omoară. Că o să mă taie şi o să mă pună în doi saci de plastic şi c-o să treacă graniţa în Ungaria, să mă arunce pe câmp. Era în stare de orice. Să vă mai spun că nu de puţine ori, aducea femei acasă şi ne obliga, pe mine şi pe cealaltă, să ne... culcăm cu el?! Am făcut-o, da! Unde era să mă duc? Neavând serviciu, cu cinci copii după mine, unde să cer ajutor?

Vă spuneam, deci, că era pe data de 4 iulie 1992 şi că băuse mult. După ce a încercat să facă sex cu mine, s-a enervat că... era neputincios. Băutura îşi spunea cuvântul. Atunci, înfuriat, m-a trimis să aduc fata, pe Mioara. Se dăduse jos din pat, în pielea goală şi urla să mă duc după ea. Ştiam ce vrea, să se culce cu amândouă. L-am văzut beat-mort şi am tras de timp. M-am prefăcut că mă duc unde mă trimisese. În fond, l-am pândit de afară, până a adormit. Apoi am mers la Mioara şi-am zis că nu se mai poate; că sunt hotărâtă să-l omor. Îmi făcuse multe, dar pe-asta n-o mai suportam. Aşa că am pus mâna pe topoare. Amândouă. Aşa l-am ucis; eu am dat la cap, fata, la picioare. Asta e. Răbdasem de toate. De ziua mea, la 24 de ani, m-a ras în cap. Am avut ghinion, cumva. În ziua crimei, nu se atinsese de fetiţă. După ce i-am spus procurorului că tatăl său o supuse perversiunilor, acesta o trimisese la analize. Dacă i-ar fi găsit în ziua aceea spermă pe undeva... cred că eram scăpată. Aşa... în orice caz, vreau să mulţumesc atât domnului căpitan Ionescu Costică (secţia

14), cât şi domnului procuror Miclescu. Au fost oameni minunaţi. Au vrut să mă ajute din tot sufletul. Fireşte, sunt recunoscătoare, în primul rând, d-nei avocat Paula Iacob. Ea m-a apărat la proces. Şi vă rog să subliniaţi; n-a vrut să ne ia niciun ban. Gata. Nu mai am ce să spun… Poate doar faptul că nu regret omorul nicio secundă. Am făcut-o pentru copiii mei. Sper să mă înţeleagă şi să mă ierte”.

CALVAR ŞI CRIMĂ

Sesizarea

Duminica, 2 august 1992. Satul Iteu, comuna Abram, părea nemişcat, sufocat de căldura unui soare nemilos. Uliţele sunt pustii, iar albul strălucitor al caselor accentuează starea de inerţie.

Apoi, către amiază, aşezarea iese din amorţeală, uliţele freamătă de mişcarea gospodarilor şi văzduhul prinde frânturi de dialoguri în care sunt amestecate surpriza cu neîncrederea. Poliţiştii trec de la o poartă la alta şi discută cu oamenii. Viorica Firtea a anunţat postul de poliţie că soţul ei nu a mai revenit la domiciliu din dimineaţa zilei de 30 iulie. Plecase, cum îi era obiceiul, pe jos spre oraşul Marghita, unde urma să se prezinte la un medic pentru a obţine certificat medical pe caz de boală. Luase cu el 11.000 de lei, urmând a face cumpărături.

Cunoscându-i năravul de a se abate prin diverse cârciumi, femeia nu s-a alarmat de întârzierea lui în prima seară. A doua zi, în timp ce aştepta împreună cu alţi cetăţeni autobuzul spre Marghita, le împărtăşeşte, totuşi, acestora neliniştea ei în legătură cu lipsa soţului, care nu apare nici sâmbătă. Duminică, Viorica Firtea se hotărăşte să anunţe postul comunal de poliţie. Deşi e zi de odihnă, un grup de săteni nu pregetă să plece pe traseul indicat de poliţişti ca fiind urmat de regulă de dispărut. Toţi speră să-l mai găsească în viaţă.

Descoperirea

Deşi căldura s-a accentuat, oamenii îşi continuă cu

stoicism efortul de căutare ştergându-şi des sudoarea, cu cămăşile ude, lipite de corp. La aproape 3 km le apare în faţă pădurea străbătută de poteca ce duce spre Marghita. Toţi speră să se răcorească în adierea copacilor şi la umbra pădurii. Totul este însă nemişcat. Se dialoghează în şoaptă, iar ochii tuturor sfredelesc împrejurimile. Când ajung în locul cunoscut sub denumirea de „Marcus" întâlnesc o grămadă de crengi şi frunze în jurul căreia roiau nenumărate insecte. O înconjoară şi simt ieşind dintr-însa un iz pestilenţial. Preţ de câteva secunde rămân nemişcaţi. Apoi, încurajaţi de iniţiativa poliţiştilor, încep să scotocească grămada. Îngroziţi, fac instinctiv un pas înapoi. Cadavrul lui Roman Firtea, năpădit de insecte, cu o rană imensă în partea stângă a tâmplei, le apare hidos, muşcând parcă ţărâna. Purtând doar o cămaşă cu mânecă scurtă, pantaloni şi desculţ fiind, părea că s-a abătut cu numai câţiva metri de pe drumul fără de întoarcere. Asupra lui nu se găsesc bani sau acte.

Sunt alertate poliţia oraşului Marghita, inspectoratul de poliţie al judeţului Bihor şi medicina legală. Concluzia este una singură: „Moartea lui Roman F. a fost violentă şi s-a datorat unei lovituri aplicate în regiunea fronto-parietală stângă, care a creat o înfundare cu fractură, lezându-se materia cenuşie".

Rămânea să se stabilească mobilul omorului. Coroborându-se declaraţiile soţiei cu lipsa banilor, a hainei şi a pantofilor, se emite ca primă ipoteză, omorul în scop de jaf. Recurgerea la suprimarea vieţii putea să se datoreze faptului că victima îi cunoştea pe autorii faptei. Poliţiştii reţin şi alt amănunt. Lângă cadavru ori în împrejurimi nu s-a identificat nicio urmă de sânge.

Înmormântarea

De duminică până marţi 4 august, când s-a desfăşurat înmormântarea lui Roman R, poliţiştii, şi în mod deosebit maiorul Ioan Petrică de la Poliţia oraşului

Marghita, au desfăşurat ample investigaţii. Acum, amestecaţi în mulţimea ce a inundat micul cimitir, poliţiştii ascultă slujba, dar privirile lor filtrează chipurile celor prezenţi. Căldura este toridă, iar mirosurile tămâiei fumegânde şi a lumânărilor aprinse încing aerul nemişcat. Printre hohotele de plâns ale soţiei defunctului şi al celor doi copii ai săi, de 9 şi 15 ani, răsună blând, dar sentenţios, cuvintele preotului: „În satul nostru s-a săvârşit un omor, iar criminalul trăieşte printre noi. Poate-i prezent chiar aici”. Un strigăt scurt, mişcări precipitate în jurul sicriului. Văduva, sfâşiată de durere, pătrunsă de cuvintele preotului, cade într-un leşin adânc. Slujba se întrerupe, apoi se reia şi curând în cimitir se aud doar dangătul tainic al clopotului şi bulgării de pământ ce lovesc sinistru sicriul coborât în groapă. Poliţiştii părăsesc cimitirul cu sentimentul că nu şi-au irosit timpul.

Concluzii şi ipoteze

După trecerea a cinci zile de la data declanşării cercetărilor, ofiţerii Ioan Petrică, împreună cu Radu Mihutsi Liviu Gogoneaţă, din serviciul judiciar, au în faţă un dosar cu zeci de file. Audieri, investigaţii, verificări. Sunt convinşi că în mulţimea de declaraţii se află şi cea a autorului omorului. Le lipsesc însă probele, încet, dar sigur, s-a clădit o concluzie care a dus către o nouă ipoteză înlăturând-o pe cea iniţială. Se exclude ca mobil al faptei jaful. „Victima, argumentează Radu Mihuţ, a fost găsită în cămaşă, cu pantalonii suflecaţi şi desculţ. Exact cum l-au văzut vecinii în ziua de 29 iulie când robotea prin ogradă. Putea pleca desculţ la Marghita? Apoi, alcoolemia e de aproape 3‰. Concluzia se impune de la sine”. Tăcerea care s-a aşternut în birou aproape un minut este întreruptă de maiorul I. Petrică: „Rămân la părerea mea. Ne lipseşte o verigă. Trebuie să-l găsim pe acel Serafim Donos, vecinul familiei Firtea, plecat nejustificat de la domiciliu”. Ofiţerul Liviu Gogoneaţă s-a declarat de acord cu părerile colegilor

şi ancheta a luat un alt curs.

Interogatoriul

Când Viorica Firtea intră în birou, îşi plimbă privirea de la un ofiţer la altul, căutând să citească pe chipurile lor la ce se putea aştepta. Avea faţa trasă, brăzdată de riduri, pielea pergamentată şi părea mult mai în vârstă decât cei 36 ani cât ştiau ofiţerii că are. Parcă îmbătrânise în numai câteva zile. Aşezându-se pe scaunul indicat, îşi scoase din poşetă batista, tamponându-şi ochii încercănaţi.

— Doamnă Firtea, începu domol Radu Mihuţ, v-am chemat să vă întrebăm dacă, în afara celor declarate până în prezent, aveţi altceva de spus. Nu vrem decât adevărul.

Femeia dădu negativ din cap, uitându-se cu ochii înlăcrimaţi la ofiţer.

— Atunci.„ poate ne spuneţi ce rugăminte aţi adresat colegei dumneavoastră de serviciu K.M., încă din anul precedent şi ce i-aţi promis recent.

— Nu reţin să o fi rugat sau să-i fi promis ceva.

— Nu? Dar despre înţelegerile şi banii daţi lui Nicolae Hamza, Victor Silaghi şi Graţian Lingurar, ţigani din Marghita, ce ne puteţi spune?

Viorica F. îşi duse mâinile la faţă, plânse înăbuşit un timp apoi, căutându-şi cuvintele, începu cu voce stinsă:

— Da, nu vreau să vă ascund nimic. De mult mi-a ajuns cuţitul la os… Bătută zilnic, chinuită… Am trăit un calvar… M-am hotărât să scap de el. Am rugat-o pe colega K.M. să caute pe cineva care, în schimbul unei sume de bani, să-i ia viaţa. Nu mi-a promis nimic.

— De ce nu aţi divorţat?

— Dacă ceream divorţul, mă omora… Apoi am apelat la ţiganii de care aţi pomenit. Le-am dat bani, m-au şantajat, alţi bani, dar… nu ştiu dacă ei l-au omorât şi i-au luat banii ori a făcut-o altcineva. Eu vă jur că… A plecat de acasă în dimineaţa de 30 iulie şi de atunci… Am martori că l-am căutat. În toată Marghita…

Ofiţerii schimbară priviri şi maiorul I. Petrică se ridică, ieşi şi reveni cu un tânăr, cu umerii căzuţi şi chipul ca lămâia.

— Spune, Serafime, cum a fost, îl îndemnă Petrică.

Fără să se uite la femeie, tânărul începu să vorbească repede ca şi cum i-ar fi fost frică, să nu uite ceva:

— În seara de 29 iulie, nea Roman s-a îmbătat crunt, alungându-şi copiii şi strigând că îşi va omorî soţia. L-am liniştit cu greu şi a adormit în bucătărie. Copiii s-au culcat. Am rămas, uitându-mă la televizor, să o aştept pe Viorica, era schimbul doi, şi i-am spus ce s-a întâmplat. S-a speriat, a plâns, apoi a ieşit. După câteva minute s-a întors şi mi-a spus că l-a omorât cu un topor pe nea Roman. M-am dus în bucătărie. Zăcea într-un lac de sânge. La rugămintea dumneaei, am improvizat o targă şi, împreună, l-am transportat pe timp de noapte în locul unde a fost găsit. A doua zi am plecat la o soră în Baia Mare. Restul…

Era veriga care lipsise din lanţul adevărului.

DIHONIA AVERII

Într-o povestire adevărată privind un omor comis de o… femeie (leoaică!), cuvintele se potrivesc mai greu. Ele trebuie trecute însă, pentru a li se lua din gravitate, prin predicile iertătoare ale duhovnicilor: a fost o rătăcire, şi-a urmat numai instinctul, n-a luat în seamă lecţia de morală şi spiritul creştin…

1992. Totul a pornit, în cazul prezentat aici, de la cearta dintre un frate cu sora sa. Dacă între doi indivizi, nedreptatea duce la proces sau la încăierare şi ciomăgeală, ca să nu se ajungă până la cuţit şi la focul de armă, între cei de acelaşi sânge ar fi mai aproape concilierea. Mai ales când neînţelegerile pornesc de la moştenirea părintească…

Deci, între Maria Anuţoiu, din comuna Prigoria, sat Dohrana, judeţul Gorj, şi fratele său, Nicolae Mondoacă, s-au ivit disensiuni în legătură cu împărţirea averii rămase de pe urma tatălui. Maria pretindea fratelui său să împartă

în două bunurile, însă Nicolae refuza asta, deoarece tatăl, în timpul vieţii, i-a vândut lui casa şi terenul. Femeia era nemulţumită amarnic de situaţie, în orice împrejurare revendicând de la frate drepturile ce i s-ar fi cuvenit. Într-o seară inculpata a mers la domiciliul fratelui, unde se afla şi mama lor, pentru ca împreună să pregătească pomana defunctului. Când Nicolae a venit de la serviciu, Maria a început din nou să se certe cu el, spunându-i câte şi mai câte. Despre această ceartă au auzit mai mulţi cetăţeni, printre care şi Ion Burlan. Întâlnindu-se pe şosea cu soţul Mariei, Ion Anuţoiu, l-a informat pe acesta despre cele întâmplate, adăugând că o şi bate. Auzind toate acestea, Ion Anuţoiu a plecat către locul cu pricina, trecând, în drum, şi pe la domiciliul său, unde s-a înarmat cu o secure. Ajuns în zonă, a intrat în casă şi, după unele discuţii cu cumnatul său, plus câteva îmbrânceli, Ion a vrut chiar să lovească…

În timp ce era cearta mai în toi, socrul lui Nicolae Mondoacă, aprigul Gheorghe Pociovălişteanu, a intrat înarmat şi el cu o secure. Venise prin bucătărie, din şopronul de lângă casă. Şi, fără a spune vreun cuvânt, l-a lovit cu securea lui pe Ion Anuţoiu, în partea stângă a gâtului.

După această primă lovitură, a încercat să-i mai aplice şi altele, însă celălalt a ridicat mâna stângă să se apere, fiind astfel lovit numai peste degete. Isprăvindu-şi treaba, Pociovălişteanu a părăsit încăperea pe unde şi venise.

Cel rănit a căzut la podea. Maria, nevastă-sa, văzând starea în care i se afla soţul, a luat securea cu care acesta venise, căci se afla rezemată de sobă, şi a pornit în urmărirea agresorului. În aceste împrejurări, mai înainte ca Pociovălişteanu să fi ieşit de sub şopron, a fost ajuns de Maria, care l-a lovit cu tăişul securii, pe la spate, în cap. Bărbatul a căzut la pământ, iar femeia a aruncat securea,

rămânând agăţată de căciula victimei.

Gheorghe Pociovălişteanu a fost transportat de urgenţă la spital, unde a decedat. Din concluziile raportului de constatare medico-legală a rezultat că moartea a fost violentă şi s-a datorat hemoragiei şi dilacerării meningo-cerebrale cu fractură de boltă şi bază a oaselor craniului, consecutive unui traumatism cranio-cerebral.

Fapta Mariei Anuţoiu întrunea elementele constitutive ale infracţiunii de omor, prevăzută şi pedepsită de Codul Penal. La interogatoriu, aceasta a spus că a săvârşit crima într-o stare de puternică tulburare psihică, determinată de împrejurarea că soţul i-a fost lovit, în prealabil, cu securea (nu prea grav, s-a constatat mai târziu), în favoarea ei pledând doar scuza provocării, avându-se în vedere la condamnare dispoziţiile art. 73 litera „b” din Codul Penal. Pedeapsa i-a fost 6 ani şi 6 luni de închisoare…

TREI VLĂSTARE CRIMINALE

„Mimoze senzitive” cu… gheare

Vai de neamul peste care se-aşterne pustiul degradării morale şi al promiscuităţii! El este respins de cer şi hulit pe pământ! Un soi de astfel de morb al distrugerii, prin imoralitate, intrase de la o vreme şi în familia octogenarei M. Ştefana din comuna C., judeţul Călăraşi!

Durerea bătrânei era nemăsurată căci, deşi fusese hărăzită să aibă mulţi urmaşi (arborele genealogic fiind bogat în ramificaţii!), prin unele vlăstare începu să curgă bezmetic, haotic şi imprevizibil, un sânge corupt. Dezlânată, uşuratică, risipită în patimi derizorii era viaţa fiicei ei, Ghiorghiţa, de 48 de ani. Iar sub oblăduirea excesiv de îngăduitoare, progeniturile-i crescuseră în acelaşi spirit libertin. Fără nicio cenzură din partea ei, M. Maria deveni proxenetă, nesfiindu-se să-şi vândă (nu la

tarabă, ci la bursă înfloritoarei noastre prostituţii!) sora mai mică, pe F., de 14 ani. Clienţi? Militari în termen şi localnici sau voiajori din cei pătaţi!

Încet-încet, în această mlaştină a concupiscenţei au atraso şi pe verişoara lor din Bucureşti, P.F., tot de 14 ani! Nici nu le-a fost, de-altfel, prea greu, căci la vârsta ei de liceană, F. avea deja apetitul vagabondajului, intrase, prin mijlocirea fratelui ei mai mare, în anturajul unor tineri dubioşi şi cine s-o mai ţină-n frâu?! După mai multe încercări de a o recupera socialmente, ce-au avut efectul „nucii în perete”, familia s-a dezis de ea, repudiind-o!

Ei, acum, spuneţi şi dumneavoastră, cum să se descurce bătrâna cu cele trei nepoate ce-o făceau de râsul satului şi-o sfidau făţiş, printr-un comportament mai mult decât indecent?! S-ar putea spune că se resemnase, obosită, să mai lupte. Indiferent ce mijloace de „presiune” verbală ar fi folosit, de la rugă la blestem, micile prostituate reacţionau mereu violent ca „mimozele senzitive” şi făceau tot ce voiau ele. Viaţa depravată le plăcea, iar ura pentru bunică creştea ca o vâlvătaie!

Duşmănoasă, neguroasă şi impulsivă, Ghiorghiţa, fiica Ştefanei, mocnea şi ea aceeaşi sete de răzbunare! De ce bătrâna o tratase toată viaţa ca pe-o ciumată, preferând-o şi iubind-o mai mult pe sora ei din Bucureşti, Elena?! Şi acum, de ce voia să vândă casa bătrânească şi pământul dobândit prin aplicarea legii fondului funciar şi să-i dea tot ei banii?! iată, o nouă nedreptate ce i se făcea! Un nou abuz! Era deja prea mult!

Abjecta „conjuraţie”.

Relaţiile din interiorul clanului se deterioraseră cumplit, iar fiorii morţii pluteau în aer! Aşa se face că, în martie 1992, când bătrâna Ştefana s-a întors în sat (după o iarnă de şedere la fiica ei din capitală) ura revărsată din trei „vulcani” a început s-o copleşească! Ghiorghiţa a alungat-o din casa ei, silind-o să-şi găsească adăpost într-o

cocioabă din chirpici, ruinată. Fără acoperiş deasupra, fără sobă, dormind pe un pat improvizat dintr-o uşă acoperită cu câteva cârpe, când voia să se încălzească aprindea, ca primitivii, foc deschis în tindă.

Din când în când Nela, Florina şi nişte strănepoţi din partea Mariei M. îi aruncau ceva resturi de mâncare, dar o făceau mereu să le-nghită cu noduri. Cu toată existenţa subumană ce-i fusese impusă, ca un copac aproape uscat dar îndărătnic, bunica se încăpăţâna să trăiască… Pentru a o suprima, descendentele concepură un plan diabolic…

…În Vinerea Mare, zi de doliu atotcuprinzător pentru Iisus, când lumea forfotea să întâmpine cum se cuvine Sfintele Paşte, pe la amurg, Ghiorghiţa începu să bocească prin sat că mama ei s-a stins din viaţă. Nela şi Florina rătăceau şi ele pe uliţi speriate, dezorientate. Aşa „pierdute” le-a întâlnit în jurul orei 22 poliţistul Boboc, ajutorul şefului de post din C. „Ce vânt vă mână pe-aici, la ceas de noapte?” le-a-ntrebat. „Bunica… A murit bunica… Şi nu găsim lumânări”. Ca bun creştin, poliţistul le-a invitat la post (şi fiindcă s-a întâmplat să aibă!) le-a dat o sută de lumânări. Să le aprindă la căpătâiul moartei!

Totuşi, durerea lor afişată zgomotos i se părea cam afectată, cam falsă. Avea motivele lui să le suspecteze. Le cunoştea frivolitatea, iar cât despre dragostea pentru bunică, ce să mai vorbim?! Toată lumea ştia c-o chinuiau şi abia aşteptau să-şi dea duhul. Mă rog, nu a găsit de cuviinţă că era momentul să le tulbure din „durerea” lor, aşa că le-a lăsat să-şi urmeze drumul…

N-au apucat însă să ducă lumânările în ruina aceea de casă, prin care se răzvrătea vântul, că vecinii, nesuportându-le prefăcătoria şi bănuind că este ceva necurat la mijloc, le-au gonit cu pietre! Cumplit de răvăşite, bătând în retragere s-au întâlnit iar cu poliţistul. Erau galbene ca ceara şi dinţii le clănţăneau de frică. Nu puteau îndura revolta obştii, nici gândul că săvârşiseră

ceva păgân. Pentru orice eventualitate, aveau, oricum, o versiune pregătită. Plângând (insuficient de convingător, însă!) Nela mărturisi că mama ei, Ghiorghiţa, comisese păcatul cel mai groaznic dintre toate, sufocându-şi mama cu o basma neagră şi silindu-le să asiste la asasinpt. Oh! Şi ce milă le-a fost! Dar ce puteau face?!

Ca „mielul la tăiere”?!

Noaptea Vinerei Mari se sfârşise… Şi a venit Sâmbăta învierii, cu satul fremătând să primească lumina divină dar, totodată, zguduit de vestea nelegiuirii ce se săvârşise. Oamenii doreau să se facă lumină în jurul crimei ce le pătase sărbătoarea!

Şi mai avizi să ajungă la clarificarea judiciară a faptelor erau procurorul criminalist Eugen Iordăchescu şi ofiţerii Tudor, Voicu şi Oprea de la poliţia oraşului Olteniţa. Numai ce sosiră la C., că de la spitalul orăşenesc li se comunică prompt că autopsierea cadavrului confirmă moartea prin sufocare. Acum ştiau clar că exista o crimă laolaltă cu o prezumtivă asasină (conform cutremurătorului denunţ filial)! M. Ghiorghiţa para însă, cu vehemenţă furibundă, acuzaţia de a-şi fi ucis mama. „Eu nici măcar n-am fost acolo când a murit. M-au anunţat vecinii!”

Cu o intuiţie psihologică acutizată de-a lungul câtorva ani buni de exerciţiu profesional, procurorului Iordăchescu i se părea neverosirryl ca cele două fete să fi asistat cu mâinile încrucişate la asasinarea bunicii lor. Ş-apoi era, literalmente, imposibil (cunoscând mecanismul morţii prin sufocare!) ca fapta să fi fost comisă de o singură persoană! Iar victima chiar să nu fi încercat, oare, cu slabele-i puteri, să se apere?! Cine să creadă că şi-a acceptat resemnată soarta ca mielul dus la tăiere?! Ciudate erau şi leziunile pe care cadavrul le avea la nivelul gambelor. Se vedea, deci, de la o poştă că Nela şi Florina minţeau. Iar în privinţa reacţiilor bătrânei în momentul

fatal, depoziţiile lor erau pline de inadvertenţe!

Ruina vlăstarelor „bolnave”.

Cavalcada întrebărilor chinuitoare continua să le strivească pe minore, acestea venind din partea procurorului şi a ofiţerilor Aristide Blebea şi Paul Vasiliu! Inhibate, după ore de interogatoriu, au clacat, recunoscând că ucigaşele au fost chiar ele!

Le instigase Ghiorghiţa care, în tot timpul „lucrării” criminale, păzise uşa de intruşi, împreună cu un nepot, pe nume Sorin Adrian. De altfel, o urau şi ele îndeajuns încât să-şi unească forţele pentru a o nimici! Florina i-a imobilizat deci, capul cu o basma, astupându-i căile respiratorii, iar Nela i-a legat mâinile la spate şi i-a strâns picioarele ca într-o menghină! Au chinuit-o aşa, preţ de vreo 15 minute, până a încetat să se mai zbată.

Într-un târziu şi Ghiorghiţa, ce-şi negase cu obstinaţie iritantă complicitatea la crimă, a cedat în faţa priceperii poliţiştilor de-a o hărţui. Da, ea a „condamnat-o” şi nici măcar nu regretă că a pus la cale odiosul matricid! O ura nespus şi numai prin moartea-i putea să-şi scoată spinul geloziei din inimă. Pedeapsa ce va veni o sperie însă! Nici micile asasine nu sunt mai puţin pesimiste. O clipă doar au trăit senzaţia eliberării de povara nesinceritătţii! Dar de-acum încolo?! Ca micile sălbăticiuni cu gustul libertinajului şi-al lipsei de constrângeri în sânge, cum să se ştie de-acum înainte închise şi să renunţe la atâtea plăceri?!

Prin cele trei vlăstare „bolnave”, întregul clan pare să se fi prăbuşit! Copleşit de acel pustiu neiertător al degradării morale şi promiscuităţii! Dar dacă totuşi instituţiile de penitenţă le vor face regenerarea posibilă?!

MI-AM OMORÂT SOŢUL PENTRU CĂ L-AM PRINS CU… ALT BĂRBAT!

Printre deţinutele întâlnite în Secţia Femei a penitenciarului, una face o figură aparte. Îngrijită,

echilibrată, cu gesturi calme, egale. Vocea şi cuvintele pe care le spune dau de la bun început impresia că este o fiinţă educată, care trebuie să fi ajuns în închisoare dintr-o greşeală. Dacă n-ar fi îmbrăcată în zeghe, ai putea fi tentat să crezi că e doar o vizitatoare, însă nu, deţinuta Florina Florescu şi-a ucis soţul. Motivul…

„A fost o căsnicie fericită în primele luni”.

„…Acum am 26 de ani. Sunt bucureşteancă şi, până să fiu închisă, am lucrat la un liceu… Am absolvit Facultatea de Matematică… Mă rog, asta n-are importanţă… M-am căsătorit acum trei ani cu un fost coleg… Fuseserăm prieteni pe toată durata facultăţii, aş fi jurat că ne cunoaştem foarte bine unul pe celălalt, ştiam că ne potrivim… La început ne-am cumpărat o casă, am aranjat-o după gustul nostru, ne vedeam fiecare de treabă, iar seara, când ne întâlneam, stăteam de vorbă ca doi îndrăgostiţi care, pe deasupra, mai sunt şi prieteni foarte buni, mâncam ceva, ne uitam la televizor, făceam dragoste… Era atât de frumos… N-am bănuit nicio clipă că Mihai era atras de bărbaţi şi asta, repet, pentru că între noi totul mergea foarte bine, îmi jura că mă iubeşte şi că numai eu exist pentru el… Acum ştiu că eu eram singura femeie… E cumplit… Ce să mai spun, a fost o căsnicie fericită în primele luni, mă gândeam că nimic şi nimeni nu poate interveni între noi…”

Şocul

„… Mi-am ucis soţul în ziua de 18 noiembrie 1992. Ne-am întâlnit acasă pe la ora 5 după-amiază, am mâncat împreună, am flecărit puţin, apoi eu m-am îmbrăcat să plec. Aveam o meditaţie acasă la un elev, la ora 18.30. Ne-am sărutat, mi-a spus că de-abia aşteaptă să mă întorc şi eu am ieşit… Din păcate, elevul meu se îmbolnăvise şi ai lui, luaţi cu grijile, uitaseră să mă anunţe că nu puteam lucra în acea zi. Pe undeva şi eu eram mai veselă, mai uşurată, mă gândeam că stau şi eu acasă mai mult cu

Mihai… M-am întors, am apăsat pe clanţa uşii de la intrare şi am constatat că era încuiată. Nu m-am speriat, ştiam că Mihai stă de cele mai multe ori cu ea deschisă, însă probabil că se culcase un pic, aşa mi-am zis… Am descuiat cu cheia mea şi am intrat. Toată casa era cufundată în întuneric, mai puţin holişorul din faţa dormitorului, unde era o lumină discretă de la lampadar… Uşa de la dormitor era închisă şi mi-am zis că ar fi mai bine să-l las să doarmă, să se odihnească, să nu-l deranjez, dar ceva, parcă o presimţire, m-a împins să deschid totuşi şi acea uşă… Am rămas în prag ca trăsnită, Mihai, soţul meu, bărbatul pe care îl iubeam mai mult decât pe oricine în lumea asta, era în pat cu un alt bărbat şi făceau dragoste! Soţul meu era homosexual! Nu ştiu cum să vă spun, atât de mare a fost şocul când am văzut totul, încât pe moment m-am gândit că n-aş fi zis nimic dacă era altă femeie lângă el, dar nu un bărbat!”

Crima

„…Nu mă auziseră. M-am dat înapoi câţiva paşi, incapabilă să găsesc vreun motiv, ceva, care să-l fi făcut pe Mihai să ajungă aici… Am văzut pur şi simplu negru în faţa ochilor, m-am repezit la bucătărie şi am luat cuţitul mare şi am dat să năvălesc peste ei în dormitor, să fac ceva, orice, numai să-i sperii şi să înceteze… Pe undeva, cred că în mine încolţise deja gândul răzbunării, căci, aparent foarte calmă, deşi fierbeam de furie pe interior, mi-am scos haina, am pus-o în cuier, apoi m-am încălţat cu papucii ca să nu fac zgomot, am apucat cuţitul şi m-am îndreptat spre dormitor… Nu aprinsesem nicio lumină, cea din hol era suficientă… M-am repezit peste ei, gemetele lor când făceau amorul acela scârbos îmi sună şi acum în urechi, atunci le auzeam amplificate, ce mai, m-am repezit peste ei şi am început să-i lovesc cu cuţitul la nimereală… l-am luat prin surprindere, nu s-au putut apăra… Mi-am revenit după vreo oră, cred, stăteam pe marginea patului care se

umpluse de sânge şi îi priveam… Ştiam că Mihai era mort, în el dădusem cu mai multă furie… Celălalt gemea uşor, rănit şi el… M-am ridicat, m-am dus în baie şi m-am spălat pe mâini, apoi am telefonat la poliţie şi am spus ce-am făcut… Vă rog să mă credeţi, într-un fel nu regret, îmi pare doar rău că nu mai suntem ca la început, când ne simţeam fericiţi şi credeam că nimeni nu o să ne despartă…”

POVARA DESTINULUI

Soarele topise până şi ultimul petic de zăpadă, spre dezamăgirea celor mici. Timpul abia sărise ca un cal nărăvaş peste graniţa dintre ani. Noul an ar fi trebuit să aducă bucurii şi în viaţa Vasilicăi Olteanu, din Bucureşti, mai ales că necazurile n-au ocolit-o niciodată. După moartea soţului său a rămas cu cei doi copii: Bogdan şi Mirela. Aşa cum face orice mamă bună, şi-a revărsat toată dragostea asupra lor, trăind pentru ei. Casa în care locuiau, pe bulevardul Alexandru Ioan Cuza, părea să rămână o oază matriarhală, unde şi-au făcut loc pentru totdeauna căldura, înţelegerea şi liniştea. Niciun seism nu părea să cutremure din temelie viaţa acestei familii.

Copiii nu înţelegeau cine era bărbatul care a intrat în casa lor. Ştiau doar că-l cheamă Vasile Toma. La început îl priveau cu acea curiozitate pe care o ai când îţi cumperi un obiect de mobilier, apoi au înţeles că era prietenul mamei lor. Femeia a încercat să-l prezinte copiilor ca pe un om bun care i-ar putea iubi şi le-ar putea ţine loc de tată. Mai târziu, au înţeles că bărbatul ce a intrat în casa lor, până atunci liniştită, nu este altceva decât un monstru aducător de teroare. N-a durat mult şi puşcăriaşul şi-a arătat faţa hâdă, pe care încerca s-o ascundă când era nevoie. Eliberat în 1990, după ce comisese un asasinat, Vasile Toma purta în sânge apucăturile „câştigate” în penitenciar. Nu rare au fost situaţiile când mama celor doi copii a fost obligată să-i suporte mizerabilul comportament. Când se îmbăta, o siluia în prezenţa celor

doi minori şi o obliga la cele mai aberante şi mai animalice perversiuni sexuale. De câte ori Bogdan încerca să-i ia apărarea, el îl bătea fără milă. După trei ani, coşmarul care a pătruns în casă se cerea alungat. Femeia începuse să creadă că a blestemat-o Dumnezeu la un asemenea trai, cu o astfel de creatură. În mare taină a vorbit cu Bogdan, fiul său, să-l omoare. Numai aşa gândea că ar putea scăpa de dânsul. Copilul a înţeles durerea mamei sale, pe care o trăia şi el. La data de 24 februariel 993, lucrătorii de la „Renel" au descoperit, în canalul postului de transformare T28, de pe strada Buzeşti nr. 55, sectorul 1 – Bucureşti, cadavrul unui necunoscut, aflat într-o avansată stare de putrefacţie. Pentru locotenent-colonelul Marin Dincă, căpitanul Emil Costache şi Dan Antonescu, sosiţi la faţa locului împreună cu procurorul Marin Gârcel, cazul părea a prezenta destule necunoscute. Identificarea cadavrului era o treabă anevoioasă din cauza stadiului avansat de putrefacţie şi a faptului că victima nu avea asupra sa niciun act de identitate. Pe poliţiştii bucureşteni i-a ajutat întâmplarea de data asta. Cadavrul a fost recunoscut de câţiva colegi, ca fiind al lui Vasile Toma, care n-a mai dat niciun semn de viaţă de la data de 8 ianuarie 1993. Steaua călăuzitoare părea a lumina calea spre adevăr a anchetatorilor. Moartea nu era naturală, ci una deosebit de violentă şi murdară.

Căpitanul Dan Antonescu, din cadrul Serviciului judiciar al Poliţiei Capitalei, împreună cu colegii săi, a emis ipoteza unui omor al cărui autor ar putea fi soţia lui, cu care era în divorţ. Femeia avea suficiente motive să-l urască. Şi totuşi, nu ea era autoarea crimei.

Zăpada s-a aşternut de data asta cu şi mai multă putere, în drum spre domiciliul Vasilicăi Olteanu, de pe strada Al. I. Cuza, căpitanul Dan Antonescu mai elaboră în gând o ipoteză: dacă femeia a transportat cadavrul concubinului său, cu sania? Exact în ziua comiterii crimei

s-a aşternut şi zăpada, o zăpadă imaculată, dornică parcă să ascundă lucrurile urâte. Cei doi copii erau în curte, făcuseră un frumos om de zăpadă. Mama lor era la serviciu, lucra la Grădiniţa de copii nr. 181, sectorul 1

— Bucureşti. Acolo a şi găsit-o. La poliţie, femeia resemnată a povestit totul.

În seara zilei de 8 ianuariel 993, Vasile Toma a venit acasă foarte târziu. A început să-şi umilească iar concubina. Vasilica Olteanu era convinsă că singura modalitate de a scăpa de blestem era să-l ucidă. L-a rugat, tremurând de nervi, să aibă răbdare să se culce copiii, apoi va face tot ce-i cere. Vasile Toma s-a trântit pe patul din sufragerie. Femeia s-a dus în camera copiilor. Bogdan s-a oferit să-l omoare el. Pe fată au dus-o în baie, pentru a o feri de peisajul terifiant al crimei. S-au întors în sufragerie. Băiatul a luat de lângă soba de teracotă un topor. A lovit. Vasile Toma se mai mişca încă. Cu o vază pe care o găsise în apropiere, Vasilica Olteanu a lovit şi ea, revărsându-şi toată durerea şi ura asupra monstrului care refuza să moară. După deces, împreună cu Bogdan, l-au rostogolit pe o pătură. Au transportat cadavrul în beci. Voia să-l îngroape acolo, dar a fost imposibil din cauza pardoselii de beton. În noaptea de 9 spre 10 ianuarie au scos cadavrul din beci şi l-au transportat cu sania copiilor, pentru a-l arunca într-o gură de canal. Au încercat câteva locuri, dar capacele îngheţate şi acoperite de zăpadă nu cedau. Parcă nici pământul nu-l primea! Pe strada Buzeşti, în dreptul bisericii, au găsit un capac dublu care s-a deschis. L-au aruncat acolo. Au pus capacul la loc şi s-au întors în aceeaşi noapte acasă.

Femeia a pus pe foc hainele care au fost ale lui, pătura năclăită de sânge şi toporul. Pe cei doi copii i-a învăţat că dacă va întreba cineva unde este Vasile Toma, să răspundă că a plecat la Timişoara la un coleg de puşcărie, care şi-a deschis o firmă particulară.

Pentru căpitanul Dan Antonescu acest caz era unul tragic. Cum să întrebi un copil de 13 ani dacă a fost autor şi martor al unei crime comise de mama sa? l-a lăsat o vreme împreună în hol, femeia îndurerată era hotărâtă să-şi ducă mai departe crucea destinului. Copiii au fost luaţi în grijă de bunicul din partea tatălui lor. Cei doi copii îşi vor aminti mereu de mama lor, care a avut parte de o soartă nenorocită, iar casa care le oferise o vreme atâta linişte va rămâne şi ea pustie cine ştie cât, martoră a tragediei petrecute, de parcă şi ea ar avea suflet.

BĂNUIND CĂ o ÎNŞALĂ, îl taie GÂTUL

Se ştie că numai bărbaţii sunt agresivi, mai ales la beţie. Dar Florica Petre, în vârstă de 35 ani, din Târgul Mureş a dovedit că nu-i aşa. Şi femeile pot să bea „cot la cot" cu bărbaţii şi apoi sunt în stare să cotonogească şi chiar să omoare. Femeia fusese părăsită de primul bărbat, căci era „rea de muscă* şi beţivă. Toţi bărbaţii din zonă o cunoşteau, pentru că în fiecare seară o aveau tovarăşă de cârciumă. Doamne, şi cât putea să bea! Soţul îi fugise în lume, lăsând-o singură şi fără niciun ajutor. Şi atunci, Florica P. şi-a găsit un serviciu. Ziua muncea şi seara chefuia. O viaţă avea şi pe-aia o înecase în alcool.

Toate bu Re, dar lipsa unei mâini de bărbat se făcea tot mai simţită. Lucrurile se stricau şi nimeni nu o ajuta pe femeie, mai ales că nu prea avea bani. Şi „roasă" de gelozie pentru că celelalte muieri aveau bărbat în casă, l-a „agăţat" pe Vasile Droagă, de 48 ani. Omul era nou prin zonă şi nu-i strica un apartament şi o mâncare caldă, pe care femeia i-o punea în faţă înainte să plece la cârciumă. Apoi, când se întorcea, beată şi pusă pe nebunii, îşi cerea plata. Şi V.D. era nevoit să-i facăpoftele. Vai de pielea lui dacă n-o satisfăcea. Azi aşa, mâine aşa, bărbatului i s-a cam „acrit" de ea. Astfel, la sosirea ei acasă îi pierea tot cheful de amor.

Aşa ceva i s-a întâmplat şi în noaptea de 27 ianuarie

1993, când i-a spus clar femeii, să-l lase în pace să doarmă. Aceasta, cu mintea înceţoşată de aburii alcoolului, a intrat la bănuieli. „Cum, n-are chef de călăreli omu’ ei? E sătul sau ce?” Brusc, i-a venit o idee: Vasile D. O înşela cu văduva care locuia deasupra apartamentului ei şi cu care îl văzuse discutând pe scară. „Aha, de-aia nu-i ardea să se culce cu mine”. Sigur că nu avea nicio dovadă, dar ce-i mai trebuia? S-a dat încet jos din pat şi a pus mâna pe toporul de spart oase. Gândul că a fost înşelată o durea şi trebuia să-l pedepsească pe „nemernic”. L-a urmărit cum dormea liniştit, apoi a lovit. Cu sete, o singură dată, în zona gâtului. Apoi, doborâtă de oboseală, s-a dus să se culce în colţul cel mai îndepărtat al camerei. A doua zi a chemat Poliţia şi a mărturisit totul. „Mare pagubă. Tot nu mai era bun de nimic”, a declarat ea, fără nicio părere de rău. Şi ce, poate alteia îi trebuia, nu?

AMANTA A FOST UCISĂ DE SOŢIE

Pe Anica Vlaicu o ştia tot satul Trăncăni de „fată bună”. La ea îşi găseau „alinarea” toţi neconsolaţii, văduvi sau alungaţi de neveste. Avea 26 de ani, dar trecută prin atâtea aventuri, arăta mai în vârstă. Rămăsese fără părinţi de la 14 ani, când le luase foc casa şi când ea scăpase printr-o minune, scoasă de un vecin. Văzuse acoperişul prăbuşindu-se. Înmormântase ceea ce mai rămăsese din ai săi: două trupuri carbonizate, chircite, fără chip.

După spaima trăită atunci, multe nopţi a sărit din somn, pradă aceluiaşi coşmar: flăcări care mistuie totul, chipurile – de nerecunoscut – ale celor doi părinţi… După un an şi trei luni, sătulă de stat prin vecini (alte rude n-avea), fata plecase. Dispăruse pur şi simplu într-o dimineaţă. Se urcase într-un tren ce oprea în halta lor şi dusă fusese. A coborât la Trăncăni şi o luase aşa, pe uliţele satului, fără nicio ţintă. Spre seară, dăduse peste o casă părăsită, a nimănui. Se culcase în şopron. Dimineaţa întrebase în stânga şi-n dreapta, dar nimeni nu-i spusese

prea multe. Se părea că stăpânii plecaseră, de câţiva ani buni, în Israel, la rude. Cât trăiseră acolo, fuseseră oameni retraşi, ciudaţi. Sătenii se bucuraseră de dispariţia lor şi botezaseră casa „a strigoilor”.

Anica mersese la primărie. Ceruse voie să locuiască acolo, îi spusese primarului scurta şi trista ei poveste. Omul, milos, îi permisese să se aşeze în sat. Vreo doi ani, fata muncise pe rupte şi-şi pusese la punct gospodăria. Lucrase cu ziua pe la alţii şi se descurcase. La 18 ani, A.V. era femeie în toată puterea cuvântului. Nimeni nu ştia că, de la o vreme, fata nu mai era singură. În fiecare seară, o umbră se strecura în ograda ei, un bărbat. Nicolae Budulea, aşa-l chema pe „curtezan”. Avea 41 de ani şi rămăsese văduv, cu doi copii pe cap. Fiind singură, tânăra îl acceptase uşor, mai ales că se purta frumos cu ea.

Într-o noapte însă, liniştea lor a fost curmată. Gura satului vocifera din cauza legăturii extraconjugale a lui N.B., pentru că nu se împlinise încă anul de doliu. Cei ds-pierde-vară din aceeaşi comună prinseseră firul legăturii. Îl pândiseră pe Nicolae şi văzuseră unde intră. Îi lăsaseră până au stins lumina, apoi intraseră peste ei. Sub ochii lui Budulea, cei do To violaseră pe Anica, amenințându-i că, dacă suflă ceva, umplu satul de vorbe şi-o zboară afară din localitate.

Incidentul rămăsese aşa, îngropat. Ce şanse avea ea să-i dea cineva dreptate? Şi cum Nicolae a părăsit-o chiar a doua zi, a început declinul. În curând, tinerei de 19 ani i se dusese duhul: ea era acum „ţiitoarea” satului. Anica nu suferea deloc sau nu lăsa să se vadă. Ba dimpotrivă: a început să se îmbrace bine, să se afişeze prin faţa cumetrelor care, neavând altceva mai bun de făcut, căscau gura pe marginea şanţului.

Cum viaţa nu-i oferise prea multe bucurii, a început să nu-i pese de nimic. Toată lumea ştia, de-acum, că trăieşte din banii primiţi pe…

Cu toate acestea, Anica avea o regulă strictă: nu se culca niciodată cu bărbaţi însuraţi, care aveau acasă neveste şi copii. Prima abatere de la regulă i-a fost fatală. Împlinise 26 de ani şi era trecută prin toate. Totuşi, de vreo două luni o vizita unul, Ion Doiculea, despre care nu ştia decât că e din satul vecin. Avea 32 de ani şi-i plăcuse femeia de cum o văzuse. Pusese rămăşag cu o cunoştinţă că va fi a lui şi numai a lui. Se ţinuse de capul ei până o convinsese că e singur şi neconsolat. Realitatea însă, era alta: I.D. era însurat şi avea şi trei copii. Ion îi împuiase capu' Anicăi că e divorţat şi că ar dori-o de nevastă, că lui nu-i pasă de ce-a făcut ea „înainte". Naivă, A.V. crezuse poveştile lui. Ion câştigase, de-acum, rămăşagul. Ar fi putut s-o părăsească, dar... n-a mai avut cum. Chiar îi căzuse cu tronc femeia. Nevastă-sa, Viorica Doiculea, se făcuse la început că nu vede nimic. Îşi zicea că aşa sunt toţi bărbaţii şi spera c-o să-i treacă. De câteva săptămâni, însă, Ion întârzia tot mai des. Ba, vreo două-trei nopţi nici n-a mai ajuns acasă, în dimineaţa de 18 aprilie 1993, când I.D. se furişa să se schimbe, să plece la serviciu, nevastă-sa i-a tăiat calea; Ion a ocolit-o, Viorica s-a aşezat din nou în faţa lui, cerându-i socoteală. „Măi, femeie, lasă-mă!" „Cum să te las, Ioane, c-am ajuns de râsul satului! Stai mai mult cu târâtura aia decât cu mine". „Să nu-i spui «târâtură»", sărise Ion. „O să te las dracului şi-o s-o iau pe ea. Cu ea sunt fericit, nu cu tine!" Viorica sărise ca arsă: „Cum?! Pe... aia?!" şi potop de ocări a început să-i curgă din gură. Enervat şi grăbit, I.D. a lovit-o pe nevastă-sa peste faţă, a împins-o în lături şi a plecat.

O şuviţă de sânge îi apăruse femeii la nas. Şi-a şters-o cu dosul palmei şi a intrat în casă. Ca un automat, a pus mâna pe un par ce sprijinea gardul şi a pornit spre Anica. Ajunsă în poarta ei, a strigat-o. Neştiind cine e, A.V. i-a deschis. O lovitură puternică a pus-o imediat la pământ. Viorica a luat-o târâş, de picioare şi a băgat-o în casă. A

despuiat-o, rupându-i hainele, apoi, contemplându-şi victima, a trebuit să recunoască, în sinea ei, că arăta mai bine ca dânsa. Asta a iritat-o şi mai mult. A început s-o lovească cu picioarele. Când Anica Vlaicu a dat semn că-şi revine şi a gemut de durere, cealaltă a văzut negru în faţa ochilor. A ridicat parul şi a lovit-o pe amanta soţului ei în cap.

O dată şi încă o dată. Gura victimei s-a umplut se sânge. Trecuse în lumea celor drepţi. Mulţumită, Viorica Doiculea a scuipat peste rivala ei, apoi s-a dus la şeful de post şi i-a spus tot. La proces, când a fost întrebată dacă are ceva de adăugat, făptaşa a spus: „Nu-mi regret fapta. Cineva trebuia să-i facă de petrecanie… ăsteia! Acum, Ion va fi nevoit să aibă grijă de copiii lui. Uitase că e tată!”

ŞI-A UCIS SOACRA CU CIOMAGUL, VĂTRAIUL ŞI FĂRAŞUL

Robăneşti nu este decât o comună din jud. Dolj, aidoma altor aşezări din regiune. Oamenii îşi văd de viaţa lor, ară, sapă, muncesc pentru fiecare bucată de pâine. Într-o casă locuiau singure nora şi soacra. Despre noră, Maria Toma (54 ani), spun oamenii că-i beţivă, certăreaţă şi mincinoasă. De ani de zile o snopea în bătaie pe bătrâna soacră. Aceasta, Ioana Toma, avea de-acum 81 de ani şi, cu voia lui Dumnezeu, era sănătoasă. Rămăsese văduvă la 23 de ani şi nu s-a mai măritat – a lucrat să-şi crească feciorul, pe Marin – care i-a adus apoi nora, să-i fie de ajutor la bătrâneţe. Marin a murit în 1987 şi nora a „ajutat-o” – i-a adus în casă p-aia cu coasa în mână.

Până la moartea lui Marin, spun vecinii, a mai fost cum a mai fost dar de atunci, nimeni şi nimic n-a mai oprit-o pe Maria să bea toată ziua. Vindea porumb ori alte produse numai să poată cumpăra ţuică. Pe bătrână o bătea mereu. Toţi o auzeau cum cere ajutor, dar la intervenţiile oamenilor, Maria Toma îi făcea de ocară, spunând că nimeni nu are voie să intre în ograda ei. Sătenii se ruşinau

de sudalmele ei şi mai ales se temeau de blestemele ei. Când era trează, îi spunea bătrânei că oricui ar întreba-o despre vânătăile la vedere să le răspundă că a căzut. De altfel, nu de gura oamenilor se temea Maria T., ştia doar de frica fiilor ei, nepoţii bătrânei, căsătoriţi prin alte sate, dar care mai veneau uneori pe-acasă. Nepoţii Ion şi Anton ştiau şi ei cât de greu o duce bunica lor din cauza comportamentului propriei mame. Astfel, comoditatea vecinilor, a nepoţilor şi a autorităţilor a dus la o crimă plină de sadism.

Marţea, cum se zice din moşi-strămoşi, sunt trei ceasuri rele. Într-o zi ca asta a plecat Maria Toma în vizită la unul din fii, în satul Pârşani, la câţiva kilometri de Robăneşti. Cuscra, deşi îi ştia metehnele, o serveşte cu băutură. În acest timp animalele din bătătură nu ştiu de vizite, ştiu doar să ţipe că le era foame. Bătrâna Ioana T. roagă un vecin să-i deschidă o magazie ca să ostoiască foamea dobitoacelor. Mai târziu a sosit şi nora, băută mai tare decât în celelalte zile. Ameninţările şi drăcuielile curg peste capul bătrânei: „de ce-ai descuiat magazia, de ce, te omor, te omor, să nu te mai văd în faţa ochilor”. Justificările Ioanei T. că ar fi hrănit animalele nu ajută la nimic. După ora 19 vecinii au auzit-o pe biata bătrână ore întregi strigând după ajutor „mă omoară, lume, mă omoară”. Din casă se auzeau şi drăcuielile Mariei T. şi ameninţările ei cu moartea. După ora 21, bătrâna n-a mai ţipat. Nu mai avea cum şi nici de ce: era pe moarte. Năbădăioasa noră a stins lumina şi a plecat la nişte vecini, cu care avea de gând să mai tragă o porţie de băutură. Aceştia au întrebat-o de soarta bătrânei. Maria le-a răspuns sec: „dă-o dracului, am bătut-o că nu voia să dea de mâncare la porci, am bătut-o să nu mai ţipe, am luat-o de păr şi am băgat-o în casă”.

De marţi n-a mai văzut-o nimeni pe Ioana T. O vecină cu treburi în curte întreabă de soarta bătrânei. Nora

răspunde într-o doară: „dă-o dracului, că doarme”. Era însă pe la prânz şi vecina s-a mirat. S-a apropiat de fereastră şi-a văzut-o pe I.T. acoperită cu plapuma. A strigat-o de câteva ori. Bătrâna n-a răspuns. Aşa au obiceiul morţii, să nu răspundă. Nora s-a apropiat precipitată şi i-a spus: „hai, fă ieşi afară, dă-te dracului că doarme”. În aceeaşi zi, pe la amiază, Maria Toma care tocmai băuse ceva la bufetul din comună, îi spune unui văr întâlnit în drum că bătrâna a murit. Văzând-o beată, bărbatul nu a crezut. Joi dimineaţă s-a mai trezit. A încuiat uşa şi a plecat la fiul ei, la Pârşani. Fiului şi rudelor le-a spus că în acea dimineaţă a găsit-o pe Ioana moartă în pat. Întoarsă acasă, a chemat vecinele să spele moarta şi s-o pregătească pentru înmormântare. Vecinele au vrut să ştie de ce este bătrâna atât de plină de vânătăi şi sânge. Maria le-a spus că a căzut şi s-a lovit.

Doctorul a fost însă de altă părere. Plăgile şi vânătăile le-a pus în legătură directă cu situaţiile conflictuale din casă. Expertiza criminalistică a scos la iveală faptul că bătrâna avea părul smuls, iar loviturile primite în cap, gât, torace şi membre au fost aplicate cu un ciomag, un vătrai metalic, ba chiar şi cu un făraş. Victima mai avea şi o coastă ruptă, dar moartea s-a datorat traumatismului cranio-cerebral cu hemoragie de meninge. Concluzia examenului a fost că moartea s-a instalat la patru-cinci ore după agresiune. Adică în jurul orei la care Ioana T. n-a mai avut putere să strige după ajutor. „Nevinovata” noră Maria T. neagă că i-ar fi făcut ceva bătrânei, susţinând cu înfocare că aceasta cădea şi se lovea. Că oamenii cad şi se pot lovi am mai auzit, dar că cineva se loveşte până la moarte cu diverse unelte şi strigă după ajutor în acelaşi timp, nu s-a mai pomenit. Maria Toma nu mai este noră. Este doar inculpată, conform art. 174 Cod Penal.

UN GLONTE ERA MAI BUN…

13 iunie 1993. Poliţia municipiului Ploieşti este anunţată de staţia de salvare despre un caz judiciar. În strada Plopilor nr. 14, din cartierul Berească, a fost găsită o bătrână decedată, care prezenta mai multe urme de violenţă.

La faţa locului s-a deplasat imediat o echipă de cercetare compusă din ofiţeri din judiciar, procurorul criminalist şi medicul legist.

Într-o cameră, pe un pat zăcea cadavrul unei bătrâne cu vânătăi pe faţă pe mâini şi picioare. Şi aici, şi în bucătărie, au fost identificate mai multe urme de sânge şi smocuri de păr aparţinând victimei.

În locuinţă este găsită fiica victimei, Vasilica Rădulescu, de 58 de ani, pensionară, fostă prestatoare la „Arta metalului” din Boldeşti-Scăieni. Aceasta plângea de mama focului la căpătâiul mamei sale, Ioana Mareş, de 87 de ani, pensionară CAP.

— Eu am fost plecată în oraş, a explicat Vasilica. M-am dus la piaţă. Când am sosit acasă, am găsit-o pe mama moartă.

Poliţiştii au înregistrat această primă declaraţie, constatând însă cu dispreţ că fata „bătrânei” era mahmură… Nu puteau sta lângă ea din cauză damfului de alcool pe care îl emana.

Între timp, a sosit în locuinţă şi concubinul acesteia, un bătrân de 71 de ani, Victor, pensionar, care fusese plecat cu bicicleta să-l anunţe pe fiul bătrânei despre decesul acesteia.

Cadavrul este ridicat şi trimis la laboratorul medico-legal al judeţului Prahova, care nu s-au mulţumit cu sumara explicaţie a fiicei victimei, au invitat-o la poliţie pentru a clarifica unele amănunte, chit că aceasta se bălăngănea, sprijinindu-se de pereţi.

Între timp, o echipă de tineri ofiţeri începe

investigaţiile.

— Ea a omorât-o, spune o vecină. Am văzut-o de multe ori cum îşi târa mama de păr prin curte şi o bătea. Când se îmbată

— Şi asta se întâmpla aproape zilnic – devine foarte violentă.

De la ceilalţi vecini şi chiar de la concubinul fiicei victimei, află şi alte amănunte despre comportarea acesteia faţă de mama sa. Bătrâna era infirmă şi sclerozată, motiv pentru care nu putea păstra curăţenia la W.C. aşa cum dorea fiica ei, aşa încât era păruită şi lovită. Dar mai era un motiv pentru care Vasilica Rădulescu se purta astfel cu mama ei. Bătrâna mai avea o casă la ţară, la Gheorghiţă – locuinţa părintească – pe care fiica voia să pună mâna, deşi avea încă o casă la Ploieşti, pe strada Mihai Bravu nr. 104, şi fără a lua în considerare că mai avea un frate care nu primise nimic.

Cum s-a întâmplat crima? Sosind acasă „afumată” bine, fiica şi-a găsit mama căzută între pat şi masă, acuzând o durere insuportabilă la un picior.

— Nu ţi-am spus să nu te dai jos din pat? a început beţiva.

Bătrâna, însă, se văita, durerile fiind groaznice. Gemetele acesteia au enervat-o rău pe Vasilica, care, oricum nu-şi privea mama cu ochi buni. În loc să o ridice de jos şi să o aşeze în pat, a început s-o lovească bezmetic, cu palmele, cu pumnii, cu picioarele, târând-o de păr, să nu mai ţipe. Zdrobită de atâtea lovituri aplicate monstruos de fiica sa, bătrâna a „tăcut” pentru totdeauna, urmând ca beţiva asasină să moară şi ea în puşcărie, primind 20 de ani de închisoare… Un glonte era mai bun…

COMPLICE LA CRIMĂ

Oraşul Hunedoara, anul 1993. Presa locală îşi informa cititorii despre un accident de muncă petrecut la centrala electrică a oraşului. Mai precis, un tânăr de 22 de

ani, numit Stăncioiu Vasile, a fost găsit carbonizat într-un tablou de înaltă tensiune, conform declaraţiilor poliţiei în momentul când au demarat cercetările privitoare la caz. Cadavrul a fost descoperit de o echipă de lucrători din schimbul de noapte. Deci, aceasta se întâmpla la data de 17 spre 18 iunie 1993. Plutea însă, un mister deasupra cadavrului, reprezentat de faptul că înainte de carbonizare, Stăncioiu V. îşi smulsese mâna dreaptă din umăr. Împrejurările încă nu se cunoşteau. Singurul indiciu a fost atelierul mecanic al centralei. Aici, pe pinioanele unui reductor uriaş s-au găsit multe pete de sânge închegat şi bucăţi de carne, care, după analizele de laborator, aparţineau victimei. După două săptămâni, a fost dezlegat misterul în cazul lui Stăncioiu V. Era de fapt o crimă. Cum s-au petrecut faptele? Gelozie, ură, necazul că un om are acces la ceva pe care un altul nu şi-l poate revendica decât recurgând la gesturi criminale.

Povestea începe în anul 1991, când Stăncioiu V., terminând ultimul an de liceu, pleacă în armată. Era îndrăgostit de Vatrici Iolanda, vecină de bloc cu el şi de aceeaşi vârstă.

Înainte de a pleca în cătănie şi-au jurat amândoi iubire şi credinţă eternă. Dar întâmplarea a făcut ca, în aceeaşi unitate militară, să ajungă şi Vârtan Ion, un bun amic şi fost coleg de clasă de-al lui Stăncioiu. Toate bune şi frumoase până aici. De fapt, până când amândoi soldăţeii s-au reîntors acasă, într-o permisie de trei zile. Cu această ocazie Vârtan Ion a putut s-o cunoască pe iubita lui Stăncioiu. Ca un făcut, odată ce Vârtan a văzut-o, nu a putut s-o mai uite. Dragoste mare la prima vedere. Bineînţeles că nu i-a spus nimic lui Stăncioiu, dar a făcut tot posibilul să obţină o altă permisie şi s-a dus înfipt la Iolanda.

Ca pe bandă de magnetofon i-a mărturisit acesteia dragostea care l-a adus până la ea, făcându-i promisiuni de

fericire. Şi i-a jurat, la fel ca Stăncioiu, iubire şi credinţă eternă, Iolanda a dat din colţ în colţ la început, era nehotărâtă, dar, văzând insistenţele tânărului, a acceptat în cele din urmă să devină şi iubita acestuia. O mireasă la doi miri, singura deosebire fiind paturile şi aşternuturile. Lucrurile au decurs aşa până s-au eliberat tinerii, Iolanda a sărbătorit întoarcerea acasă cu fiecare în parte, din politeţe, să nu deranjeze sufletele curate ale băieţilor. Se mulţumea cu amândoi şi nu avea ce să le obiecteze în acest sens. Necazul a început când ea a observat că burtica începuse să capete proporţii. Rămăsese însărcinată, lucru constatat atât de Vârtan, cât şi de Stăncioiu. Acesta din urmă nu prea era de acord cu acest rod al iubirii lor atât de timpuriu. A propus să meargă la doctor, să-l dea afară, Iolanda s-a întristat la asemenea veste şi s-a dus plângând în braţele lui Vârtan. Acesta ca un adevărat bărbat, i-a propus să se mute cu el. Iolanda a acceptat. După câteva luni, când a dat naştere unui băieţei, Stăncioiu, ros de regrete şi de umbrele unei suferinţe sufleteşti, a tot căutat-o pe Iolanda. Mare i-a fost uimirea când a aflat în ce casă e gospodină fosta lui iubită. Nu i-a rămas decât să ofteze şi să se gândească la fericirea copilului care are doi taţi şi o mămică.

Cu toate acestea, nu a putut pune frâu ispitei de a-i ţine calea Iolandei şi de a-i oferi casa lui, unde să devină cu adevărat gospodină. Demersurile în acest sens au durat aproximativ două săptămâni, Iolanda nu a vrut în ruptul capului să accepte să se mute la Stăncioiu, dar în schimb a fost de acord să redevină iubita acestuia. Mai ales în timpul cât era plecat Vârtan de acasă. De aici a început necazul. Vârtan a simţit că Iolanda îl trădează. Ştia şi cu cine. I-a atras de câteva ori atenţia Iolandei asupra acestui lucru. În anchetă, a declarat: „trecuseră vr *) patru sau cinci luni de când Iolanda se întâlnea cu Vasile. Eu mă îmbolnăveam de nervi când ştiam ce face ea. De câteva ori

am bătut-o. Ţineam mult la copil, altfel aş fi trimis-o acasă la părinţii ei. În seara de 17 iunie 1993, la ora 22.30 m-am făcut că plec la serviciu şi m-am ascuns în grădină. La vreo jumătate de oră am auzit nişte fluierături dinspre poartă, Iolanda a ieşit lin casă şi plecată a fost. M-am uitat în stradă şi am văzut că era cu Stăncioiu, mergea spre ieşirea din oraş. Mi-am închipuit că merg spre centrala electrică. Am intrat în casă şi m-am uitat la copil. Acesta dormea. Am luat un cuţit şi am plecat în urmărirea lor. Într-adevăr, ei au intrat în centrala electrică. Am sărit gardul centralei şi i-am urmărit într-un atelier. Era o fereastră deschisă şi am intrat şi eu. În atelier am văzut un motor mare care antrena nişte roţi dinţate. Bănuiam că Stăncioiu nu are altceva de făcut decât să supravegheze această maşină. Ascuns după nişte butoaie din plastic, se uita cum el o îmbrăţişa pe Iolanda. A luat la întâmplare un fier şi la introdus între roţile dinţate. Acestea s-au blocat şi începuse să sune o alarmă. Stăncioiu s-a îndreptat spre un tablou, a acţionat un întrerupător şi apoi s-a repezit la roţile dinţate. Cred că văzuse fierul prins acolo şi încerca să-l scoată când celălalt a acţionat întrerupătorul de la tablou. S-a auzit un scrâşnet, apoi un strigăt puternic şi maşina a pornit. Când s-a uitat la Stăncioiu, a văzut că era numai sânge, se zbătea pe jos fără o mână. Venise şi Iolanda acolo şi se uita ciudat la celălalt. „Nu pune mâna – i-am zis – să nu-l atingi. Stăncioiu s-a zbătut cât s-a zbătut şi dintr-odată s-a oprit. Cred că leşinase sau murise”. L-a luat de picioare şi l-a tras afară din atelier, ajutat de Iolanda. Cam la cincizeci de metri de uşa atelierului, a văzut nişte dulapuri mari din metal. A deschis uşa unuia dintre ele şi l-a băgat acolo pe Stăncioiu. Imediat ce a închis uşa, s-au văzut scântei multe ieşind de acolo, apoi flăcări şi un fum înecăcios de ars. Era un tablou de curent. A luat-o pe Iolanda şi a fugit acasă. A doua zi a citit în ziare despre electrocutarea lui Stăncioiu Vasile. L-au arestat

întâi pe el, apoi pe Iolanda drept complice. Din cauza femeii s-a întâmplat asta.

OMUL IUBIT-HRANĂ PENTRU ŞOBOLANI

Multe au fost pedepsele aplicate de soţi tembeli sau perfect normali omului de lângă ei. Un întreg arsenal de arme ale crimelor stau frumos fotografiate în arhivele procuraturii, alături de dosare voluminoase, la tribunale, în care sunt povestite, eufemistic, carnagii familiale cu neveste răzbunătoare sau cu bărbaţi măcelari. Poate că un caz aparte îl constituie crima din oraşul Victoria, comisă de Barbara Mocsoi în iulie 1993 asupra propriului soţ, după o căsnicie de 30 de ani. Halal finiş pentru

O fericire conjugală!

Neînţelegeri între Barbara şi Peter fuseseră dintotdeauna. Mai mari, mai mici, ca în orice familie de oameni normali, dar niciodată cumplite şi întotdeauna „împăcabile”… Ceva mai special în câmpul războaielor conjugale a fost presiunea delanşată de o moştenire din partea unor rude. Avizi după bani mai abitir decât după sănătate, soţii Mocsoni au pornit o cruciadă unul împotriva celuilalt. Voiau să se debaraseze de un beneficiar în plus al banilor respectivi. Uitaseră de fostele nopţi de amor ale tinereţii, de anii zbuciumaţi şi pătimaşi care-i ţinuseră împreună întru amintiri minunate. Tot ce voiau acum era banul. Măcar la vârsta a treia să se lăfăie în lux…

Şi Barbara, şi Peter au ticluit mijloace de a scăpa unul de altul. Femeia a fost mai agilă şi mai rapidă în punerea în aplicare a planului. Ghinionul lui Peter a fost că nevasta a fost mai iute de minte şi mai pregătită de fapte diabolice. L-a ameţit într-o seară cu whisky de bună calitate, după care l-a târât în beciul casei. L-a legat fedeleş cu sfoară, având grijă să fie cât mai dezbrăcat şi să nu se imprime rugozitatea funiei în carne. După care l-a abandonat pradă frigului şi şobolanilor. Era convinsă că nimeni, niciodată, nu o va bănui de crimă, punând moartea

lui Peter pe seama faptului că s-a îmbătat ca porcul şi s-a oferit hrană şobolanilor…

După opt zile, un frate de-al bărbatului care începuse să „miroasă” ceva, a ţinut neapărat să intre în beci. Bănuiala i-a fost amplificată de opoziţia Barbarei. Omul a chemat poliţia, care a descoperit cadavrul lui Petre Mocsoni, mâncat în proporţie de 30% de către şobolani. Oamenii legii au fost intrigaţi să vadă că soţia decedatului nu călcase prin beci în tot timpul aşa-zisei dispariţii a soţului. Şi nici nu anunţase poliţia…

La anchetă a spus tot, îngrozită că a putut ucide pentru

1 milion în plus. Care oricum nu-i va ajuta în puşcărie.

PORCUL BEAT ŞI NORA CRIMINALĂ

Leopoldina Nisipitu, din satul Buturugi, judeţul Prahova, era bucuroasă nevoie mare: îşi însurase feciorul. Dăduse sfoară-n şapte sate, se interesase, fusese pe la casèle cu fete de măritat… le văzuseşi-şi făcuse planuri privind zestrea acestora. A căutat cam mult coana Leopolda. Noroc, barem, că avea băiat care nu-i ieşea din vorbă. Nicu, vlăjgan de 28 de ani, ar fi mutat munţii din loc, dar pentru nimic în lume n-ar fi supărat-o pe maică-sa. Şi uite-aşa, într-un final, cusurgioaica sa mamă îşi găsi o noră dintr-un cătun mai îndepărtat, nu prea frumoasă, cam bătrâioară, dar cu multă zestre. Se făcu nuntă şi pace bună.

Coana Leopolda îşi luă în serios rolul de soacră. Şi-ncepu frumuşel să-şi pisălogească nora: aia nu e bine, ailaltă nu e bine, nu ştii să faci nimica, cine dracu’ te-o fi crescut aşa momâie şi şleampătă pe deasupra etc., deşi toate treburile gospodăriei trecuseră pe umerii Lenuţei Mitrache, devenită Nisipitu. Azi aşa, mâine aşa, nurorii nu-i convenea deloc situaţia. Dar Nicu, bărbatu-său, era mut, că de mă-sa era sfântă. Aşa că Lenuţa n-avea ce face,

muncea şi înghiţea vorbele acre şi dure ale soacrei. Dar simţea că nu mai poate: cât era ea de tăcută şi de supusă, îi venea câteodată să facă urât de tot. Nu de puţine ori se abţinuse în mod eroic să nu-i dea soacră-sii cu ceva în cap! Ajunsese biata Lenuţa să se culce cu bărbatu-său lângă ea şi cu gândul la soacră. Adormea cu Leopolda-n cap, o visa pe Leopolda şi când se trezea, dădea cu ochii tot de Leopolda, în carne şi oase. Venea, pasămite, în fiecare dimineaţă în camera însurăţeilor ca să vadă cum i se simte feciorul şi dacă sunt semne, ceva, de nepoţi. Că voia soacra şi urmaşi, să ducă numele neamului mai departe.

Cum se făcu, dar iată că pe 25 iulie 1993, se iscă un alt scandal, din te miri ce: nu se consumaseră vişinile din damigenele cu vişinată. Licoarea se „dusese" încă de prin iarnă. Acum era deja nevoie de damigene pentru altă serie de vişinată. Lenuţa îşi pusese deci problema cam ce-ar avea de făcut cu fructele stafidite, dulci şi mustind a alcool. N-a mai întrebat-o pe soacră-sa, că iar ar fi început nebuna cu cicălsala la cap. Drept pentru care, nora duse vişinile din două damigene taman în trocul porcului. Care le mâncă hulpav, cu tot cu sâmburi, apoi se îmbătă animalul. Mangă! începu să se împleticească prin cocină şi, în cele din urmă, se lăsă moale într-un colţ şi-şi cam pierdu răsuflarea. Pe la orele prânzului când veni Leopolda să-şi scarpine porcul pe spinare, avu un şoc: animalul stătea ca mort, cu picioarele în sus şi râtu-ntr-o parte. „Săriţi, oameni buni, a murit porcul! S-a prăpădit frumuseţea mea de porc..." Jale mare, dar cine se făcea vinovat? Păi, bineînţeles că ultima persoană care fusese la cocină, nimeni alta decât nora, Lenuţa. Şi începură să curgă blestemele de tot soiul şi injuriile. Ba chiar, nervoasă fiind, Leopolda-i dădu noră-sii şi-o băzdacă peste gură. Şi-o apucă apoi până la urmă, sănătos, de plete, zgâlţâind-o cu toată puterea.

A suportat Lenuţa câta suportat... Dar, până la urmă,

biata noră văzu negru în faţa ochilor. Se agăţă dé-un cuţit şi neştiind nici ea prea bine ce face în toiul încăierării, o lovi pe soacră-sa în spate. Adânc, cu ură. Deşi transportată de urgenţă la spital, Leopodina Nisipitu a decedat după câteva ore. În schimb, după vreo patru ceasuri, porcul şi-a revenit în fire, bine-mersi şi grohăia nevoie mare. Lenuţa Nisipitu a fost arestată de poliţişti, iar Nicu a rămas şi fără mamă, şi fără nevastă, jelindu-şi soarta şi necazul.

FLĂCĂRILE MONSTRULUI-OM

Focul izbucnise în camera unde dormea bărbatul. Când Tudoriţa Leu ieşise în curte şi începuse să strige după ajutor, flăcările mistuiseră o bună parte din casă. Prin ferestre, jerbele de foc se înălţau spre negurile nopţii în jocul lor apocaliptic, distrugător. Buimaci de somn, speriaţi de prăpădul din vecinătatea lor, oamenii au sărit în ajutor, care cu ce a putut.

— Lazăr e înăuntru. Şi-a dat foc, nenorocitul, fără să se gândească la noi… Ce-o să facem? Unde-o să ne ducem? Ne-a lăsat pe drumuri, se lamenta Tudoriţa, îndemnându-i pe oameni să-l scape.

Dar cine putea intra prin marea de flăcări să-l salveze?

Un vecin a chemat pompierii militari. După venirea lor, focul a fost repede răpus şi întunericul nopţii intrase, parcă, în sufletul oamenilor odată cu aburul rău mirositor răspândit de casa încă fumegândă.

— Lazăr e ars tot. E carbonizat, s-a auzit o voce dinăutru, o voce tânguitoare de bărbat căreia îi venea greu să spună ce văzuse în casă.

— A mai încercat nebunul să-şi dea foc. Acum câţiva ani. Ştiu eu, zise cu năduf o bătrână. Acum a reuşit.

Un murmur se răspândi printre oameni. Un murmur de groază şi de acuzare.

— Aţi văzut ce ne-a făcut, urla Tudoriţa, plângându-şi soarta şi disperarea.

— Bine c-ai scăpat de beţiv. Nu mai are cine să te bată. L-a bătut şi pe el Dumnezeu.

— Vai de viaţa ta. De când te-ai încurcat cu Lazăr nu ai avut zile bune. Era bătrân şi rău. Tu eşti tânără, Tudoriţo. Îţi refaci viaţa. Nu ştiu ce ai găsit la el. Casă, poate.

— Te-ai eliberat.

Vorbele nu mai conteneau. Lazăr fusese într-adevăr un om rău.

O ţinuse pe lângă el pe Tudoriţa fără cununie şi pe cele două fete, Claudia şi Geanina. Fiecare de câte 17 ani, una a femeii, din alte legături de tinereţe, şi una a lui, din prima căsătorie. Beţiv şi bezmetic, lumea vorbea că ar fi încercat să-şi violeze fetele. Când Tudoriţa Leu, femeie de serviciu la un bloc, se întorcea acasă istovită de muncă, după ce beau împreună, de cele mai multe ori o lua la bătaie până ce femeia fugea ori cerea ajutorul vecinilor.

La locul incendiului au venit procurorul, medicul legist şi poliţiştii.

„După primele cercetări şi investigaţii, îmi spune locotenentul Costel Arbunea, din Poliţia municipiului Brăila, toţi înclinam să credem că într-adevăr fusese o sinucidere. Lazăr mai avusese antecedente de piroman. Concubina şi fetele afirmau că îşi dăduse foc. Prin ceea ce ne declarau, vecinii întăreau ipoteza sinuciderii.

Când am intrat în casă, două lucruri erau însă de neînţeles pentru mine, nu se potriveau cu cele spuse de femeie. Lazăr era chircit pe podea, vrând parcă să iasă din cameră, şi nu găsisem vasul ori sticla cu benzină, folosită de el să-şi dea foc, parcă se volatilizase. Pe de altă parte, nici Tudoriţa, nici fetele nu motivaseră în declaraţiile lor în vreun fel gestul extrem al bărbatului. De obicei, fiecare sinucigaş îşi pregăteşte sfârşitul, îl explică. Niciuna nu a putut relata ce a făcut Lazăr înainte de a-şi da foc. Nu lăsase nicio scrisoare, nu spusese nimic care să le facă să

înţeleagă că îşi va da foc.

Dimineaţa, am aflat din investigaţii că Geanina, fata lui Lazăr Saravarenco, vorbeşte cu un băiat şi că în noaptea incendiului, a fost la el. L-am chemat pe acesta la poliţie.

— Domnule locotenent, Geanina a venit la mine pe la 1.30 azi-noapte. Am întrebat-o ce s-a întâmplat, de ce mă caută la un ceas atât de nepotrivit, ce i s-a întâmplat de mă caută. Era tare speriată. „L-am terminat pe tata. I-am dat foc”. mi-a spus. Cum, tu? nu-mi vine să cred. „Nu eu. Mama vitregă”. N-a mai vrut să-mi spună altceva. Tremura toată. Plângea. M-a rugat s-o las să doarmă la mine.

Faptele din acel miez de noapte începeau să prindă contur… împreună cu locotenentul Ştefan Mocanu şi cu sergentul major Mihai Diaconu, am şters umbra minciunii ce acoperea o crimă abominabilă.

Trecând peste ameninţările cu moartea, pe care Tudoriţa le promisese foarte tranşant: „Ai văzut ce i-am făcut lui taică-tu? Şi ţie îţi fac la fel.”, Geanina şi Claudia ne-au povestit cum se produsese incendiul şi cum murise Lazăr.

De cu seară băuseră împreună ţuică, o jumătate de litru. O cumpărase una dintre fete. Pe la 11 noaptea, ameţit fiind, Lazăr s-a dus în camera lui să se culce. S-a urcat în pat, spunându-i concubinei: „Te aştept. Hai lângă mine”. Tudoriţa, însă, îi pusese gând rău. S-a mai învârtit prin casă. Bărbatul a adormit. Femeia a intrat în camera fetelor.

— În noaptea asta îl termin.

— Stai liniştită! Cum să-l omori? Nu-ţi dai seama ce faci? îi spun fetele speriate.

Le-a răspuns că vrea doar să-l sperie. După ce le-a cerut o ţigară şi a aprins-o, a ieşit afară, în curte.

Lazăr avea o motoretă pe care nu o mai folosise de multă vreme. Femeia a luat un bidon din plastic şi a vărsat

în el, din rezervor, cam trei litri de benzină. A intrat apoi în casă, a turnat pe lângă el, pe pat, să nu-i trezească, benzină. A turnat şi în jurul patului. A lăsat bidonul în mijlocul încăperii şi a ieşit când a deschis uşa fetele au simţit mirosul pătrunzător de benzină.

— Mamă, ce-ai făcut? au întrebat-o.

— Nu v-am spus că-l termin în noaptea asta? Daţi-mi chibritul!

Fetele au refuzat-o. A căutat prin casă, în altă cameră, şi a găsit unul. S-a întors şi i-a dat foc.

Când l-au cuprins flăcările, Lazăr a sărit din pat, vrând să iasă afară. În acel moment a explodat bidonul lăsat în mijlocul încăperii şi nu a mai putut scăpa din cercul de flăcări. În explozie, a fost stropit cu benzină, luând foc şi mai tare. Auzind bubuitura, fetele au sărit pe fereastră.

Când am cercetat locul incendiului, nu găsisem vasul cu benzină, pe care presupuneam că Lazăr l-ar fi folosit să-şi dea foc. Acum ştiam de ce, era explicabil. Fiind din plastic, arsese.

Asasina, Tudoriţa Leu, confruntată cu fetele, nu a mai avut cum să nege cumplita faptă pe care o comisese. A recunoscut, relatându-ne câteva amănunte nesemnificative, pe care fetele nu aveau de unde să le ştie. Mai mult şi-a plâns soarta”.

Fără îndoială că raţiunea câştigată de oameni în milioane de ani se poate nărui, se poate pierde dintr-odată şi alunecarea în animalitate poate deveni o crudă realitate. Regulile morale, iubirea, demnitatea pot fi spulberate de o forţă interioară incredibil de puternică, precum un nimic, un fleac. Fără raţiune, omul devine monstru, comportându-se mai crud decât un animal. Când îşi dă seama de ce a îacut, de cele mai multe ori nu se mai poate repara nimic.

ŞI-A OMORÂT SOŢUL PENTRU CĂ A REFUZAT SĂ VINĂ LA MASĂ

Nimeni nu ar fi crezut că Otilia Matei, 47 ani, din Bacău, mamă a doi copii, va ajunge să-şi omoare bărbatul cu atâta sadism, încât toţi cei care o cunoşteau au rămas muţi de uimire.

Se pare că relaţiile dintre cei doi soţi începuseră să se deterioreze în urmă cu câteva luni. De meserie şofer, Ştefan Matei pleca la muncă dimineaţa şi se întorcea seara târziu, uneori chiar noaptea. Venea obosit şi nu prea mai avea chef de vorbă. Mânca în grabă, apoi se culca.

Poate că dacă una dintre vecine nu ar fi venit într-una din după-amiezi la nevastă-sa, nu s-ar fi întâmplat nimic. Femeia venise să ceară împrumut două linguri de zahăr şi, din vorbă în vorbă, au ajuns să vorbească despre bărbaţi că aşa sunt toţi, beţivani şi curvari…” Otilia Matei s-a făcut că nu înţelege, dar vecina a continuat, spunând că îi văzuse pe Ştefan Matei în urmă cu o zi… „Era la cârciuma aia a lu’ privatizatu din colţ… Era la masă singur cu o femeie mult mai tânără decât el şi râdeau amândoi”… Otilia Matei a simţit un junghi în dreptul inimii şi fiori reci pe şira spinării.

De-abia a aşteptat ca bărbatu-său să vină acasă. În timp ce-i punea masa, a încercat să-l tragă de limbă. Dar Ştefan era, ca de obicei, tăcut şi obosit. „Se preface al naibii de bine, ticălosul…” şi-a spus atunci femeia şi s-a hotărât ca a doua zi, vineri, să-şi spioneze bărbatul…

În cârciumă era multă lume şi un fum gros de la ţigările proaste. La una din mese, Ştefan Matei stătea în compania unei blonde. Bărbatul vorbea însufleţit, bea bere la halbă şi mânca mititei. Dacă Otilia Matei ar mai fi rămas câteva secunde, ar fi văzut că dinspre toaletă vine un bărbat care se aşază foarte aproape de blondă şi o mângâie pe spate...

În acea seară, Ştefan Matei a refuzat să vină la masă. I-a spus soţiei sale că a mâncat şi că acum r.a-i este foame, apoi s-a dus să se culce. „Dacă nu vii la masă, o să-ţi pară rău!” l-a ameninţat femeia. „Să ştii că te-am văzut azi la cârciumă, cu târfa aia...” i-a mai spus. Bărbatul s-a repezit la ea şi a început să ţipe: „Aia e soţia prietenului meu...”, dar femeia nici nu a vrut să audă. A început să ţipe şi ea. Şi-a ameninţat din nou bărbatul că va regreta dacă nu va veni la masă. Şi, cum acesta s-a dus să se culce, Otilia Matei a trecut la acţiune. A luat din bucătărie tocătorul metalic de tăiat carne şi a intrat în dormitor. Ştefan Matei era de mult în lumea visurilor şi sforăia cu gura larg deschisă. Loviturile au curs una după alta, cu o precizie matematică. Bărbatul nu a reacţionat decât la început, după primele două. A deschis speriat ochii şi a încercat să spună ceva. Dar nevasta s-a grăbit să-i mai aplice alte câteva lovituri care i-au provocat în cele din urmă moartea.

În aceeaşi seară, Otilia Matei a băut două beri la localul din colţ la aceeaşi masă la care stătuse până în urmă cu o oră soţul ei, iar apoi s-a predat celei mai apropiate secţii de poliţie.

ASASINA ÎNSCENEAZĂ UN VIOL

Când I.L., unul dintre cei mai respectaţi gospodari ai comunei Hălchiu, judeţul Braşov, a intrat val-vârtej într-o dimineaţă în clădirea postului de poliţie, subofiţerul de serviciu nu şi-a putut stăpâni uimirea. Omul, răvăşit, tulburat de ceva anume, ţinea cu tot dinadinsul să-şi mărturisească gândul şi parcă nu-şi găsea cuvintele.

Speriat, gâfâind încă, rosti într-un târziu: „Dom plutonier, la mine pe lot e o moartă… Am văzut-o şi vă spui io că nu-i lucru curat…” Abia după aceea, calmat oarecum că spusese ce era mai important, a explicat cum, dis-de-dimineaţă, plecase să-şi are pământul, la câţiva kilometri de casă. Acolo găsise cadavrul unei femei. „Cu toate nenorocirile astea de le citeşti prin ziare, cu crime, violuri şi tâlhării, nu-i de mirare că apar ticăloşi la tot pasul… Ăsteia, cred io, i-a făcut vreunu’ felu şi p-ormă a omorât-o!”, a mai spus I.L.

Victima era goală

Cadavrul era dezbrăcat până la brâu, iar poziţia în care fusese găsit îndreptăţea, la prima vedere, spusele gospodarului, cum că ar fi vorba de un viol. Femeia era culcată pe spate, iar moartea o surprinsese cu picioarele desfăcute, puţin flexate. Vânătăile urâte de pe gât indicau şi cauza decesului: strangulare, în rest, pe corp nu avea alte semne de violenţă, în afara părului zbârlit, de parcă asasinul sau asasinii se „distraseră” trăgând-o de păr, în timpul comiterii faptei.

În urma cercetărilor întreprinse pe raza comunei Hălchiu s-a stabilit identitatea femeii: Elena Truşcă, 60 de ani, muncitoare la ferma „Avicola” din localitate. „Cine ce să fi avut cu ea, sărăcuţa, de-a omorât-o ca pe-un câine?”, a întrebat, în timpul anchetei, una dintre rudele victimei. „Că era şi în vârstă, nime din neamu’ nost n-o avut vreodată duşmani…”

Chef la fermă

Ultima persoană care a văzut-o în viaţă pe Elena Truşcă a fost, după cum s-a concluzionat, o colegă de serviciu, Elizabeta Preoteasa, o femeie negricioasă, cu ochi vicleni, slăbănoagă şi nu prea vorbăreaţă. La cei 48 de ani pe care-i avea, nu prezenta niciunul din semnele îmbătrânirii fireşti, gândiseră anchetatorii. Părea să fie o femeie aprigă şi răzbunătoare, dacă ar fi trebuit să-şi

apere interesele. Ţinându-şi mâinile încrucişate în poala şortului înflorat, Elizabeta Preoteasa declarase în prima etapă a anchetei: „În seara în care a murit biata tuşă Lena, că noi aşa-i ziceam, am avut un fel de chef la fermă, a fost ziua cuiva, înţelegeţi, şi am stat cu toţii şi-am petrecut... Sigur, toată lumea a băut la noi acolo, că ne place să ne cinstim cu un păhărel. Acu, adevăru e că tuşa Lena o cam luase pe ulei, cum se spune, se ameţise binişor. Mi-am dat seama că se cam clătina când am plecat, întrucât aveam de făcut o bucată de drum împreună. Am apucat-o prin grădini, prin loturi, cum le zicem noi, ca să scurtăm drumu'. Când am ajuns la răscruce, io am luat-o înspre Primărie, iar tuşa s-a dus pe partea ailaltă, unde stă ea. Atunci am văzut-o ultima oară şi pe drum nu mi-a zis ni'ca cum c-ar fi supărată sau că i-ar fi frică de careva..." (Fragment *din prima declaraţie a Elizabetei Preoteasa*)

Moarta n-a fost violată

Spre surprinderea anchetatorilor, raportul medico-legal de autopsie a scos la iveală un amănunt surprinzător, care, dintr-odată, avea să îndrepte ancheta pe un alt făgaş: în vaginul victimei Elena Truşcă nu fuseseră găsite urme de spermă, iar pe trup nu exista nicio leziune care să indice faptul că s-ar fi desfăşurat măcar o luptă, în scopul forţării femeii să întreţină relaţii sexuale. Un singur amănunt – în afara poziţiei în care fusese găsit cadavrul – i-a mai frapat pe anchetatori: câteva şuviţe de păr fuseseră smulse cu sălbăticie de pe capul victimei, restul fiind, de asemenea, răvăşit, de parcă asasinul ar fi ţinut morţiş s-o scalpeze. Aşa cum niciodată n-ar proceda un bărbat în luptă cu o femeie...

„Era beată şi o ţinea pe-a ei..."

Având în vedere această ultimă constatare, anchetatorii şi-au reluat investigaţiile, interogând-o din nou pe Elizabeta Preoteasa, prietena victimei şi ultima care o văzuse în viaţă. De data aceasta, sub tirul intens al

întrebărilor, multe încuietoare, nervii femeii au cedat şi, cu trupul parcă dintr-odată gârbovit, împuţinat, privind ţintă ceva nevăzut pe duşumea, şi-a mărturisit fapta: „În seara aia am băut cu toţii acolo, la fermă… Cred că atuncea când am plecat nu mai era nime, bărbat sau femeie, care să nu fi fost ameţit… Se întunecase de-a binelea când am plecat şi tuşa Lena deşi de-abia se mai ţinea pe picioare, a vrut s-o luăm pe scurtătură, chiar dacă drumu' e mai povârnit. De obicei, mergeam împreună acasă până la jumătatea cărării dintre loturi, p-ormă eu o luam într-o parte, ea în cealaltă. Acu, nu-i vorbă, eram amândouă cam cu chef şi nu mai ştiu din ce ne-a venit de-am început să ne certăm. Prea era beată tuşa şi mă contrazicea, o ţinea pe-a ei… Am sărit la ea şi-am început să ne batem. Ţin minte c-am tras-o de păr să-i arăt eu ce pot. Aproape c-o pusesem la pământ, da hoaşca, chiar de şaij' de ani cât avea, a izbutit să mă răstoarne, să mă dea! a o parte şi-a început să râdă aşa, ca un om beat şi prost şi mi-a mai zis că tot ea e mai tare şi mă spune la tot satu că m-a bătut… Am mai stat aşa culcată la pământ până a plecat de-acolo, da nu mai puteam răbda… M-am sculat în picioare, ş-am sărit gardu' într-o grădină, ş-am mers pe furiş aşa, între loturi, până m-am oprit acolo unde face poteca un cot scurt ş-am aştepta-o. Eu eram dincoio de gard ş-o vedeam aşa, prin întuneric, de furie ajunsesem să văd ca pisicile, cum se apropie şi se clatină. Când a ajuns în dreptu meu, mi-am săltat mâinile peste gard ş-am apucat-o de gât ş-am strâns-o. Geaba s-a zbătut ea, că o lipisem de scânduri cu spatele. De strâns, am strâns-o până n-a mai suflat deloc. Se făcuse moale ca o cârpă, mi-am dat seama de-abia când am simţit că e grea, grea de tot şi atârnă, de fapt sta în picioare, numai c-o ţineam eu. Am sărit atuncea gardu' ş-am venit de cealaltă parte, lângă ea. Era moartă şi mi s-a făcut frică de poliţie c-o să mă prinză şi atuncea i-am scos bluza de tot şi am lăsat-o, aşa goală, la pământ, culcată pe spate.

Atuncea, când am văzut-o aşa, mi-a venit ideea să-i desfac picioarele, că cine-o găsi-o, să crează c-a violat-o vreun beţiv sau vreunu' care pusese ochii pe ea…"

ASASINĂ MORALĂ

Rămasă văduvă la vârsta de 67 de ani şi în împrejurări cumplite, bătrâna Maria Stoichiţă locuia singură într-o casă modestă în comuna Cuza Vodă, din judeţul Călăraşi. De felul ei, nu era o fire comunicativă şi nici prea multe prietene nu avea. Trăia cu durerea în suflet că răposatul ei soţ fusese un mare crai, care o înşelase la nesfârşit şi care, poate ca o compensaţie de la Dumnezeul, murise asasinat de soţul uneia dintre ibovnicele sale, când fusese prins în flagrant delict de bărbatul încornorat.

De atunci, ţaţa Maria, cum i se spunea bătrânei, îşi căpătase fără voia ei şi un duşman pe viaţă, pe Elena Butac, fosta iubită a lui Stoichiţă şi nevasta asasinului.

Aceasta, în mintea ei stearpă, o învinuia pe bătrână că fusese „capul răutăţilor", că dacă ar fi ştiut să-şi strunească bărbatul, nu s-ar fi ajuns atât de departe.

De mai multe ori M.S. i-a explicat Elenei că nu are niciun fel de vină şi că nu-l putea stăpâni pe Mitruţ, care era şi cu 15 ani mai tânăr decât ea, în pornirile lui amoroase; numai dacă încerca să scoată o vorbă, bărbatul o şi pocnea. Durerea Elenei Butac de a-şi pierde bărbatul, chiar şi în aceste împrejurări scandaloase, era imensă. Rămăsese cu trei copii între 8 şi 14 ani, pe care acum trebuia să-i crească singură, să se descurce cum o putea, căci pe bărbat oricum nu-l mai putea vedea – dacă îl ajută Dumnezeu să trăiască în puşcărie

— Cel puţin 15 ani. Pentru toate acestea, Elena Butac o ameninţa pe „ţaţa Maria" că „tot îi va face felul cumva".

Ipoteze infirmate de autopsie

Patrusprezece lovituri cu un taburet îi fuseseră aplicate bătrânei în cap. În cameră, numai sânge şi materie cerebrală… Până şi poliţiştii, care văd atâtea

lucruri murdare şi mult sânge, sunt îngroziţi, tabloul locului faptei fiind aproape insuportabil… Oare, ce om cu mintea întreagă ar putea săvârşi o asemenea grozăvenie? … Vecinele bătrânei flecăresc şi astfel iese la iveală duşmănia pe care i-o purta Elena Butac victimei. Nu trecuseră decât trei luni de la arestarea soţului acesteia şi de la înmormântarea bărbatului ţaţei Maria. Asasinatul ar fi putut fi rodul răzbunării Elenei Butac, având în vedere multitudinea de lovituri pe care i le aplicase bătrânei. O femeie fiind mai slabă în putere, trebuia să lovească de multe ori…

Această supoziţie preliminară avea să fie infirmată însă de medicul legist, care a constatat prezenţa spermei în vaginul victimei. Bătrâna fusese violată înainte de a fi asasinată!…

Constatări la locul crimei

Din locuinţa bătrânei nu lipsea nimic, în şifonier găsindu-se toată averea ei: 362.000 lei, o pereche de cercei, un lănţişor şi două verighete (una a răposatului), toate din aur! Atunci?… Mobilul violului fusese, fără doar şi poate, violul! Răzbunarea era exclusă prin toate datele cazului.

Din investigaţii a rezultat că, în seara crimei, la cârciuma denumită „Banditul fără ochi” (sic!) chefuise un tânăr pe nume Vârban Ştefan. Beţivi erau pe toate drumurile în comună, dar a reţinut atenţia faptul că tânărul, înainte de a pleca din local, s-a exprimat de faţă cu un prieten de pahar că în noaptea asta o «fac» pe a lui criminalu, căci şi aşa nu are bărbat… Deci, era vorba de Elena Butac.

O pistă… aridă

Vârban Ştefan avea numai 22 de ani şi era cunoscut drept un tip foarte agresiv atunci când consuma băuturi alcoolice peste măsură. Atunci îl apucau poftele sexuale… La un moment dat fusese reclamat de mama lui că, într-o

seară, venind beat, încercase să-şi violeze sora de numai 13 ani. Nu se întocmise atunci dosar penal, şeful postului de poliţie înţelegând că Ştefan fusese inconştient. De fapt, tânărul îşi ceruse scuze şi semnase un angajament că niciodată nu va mai comite astfel de fapte.

Anchetată în privinţa vizitei lui Ştefan din seara crimei, Elena Butac s-a jurat pe crucea de pe perete că după moartea soţului (arestat pentru crimă!) nu mai cunoscuse bărbat şi că nu se mai gândise la vreo fericire trupească. A recunoscut că-i purta gând rău ţaţei Maria, dar niciodată nu se gândise s-o suprime. Ar fi dorit să-i fi tras o bătaie soră cu moartea ca să înveţe să nu-şi mai ia bărbat mai tânăr cu 15 ani decât ea…

O percheziţie domiciliară fără rezultat

Ca o curiozitate destul de stranie era faptul că în locuinţa victimei nu se găsise nicio urmă digitală străină. Taburetul (arma crimei) fusese examinat cu foarte mare atenţie de doi ofiţeri criminalişti, dar fără niciun rezultat. Singurele lucruri care se ştiau erau acelea că victima avea grupa sanguină 01, iar asasinul B III (după examinarea în laborator a urmelor de spermă).

La percheziţia domiciliară cu care a început ancheta asupra lui Vârban Ştefan, hainele tânărului au fost cercetate cu ajutorul ultravioletelor. Nici cea mai mică pată de sânge…

Ş.V. era angajat ca sudor la Combinatul Siderurgic Călăraşi. După declaraţiile sale; în noaptea respectivă (noaptea crimei) nu dormise acasă. Îmbătându-se, i-a fost teamă că nu se va putea trezi dimineaţă ca să meargă la serviciu. Pentru asta, după ce a ieşit din cârciumă pe la două noaptea, s-a dus direct la combinat şi a dormit în vestiar până dimineaţa. A recunoscut că s-a lăudat faţă de un prieten de pahar că ar fi vrut să se culce cu Elena Butac. „Dar câte nu vorbeşte omul la un pahar? a spus el. După ce m-a avertizat dom şef de post, adio!… Acum îmi

caut o nevastă, să fiu şi eu om la locul meu şi să nu mă mai arate lumea cu degetul”.

Şi se părea că lucrurile, într-adevăr, aşa stăteau.

Surpriza de la vestiar

Numai că poliţiştii nu s-au lăsat încântaţi de vorbele lui Ştefan.

S-a hotărât deci să se facă o descindere în vestiarul său de la combinat. Aici intervine marea surpriză! Sunt găsiţi chiloţii lui Ştefan. Plini de sânge. Grupa sanguină – 01, identică celei a victimei.

Asasinul este arestat

Pe baza acestei probe Vârban Ştefan este arestat.

La început, nu recunoaşte nimic, însă apoi face o mărturisire zguduitoare. În noaptea cu pricina (noaptea crimei) se îmbătase şi-i venise pofta de o femeie. Se gândise la Elena Butac, pentru că o ştia singură şi arăta încă destul de bine. La ţaţa Maria, nici pe departe… A intrat în camera Elenei Butac, aceasta neîncuind niciodată uşile de la casă. Femeia a aprins lumina şi, contrar aşteptărilor lui, a fost de acord să întreţină omeneşte un raport sexual cu el, dar numai cu o singură condiţie. Până să-i pună condiţia, Elena Butac a adus o sticlă de rachiu şi a pus-o în faţa tânărului înfierbântat. S-au cinstit împreună. După un timp, Elena şi-a mărturisit „oful”. „Fac tot ce vrei, i-a zis ea tânărului beţiv. Chiar şi din alea porno…” Ştefan era deosebit de încântat pentru că văzuse multe filme de specialitate şi îşi dorea tare mult să încerce sexul oral. Acum, i se ivise ocazia… „Ce trebuie să fac pentru asta?… Hai, zi repede, că nu mai am răbdare!”. Răspunsul femeii a fost sec: „S-o omori pe ţaţa Maria, căci numai de la ea mi se trag nenorocirile!” Au bătut palma.

Ceea ce s-a întâmplat în continuare, ştim, numai că, excitat cum era, Ştefan s-a gândit să nu o omoare degeaba pe bătrână. „Măcar acolo, ceva…” Şi a ieşit groaznicul asasinat pe fond sexual…

„Răsplata” pentru crimă!

Revenind la Elena Butac, asasinul s-a dăruit întru totul sexului oral… Femeia însă i-a propus câteva pauze (stropite din nou cu ţuică), timp în care i-a spălat toate hainele, ce erau pline de sânge, şi care ar fi fost o probă inclusiv împotriva ei. Chiloţii nu mai puteau fi, însă recuperaţi. Practic, erau îmbibaţi de sânge, l-a băgat în buzunarul pantalonilor lui Ştefan, avertizându-l, dimineaţă, să-i arunce undeva. Ca Ştefan să nu rămână descoperit i-a dat o pereche de chiloţi de-ai răposatului. Asasinul s-a trezit din beţie numai spre dimineaţă. Realizând ce făcuse – Elena îi dăduse 1.000 de lei înainte de crimă – s-a dus direct la serviciu, unde s-a apucat de treabă ca şi cum nimic nu se întâmplase.

Demascarea asasinei morale

Elena Butac, deşi a fost confruntată cu criminalul, a ne? at de la început instigarea la crimă. Asasinul nu trecuse pe la ea şi, după declaraţiile ei, nu avea niciun amestec în moartea ţaţei Maria.

„Ca să-ţi demonstrăm că aşa au stat lucrurile, vei fi operată!”, i-a spus ofiţerul anchetator Elenei încercând s-o atragă în cursă. „Pe mine, de ce?”, s-a mirat ea. „Ca să-ţi extragem sperma pe care ai înghiţit-o şi care, în urma analizelor, se va dovedi că va avea aceeaşi grupă sanguină ca a lui Ştefan: B III. Deci, este a lui!”

În faţa unei asemenea perspective, Elena Butac se lăsă moale pe scaun şi ceru un pahar cu apă. După ce bău, recunoscu totul: „Deşi e moartă, şi acum o urăsc pe ţaţa Maria… De la ea mi se trag toate belelele… Nu-mi pare rău pentru ce-am făcut… Puneţi-mi cătuşele, căci de copii o să aibă grijă stătu!… Oi vedea io dacă oi mai ieşi…”

Elena Butac are de executat 20 de ani de închisoare. Pedeapsă pe care a primit-o şi Vârban Ştefan, care i-a înfăptuit gândurile criminale. Care dintre ei a fost mai „morar s-a dovedit pe parcurs, Ştefan spânzurându-se în

puşcărie, la numai trei luni de la condamnare…

ŞI-A VÂNDUT SUFLETUL DIAVOLULUI

„M-am decis greu, dar până la urmă am făcut-o! Simţeam că nu mă mai iubeşte, că nu mă mai vrea şi eu, care îl iubeam nebuneşte, am gândit că cel mai bun lucru era despărţirea. Dar n-a fost să fie una obişnuită, ci una în care el a ajuns pe lumea cealaltă”.

Aceste cuvinte aparţin Mariei Chezeş, 27 de ani, domiciliată într-o comună limitrofă oraşului Târgu-Mureş. Căsătorită de aproape trei ani cu Doru C., ajunseseră în scurt timp, prin munca lor, să fie respectaţi şi să-şi construiască o gospodărie trainică. Le lipsea însă un copil pentru a trăi fericirea deplină. Dorinţa soţului de a avea cât mai grabnic un urmaş a fost stăvilită de neputinţa femeii de a rămâne însărcinată.

„Ştiam că îşi doreşte cu orice preţ un copil. Am fost la fel şi fel de doctori, am făcut nenumărate tratamente, dar s-a dovedit în zadar. Timp de un an de zile n-am reuşit să rămân grea”.

Aflându-se într-o situaţie disperată, Maria recurge la sfatul unei colege de serviciu de a frecventa locuinţa babei Smirna, recunoscută ca fiind o practicantă a vrăjilor şi farmecelor. Găsind omul potrivit în naiva femeie, baba o va duce boiereşte timp de trei luni pe spinarea tinerei care îi respecta toate dorinţele, constând în bani şi produse pentru fiecare şedinţă de tratament.

Lucrurile s-ar fi prelungit la infinit dacă, văzând cum fata îşi pierde încrederea în ea, baba nu i-ar fi dat-o licoare pregătită special pentru soţul acesteia. Dar, bărbat cu capul pe umeri, Doru C. refuză categoric să înţeleagă extravaganţele nevestei, ajungând până la a-i interzice s-o mai viziteze pe vrăjitoare, pe motiv că aceasta n-ar fi decât o hoaţă care o prosteşte pentru a-i lua banii.

Nefiind încrezătoare în spusele soţului, Maria poposeşte din nou în bătătura babei şi este convinsă de

aceasta cum că cel alături de care trăieşte o înşală cu o altă femeie, o dovadă fiind faptul cu a refuzat să bea lichidul binefăcător. Vezi Doamne, asta ar fi spus cărţile şi nicidecum mintea bolnavă a bătrânei.

Maria Chezeş, aflându-se într-o stare de irascibilitate maximă – intensificată şi de comportamentul rece şi distant al soţului – şi fiind obsedată de vorbele babei, în noaptea de 16 – 17 octombrie 1993 în timp ce Doru C. dormea liniştit, ia cuţitul de bucătărie şi-l înjunghie de două ori în regiunea inimii.

„După prima lovitură Doru a deschis ochii mari, ieşiţi din orbite”, mărturiseşte criminala, „iar a doua lovitură am dat-o mai mult de spaimă. Dându-mi seama ce-am făcut, am vrut să-mi iau zilele, dar n-am mai avut putere”.

Şocată pe viaţă de propriile-i fapte, Maria Chezeş va avea oare puterea să reziste celor 14 ani de închisoare la care a fost condamnată? Cât despre baba Smirna, aceasta s-a ales cu numai 2 ani de puşcărie, continuându-şi seria de magie neagră într-un loc mult mai întunecat, căci Diavolul îşi bagă coada peste tot.

ŞI-A UCIS FOSTUL SOŢ PENTRU CĂ îl BĂUSE STICLA DE VODCĂ

Sandu Constantin, în vârstă de 45 de ani, merceolog la „FIRMRECOM” S.A., a fost omorât cu un cuţit de bucătărie de fosta lui soţie, Alexandrina Orţan, în vârstă de 39 de ani, cu care trăia în continuare în concubinaj, în str. Crinul de Grădină nr. 48, sector 3 – Bucureşti.

Cei doi soţi au divorţat cu 10 ani în urmă, dar având amândoi darul beţiei, nu s-au îndurat să locuiască separat. Aveau doi copii: Florina, de 13 ani şi Mitică, de 11 ani. Copiii erau permanent martori la certurile şi scandalurile care se iscau între părinţii lor din pricina băuturii.

Luni, 18 octombrie 1993, în cursul serii, copiii s-au întors dintr-o excursie, iar mama lor i-a aşteptat la autocar. Deşi era deja beată, rămăsese cu gândul la sticla plină cu

vodcă, pe care urma să o bea împreună cu bărbatul ei.

Când a ajuns acasă, Sandu deja băuse cam trei sferturi din sticla cu vodcă. Înfuriată, Alexandrina i-a smuls sticla cu ce mai era în ea şi l-a trimis pe bărbat la culcare.

A înghiţit dintr-o răsuflare vodca rămasă în sticlă, după care a luat cuţitul de bucătărie şi cu sânge rece, şi-a înjunghiat bărbatul în pulpa stângă, secţionându-i artera femurală.

Valul de sânge care a ţâşnit nu a impresionat-o câtuşi de puţin. Mai mult decât atât, a incitat-o să-l mai înţepe şi în alte zone ale corpului. Calmată, şi-a luat copii şi s-a dus la culcare.

În jurul orei 4 dimineaţa, s-a trezit şi, după ce-a constatat că Sandu a murit, şi-a trezit copiii şi i-a mobilizat să şteargă împreună urmele crimei. A spălat cadavrul de sânge, l-a schimbat cu haine de înmormântare, iar hainele cu care fusese îmbrăcat când l-a înjunghiat şi pătura cu care fusese învelit, au fost ascunse de copii în spatele curţii.

După aceea, Alexandrina şi-a anunţat rudele că Sandu a murit de inimă şi a chemat medicul legist de la Policlinica Titan.

Doctorul a refuzat să elibereze actul de deces fără să examineze cadavrul. Fără prea mult efort, acesta a putut constata cauzele reale ale decesului. Criminala îi pansase rănile înainte să-l îmbrace. În acel moment, medicul a anunţat poliţia, care a sosit imediat.

Poliţiştii au fost şocaţi de mizeria care domnea în acea casă. În saltelele patului forfoteau puricii şi ploşniţele, iar în bucătărie gândacii se plimbau nestingheriţii printre vase nespălate şi sticle goale de băutură.

Când au început cercetările, Alexandrina nu a vrut să recunoască nimic. Copiii fuseseră învăţaţi de aceasta să spună că ei s-au dus la culcare, împreună cu mama lor.

În ceea ce priveşte moartea tatălui lor, au presupus că cineva a sărit gardul, a intrat în casă şi l-a înjunghiat. Această poveste au repetat-o de fiecare dată, fără nicio modificare.

Puse cap la cap, toate probele acestea duceau la un singur făptaş: Alexandrina Orţan. Pusă faţă în faţă cu probele, femeia a recunoscut că ea şi-a omorât bărbatul, încercând să şteargă urmele cu ajutorul copiilor. După declaraţia mamei, au recunoscut şi copiii această îngrozitoare faptă, la care au fost obligaţii să asiste şi să participe. Mai mult decât atât, Florina a povestit cum a spălat de sânge cuţitul cu care a fost omorât tatăl ei. Aceşti copii vor fi marcaţi toată viaţa.

ÎN LOC DE SEX ORAL, l-A OFERIT ARABULUI UN CUŢIT ÎN PIEPT

În după-amiaza zilei de 3 noiembrie 1993 în imobilul din str. Dreptăţii nr. 3 a fost descoperit cadavrul unui bărbat. Cercetările au determinat constatarea că victima avea în jur de 45 de ani, era cetăţean arab şi se numea Kadam Mustafa Ali. Nu era cunoscut de vecini, iar scopul crimei s-a presupus a fi răzbunarea.

Locuinţa era ocupată de un tânăr, Cristian Dumitrescu, dar care, cu două luni în urmă, plecase din ţară.

Nu exista iniţial niciun indiciu, decât o mică agendă cu câteva numere de telefon scrise în limba arabă. Pornindu-se serios la drum, poliţia a reuşit să dea peste un posibil criminal, care de fapt era o criminală: Georgescu Emanuela.

Era cunoscută ca prietenă a lui Cristi şi ca fată serioasă. Dar iată ce se întâmplase de fapt:

Pe 16 august, Ema (aşa cum era cunoscută G.E.) se duce la un complex en-gros de unde ia câteva cartuşe de BT, Assos şi Hi-Light pentru magazinul unei prietene. Aici îl cunoaşte pe Ali, cu care devine amică. Profitând de

faptul că prietenul ei, Cristi, era plecat din ţară lăsând cheia casei în grija ei, Ema n-a ezitat să-şi aducă cunoştinţa în apartamentul acestuia. O dată a fost de-ajuns însă!

La proces, Ema a declarat: „Pe drum cumpărasem două sticle de Garrone şi câteva cutii de bere. Le-am băut împreună şi-am mâncat ceva făcut la repezeală de mine, iar după aceea am făcut dragoste. Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă Ali nu mi-ar fi cerut să-l satisfac şi oral, amenințându-mă că-i va spune logodnicului meu totul în cazul în care refuz. Am fost speriată, am început să plâng şi, după un refuz categoric, ne-am luat la ceartă. M-a lovit cu piciorul în burtă şi cu palmele peste faţă. Atunci am luat cuţitul cu care desfăcusem berile şi l-am amenințat că, dacă mă mai loveşte, îl omor. N-a ţinut cont şi a continuat să dea în mine. L-am lovit cu genunchiul între picioare şi cu pumnul în gât. Când l-am văzut căzut, mi s-a făcut frică şi am crezut că, atunci când îşi va reveni, mă va căuta şi mă va omorî. Atunci i-am înfipt cuţitul de două ori în dreptul inimii. Am şters apoi paharul din care băuse, i-am luat dolarii şi leii din buzunar, am înşfăcat şi cuţitul şi am fugit, lăsând uşa descuiată. Am luat cunoştinţă de vina care mi se aduce şi o regret”.

URĂ DE SOACRĂ

Doamne, câte s-ar putea scrie pe tema veşnicului război dintre soacre şi nurori! Ne şi mirăm că încă nu a apărut vreo epopee care să ne delecteze, deopotrivă, cu insultele soacrei la adresa norei şi cu „mutrele” războinicei cele tinere vizavi de moaca acră a beligerantei mai în vârstă. Asta dacă nu e cazul să citim despre bătăi şi asalturi efective. Cum este în exemplul care urmează, dar care nu se vrea o generalizare la adresa relaţiilor soacră-noră. Mai rămâne acel 1% al atmosferelor cordiale.

…De la bun început, Mirela Otiman, 27 de ani, n-a fost primită cum se cuvinte în casa soacrei sale din

cartierul arădean Micălaca. Şi asta pentru că a fost considerată prea bătrână şi prea experimentată pentru Corneluş, soţul cam tâmp al Mirelei. Bătrâna Ileana Otiman, devenită soacră şi găzduitoare, murea de ciudă să vadă că „tăntălăul de fiu-său" nu vedea nimic din defectele mari ale alesei sale şi se mulţumea doar să se bucure de corpul generos al Mirelei. Aşa cum se bucuraseră şi alţi arădeni, pe săturate…

Una după alta, tensiunile s-au adunat în sânul familiei, evident, excluzându-l pe Cornel, care îşi continua cocoţatul pe nevastă imediat ce venea de la serviciu, nepăsător la problemele celor două femei, care se cam cronicizaseră de când Mirela prinsese curaj şi trecuse la atac. Nu mai suporta să tot fie făcută „şomeroaică împuţită, profitoare ordinară, târfă nesătulă şi puturoasă incurabilă. A ripostat şi ea cu „soacră isterică, baragladină prăbuşită şi molimă scârboasă". Şi gata, conflictul era deschis; uşi trântite, ţipete în noapte, injurii ca la uşa cortului, plus farse de genul „motorină în ciorbă" sau „marmeladă în poşetă". Asta, ca să dea gust întregii afaceri.

În ziua de 14 noiembrie 1993, la întoarcerea de la serviciu, năbădăiosul de Cornel Otiman n-a mai avut cu cine să-şi împartă energia sexuală. A căutat-o mult şi bine pe Mirela, cea la care îi stătea gândul toată ziua, făcându-l să aibă ca unică preocupare dorinţa de a scăpa de umflătura din pantaloni. Soţioara lui zăcea deja la morga spitalului judeţean, pentru a-i veni rândul la autopsie. De ce? Pentru că mama lui Conel i-a luat viaţa, într-o pornire de furie necontrolată. Şi-a împlântat cuţitul în corpul norei sale fără nicio remuşcare. N-au impresionat-o urletele şi văicărelile ei. A luat-o de păr, şi i-a îndesat capul în soba încinsă, să nu-i mai audă gura proferând injurii…

Epilogul e fără surprize: soacra în puşcărie pentru 16 ani, Mirela în mormânt şi Cornel singur pe lume, fără

consolare pentru sufletul şi pentru poftele sale permanente…

AMANTA POSESIVĂ

Amantele – într-o viziune generalizată – sunt fete libertine, ce aleargă înnebunite după bărbaţi căsătoriţi (de preferinţă!) pentru a-i stoarce de bani, contra unor plăceri de care aceştia se simt mai mult sau mai puţin frustraţi în familie.

Alteori pot fi adevărate nimfomane, făcând totul de dragul amorului. Dar cum medalia are întotdeauna un revers, iar natura o tendinţă permanentă de echilibrare a lucrurilor, există femei ce au avut neşansa de a-şi cunoaşte bărbatul vieţii lor într-un moment nepotrivit. Femei care împart cu soţii altora sentimente profunde de dragoste şi relaţii cu rădăcini atât de adânci, încât rănile, atunci când apar, lasă urme teribile şi poate veşnice. Durerea este atât de aproape de plăcere…

Când Tania Dănciulescu (24 ani, Ploieşti) l-a cunoscut pe Florin G., şi-a zis că nu poate fi decât o nouă cale de a face rost de un „sponsor”. Proaspăt patron de butic şi căsătorit cu o femeie total neinteresantă, acesta era victima ideală. O joacă de-a şoarecele şi pisica, în care experimentata „doamnă” a ştiut să miaune şi să zgârie exact atunci când trebuia.

La început, totul părea o simplă relaţie extraconjugală. Simplă ar putea fi un termen inadecvat, cu toate că astfel de fapte infracţionale sunt astăzi mai mult acceptate decât combătute. Însă, pe măsură ce timpul trecea, iar cei doi se întâlneau tot mai des, Tania a realizat că Florin era omul cel mai potrivit pentru ea. Deveniseră prieteni buni, se înţelegeau la pat, aveau micile lor intimităţi pe care nimeni şi nimic nu le puteau distruge. Ce mai, oamenii se îndrăgostiseră lulea. Însă faptele aveau să dovedească, cel puţin din partea bărbatului, exact contrariul. După câteva luni de repetate rugăminţi de a-şi

părăsi nevasta, acesta refuză categoric orice discuţie pe această temă. Cu alte cuvinte, te vreau, dar familia este un subiect tabu. Rănită în orgoliul propriu – fiindcă ea investise suflet în relaţia lor – Tania va încerca să-l şantajeze pe Florin. O mişcare din nou sortită eşecului, mai mult, amanta alegându-se cu câteva perechi de palme zdravene şi cu un şut în fund. Văzându-se aruncată în stradă fără nicio remuşcare pentru timpul minunat petrecut împreună, femeia va recurge la o faptă înjositoare, întâlnindu-se cu soţia lui Florin. O întâlnire aparent paşnică, într-o cafenea anonimă unde, spre stupefacţia nevestei, îi aduce la cunoştinţă relaţia intimă în care soţul acesteia era implicat: „Sunt o fostă colegă de serviciu a domnului Florin G. şi trebuie să vă înştiinţez, dar promiteţi că totul va rămâne între noi două, că bărbatul dumneavoastră are o amantă”. Îi va da chiar anumite amănunte picante, având darul de a o monta pe tânăra doamnă G. să deschidă acţiunea de divorţ. Lovitura de teatru va cădea neaşteptat asupra Taniei: „Ştii, îmi iubesc enorm bărbatul şi unicul motiv pentru care nu te pot crede este faptul că lucrez la acelaşi institut unde a muncit şi el. De fapt, acolo ne-am cunoscut. Cât despre postura în care te afli dumneata, e mai mult decât jenantă. Iar de Florin nu voi divorţa pentru nimic în lume, e un soţ minunat. Te asigur că nu-i voi spune de întâlnirea noastră”. Tania era însă, prin caracterul ei ferm şi direct, un adevărat vulcan, ce va erupe în seara zilei de 17 februarie 1994 când, după o partidă nebunească de amor, îi va mărturisi bărbatului viselor ei că îl iubeşte şi nu va putea suporta o despărţire de el.

Vorbe spuse din inimă, dar interzise pentru amant. Familia reprezintă pentru Florin totul şi de aceea speranţele Taniei se năruie din nou. Era prea mult. Rănită în orgoliul propriu, amanta gândeşte că răzbunarea este iminentă. Şi va lua forma unui cuţit de bucătărie, înşfăcat

în timp ce prepara o mică gustare. Gânduri negre se învălmăşesc în mintea tinerei femei: „Dacă nu poate fi al meu, atunci îl omor”. Ce a urmat e greu de descris în cuvinte. O crimă abominabilă din prea multă dragoste, din voinţa posesivă a Taniei de a-l avea pe Florin. Un deznodământ tragic cu repercusiuni de neuitat asupra fetiţei de patru anişori a bărbatului victimă. O familie distrusă într-o clipă de răzbunare. Patru lovituri de cuţit. Prima în gât apoi în piept, alte două în stomac. Toate mortale.

Lucruri oribile ce se petrec sub ochii şi oblăduirea noastră. De ce? Fiindcă, iată, practica judiciară – în oricare stat al lumii

— Este ineficientă şi aproape inoperantă în astfel de relaţii extraconjugale. Şi, de ce n-am recunoaşte-o, cu toţii suntem mai mult sau mai puţin vinovaţi că soţia se culcă cu şeful ei, că vecina de la trei ne vizitează discret uneori, că pe fetiţă o ia din faţa casei un grangur cu maşină şic…

OSÂNDĂ SĂLBATICĂ

Cu gâtul tăiat în groapa de doi stânjeni

Parcă printr-un efect optic ciudat, câmpia de la marginea comunei Băleşti, judeţul Vrancea, părea în dimineaţa zilei de 2 martie 1994 un loc blestemat, legănând o procesiune întunecată de oameni agitaţi, uluiţi, vociferând furioşi… Se adunaseră în cete la o exhumare cu totul neobişnuită… Scrâşneau din dinţi, huleau şi ameninţau cu pumnii strânşi…

„Să vină să-l scoată ea din pământ, nenorocita!” strigă o femeie din miezul roiului uman zumzăind de ură şi otravă, iar alte voci, nu mai puţin iritate, îi ţineau isonul… în îmbulzeală, cei prezenţi zdrumicau sub tălpi covorul verde de grâu de-o şchioapă. Un drum bătătorit de căruţe tăia lanul, iar pe cealaltă parte, cât vedeai cu ochii, se întindea uriaşa groapă de gunoi a comunei, în care zăceau îngrămădire, putrezind de-a valma, tot soiul de resturi

sordide…

Acolo, lângă o fântână cu ciutură, au frânat zgomotos, după zeci de kilometri de goană întortocheată, două maşini ale poliţiei, una a procuraturii şi alta a laboratorului judeţean de medicină legală. Nu mai puţin şocaţi de descoperirea neliniştitoare şi sinistră ce-i învolburase pe băleşteni erau (în ciuda unei experienţe judiciare îndelungate!) colonelul Gheorghe Nu, locţiitor al şefului I.P.J. Vrancea, procurorul Atilla Santa, căpitanul Dumitru Movileanu, şeful serviciului de poliţie criminală, locotenent-colonelul Petre Măţău, şeful serviciului criminalistic, medicul legist Valentin Caliţoiu şi alţi poliţişti… în preajmă, câinii de urmărire fremătau nervoşi, zbătându-se în lesă… între timp, adunătura pestriţă şi labilă începuse deja să şarjeze maliţios, luând în răspăr păcatele mult prea lumeşti ce atrag forţele răului, putând preschimba pe neaşteptate un om cât un „munte” într-un stârv stingher dat pradă corbilor.

Ce se întâmplase de fapt?! Ieşind de cu zori să împrăştie îngrăşăminte, Constantin Vlase, Constantin Chirilă, Tudorache şi Ioniţă Movileanu au dat peste un loc proaspăt răscolit. Apropiindu-se, au scos un ţipăt de uluire, trăgându-se brusc îndărăt, de parcă ar fi călcat pe o viperă… Şi-au făcut cruce dintr-un gest reflex… Din pământ răsăreau picioarele unui cadavru, încălţate cu şosete mercerizate de culoare albastră…

Dezvelind capul mortului, l-au recunoscut, înghesuit în adâncitura de câţiva stânjeni, măcelărit sălbatic, pe consăteanul lor Mihai Beşliu, de 41 de ani. Faţa îi era devastată de tăieturi înfiorătoare! O rană hidoasă, săpată adânc cu un hârleţ sau cu toporul îi despica obrazul stâng, iar alta, buza inferioară şi bărbia. Nici partea dreaptă nu arăta mai puţin mutilată. Iar în caverna oribilă a gâtului, secţionat pe două treimi, se amestecau sângele închegat şi pământul cu tot soiul de impurităţi. Cadavrul avea pe el

doar un pantalon de doc de uniformă militară de camuflaj şi un maiou de bumbac alb. În dreptul toracelui ţesătura era ciuruită de găuri. Ridicând-o, poliţiştii au descoperit bustul viguros al bărbatului căsăpit (în vrăjmăşie!) cu cuţitul. Medicul legist a curăţat de ţărână şi a numărat patruzeci de plăgi profunde din care şapte despicaseră inima, iar zece sfârtecaseră plămânii. Numai o nimicitoare revărsare de ură îndelung reprimată şi morbidă putea produce asemenea ravagii… Dar dinspre hăul cărui suflet negru să fi suflat ea?!

Gloata cere capul ucigaşului

Oamenii strânşi la această ciudata dezgropăciune fără preot păreau să bănuie deja cine este criminalul. Sau, mai bine zis, criminala. De aceea o voiau umilită şi îngenuncheată acolo lângă groapă… Să răscolească pământul cu unghiile ca şobolanii şi să pătimească pentru cumplita nelegiuire săvârşită. Ştiau ei ce ştiau… Mai ales că, pierdute pe câmp, au găsit un şal femeiesc plin de sânge şi un capot nu mai puţin maculat. Cui aparţineau?! Nu cine ştie cărei străine alienate, ci chiar Georgetei Beşliu, de 38 de ani, soţia mortului.

Iar depoziţia neaşteptată a tractoristului Ion Năstase avea s-o incrimineze pe aceeaşi suspectă. Cam pe la ora la care se bănuia că a fost îngropat cadavrul ea fusese văzută venind dinspre Ian însoţită de unica-i odraslă, Viorel Beşliu, de 16 ani, cunoscut în sat ca un diavol recalcitrant, năuc şi inadaptat… împreună, târau un cărucior gol… De altfel, nu era o taină pentru nimeni că în familia răposatului domneau de mulţi ani relaţii extrem de încordate, ameliorate aparent de câte un avertisment poliţienesc…

Aceasta a fost şi raţiunea pentru care, imediat după descoperirea cadavrului, subofiţerul Crucean Andreiu, şeful postului comunal de poliţie, i-a ridicat de-acasă pe mamă şi fiu, depunându-i la loc sigur sub pază severă. Îi

ferea astfel de furia mulţimii înfierbântate, ce le cerea „capul”, şi îi împiedica să fugă dacă s-ar fi dovedit că ei erau autorii bestialului omor.

Din câmp cohorta de poliţişti s-a prelins spre casa cu acoperiş de tablă ruginită a familiei Beşliu. Aici mirosea peste tot a moarte, iar densitatea semnelor crimei era de-a dreptul cutremurătoare. Sângele mânjise până şi stâlpii porţii, alţi stropi se scurseseră pe aleea îngustă de beton de la intrare şi impregnaseră prispa. Curtea băltea de apă roşiatică în care pluteau chiaguri, iar pe sârma de uscat rufe o cuvertură proaspăt spălată atârna în bătaia vântului. Pline de urmele măcelăririi mai erau hârleţul cu coada ruptă ridicat din grajd, o lopată de placaj şi un cuţit de dimensiuni mari, găsit sub o ladă cu făină. Deşi era evident că toată noaptea se dereticase, sângele împroşcat prin bucătărie persista! Schimbate, preşurile erau anormal de curate. Doar unul (uitat din greşeală!) reţinuse „talpa” femeii ce călcase neglijent şi lăbărţat prin băltoacele morţii. Din sobă au fost scoase pături arse şi câţiva saci de nylon năclăiţi şi mirosind a scrum… Cu ei fusese acoperit – se pare – cadavrul în timpul transportului nocturn.

Cum a explodat butoiul cu pulbere

Poliţiştii s-au informat cu privire la cei ce vieţuiseră în acest „cuib al groazei” apelând la toate sursele posibile. Veniseră de prin alte colţuri de ţară, dar îşi duraseră aici casă cu gând să rămână. Lucrau pământul în arendă pe unde apucau iar când bărbatului îi venea dor de ducă pleca la tăiat stuf în Deltă… Deşi modeste, câştigurile dobândite astfel le-ar fi permis un trai decent, dacă ar fi existat înţelegere. Din nefericire însă, totul se ducea mereu pe apa sâmbetei, iar viaţa îi strivea cu cenuşiul ei dezolant.

Cusurgiu, beţiv, violent, Mihai Beşliu îşi stingea în bătăi nevasta, motivând mereu că era o „uşuratică”. Nu existau dovezi de frivolitate, dar bărbatul o tot acuza într-un delir. Invectivele se întipăriseră în mintea lumii, având

o mare putere de sugestionare. Scandalurile nu mai conteneau, ceva malefic se cocea tot timpul, iar bubuitura acestui „butoi de pulbere” avea să se producă în noaptea de 1 spre 2 martie 1994. iată şi circumstanţele ce au condus la iniţierea „exploziei”, conform mărturisirii ucigaşilor…

Risipitorii ajunseseră din nou la fundul sacului… Cu mâncarea şi cu banii… Ca să poată supravieţui, au vândut trei baniţe de porumb… Din păcate, Mihai Beşliu nu s-a putut sustrage nici acum relelor năravuri… Rob pustiit de-o veşnică sete fără leac, a mistuit iarăşi puţinii arginţi câştigaţi din vânzare pe vin, cum îi era obiceiul. Până la lăsarea întunericului au tot închinat câineşte, săgetându-se cu priviri veninoase, ucigătoare… Curând însă, şobolanii foamei le-au muşcat din viscere iar femeia şi-a dezlănţuit înţepăturile de viespe… Tot răul se trăgea (striga ea!) de la lenevia şi beţia bărbatului. Şi, oare, putea cruntul Beşliu să rabde să i se toarne aşa, în faţă, adevărul?! Hotărât lucru că nu! înfuriat la culme, s-a repezit s-o apuce de păr ca-n alte dăţi. Simultan, o găleată metalică, zburând prin aer, l-a izbit în umăr. Aşadar „muierea îndărătnică” i se-mpotrivea… Cuprins de turbare, a înşfăcat cuţitul de bucătărie şi s-a năpustit ca un câine, cu ochii tulburi, s-o hăcuie! în aceeaşi clipă, din colţul său, Viorel a sărit năvalnic şi, dintr-o singură smucitură, i-a smuls arma. Apoi, cu o mişcare fulgerătoare l-a izbit pe tătâne-su sec în piept!

Ditamai omul a început să se clatine, iar această postură de inferioritate a umplut cupa nebuniei femeii… Vederea sângelui o aţâţa… Acum „ea” era cea tare. Venise ceasul să-i plătească toate poliţele, să-l lichideze, eliminându-l definitiv. „Tu nu ştii cum să dai! Ţine-l bine şi lasă-mă să-ţi arăt cum îi beau sângele!” i-a strigat isterizată feciorului devenit brusc apatic. Îngenuncheată pe pieptul odiosului asupritor, i-a înecat urletele şi horcăiturile izbind şi răsucind cuţitul în rană. Arăta ca un măcelar şi totuşi continua să dea în neştire…Vinovăţia cu „lanţuri de plumb”.

Devastatoare ca un uragan, patima roşie trecuse… Abisul crudei realităţi îi tăia criminalei picioarele. Şi-a privit băiatul îngrijorată… Şi pe el sudoarea curgea râu, amestecată cu sângele… Ce era de făcut?! Erau complici, uciseseră împreună şi tot împreună trebuiau să scape de cadavru… L-au cărat în faţa cerdacului şi l-au îngrămădit într-un cărucior acoperindu-l cu sac şi alte boarfe înhămaţi” parcă la un car mortuar, au ajuns la ieşirea din sat străbătând apoi câmpul gheboşaţi şi crispaţi. Parcă mii de ochi nevăzuţi îi împresurau din toate părţile… Au săpat repede o groapă cu frica de a nu fi surprinşi… Şi cum răposatul fusese bărbat „mândru” şi nu prea încăpea în adâncitura strâmtă, l-au „micşorat” cu hârleţul secţionându-i gâtul şi desfigurându-i sălbatic obrazul. Au isprăvit lucrarea diavolească aruncând asupră-i mai multe lopeţi de ţărână…Acum, legaţi prin „lanţurile de plumb” ale vinovăţiei, mamă şi fiu se află în Penitenciarul Focşani…

Cât despre înspăimântătorul masacru, fără precedent în liniştita aşezare vrânceană, domnul colonel Gheorghe Nu ne-a spus: „Se pare că Dumnezeul nostru, al judiciariştilor, ne-a fost aproape. Căci dacă celor doi asasini le-ar fi venit ideea să-şi înmormânteze victima în groapa de gunoi ce se afla la o zvârlitură de băţ, am fi

descoperit, poate, peste ani, doar un schelet greu de identificat... Iar lumea din Boleşti ar fi înghiţit sigur legenda cu bărbatul rătăcitor, dispărut fără urmă în hăţişurile Deltei... Mie personal îmi este greu să-mi explic ce alchimie psihică diabolică a declanşat o astfel de descătuşare, de energie negativă... Cei doi nu au nici măcar scuza unei dereglări mentale aşa că, pentru omor deosebit de grav în formă calificată, vor mucezi între zidurile puşcăriei... Altceva ce-aş mai putea spune?! Nu sunt un profet de duzină şi nu-mi plac premoniţiile ceţoase..."

Nici nouă nu ne place „negura". Dar cum, oare, ne-am putea birui tristeţea pentru fatalele excese ce au împins o nouă familie (a câta oare?!) în bulboana autodistrugerii?!

„CUM SĂ NU-L OMOR, DACĂ M-A FĂCUT VACĂ?"

În varietatea mobilurilor stupide care au dus la înfăptuirea unor crime la fel de prosteşti, putem include şi mobilul omorului săvârşit de Iancu Luminiţa, 42 de ani, domiciliată în satul Lăpuşeşti – Gorj. Fapta, care a avut loc pe data de 11 martie 1994, a dus la arestarea şi condamnarea femeii la 19 ani de închisoare şi a determinat şi rămânerea pe drumuri a celor doi copii ai ucigaşei.

Ca o mostră a ridicolului ce răpeşte de cele mai multe ori vieţi nevinovate, redăm din dosarul deţinutei pasajele cele mai semnificative ale rechizitoriului şi declaraţiile acesteia.

„Mă cunoşteam cu Lică Anghel aşa, din vedere, era doar consăteanul meu. Ne salutam mai mereu, fără să schimbăm alte vorbe. Seara aceea de 11 martie a fost o excepţie. Mai bine n-ar fi existat niciodată. Mi-am lăsat copiii singuri şi am ieşit să fac rost de un dublu de mălai, că n-aveam din ce face o mămăligă. Am trecut prin faţa bufetului sătesc şi m-a tentat să intru şi să mă adăpostesc puţin de ploaia rece de afară. Acolo mi-am cheltuit şi banii

destinaţi cumpărării mălaiului. Am luat trei beri şi o jumătate de rachiu. Îmi era frig şi voiam să mă încălzesc, ca o nemernică ce sunt, că uitasem cu totul de copiii înfometaţi care mă aşteptau acasă… Diavolul m-a atras în cursă şi am jucat până la capăt.

Lică Anghel a intrat în bufet pus pe harţă, i-a înjurat pe toţi consumatorii şi a avut numai vorbe de ocară şi pentru barmani. Nu l-a băgat nimeni în seamă. Se pare că ăsta era felul lui de a se manifesta la băutură. S-a apropiat de mine şi m-a salutat. Mi-era silă de mizeria de pe el, dar am căscat bine ochii când a zis că îmi dă 5.000 de lei dacă merg cu el în şura părăsită de pe deal. Ce era să fac, dacă aveam copii de crescut?!

Am ieşit amândoi în ploaie. Pe o uliţă noroioasă i-am cerut banii, ca să fiu sigură că nu mă înşală. Şi atunci s-a dezlănţuit. Un potop de cuvinte urâte se buluceau la gura lui. Cel mai mult m-a enervat faptul că m-a făcut vacă. S-a exprimat chiar aşa: „Ho, nebuno, că-ţi dau marafeţii după ce-o să stai ca vaca la montă. N-am mai gândit şi l-am luat la pumni. Acăzut imediat, era criţă doar. Am jucat cu picioarele pe mutra lui duhnind a alcool, l-am tăbăcit cu o bâtă pe care o avea asupra lui şi am plecat. N-am crezut că l-am omorât, i-am luat banii şi am plecat să cumpăr mălaiul.

Regret totul. Dar spuneţi şi dumneavoastră: nu e o pedeapsă cam mare asta pe care o am? Puteam să nu-l omor dacă m-a făcut vacă? Eu, femeie cu doi copii mari, să fiu vaca nespălatului ăla…”

ÎNŢELEGERE ÎNCHEIATĂ CU CIOCANUL ÎN CAP

La cei 91 de ani pe care îi avea, Gheorghiu Angeii îşi trăia singur şi liniştit ultima perioadă a vieţii într-o locuinţă destul de confortabilă din Galaţi, str. Cometei nr. 4. Avea o pensie şi ceva bani puşi deoparte la nevoie. Bătrân şi suspicios, nu suporta prea mult timp pe cineva în preajmă, chiar dacă era vorba despre rude. „Toţi vor să-mi

ia casa şi banii!”, gândea el, agăţându-se cu disperare de „avuţia” sa, ca şi cum numai aceasta îl ţinea în viaţă. Din acest motiv îl îndepărtase şi pe nepotul său, Gheorghiu Dumitru-Victor, un om aşezat la casa lui, maistru la „Menarom” Gaiaţi. Îl mai vizita din când în când o verişoară. Bătrânul avea însă nevoie de îngrijire permanentă, fiind bolnav de câţiva ani.

„Azi îţi fac mâncare, mâine te omor”.

Pe Blănaru Lucia o cunoscuse în urmă cu vreo trei ani, când îi oferise acesteia spre vânzare nişte ulei. În această perioadă tocmai îl îndepărtase pe nepotul său şi de aceea, când s-au cunoscut mai bine, bătrânul i-a propus femeii să-i facă din când în când mâncare şi curăţenie. Ea a acceptat, gândindu-se că după moartea bătrânului va rămâne cu ceva de pe urma lui, poate chiar cu casa. Purtase şi discuţii în acest sens, însă nu se hotărâse nimic. De altfel, fiica ei, Rodica-Liliana, căsătorită cu cetăţeanul sirian Al-Sayed, locuise în casa bătrânului împreună cu soţul ei câteva luni, până când acesta plecase din ţară. Ulterior, s-a mutat din nou la părinţi.

Pe la începutul anului 1994, bătrânul Gheorghiu începuse să se plângă verişoarei sale că Blănaru Lucia şi fiica acesteia fac presiuni asupra lui să le întocmească acte pe casă. Verişoara îl pusese în temă despre acest lucru pe nepot, Gheorghiu Dumitru-Victor, care începuse din nou să-şi viziteze unchiul, reparându-i câte ceva şi aducându-i din când în când de mâncare. La începutul lunii aprilie, Blănaru Lucia a simţit că situaţia îi scapă de sub control. În mintea ei a apărut gândul sinistru.

Arma crimei: ciocanul

Duminică, 17 aprilie 1994, Blănaru Lucia, împreună cu fiica sa, l-au vizitat de dimineaţă pe bătrân, să vadă cum se simte. După circa o jumătate de oră, au plecat, urmând să se reîntoarcă după-amiază cu ceva de mâncare. Într-adevăr, în jurul orei 17, cele două femei revin în casa

bătrânului. Atmosfera a fost destinsă, însă unealta ucigaşă se afla în poşeta Luciei, care luase deja hotărârea criminală, cu ştiinţa fiicei sale, care, deşi a acceptat asasinatul, n-a vrut să fie martoră la omor şi a plecat acasă. Rămasă singură cu Gheorghiu Angeli, Lucia Blănaru a scos din geantă un ciocan (dinainte pregătit) şi când bătrânul s-a aplecat să pună în priză radioul, l-a lovit de două ori în cap. Moşneagul s-a prăbuşit pe masă, gemând. Criminala l-a aşezat mai întâi pe scaun, apoi, la rugămintea lui Angeli, l-a întins pe pat. I-a adus un lighean în care acesta a vomat, a făcut curăţenie, l-a învelit cu o pătură şi a plecat acasă la ea. Pata de sânge de pe pem-i se lăţea, însă, odată cu viaţa care se scurgea din trupul nevii ovatului bătrân…

Partea a doua a întâmplării este marcată de cinism şi morbiditate. Ziua următoare, dis-dă-dimineaţă, Blănaru Lucia a venit la locuinţa lui Angeli, împreună cu fiica sa. Constatând că moşneagul a decedat, cele două femei au început să caute banii pe care îi ştiau ascunşi undeva în casă. Lângă o sobă au găsit îngropată suma de 630.000 de lei şi o mână de bijuterii. Captura fiind mulţumitoare, asasina urgentează ritualul de spălare a cadavrului şi o trimite pe fiica sa să cumpere un sicriu şi o cruce, apoi vorbeşte la capela cimitirului „Eternitatea” pentru a-l depune pe defunct. Pentru obţinerea certificatului de deces, s-a deplasat la Circa sanitară de care aparţinea bătrânul, discutând cu medicul Deju Maria, care îl mai tratase şi-l avea în evidenţă. Cunoscând situaţia precară a sănătăţii lui Gheorghiu Angeli, aceasta îi eliberează certificatul de deces, fără să vadă şi să examineze cadavrul, cu specificaţia în dreptul cauzei „tromboză cerebrală”! Cu alte cuvinte, moarte naturală.

A vrut o casă, s-a ales cu o celulă

Blănaru Lucia nu a uitat nici problema casei, întocmind o chitanţă de mână prin care se certifica că a

înmânat proprietarului suma de 600.000 lei drept avans pentru cei 1.000.000 de lei, la cât stabiliseră preţul casei. Pentru a da veridicitate chitanţei, a contactat doi martori mincinoşi, care au semnat-o, iar în dreptul lui Gheorghiu Angeli a semnat chiar ea.

Mortul este întors de la groapă

Trupul bătrânului a fost depus deja la capela cimitirului „Eternitatea”, rudele şi cunoştinţele urmând să-şi ia ultimul rămas bun.

Şi atunci, ca într-un clasic roman poliţist, acelaşi nepot apropiat defunctului, chiar dacă nu era iubit de el, frământat de îndoieli, s-a prezentat în audienţă la colonelul Nicolae Ionescu, şeful Poliţiei judeţene. Omul nu ştia că se afla în faţa unui eminent criminalist, un fin psiholog, care dejucase planurile a zeci de asasini, care mai de care mai ingenios. Timid, Gheorghiu Victor şi-a exprimat îndoielile cu privire la moartea naturală a unchiului său, argumentele „firave” dându-i imediat de gândit experimentatului judiciarist, care n-a aşteptat să audă „expozeul” până la sfârşit, ci a ordonat declanşarea imediată a unei anchete, oprind înmormântarea. Imediat, o echipă de profesionişti din cadrul Poliţiei judeţene, alături de procurorul Jinga şi nelipsitul medic legist „nea” Jean Ciubotaru, se pune pe treabă. Cadavrul este ridicat de la capelă şi transportat la morga Spitalului Judeţean, unde, în urma necropsiei, se stabileşte fără dubii cauza morţii: ucis cu două lovituri de ciocan!

Arestate, mama şi fiica şi-au recunoscut vinovăţia, intenţiile lor criminale, alături de fapte, fiind dejucate (spre uimirea generală) în mod miraculos…

„Se spune, şi este adevărat, că o femeie liniştită ascunde o alta, plină de ambiţii, de pasiuni sau de provocări. Şi nu dintre cele mai neînsemnate, ci, dimpotrivă, din categoria celor care o pot situa în afara legii.

Când Agrippina, a patra soţie a împăratului Claudiu, şi-a ucis soţul pentru a-i oferi tronul fiului său, Nero, omucidul feminin era abia la începuturile sale. De atunci, în lumea antică, medievală sau modernă, s-au întâmplat multe asemenea fapte, istoria reţinând, cum era şi firesc, cazurile celebre."

Traian Tandin, fost comisar de judiciar şi autor a peste 60 de volume despre cazuri penale celebre.

Femei criminale în România pleacă de la o constatare tot mai îngrijorătoare, dar absolut certă: delincvenţa feminină creşte anual cu 10–15% peste tot în lume, România nefăcând excepţie. Prin seria consistentă de cazuri prezentate, autorul surprinde cauzele multiple ale acestui fenomen, raportabile la contextul social postcomunist de tranziţie: sărăcia, şomajul, mizeria, dar şi la cel individual sau de cuplu: brutalităţile suferite în căminul conjugal, gelozia, supunerea la perversiuni sexuale, lesbianismul. Cartea prezintă implicit şi mijloacele, unele dintre cele mai crunte, prin care femeile aleg să se răzbune pe vinovat, dar şi consecinţele acestor fapte reprobabile care au îngrozit societatea românească de-a lungul timpului. Stilul mizează pe spectaculos, cum reiese, de pildă, din formularea inedită, paradoxală, ironică sau stilizată a multor titluri: *Mortul se „spânzură", L-a dat gata nu cu parul, ci cu paharul, Un glonte era mai bun...*, sau din modul de soluţionare a unor cazuri, de multe ori la limita insolitului şi a neprevăzutului.

ISBN 978-973-87089-8-3

Distribuţie la:
telefon/fax (021)222.33.12;
(021)222.83.80
e-mail: editura@meteorpress.ro;
comenzi@meteorpress.ro

w.w.w.meteorpress.ro